Alex Mihai Stoenescu

PATIMILE SFÂNTULUI TOMMASO D'AQUINO

Înainte să-şi dea mult aşteptatul sfârşit – că nu mai scăpăm de putoarea lui ameţitoare —, după o viaţă de câine şi o rugă îndârjită, scremută şi niciodată întreagă, prepozitul Giancarlo Vitellini, de la abaţia noastră Fossanuova din provincia Latina, a hotărât să Ni se confeseze. Acest trăitor nemeritat printer cucernici, sub numele de Fra Ruggiero di Castradivaria, a scris pe un pergament din piele de viţel lombard, pe care fusese cândva mâzgălit un vers eretic al evreului Maimon – pergament răzuit mai apoi cu acid, spălat şi sfinţit cum se cuvine —, Următoarea blasfemie: „Afirm că m-am născut şi am trăit în cea mai sinceră dragoste pentru Dumnezeu, cu o inocentă a trupului şi o dăruire sufletească adevărate, aşa cum numai sfinţii au, fapt pentru care consider sanctificarea lui Tommaso d'Aquino pe deplin justificată, elogiile asupra operei sale total întemeiate, iar concluziile teologilor, că el a salvat Biserica într-un moment greu, nu prea departe de adevăr, desi eu personal nu l-aş putea numi decât un speculant genial, însă toată această recunoaştere încărcată de remuşcări amare nu m-a împiedicat să caut mereu Un răspuns la o întrebare care mi-a răscolit întreagă păcătoasa mea viaţă şi pe care o las aici cu limbă de moarte:

Dacă Isus Christos este începutul lumii noastre, şi nu există alt chip de a vieţui decât în credinţa Lui – care rămâne cea dreaptă —, cum se face că Voinţa Divină l-a dat pe Aristotel şi l-a răbdat să trăiască şi să dea lumii speranţa că se poate trăi şi fără Dumnezeu?

La fel cum mâinile mele îngheţate de frigul necunoaşterii pot deschide totuşi oricând un tratat de Istorie sau Artă pentru a înţelege bogăţia Universului pământesc, aşa cum l-au străbătut oamenii până la Anul Zero, tot astfel ochii mei încercănaţi de suferinţa micimii pot vedea ce dezordine stilistică a domnit până să vină El pentru A aduce Marea Ordine a credinţei, menită să mântuiască această lume, îndemnând la dragoste, nesuferirea răului, milostivenie, tămăduire, edificiu, fraternitate şi egalitate.

Şi, mai apoi, de ce universitarii îl numesc doctor ^ „' angelicus et universalis, iar poporul de jos care se ^

Revoltă astăzi îl invocă drept doctor communis, cerând în numele lui o lume mai bună şi mai dreaptă?”

În acest loc se observă că s-a rupt pana în mâna nepriceputului ăsta de Giancarlo Vitellini. Iar după aceste vorbe Deşuchiate şi vitregite de suflarea binefăcătoare a Sfântului Spirit, lipsesc oarece cuvinte pierdute, zice-se, în timpul Tremuriciului abatelui Lodovico Branca, omul nostru de la Fossanuova. Când a vărsat vinul sfințit peste toatele, astfel că Pergamentul nu mai cuprindea decât ultimele cuvinte ale numitului prepozit. Care se scriu acum şi apoi se şterg: „. Atunci, de unde a apărut crima asta?”

BENEDETTO CAETANI Papă Bonifaciu v ni Nno Domini s 299

Ia f 8-fâj l Nobilitas morum magis Ornat qwm genitorum Noblețea caracterului împodobeşte Mai mult decât noblețea părinților „Aristotel este un premergător al Mântuitorului şi demonstrația existentei lui Dumnezeu este cea dintâi datorie a oricărui Filosof, Tommaso, pentru că numai Cel Atotputernic, fiind Nemărginit şi fără început, posedă înțelegerea completă a Lucrurilor, în timp ce oamenii, fiule, nu sunt în stare să înțeleagă Tainele dumnezeirii decât prin ceea ce ne-a dăruit El mai prețios, Ca instrument al comunicării.” „Un telefon?” „Nu, fiule, nu.

Revelația Părintele Buono trecuse prea repede peste blasfemia mea.

A ridicat ochii încet şi trist, privind îngândurat tencuiala scobită De pârjolul ultimei secete, murii pătați de piatra vânătă a timpului, iar mai sus, balcoanele curbate de uscăciune şi streaşinile Zdrențuite de vânturi. Se necăjea degeaba bătrânul, căci Evul Mediu încă nu decăzuse. Din acele ziduri fusese ridicat până Aproape de cer castelul nostru de la Roccasecca, după Deznodământul înghețat al bătăliei cu sănii din pasul Bernina, Care se petrecuse în timpul procesului vesel de la Roma îndreptat împotriva cadavrului papei Formosus. Mentorul meu a Urmărit apoi cu pleoapele strânse iedera uscată de transparenta grea a firmamentului, cârceii agățați încă în scândurile putrezite Din ferestre, ca nişte gheare năpârlite de pisică, muchiile Sfărâmate ale crenelurilor albite de penele porumbeilor sălbatici şi vârfurile pinaclurilor înfipte ca nişte sule în atmosfera stătută şi împuțită de gunoaie a Italiei. După asta, a coborât privirea Înceţoşată de lacrimi pe contraforții desprinşi din zid la ultimul Cutremur răufăcător, cu epicentrul sub tronul de fildeş ai lui Federico von Hohenstaufen din Sicilia – când se clătinase Petrolul în străfunduri, fără ca noi să ştim —, sprijinind atunci Doar gurile de aer meridional căscate între ei şi pereți, printre Ptozele prăfuite de păianjeni. Bătrânul a continuat apoi să-şi Plimbe ochii pe căruța dezmembrată a lui moş Murillo – spaniolul cu sânge japonez —, între ale cărei hulube paiele începuseră Să facă iarăsi spicE. Şi mai cred că părintele Buono privea Anume închipuirea câmpiilor de sub Montecassino, despre care Eu am crezut întotdeauna – dar mai ales primăvara, când ieşea Untişorul – că sunt petice din blana unei vidre verzi, întinsă Chiar de Dumnezeu la soarele torid, usturător şi nemilos al Peninsulei.

Peste vârfurile castelului tocmai trecea un stol de ciori slabe, Despănate şi aproape oarbe, ca iarna. Iar pe deasupra lor se Rotea încet vulturul regal. Nu tipa, ci doar se găinăța în capul Nostru, dând culoare unui peisaj monoton şi somnolent.

Lui Buono îi plăcuse evlavia şi destoinicia mea – pe care O numea în şoaptă pasiphanes arete —, încă din nefericitul an

1229, când tatăl meu asediase, cucerise şi jefuise turbat Mânăstirea, biciuise călugării cu un lant de fântână, iar pe abate Îl siluise în fata novicilor, umplându-i şi pe aceştia de pofte.

Se împlineau exact şapte secole de când Benedict di Nursia Îşi inventase ordinul său binecuvântat în acel lăcaş faimos, care De atunci avea să-şi piardă pentru totdeauna măreția şi misterul

1 între bucile însângerate ale abatelui. De la înălțimea mea de Copil şi cu glasul meu, ce orăcăise prima dată cu patru ani şi Jumătate în urmă, am strigat: „Opleste, tată, epleamult!" De Aceea venise părintele Buono să-mi vorbească din nou despre Aristotel şi silogistica lui impecabilă, din care astăzi nu mai Rețin decât că toți oamenii sunt muritori, Socrate este un om, Deci Socrate este muritor, cu toate că lucrările lui Pierre Abelard Blasfemiau afirmând că ar mai trăi în insula Leuce, mâncând Urzici la un loc cu românii. Asta tin minte că m-a tulburat în Epocă, deoarece se adeverise într-un fel: Socrate, arhivarul Nostru, murise sub ochii mei de enurezis, înecat în propria lui Urină, după ce adormise imprudent în vana spălătorului săracilor

— Construită de tata, pe vremea când era bun, lângă aripa de vest A castelului – şi după ce acelaşi Socrate apucase să scrijelească pe zid: recte sentire.

Am profitat de absenta privirilor lui – şi ce frumos se uita, Fra Buono! —, de clipele lungi în care inspecta contemplativ, Credeam eu, Mostra familiei d'Aquino, pentru a-l cerceta Încă o dată. Observam astfel mai de aproape cât de slab şi Mărunt de statură era, cât de mult îi plăcea să se îmbrace cu Dichis – asemeni chiar lui Aristotel, cel exilat în Colchisul Eubeei şi omorât de mâna lungă a Lunii – şi cât de albă şi Mătăsoasă cobora pe piept barba lui antică. Lipsa acesteia Poate i-ar fi înfrumusețat ovalul fetei – zic eu astăzi —, dacă Nu l-ar fi oprit cinul de pustnic şi înțelepciunea de patriarh.

„Un astfel de om merită să ucizi!", gândisem atunci într-o Doară, dar nu stiu ce mi-a venit. Continuam deci să ghicesc Sub poalele largi ale rasei negre de benedictin picioarele lui Strâmbate de reuma dobândită în mlaştinile din Skagerak, după Ce căzuse rob la vikingi în secolul trecut, şi mă aşteptam să Aud din nou glasul lui sălbăticit de câte rostise în lumea asta Largă, înainte să primească tonsura. Aerul lui Buono urma să iasă Prin gura aceea încă tânără, muscată până i-a dat conturul Neasemuit de frumos de către o femeie despre care niciodată N-a vrut să vorbească, dar care i-o sculptase asemeni Madonei Lui Bartolomeo da Foggia – cu dinții, nu cu dalta. Tocmai din Cauza acelor buze n-am vrut atunci să rostesc ceea ce stătea Să susure pe ale mele, cu inconştienta infantilă, căci marele Socrate, de vreme ce a trecut peste atâtea veacuri, este fără Îndoială nemuritor. Dar asta însemna – după aceeaşi silogistică aparent infailibilă – că toți oamenii sunt nemuritori, ceea Ce l-ar fi făcut pe bătrân să sângereze chiar în locul sărutărilor Caste, al rugilor murmurate şi al dorințelor îngânatE. De care Nimeni nu cred că a fost vreodată iertat. Mai mult decât atât, I-ar fi căscat ochii, cât să i se vadă bulgării de zăpadă din Orbite, şi l-ar fi răsturnat pe spate, dincolo de buturuga tare, Pe care îi plăcea să stea, ca un apostol.

Abia în urma multor ani de cazne, a multor nopți de împlinire Duhovnicească, în clipa magică în care o maică mi-a spus Zâmbind: „Sunt moartă”, mi-am dat seama că părintele venise Atunci la rugămintea tatei – un om atât de alarmat, încât venele Capului zvâcneau ca burdufurile fierarilor din Arras —, fiindcă În seara trecută deschisesem Biblia la Exod, luasem la Întâmplare Capitolul 20 şi citisem cu voce tare: „Eu sunt televizorul tău!”.

„Vreau să spun, sunt moartă după tine”, precizase mai tfrziu Maica, izbucnind apoi într-un râs grosolan şi animalic. M-a Ciupit de obrazul sub care îmi crescuse o aftă supărătoare de Adolescent. Dar şi de muritoR. Aşa s-a făcut că n-am reuşit să Deosebesc plăcerea acelui gest – inoculat prin buricele trandafirii şi cărnoase ale degetelor ei umflate şi pătate ici-colo cu Cerneala violetă a denunțurilor —, de durerea țesutului îmbolnăvit într-un loc rotund şi mic, atât cât mărimea unui colos De făină umezit. Adaptările dogmei la realizările ştiinței şi la Realitățile unei societăți predestinate aparent evoluției, însă Aflată într-o permanentă şi greu sesizabilă involuție, se numeau La catolici aggiornamento. Adică, un fel de fărâmițare şi Împrăştiere a revoluției —, dacă vom mai avea un dram de Minte şi-am recunoaşte că ceea ce a făcut Mântuitorul a fost o Revoluție împotriva unei societăți dezechilibrate, care continua Să ia şi uita omeneşte să mai dea! Numai Providența ştia, în Vremurile acelea, că eu nu fusesem botezat întâmplător Tommaso – adică Toma, după numele Necredinciosului —, Fiindcă la numai cinci ani, intrând în refectoriul abației Montecassino, vândut de tata pe douăzeci de uncii de aur, gândisem Că Isus Christos nu murise pe cruce, ci fusese coborât din Timp, vindecat şi dus la Emaus, aşa cum îşi imaginează orice Copil bun, care nu vrea să moară nimeni în lume, poveştile să Se termine cu bine iar răii să fie pedepsiți. Copiii au în sentimentul morții o imagine prea îndepărtată ca să-i înfricoşeze, Cu condiția să fie vorba despre moartea lor, fiindcă, în ce Priveşte moartea altora, sunt primii care se bucură.

Dar nu ştia părintele bun şi blând Buono – poreclit, printre Altele, de femeile halelor pariziene, La vache pourrie, pe vremea Când predicase despre rumoarea mucenicilor urcat pe o jumătate De vacă în piațeta din Rue du Fouarre – cum zăcea în mine Încă de atunci nemăsurata crimă. Căci despre un nesfârşit omor Doresc să vă încredințez aici, iar rândurile acestea nu şi-ar avea Rostul dacă n-ar fi spre mântuirea mea. La acea vârstă, crima Stătea pitită într-o cută slab irigată a creierului meu de elev, De unde-şi picura din când în când cucuta homicidului; numai Putin, atât cât să nu simt prea devreme că sunt sortit genocidului, luării de vieți cu nemiluita, precum şi neostenitei Dorințe de putere.

Dar atunci, aşa cum v-am mai spus, eram un copil. Fericirea Neştiinței mele şi faptul strict medical că la sforțările Şcolii Din Salerno de a găsi explicații asupra creierului – cu ocazia Primei disecții autorizate mai mult în glumă de Federico al II-lea – natura nu răspunsese convingător au ajutat Antichristul să-şi continue opera alunecoasă şi perfidă în mințile mele Fragile, ca-ntr-o şerpărie. El le-a abătut încet şi senzual, dar Cu ştiința, de la rosturile lor luminate, la care sperase mama Încă de mic şi la care muncea acum Buono. De-abia după ce Ucizi primul om porneşti să-ți aduci aminte începutul tău

pierdut în bezna anilor dintâi ai vieții, din care nici tata suptă cu Poftă n-o mai reții bine, nici cum te scăpai pe tine în scutece râzând nu-ți mai aminteşti exact, iar panourile cu rândunici şi căprioare pictate de Benedetto Antelami deasupra pătuțului De prunc înstărit nu ti se mai par atât de clare. Pentru că eu Fusesem făcut conte încă de când mă luptam să îndepărtez de Pe fată bucățile placentei, devenite la aer atât de dizgrațioase şi respingătoare încât reflexele mele se revoltaseră singure.

Toate acestea deci nu te mai înveselesc şi nici n-au cum să-ți Mai urce de ruşine şi nevinovăție acelaşi sânge putin, iute şi Nobil în ionatanele obrajiloR. Aşa mi se spusese, că la naştere Doica m-a tras de căpățâna din mama şi a exclamat: „Iar ai Făcut, fă, un conte!" iar clopotele au bătut şi nu prea, fiindcă era într-o miercuri, însă, despre doica noastră se ştia că a moşit Un inorog în tinerețe şi mama îi mai tolera unele obrăznicii, În schimb eu, desi nu puteam să aud acea injurie, aveam s-o Adaug la alte lucruri care îmi deranjau bunătatea. Veți vedea Ce am făcut mai târziu cu doica asta.

Dar altfel decât prin răutatea genetică nu pot să-mi explic Insistenta cu care o necăjeam pe sora mea, Marotta di Bohemundo, spunându-i că nu e fata lui tata – nărăvaşul conte Landolffo d'Aquino —, fiindcă în noaptea când ziceau părinții Că au făcut-o, el îi împingea mamei bomboane dulci cu degetul în gură şi-i spunea împăciuitor: „Oare nu e mai bine asa, Decât mizeria aia care ne oboseşte pe amândoi?" Or, Marotta Se născuse aiurea, cu picioarele înainte, cu burta în sus şi la Opt luni fără o zi, fapt pentru care, multi ani mai târziu, în ziua Când o pasăre şchioapă i-a ciugulit o ureche, de vie, am asigurat-o că e făcută cu patriarhul Buono, ca şi mine, ceea ce este Mult mai glorios şi mai practic. Cu toată trecerea a peste Douăsprezece veacuri de când rudele apostolilor au început să Se încrucişeze cu creştinele de rând, aveam tot dreptul să cred Că nu se putea să nu fi rămas măcar o picătură de dumnezeire În hemoglobina uzată a mentorului meu. Pe de altă parte, nu Există explicații nici pentru fantezia mistică a sorei mele, pentru Felul evlavios în care mângâia poalele mantiilor de lemn ale Statuilor de sfinți din biserici, imediat sub curmeiele simple de Oameni săraci, pentru limbile pătimaşe cu care acoperea Duminica degetul mijlociu al Sfântului Emmeran de pe Evangheliarul din Regensburg, că se găurise pagina, aşa cum nu Există nici o altă justificare pentru obsesiile mele inumane, Adunate toate într-o sămânță fierbinte, strecurată pe sub duetul Ondulat al întunecatei rase benedictine. Dar oare era într-adevăr Fra Buono un patriarh, având în vedere tinerețile lui zbuciumate şi chiar unele realizări virile la cei 88 de ani, de când calculase el că s-a născut, punând la socoteală şi faptul că de-abia La sfântul Conciliu ecumenic de la Lateran papa Inocențiu III Hotărâse că dracii au fost mai întâi buni şi abia mai târziu au Devenit răi?

Dar invers? Diabolus est căput omnium malorum.

Or, părintele abia scăpase, în primul deceniu al secolului Nostru, să nu fie ars pe lemne uscate la Paris, când a fost declarat Eretic Amaury de Bene, iar americanii lui au sfârâit pe ruguri Cu intermitentă timp de două decenii. Se plictisise poporul Şi-ncepuse să vocifereze împotriva Inchiziției Credinței inventate de papa Lucius, iar apoi se-apucase să ceară varietăți, să Mai fie arşi

şi dintre cititorii Periphyseonului aristotelic şi dintre Cei ai Prosloghionului anselmian. Şi de ce n-aş crede eu că se Poate şi invers, de vreme ce preoții există pentru a aduce oile Pe calea cea bună şi nu de puține ori, bietele, au murit Prăbuşindu-se în prăpăstii?

Dar să luăm cazul concret: Buono mintea! Oare nu a ascuns El tatălui meu lumesc ce spusesem despre telefon, atunci când Îmi vorbea despre Aristotel, desi cuvântul era nou, era ezoteric şi numai nepriceperea mea îl dezvăluise? Era o dovadă clară Că mă iubea în secret, conştient şi suferind, ca un oarecare şi Ordinar păcătos. Minţise cu bună ştiință sau era vorba despre Neştiință?

Mi-am întors privirile către peisajul potolit al curții noastre Interioare, urmărind un timp mersul leneş al unei spălătorese, Ducând pe creştet coşul cu rufe, ținut în echilibru de o mână Bărbătească, terminată îa încheietură într-un smoc de păr slinos, Țâțele ei bălăngănindu-se sub sortul ud, ca nişte campanile trase Alandala de un clopotar beat – şi parcă auzeam şi un cântec Frust de flaut între pulpele ei —, picioarele groase, țărăneşti, cu Glezne late pe care continua să se scurgă spuma unui săpun de Leşie. Mai încolo, un copil se juca gol în iarba arsă, pârjolită Încă înainte să-şi lățească de-a binelea firul, o lovea cu un băț Oarecare, stârnind lăcustele şi gărgăunii, mic şi sărac în destinul Lui planificat nemilos. El, când va fi mare, urma să meargă în Spatele calului meu, să calce în baligile lui şi să adune înfrigurat oasele iepurilor mestecați de mine în drum. Ştiți ce Groaznic este să descoperi nedreptatea? Te poate sfaşia toată Viața, şi oricâtă milă ai da cerşetorilor, tot nu vei putea acoperi Injustiția lumii. De aceea, am considerat atunci – şi iertat Să-mi fie acum – că trebuie făcut ceva năprasnic şi crud, care Să zguduie încremenirea lumii. Porțile castelului nostru nu scârțaiau în vuit, fiind prea grele, dar ce mult mi-aş fi dorit să Le aud măcar o dată mişcate de o forță care ne depăşeşte puterile, de o voință mai presus de facerile noastre lumeşti şi chiar De sfaturile blânde ale mentorului meu, care tocmai oftase. Iar Oftatul lui era un fel de vânt anemic, omenesc şi subțire, aproape Pârțâit, ca existenta noastră meschină. Mi-aduc aminte că voiam Să mă întorc din nou la el, să-l privesc în vitraliile ochilor şi Să-l întreb: „Părinte Buono, oare chiar există Dumnezeu?”

Numai că stăpânul castelului Roccasecca din provincia Frosinone, războinicul conte d'Aquino, ce figura în acte ca tatăl Meu, mă auzise printre crăpăturile prea largi ale zidurilor spre Care se uitase atât de îngrijorat benedictinul – repet ruşinat că Abia acum îmi dau seama! —, cercetând contraforții, crenelurile şi iedera. Tata a coborât furios în curtea largă cu balansoare Primitive, havuz oriental şi statui înfățişând țapii împerechiati Ai lui Asurbanipal, şi m-a plesnit peste ceafă cu o palmă Răzbunătoare, de soț al mamei.

Oare ştia încă de pe atunci?

M-a luat de ureche şi m-a dus aşa pe sub bolta intrării noastre în castel – sculptată chiar de Bonannus di Pisa, într-o dupăamiază când avea ură pe piatră —, m-a urcat pe scările din Marmură de Lavreotikos Olympos – furată într-o noapte de Beție din templul lui Poseidon de la Cap Sunion —, apoi m-a Purtat peste covoarele de Persia, în care se jucase Darius copil, Până în camera

de studiu. Acolo, m-a trântit pe scaunul de la Biroul improvizat dintr-o masă grea de fag şi mi-a poruncit: „Scrii de o sută de ori: Eu sunt Dumnezeul tău!” Mama nici Nu s-a arătat. De altfel, aveam să înțeleg mai târziu că ea tăcuse În virtutea unei sentințe aristotelice, conform căreia masculul Este principiul activ şi formator iar femeia este argila inertă, Care aşteaptă să primească o formă, motiv pentru care progenitura femelă marchează neputința formei de a domina materia. Landolffo d'Aquino mă brutaliza cu o materialitate Formatoare, la fel cum făcuse şi cu fratele meu mai mare Reynaldo, pe care îl umpluse de sânge în bătăi până să devină Locotenent în armata regelui din Sicilia, să primească adubmenlul şi o sabie nouă pentru două mâini. Cu ea ajunsese să Despice sarazinii o dată cu armăsarii lor şi mai lăsa şi-o urmă Adâncă în pământul bătăliei, ca o brazdă de plug bine împinsă, De unde servanții o scoteau cu greu, opintindu-se asudați între Cele patru jumătăți de om şi cal, căzute în lături.

După ce tata s-a întors pe călcâie, arătându-mi un spate pietros, cât un dolmen din Locmariaquer, mi-am unit lacrimile cu Mucii într-un pârâiaş ce ajunsese să-mi gâdile bărbia şi am Început să mâzgălesc prin ceata lăsată între gene nişte cuvinte.

Bineînțeles că nu le vedeam. Dar ele se înşiruiau pe pagină din Instinct – mă născusem, totuşi, într-o casă mare – până la Capătul foii, apoi de la capăt până la capăt şi de la stânga la Dreapta. De-abia când a trântit usa, stârnind clinchetul Zorzoanelor de bronz din stucaturile adânci ale tavanului, belciugele din nările late ale boskranionilor lipiți pe pereții umeziți De respirația grea a castelului, crăpând cărămizile arcului a Tutto sesto de deasupra ieşirii, fisurând mai jos motivul delirant Al meandrei şi cel umflat al torsadei – în partea de încăpere (16) unde trona masiv armoire-ul roman, ferecat în bare de fier Chiar de dinandierul Renier de Huy —, socul acelei bufnituri Mi-a luat vălul sărat de pe ochii plânşI. Aşa am putut constata Uimit că scrisesem nervos şi nu prea caligrafic: Eu sunt televizorul tău.

„Lua-te-ar dracu' de împuțit!” l-am înjurat imediat pe Tafnat Poeneah, zidarul care lucrase până mai ieri la refacerea capelei Şubrezite de cutremurul sicilian – la care se adăugaseră şi Nebuniile regelui Federico, haremul său şi anatema asupra Cruciadei lui false – şi mă învățase cuvântul acela nou, tentant şi bizar. „Să te ia dracu' de mortaragiu şi ipsosar nenorocit!”

Am mai proferat eu scos din minți pentru felul cald şi moleşitor

— Oriental, as risca să spun – în care îmi susurase la ureche (16) şipul acelei vorbe cu sonorități eline tele veizoras. Fonemele Înlănțuite astfel țineau probabil de tehnica lui antichristă, Învățată sub şopronul logiei sprijinite de zidurile mucegăite Încă dinainte de facere ale catedralei Saint-Germain l'Auxerrois. Cum îmi amăgise el mie curățenia şi cumințenia, şoptindu-mi mai întâi – în prima zi când l-am cunoscut – cu glas Cântat şi lax că nimic nu s-ar fi ridicat în tot Evul Mediu, inclusiv în Roccasecca, fără muzică, fără scârțaitul din violă de Dinaintea interpretării şi în lipsa sunetului dezmierdător al unei harfe! Mai ales când se pun vitraliile pe rozasă, m-a încredințat El visător – se prefăcea, nemernicul dracului, ca să-mi adoarmă Rațiunea! —, prezenta muzicii este obligatorie, pentru că doar Ea este materializarea pământească a ritmului astral.

Ce bine ştiau ăştia să te atragă!

Despre evreul Tafnat credeam că provine din acel populus Absconsus, fugărit de Istorie până prin stepele sciților şi Tyragetilor, de unde aveau să vină într-o zi ca grindina, călare (16) pe caii roşii cu şase picioare, ca Sleipnir, măcinând sub copite Castelele şi catedralele noastre, şi despre care Apocalipsa spune Că doar le-a auzit numărul, frământând pe loc iarba câmpiilor Rumegată prea amarnic de vitele lor şi acoperită acum prea Mult cu baligi uscate. Lucrul era cu atât de mai mare îndoială, Căci eu văzusem istoria acelui neam scrisă mai tot timpul sub Semnul umorului. Noaptea, aprindeam un opaiț în chilia mea De la Montecassino, citeam Vechiul Testament şi chicoteam pe Înfundate, fiindcă ce altceva puteam face când cărțile lor scriu O dată că Yahve este atoatevăzător şi atoateştiutor, iar două Pagini mai încolo Yahve îl strigă pe om prin grădină: „Unde Eşti?" Şi, dintr-o dată, apare acest Tafnat în viața mea, vine şi mă tulbură mai mult de cât o făcuse chipul înțeleptului Solomon incizat pe vasul de cristal aşezat în firida de la SaintDenis şi care părea că-mi vorbeşte: „Nu rămâne la benedictin!

Suar-dat!" începuse bătălia între cineva şi alti cineva pentru Mine, ca pentru un trofeu rar. Mai celebru oare decât mistrețul Din Calydon?

Reluam, deci, cu disperarea iedului alte rânduri pe paginile Mele, dar mi-era imposibil să scriu altceva, mă schimonoseam De teamă, mă şi vedeam dungat de centura întărită cu tinte de Argint – o purtase tata la asediul Ierusalimului —, căzut lângă Patul cu baldachin din lemn roşu de Africa. Eram apoi lovit Cu cizmele lui, cele încălțate la un chef de însuşi Richard Inimă De Leu şi pierdute în grabă la zaruri, cu ocazia luptei de la Fustat. Mă imaginam deja ghemuit şi speriat, izbit peste ceafă Cu ciuda ambiției lui umilite. Mi-ar fi strigat: „De ce nu vrei Să înveți, mă, că am băgat în tine o groază de bani!" Dar continuam să strâng din dinți şi-mi uneam genele de efort, desenând Acele litere una după alta, precum ne-au învățat fenicienii Barbari. De la ei cred că s-a inspirat şi Aristotel cu silogistica Lui, căci în tăblița adusă la Roma de cruciați se spune: „Dacă Marele zeu Baal se împerechează cu o junincă, iese un viței."

Legam glifele stângaci, fără să reuşesc altceva decât să umplu Până spre seară un caiet al hulei, un incunabul al preacurviei Literale, o enciclopedie a necurățeniei mintale. Repetam acolo De o sută de ori o propoziție pe care mă luptam s-o transform, S-o înving, dar care se dovedea mai rezistentă decât diamantul încăpățânării mele de copil. Iar nestematul acesta de Căposenie se cristalizase din cauza presiunilor pe care a trebuit Să le suport în pântecele mamei mele, contesa Theodora di Theato Caraccioli, atunci când se enerva pe obiceiurile proaste Ale slugilor, ale sclavei noastre de culoare neagră, Patricia Lancaster, dacă nu cumva aceeaşi încăpățânare nici nu exista şi eu doar mă prefăceam supărat, în preajma unui mare pericol, gândul mă îndemna să trăiesc în Orient, acolo unde cadânele Te fac şi te desfac bărbat în câteva clipe, chiar dacă noi mai Stăpâneam încă degeaba Bizanțul. Constatam, în fine, că Gusturile orientale ale regelui nostru se împrăştiaseră rapid în Toată Italia, pe măsura foamei noastre de concupiscentă.

Chiar de la vinderea mea mânăstirii, preoții mă priveau cu Sentimente împărțite: cei mai tineri mă linguşeau, ştiind că Peste câțiva ani le voi fi abate, îmi făceau curat în chilie, îmi (18) deşertau şi-mi spălau olița, parfumând-o cu răşină de myrr şi împodobind-o cu petale de trandafir gibraltez, adus de Ernesto von Gleichen de la mameluci, găseau mereu pe unul Dintre ei să-mi dubleze vocea în cor, atunci când înmulțeam Falsetele, şi-mi aduceau cărțile grele de la bibliotecă. Nu uitau, Desigur, să strecoare între paginile lor câte un petec modest de Hârtie pe care se afla un poem leşios în stilul laielor Măriei de France. Cei mai bătrâni mă priveau cu dispreț, ştiind că până Voi ajunge abate ei vor fi oale şi ulcele, dacă nu cumva i-o da Prin cap din nou seniorului Landolffo să pustiască Montecassino, să-i schilodească şi să mă pună episcop la o vârstă la Care încă mă jucam noaptea cu puța sub plapumă, în chip de Clopoțel. Norocul lor a fost că am învățat să scriu după De vita contemplativa a lui Filon din Alexandria şi cartea asta m-a Captivat, încercând să împace iudaismul cu filosofia greacă, Filon avusese curajul să fie primul teolog reformator ce a putut Afirma în scris că Vechiul Testament este o alegorie înălțată Parabolic peste adevăruri clasice. Mă întrebam: „Cum se pot Aduce toți oamenii la ascultare?” şi o voce îmi răspundea tot Printr-o întrebare: „Cu biciul, ca tata?” Din cauza lui Filon, Scrisul îmi producea plăcere, dar nu să fiu obligat, bătut şi Claustrat, desi faptul că nu-mi dădeam seama ce scriu era destul De îngrijorător şi ignobil. Nam qui facil quod non sapit deffinitur bestia. De aceea, cer cu supunere iertare pentru unele pasaje Pe care le-am scris mai înainte în opera mea şi din cauza cărora Au murit oameni, cu toate că, la o analiză cât de cât atentă, s-ar Putea descoperi că multi dintre ei o meritau.

Într-un târziu, am auzit paşii tatei pe scara melcată ce urca La primul etaj, străjuită de tablourile strămoşilor noştri; pasi Sfielnici atunci când trecuse prin dreptul ramei ce-l încadra Somptuos pe Federico Barbarossa, apoi prin dreptul celei ce Înconjura chipul sorei acestuia, Francesca de Suabia – bunica Mea generoasă, dar cu viespi în ea —, şi mai hotărâți aproape De ultima treaptă, unde stătea lipit de perete bunicul Sommaclo, Ascunzându-şi chelia sub mesa smulsă de pe creştetul mameluculuI Saladin, în timpurile regelui Henric de Champagne. Apoi I-am simțit pe sub uşă năduşeala de armăsar şi mirosul de pui Fript care-i intrase în pielea mâinilor ca într-o tencuială Proaspătă. Mă găseam vinovat, iar vinovăția mea se răspândise Din abundentă peste toate celelalte sentimente ale mele, Făcându-mă să mă simt nespus de singur în structura mea Cristalină de criminal incipient şi chiar înainte ca el să deschidă Usa şi să intre l-am urât de frică. Nu pentru că exista acel dubiu Asupra paternității, ci asa, pur şi simplu, ca orice creatură imperfectă. A intrat. Pe chipul lui încruntat citeam hidoşenia întunericului plin până la refuz cu smoala regretului pentru eşecul în Viața al copilului său – desi, eu viața încă n-o trăisem —, iar Sub sprâncenele stufoase şi negre de pescar calabrez observam Noaptea celor două semisfere ascunse luminii de învârtirea Lentă şi monotonă a Soarelui în jurul castelului nostru. Cu Ajutorul acestei imagini aveam să învăț foarte uşor de la Tafnat Lecția de Geografie despre latitudine şi longitudine, să înțeleg Apusul stelei noastre sistemice drept o banală trecere a sa în Spatele liniei trasate de fiecare individ la orizont. Am ştiut Astfel încă din

seara acelei încercări teribile că fiecare dintre Noi are amurgul său geofizic, căci omul, fiind creat de Dumnezeu fără nici un intermediar, a fost la început nemuritor şi numai prin păcat a dobândit o dimensiune terestră, murind Ca orice vită. Oare nu-mi doream eu atunci ca tata să nu existe, Să nu vină la mine şi să nu mă bată, ceea ce este o formă de A-i dori moartea? Nu era singurul sacrilegiu făcut între Inconştientă şi voința, dacă pun la socoteală ziua în care am Observat cei doi dinți lipsă din dantura de lapte a sorei mele Marotta, în spatele cărora se deschidea o gură neagră şi misterioasă, ca o peşteră.

Deus assumpsit naturam lapidam.

Fără să ştie, Landolffo d'Aquino m-ar fi pedepsit şi pentru Această răutate care a schimbat destinul soră-mi. În nopțile de Sâmbătă, când mi se dădea drumul acasă, studiam caverna Marottei în somn, pândind ieşirea la vânătoare a liliecilor, iar Ziua, în timpul somnului de după-amiază, îi desfăceam buzele Încet, aşa cum făcea tata cu mama, când îi dădea bomboane Dulci, îi cercetam palatinul în căutarea cailor şi bizonilor pictați Cu ocru de înaintaşii mei primitivi în alte peşteri – Lascaux (20) la Mantignac-sur-V6zere şi Altamira, cea cu nume de sanctuar

— Descoperite din întâmplare de ciobani şi astupate la loc cu Stâmci şi pământ din ordinul Bisericii. Mai cercetam şi dedesubtul limbii în căutarea oaselor de equus stenonis şi bos primigenius, lăsând-o apoi să sforăie uşor, cu sunet ascuțit de țitera, Desi ea până atunci cânta catifelat, cu viers exersat în ceasurile De cor din fossa capelei Sfintei Barbara Amnezica, unde Părintele Buono o chema şi o sorbea.

Tata s-a oprit cu pumnii strânşi, strivindu-mă deja cu tensiunea care-i însoțea trupul mătăhălos ca un nimb hieratic, cu Hainele îmbibate de sângele necredincioşilor ucişi la Mansura şi la Damietta – unde până şi marele Jean de Brienne căzuse De pe cal în valuri, înghițind nisip aurifer şi stele de mare, ca orice balenă —, cu aerul din jurul lui în care tropăiau cămilele Desertului Preasfântului Mormânt şi zăngăneau scuturile cavalerilor templieri.

Rețineți, vă rog, ideea că Jean de Brienne înghițise nisip Aurifer, pentru că de aici a pornit răspândirea Alchimiei.

Cercetându-i cu minuție fecalele, savanții arabi au descoperit Că anumiți compuşi ai siliciului se elimină, însă aurul rămâne În corp, astfel că nu întâmplător a fost ales acest nobil drept Împărat al Constantinopolelui. Chiar expresia metal nobil se Trage de la conținutul măruntaielor lui. Veți vedea că această Idee m-a urmărit mult timp.

Dar atunci, în camera de studiu, mă aşteptam ca tata nici să Nu mai aibă răbdare să ia caietul şi să-mi citească blasfemia, Ci să mă lovească direct pentru felul cum îi mângâiasem gluga, Îi atinsesem sandalele şi-mi lăsasem capul pe genunchiul chinuit Al părintelui Buono. Acolo, în grădina unde înfloreau macii, M-ar fi lovit şi pentru prostia aia cu telefonul, de care nu Scăpasem nici atunci, în ceasul marii încercări a examenului.

Ştia foarte bine, din experienta sa de om matur, cât de vinovat sunt şi continui să mă simt, astfel încât să primesc bătaia Lui în modul cel mai justificat, aşa cum numai sclavul simțea Gratia inelului de bronz petrecut prin

ambele buze de stăpânul Său, în anticul Akkad, ca semn al proprietății absolute. A luat Foile şi le-a dus în fata ochilor – umoarea fierbea, dând în Clocot culorile irisului —, clipă în care eu, desi mă consideram Predestinat imortalității, am simțit că mă afund în stofele de Mărgean ale scaunului, în fulgii parfumați de lebădă din Bornholm şi Amager, cu care era căptuşit, prin nodurile scoase mai De mult chiar de mine, în joacă, din scândurile duşumelelor.

Blănile acelea fuseseră răzuite pe masa mare din trapeză de moş Murillo, la începutul miruit al renovării castelului, pe vremea Când era tâmplarul satului din vale şi încă nu învățase să mâne Caii cei obosiți de cruciade ai tatei – Robert şi Francesca —, Aduşi cu atâtea grețuri şi rău de mare în burta umflată să crape A minunatei iepe, Măria Doichita, de la români. Tot cu asemenea povesti spuse de sclava noastră de culoare, Patricia Lancaster, în fata focurilor celor mari din bucătăria castelului, Am înțeles perfect mai târziu că geții sunt romanii de la Marea Cea Neagră, iar dacii sunt romanii din Carpați, unde obişnuiau Să tragă cu arcurile în nori, cam în acelaşi fel cum făcea nebunul Satului vecin, Sân Germano. Idiotul bătea luciul balților din Preajma lăcanului comunal pentru vite cu o nuia şi le striga: „Nu vă mai evaporați, mă!", căci încă de pe vremea aceea se Descoperiseră vaporii. Este un amănunt care trebuie reținut, Fiindcă ne vom mai întâlni cu românii.

Landolffo d'Aquino a silabisit cuvintele, a mai dat o pagină, Încă una, apoi s-a uitat la sfârşit, în timp ce eu începusem să-mi Mestec limba încet, cu predilecție, rumegând-o ca pe o halviță Cleioasă. Propoziția incriminată era: eu sunt televizorul tău, iar Substantivul acela nou, dăruit complice de Tafnat Poeneah, Zidarul – ca un bănuț pus cu sfială la amurgul zilei de muncă În palmă – mi se păruse nedrept de amar. Bruta a ridicat atunci Mâna aia de hamal cu care bătuse atâtea preacucernice cruci în Fata minunii de la Rosette – când s-a arătat Sfântul Jean-Francois Figeacul ținând o piatră în brațe – şi era gata să dea. Însă nu A lovit, ci mi-a pus-o uşor pe creştet şi mi-a spus: „Este bine, Numai că Dumnezeu se scrie cu literă mare". Eram prea mic Atunci ca să mă minunez – îmi mai sugeam câte un deget şi Murdăream chiloții —, prea necopt pentru a fi surprins şi încă Nedus la destrăbălatele femei ale Casei Bunăvoinței din Neapole, încât să mă pot preface uluit de întorsătura pe care o Luase situația mea în seara de primăvară a acelui an par, ciuruit De bătălii între regine sterpe şi zdrențuit de ciuma adusă sub Gheare de şobolanii navigatori, una mie două sute treizeci şi Doi de la Naşterea Domnului. Se împlinise a şaptea lună martie

— Şi a şaptea zi din aceasta – de când mama făcuse marele icnet şi eu ieşisem pe lume orb şi moale, lipsit de un semn anume Pe cer şi cu gândul numai la supt. Doica cea mai vestită din Ținut, fiindcă avea un singur sân cât un dirijabil – căci avusese Nebăgarea de seamă de a hrăni regiunea dintr-o singură parte

—, mi-a povestit că tata s-a uitat grăbit şi îngrijorat în locul Însângerat pe unde mă zvârlise mama în viață şi a cerut servitorilor să aducă torte, să vadă dacă nu cumva suntem mai multi Acolo, în gaura născătoare a sotiei sale. Erau temeri pentru trei ani de secetă la rând şi nu ne-ar fi putut hrăni pe toți

numai din Curtea aceea cu orătănii de unde, şi asa, furau ungurii mereu Câte o găină sau porc, în timpul invaziilor lor destrăbălate ce Înmărmuriseră lumea civilizată. Bestia era în stare să o coasă Înainte ca ea să termine.

Multă vreme am stat prostit cu caietul în fată. Se făcuse Deja ziuă când a plecat tata din camera torturii mele de elev, După ce mi-a explicat blajin de ce se duc copiii la scoală, de Ce trebuie să învățăm, să ştim a scrie şi a citi corect în limba Noastră şi ale altor seminții cu care dăruise Dumnezeu cel Mare acest pământ rotund şi plat, ca o farfurie, că el pentru asta Se luptă, de ce este nevoie să ne respectăm dascălii şi educatorii. Şi numai într-un târziu, când vasalul nostru, baronul Fitzgerald di Bretania, cumnat al lui Petru Eremitul, preafericitul fost papă – sau antipapă, nu mai reţin exact – a ieşit cu Sortul legat de mijloc şi a bătut în fundul unei cratițe, strigând: „Lunch is to be served în four minutes, sir!", am reuşit să Recitesc ce mâzgălisem de o sută de ori la porunca acelui om Căruia îi purtam numele: eu sunt televizorul tău.

Devenise enervantă obsesia asta. Dar nu trebuie să vă mire Unele întâmplări medievale, fiindcă în epocile acelea sumbre şi violente se trecea uşor de la trecut la viitor, iar moda Îmbunatățirilor calitative atinsese nu numai arta, ci şi meseriile. Astfel, securea măcelarului nu se mai numea francisca, ci Satâr, după o influentă turcă, iar însuşi măcelarul Clodoaldo Di Niella nu mai era o brută plină de sânge pe sort, ci un Adevărat sculptor în vacă. Tot cam atunci, socotitorul târnurilor Cu peste din portul verde al Augustei hotărâse ca abacul să se Numească după cuvântul vechi latin calculator, fapt ce m-a Determinat să înțeleg mai bine şi inclinațiile mele futuriste, Dar şi realitatea că în lume, în afară de teologie şi filosofie, Oamenii continuau să se preocupe de ştiință. Chiar dacă era Vorba şi de un simplu jujeu! De altfel, prin opera sa maieutică, Tafnat Poeneah mă împingea către acest domeniu nou, Unde dumnezeirea era în pericol şi unde se puneau întrebările Cele mai rele.

Atunci am intuit cu mintea mea putină că în interiorul meu A pătruns ceva nedefinit şi calm, invizibil şi amorf, travestit Poate într-o bacterie oarecare, la fel cum stă mucegaiul în tot Ce este proaspăt, fără să spună nimic, tăcut şi introvertit, pentru Ca la momentul ce se iveşte a fi suficient de prielnic să apară În lărgimea spurcăciunii sale. De atunci am început eu să Aştept ca aerul lumii să se strice pentru a vedea cum răul Inoculat de vorbele ermetice ale zidarului îmi va irumpe în pete Maronii pe fată, cum va strâmba oasele mele fragile sub rasa Mică de benedictin şi cu ce vorbe bizare. Dar, mai ales, în ce Mod voi face eu acelaşi rău lumii bolnave, dacă nu înzecit, în Primul rând, prin apelul la ştiința – dar mai ales la rațiune! —, cu toate că şi acum, după atâtea secole, continui să cred Că nici o ştiință nu-şi demonstrează propriul subiecT. Aşa se Face că, în anii aceia de început, Catalogul bibliotecii mânăstirii Montecassino mi se părea un cod criptografic, desi era scris Cu litere inconfundabil latine: „Colaționând manuscrisele, Reuşim a le clasifica după familii de opisuri, a stabili mai Multe redacțiuni sau prelucrări şi a fixa stema, prin colațiune, Culegem lecturile manuscrise, dintre care, alegând pe cele Autografe de cele apocrife, le introducem în text, pe când cu Totalitatea variantelor alcătuim aparatul critic şi îl aşezam sub Text. Apoi, dacă Bunul Dumnezeu ne ajută, alegând lecturile Autentice, eliminând prin semnul atetezei interpolațiunile,

Recurgând la conjecturi şi servindu-ne de emendaţiuni ca de o Unealtă a Duhului pogorât în ochiul critic, restituim textul Arhetipului. Variantele din aparat – precedate mai întotdeauna De o Iernă – reprezintă întreaga tradiţie şi dau putinţa fiecărui Cititor de a controla dacă editorul a ales din întreaga tradiţie Lectura cea mai fidelă, care este originalul, sau din contra, a Pus în text o variantă şi a aruncat în aparat lectura arhetipului, lăsându-se furat de tentaţia vinovată a unor interpolări Reuşite."

Dacă as fi urmat acest drum, as fi ajuns un bun copist, dar N-aş mai fi avut îndrăzneala să visez la stăpânirea lumii prin Piatra filosofală sau prin altceva, încât popoarele să se orienteze după mine ca după Soare, şi fiecare om de ştiinţă să nu Poată da un răspuns până nu cercetează mai întâi unul din Tratatele mele.

Însă întâmplarea de la Roccasecca a avut şi unele urmări Benefice. De atunci am început să citesc în secret opera lui Aristotel şi să încerc o explicaţie pentru discrepanta între ce Văzusem eu pe caiet şi ce văzuse tata, înţelegând într-un târziu Că toate lucrurile tind spre realizarea plenară a unei forme şi Că mâinile de copil sunt încă prea mici şi slabe pentru a Compune astfel de întruchipări perfecte. Totuşi, mă întrebam Prin ce mecanism se produsese acea minune salvatoare —

Care-mi întărise convingerea că Isus Christos a fost un terapeut

— Şi as fi rămas probabil mult timp fără un răspuns dacă în Noaptea de veghe de la pragul acelui an, când tot satul din vale şi locuitorii castelului se strânseseră într-un conventus ante Ecclesiam, umplfiid asamblatoriumul şi parlesciumul cu o gloată Speriată, dar încă încrezătoare, pentru că se anunţase venirea Celui Trimis, nu i-aş fi povestit părintelui Buono toată Întâmplarea stranie cu cele o sută de propoziţii. El mi-a răspuns Atunci cu blândeţea-i cunoscută, îhtr-un oftat prelung, de bivol Istovit, că oamenii mari privesc lucrurile cu alti ochi decâî copiii.

Iar eu suferisem din nou ca un câine de pripas la ceasurile Lungi ale aceleiaşi nopţi, în care aşteptasem degeaba, căci Cel Trimis nu apăruse – dar eu zic că fusese şi nu L-am observat Noi, fiindcă ne acoperise Antichristul pleoapele cu găinaţul Îndoielii —, pentru faptul că nu aveam acei alti ochi ai oamenilor mari. Nu mi-i adusese nimeni să mi-i pună în palmă, sau Să îi vâre cineva Ia locul ştiut, în orbite, pe timpul nesfârşitei Clipe moarte a somnului profund, începuse anul în care Hotărâsem să mă dedic Bisericii, cu toate că parusia nu se-ndeplinise, fără să stiu prea bine ce este ea, decât liniştea unui loc Înalt, ecoul rugilor murmurate cu evlavie, că eventual, zidurile Ei se ridicaseră cu ajutorul muzicii – cu cantica Magnificat şi Cantica Benedictus —, aşa cum îmi spusese ipsosarul ăla infect.

Simţeam însă că Biserica păstra cele mai multe taine Nedezvăluite, dar şi că prin ea apropierea de Dumnezeu era Mai mare. Pe când copist, pantofar sau sculptor în vacă. Biserica trebuie să se fi ridicat şi cu glasul maiestuos al sorei mele Marotta, care începuse în deceniul patru al secolului treisprezece să cânte pe nas şi cu sforăituri mici, ca o mânză abia Înţepata de arsura primei picături de sânge pierdute printr-un Blestem de la începutul lumii. Era urmarea încercărilor mele Repetate de a strica ceea ce fusese creat cu dărnicie, de a

interveni în cursul unor hotărâri date odată pentru totdeauna şi a Schimba ceva, orice. Părintele nostru Buono se tulburase Cumplit din cauza asta, nu mai mâhca din boii îmbătați dinainte De junghiere cu vinars, nu mai dormea între pernele umplute Cu fulgi de struț, aduse din pustiurile Chivotului, nu mai Cunoştea odihna trupească după lungi abluțiuni tămăduitoare Pentru întreținerea firii şi nici gustul acrişor al băuturii secrete Hene, pe care numai preoții egipteni o degustau la şapte secunde Sacre după căderea mistică în preafericita levitație. Ce mult Îmi doream şi eu să zbor! Bătrânul se usca pe picioarele alea Strâmbe văzând cu ochii şi nu înțelegea de ce vrea Dumnezeu Să ia darul copilei. N-aş putea să continui aici cronica Fărădelegilor mele, uituid să amintesc necioplita părere a unora Din parohie – familii duşmane de guelfi papizati – cum că Buono auzea prin glasul Marottei cântecul diavolesc al Amazoanelor Penthesileei, femei păgâne ce numai la cuvioşenie Nu se gândeau, istovind şi înmuind partea bărbătească a Popoarelor, care, în loc să-şi ducă viața în războaie, se cufunda În nefericita lene şi în nemeritatul lux. Crezuse la început că Este o pedeapsă pentru tinerețile lui, când dăduse atâtea fecioare şi mame de vikingi spre desfătare corbilor şi ridicase multe Suflete de credincioşi peste Casa Pădurilor din Asgard, deoarece În aceeaşi vreme cu sforăitul Marottei măgarul cu care străbătea Parohia răgea ceva mai melodios, lua şi octave perlate, dovedea O frazare corectă, desi foarte curând s-a dovedit cu ajutorul Diapazonului lui Blondei de Nesles că tonalitatea era de tehnică Germană. Această mărturie a stârnit suspiciunea bancherilor Evrei, pe la care trecea miercurea bătrânul cu barbă albă de Patriarh, povătuindu-i unde să-şi plaseze banii şi pe cine să Refuze la împrumuturi. Dacă Dumnezeu le-a făcut pe toate, Înseamnă că tot el a făcut şi banii. Şi tocmai atunci era vremea Noului florin de aur cu zimți şi a predicatorului Dagobeitus de Tulla, cel ce urla pe la răspântii că deja a fost furată muchia Pe care e clădită lumea. Dar nu era nici o legătură între sora Mea şi măgarul Beniamigno, deoarece într-o după amiază toropitoare din vara anului următor a poposit la noi un lepros atotştiutor În medicină, elev al lui Arnaldo zis de Villanova, care vindeca De toate, în afară, bineînțeles, de lepră, însă eu spun că nici nu Voia să se vindece şi o să vedeți de ce. A ascultat-o mai întâi Pe Marotta, obligând-o să-i cânte direct în gură, printre Jumătățile lui de dinți, apoi a pus-o pe ea să-şi caste gura mare şi i-a privit peştera bucală – aşa cum nimeni nu îndrăznise de Frica mitului lui Platon – până în galeria de fugă din care se Năştea necontenit cântul ei dogit şi unde membrana ei de Fecioară intra în rezonantă cu diafragma de deasupra burții. A Tatait printre gingiile putrede şi a oftat, zvârlind afară prin cele Două oase ale nasului descărnat două fuioare gălbui din aerul Viciat, cu miros de cangrenă, apoi s-a uitat la părinte şi 1-a Întrebat: „A ta e?" „Da." – a răspuns fra Buono, căci n-avea Voie să mintă, după prescripțiile aceleiaşi Biserici cam sucite În care doream să intru şi eu, urmând calea premoniției, că Numai aşa pot învinge fiara ce sălăşluieşte în mine ca într-o Vizuină. Gustul tentant al viitorului îmi amintea de mireasma Vărsată în poala regelui Solomon sub chiparoşii cu coroane Îmbătate de Şir hasirim. „Du-o, domnule, la doctor că are polipi şi e păcat de timbrul ei!" – i-a strigat exasperat leprosul şi s-a Ridicat, uitând pe bolovanul de cremene din dreapta curții noastre două bucăți mari de

carne din pulpele lui, păstrând încă Urma rotundă a epicondilului medial, în zona sa de incidentă Cu fațeta patelară. Aflam astfel că nu sunt vinovat, ceea ce Însemna că obținusem deja şi prima iertare a păcatelor. Mergea Bine. În ce-1 priveşte pe lepros, după multi ani, smochinite şi Mumificate, hălcile acelea de carne au devenit moaştele Simțului Polip, ferite rnai pe urmă de barbarii necrofagi în Racla de fier îngropată sub albia Fadului. Faptul s-a dovedit a Fi nu tocmai bine gândit pentru capela noastră, închinată Sfintei Barbara Amnezica, deoarece, la numai o lună distantă, Abații de la Notre Dame de l'Epine au dat ştire că la ei se află Moaştele Sfântului Polip, lucrare plină de invidie şi neprietenie. Cistercienii n-au avut niciodată obraz, ci numai tălpi —, Aducătoare de cruciade şi schizmă, dar care nu cred să fi fost Imposibilă. Eu spun că pe unde se aşeza în odihnă şi mărinimie Leprosul ăla lăsa câte ceva din corpul său, până la sfârşitul veacului, când scheletul lui a fost dat ca exemplu împotriva bulimiei în prima scoală sătească din marca germană de est, unde-şi Pierduseră ungurii copitele. Ei bine, până şi leprosul ăla făcuse Ceva bun pentru oameni.

Dar ce dovadă mai mare a imperfecțiunii acestei lumi pot Aduce – comentau speriați astrologii —, decât faptul că Soarele Nostru ceresc se învârte în jurul binecuvântatului nostru Pământ Într-un timp exprimat printr-o cifră impară şi cu zecimale?

Simțind încă de pe atunci că aceste calcule nu se potrivesc Cu felul nostru întreg de a privi lucrurile – căutând infinitul în Finit —, m-am apropiat de tata şi de servitorii lui, ce ridicau Cu evlavie bucățile de carne pentru a le îmbălsăma şi pune în Raclă, foarte bucuroşi pe deasupra că între măgarul Beniamigno şi Marotta nu găsiseră nici o legătură, şi le-am spus: „Este o Consecința a lumii materiale." „Eu îl omor pe copilul ăsta!" – a urlat tata.

Corzile vocale sunt în realitate doi muşchiuleți amplasați De la natură în paralel şi în interiorul laringelui, prin vibrația Cărora se emite vocea atunci când aerul din plămâni este dat Afară în acest scop. Un polip crescut pe una din aceste corzi Strică paralelismul. Biblia ne învața că Dumnezeu a făcut omul, Apoi femeia din coasta acestuia, însă abia la Capitolul 3, Aliniatul 2 din Geneză, unul dintre ei scoate primul sunet. Am Remarcat astfel singur şi simplu că cea dintâi care a vorbit a fost Femeia, folosind cuvântul putem, ceea ce trebuie să fi fost un Fel de predestinare, vorbirea oamenilor fiind exclusiv terestră.

La ceva timp după aceasta, primele cuvinte ale lui Adam (abia La Geneză 3,10) au fost îndreptate către Domnul – „Ți-arn Auzit glasul în grădină" – ceea ce iarăsi confirma teoria mea De copil, că bărbatul este blestemat să asculte vorbăria femeii Încă de la începuturi. Sau, în sfârşit, că cine are primul cuvânt a Fost deja stabilit. Am tras concluzia că alterarea glasului surorii mele se datora unei mutații de semn asupra măgarului, fapt ce Nu se putea explica decât prin concepția lui Origene asupra Echilibrului valorilor în natură, căci dacă se ia dintr-un loc, în Mod sigur se depune în altă parte.

„Copilul ăsta mă enervează la culme!

— A urlat iarăsi Landolffo d'Aquino. Nu stiu ce să mă fac cu el. A învățat la Şcoala aia numai prostii!" „Aici, la mânăstire?!" s-a mirat Vechilul nostru,

Sebastiao Clocque, care abia învățase să pronunțe Cuvântul greu Enriquescordinapidalles împreună cu abatele şi Încă-1 mai folosea atunci când chema orătăniile în ogradă. „Nu Stiu cu cine se înhăita – a continuat să strige exasperat tata —, Ce citeşte el acolo.” Pe deplin edificat asupra devierilor mele, Tata mi-a tras una după ceafă, încât mi-am găsit umilința cu Nasul în gunoaiele Mostrei, exact prin locurile pe unde păşise Mortaragiul. Cu acea ocazie am putut constata că pământul pe Care stătusem timp îndelungat fără să stiu era efectiv o rocă Seacă, vitrificată de atâta nedreptate câtă păşea pe ea şi eu am Început să văd acolo oarece imagini mişcate şi colorate în Miniatură, plimbându-se pe un fel de ecran din sticlă, ca pe un Glob de vrăjitoare. Am întins un deget şi am atins imaginea Aceea care mi-a răspuns cu o sumedenie de descărcări atomice mici şi luminoase, de scâhtei albastre, albe şi verzi, asemeni Tăişului de sabie izbit în granitul adus în Europa pe snekkare Din nord. Sigur, era vorba de stelele verzi şi imaginile trunchiate Pe care le vede orice copil plesnit de părintele său, dar parcă Viziunile acelea mi-au rămas prea bine întipărite în memorie.

Văzusem acolo, printre altele, milioane de sclavi biciuiți de Stăpânii lor roşi de multele vicii, galerele încărcate cu gambe şi bicepşi, trăgând şi împingând la o nesfârşită corvoadă – şi Iar am gândit nedreptatea —, gropile cu lei în care mureau Înmulțite suflete, sfâşiate de durere şi colți, şirurile bete de Oboseală ale cioplitorilor în piatra carierelor de marmură. Din Oasele lor se făcuseră atâtea minunății sculpturale şi arhitectonice ale lumii antice, de care mai eram încă atât de aproape, Înglodați într-un feudalism grotesc şi întunecat – cum spuneau Deja istoricii că e —, la care eu participam din plin cu spița mea Nobilă. Iar castelul nostru, Roccasecca, se numea la fel ca Țarina pe care păşise Tafnat, arătându-mi drumul lui, dovadă Că deja locul era însemnat pentru dezvăluiri. Văzusem deci Strâmbătatea lumii, mai contorsionată decât încercau papii să O ascundă; pe scurt, văzusem fata noastră hidoasă multi -

Plicându-se mai mult într-o oglindă adevărată, ce nu putea fi Decât Revelația de care-mi vorbea Buono.

Alles Lugen ist!

În aceeaşi noapte, stâhd în patul meu – înainte fusese parcă Un incunabul miniat, o bijuterie scobită în cele mai parfumate Esențe mauretane, o copaie de nefrit în care apele pietrei se Spălau cu apele aduse în sacale de argint din Adige şi Tagliamento, dar care atunci mi se părea indecent de mare şi opulent Pentru o biată ființă plăpândă, aflată la momentul greu al Conştientizării inegalității societății noastre, împărțita inechitabil Între ii popolo grasso şi ii popolo minuto —, am trăit clipa Dureroasă a înțelegerii cruzimii relațiilor de producție. Le Instaurase Carlomagno la rugăminții papei Adrian întâiul, După ce a cucerit ducatele longobarde din Spoleto şi Benevento.

Doamne, ce i-o fi venit! Febra îmi luase minții şi cred că Deliram, fiindcă începusem să văd schemele scenariului pus la Cale în cancelariile noului sistem feudal, felul cum se adunau Ei în secret şi plănuiau de la înălțimea unei insolentiam potestatis exploatarea nemiloasă a supuşilor – râdeau pe-nfundate Şi-şi băteau palmele la sfârşitul şedinței —, tinerea lor în bezna Neştiinței, împrăştierea şi aţâţarea marii spaime pentru Sfârşitul Lumii – cu care, între noi

fie vorba, orice popor adunat cât de Cât în granitele sale etnice poartă o permanentă dialectică.

Răspândirea ideii de pace universală, înțelegere între oameni şi colaborare era o altă găselnița a lor; pacea va trebui apărată Cu multe şi sâhgeroase războaie, cu masacre purificatoare – în Care puia şi Moartea îşi pierdea martialitatea ei rece şi se-ngrozea de ororile propriilor fapte —, dar şi ruguri înalte, din cele Care perpeliseră deja puia la roşu bolta cerului, de unde ne vin Atâtea sfaturi bune. Şi mai vedeam acolo praful imund sub care Fusese acoperită strălucitoarea Antichitate, ^ scurgând mările Senine ale navigatorilor cercetaşi Sahar şi Salim, descoperitori de tot ce era şi nu se cunoştea, şi adunându-le între cahlele netede ale unor impluviumuri meschine, în care apa cea grav

$$$câhtătoare a Mediteranei clipocea castrată şi le primea trupurile Asudate în faceri animalice, unse de grăsimile îngurgitate cu Nemiluita şi ieşite acum prin piele, ca o secreție rău mirositoare De reptilă. Urât ne-am mai construit, Doamne, păcatul! Tot Atunci, în timp ce frisoanele îmi zguduiau trupul lovit de fulgere Repetate şi circulare – cum am văzut într-o toamnă, pe ploaie, Că se întâmplase puitorului de cruci Ruffolo, când 1-a prins Furtuna pe turla catedralei din Modena – mi-am amintit nopțile În care tata mă ducea cu el la simpozioanele unde se glorifica Poezia festinului antic, copiind acele moravuri care surpaseră Grandioasa lume a celor vechi, despuindu-se de vesminte şi Unindu-se între ei, invocându-i pe Castor şi Polux, într-un Procedeu pe care-1 mai aplicase tata abatelui de la Montecassino – când am strigat eu să-1 lase —, amintind de figurile Luptelor greco-romane. Tocmai asta îmi producea o scârbă acră, Imposibil de înghițit după ce o urcam din stomac, astfel că o Vărsăm peste căminul larg în fata căruia se încălziseră cândva Geoffroy de Sargines, Jean de Valery, Philippo di Monteforte, Guillaume Longue Ep6e şi Goucher de Chatillon. Focul mistuia Purificator oxigenul infectat de atâta bioxid de carbon ieşit din Gâfâiturile lor obositoarE. Aşa am ajuns la concluzia că focul Nu este de ajuns pentru exterminare. Căci ei continuau. Ce Katharsis as fi putut găsi pentru tot ce văzusem şi auzisem

— Mă întrebam, rozându-mi unghiile —, pentru nedreptatea la Care eram părtaş, astfel încât să pot aduce vindecarea lumii, Îmbunătățirea producției, a condițiilor de muncă şi viață ale Maselor largi populare, lumina binecuvântată a ştiinței? El

— Sau eu?

— Trebuia să trezească Evul nostru Mediu din Promiscuitatea în care se adâncea, trăgând laolaltă Biserica, Regalitatea şi stilul gotic într-o prăpastie mai neagră decât Valea Meridian, unde intrau în drumul spre Roma căruțele cu emisari pontificali şi trebuchetele artileriei noastre şi de unde ieşeau Albite de spaime, subțiate şi strivite, cărând acum o adunătură Străvezie de spectre papale şi militare, cu lunile frunților ieşite Din orbite şi arătate lumii ca nişte ouă descojite.

Trupul îmi ardea, încins de o combustie internă mistuitoare, Când până şi temperatura mea se revoltase, înmuindu-mi scapulariul ca o luminare, făcâhdu-1 să curgă pe mine ca o rufă udă şi fierbinte aşezată pe gard. Ochii mi

se păreau nişte cercuri De foc abisale, iar buzele se umflaseră ca pârjolite de setea Exilului. Atunci am construit imaginea unor case aliniate elegant Pe bulevarde largi, cu multe ferestre pătrate, înşiruite pe etaje

— Şi chiar cu unele balcoane —, aşa cum auzisem că încercase Poporul vechi al Atlantidei în urma descoperirii secretului Egalității între oameni, şi am proiectat o fabrică, asemeni celei De la catedrala din Autum, care, după cum propovăduia Robert Clavel, înseamnă „tot ceea ce priveşte execuția sa materială, Cât şi în ce priveşte achiziționarea şi administrarea resurselor Financiare care-i sunt afectate". Arn revăzut câmpurile înfrățite Ale domeniului feudal, pe care țăranii munceau cântând, Desțelenind cu hârlețele lor rustice un pământ ce parcă dădea Înmiite roade de când paisanii aveau mai multe drepturi asupra Lui, se hrăneau şi se îmbrăcau mai bine, copiii lor citeau Abecedarul, iar în cocioabele mizere începuseră să ardă mai Multe opaițe. Oamenii se adunau în hore cu care înconjurau Toată creştinătatea într-o adevărată respublica christiana, păşeau În castele şi abații hotărând soarta vitelor, uneltelor şi fânețelor, Protejând pădurea contra incendiilor şi dând un imbold cre «când Producției la hectar, împărțind pâinea euharistiei cu mai mult Discernământ decât o făcuseră arhiepiscopii renani Bruno di Colonia, Wilhelmo di Maienta şi Enrico di Trier cu ocazia Reichstagului de la Worms, atunci când îl aleseseră rege pe Otto al II-lea şi risipiseră lipiile cu nemiluita, în numele Tatălui Şi-al Fiului şi al Sfmtului Duh.

Cum am ajuns eu oare să judec lumea asta printr-o vivisecție?!

M-am întors la Montecassino încă de duminică seara, Închizându-mă imediat în chilia mea. Mă urmărea ideea de Analiză, pornind chiar de la citatul lui Buono. Luând în mână O pagină din opera lui Aristotel, eşti tentat de la început să te Laşi copleşit de ceea ce se ştie despre el, de emanația Inteligentei lui, ca un abur lent deasupra unui calcar însetat.

Astfel, eşti deja mobilizat în vederea admirației şi motivat de praeceptele puse pe searna lui, dintre care acela că adevărul Iubit de sufletele noastre şi mereu ascuns de gândurile păcătoase Nu se află decât în lumea sensibilă şi că realitatea nu poate fi Percepută decât printr-o atentă observație – unii asceți au şi Chiorât —, precum şi printr-o îndelungată reflecție, este cel mai Atrăgător. El dă o şansă fiecărui cercetător pentru a pătrunde Într-o materie aflată în continuă mişcare, adâncind locul săpat De alti cercetători înaintE. Aşa a încercat Vilfredo di Tora să Găsească parabola, scotocind catacombele castelului Wartburg de lângă Eisenach, unde a fost prins de ciumați, pipăit şi uşurat de bani, murind mai apoi de spaimă, în acest chip Dispăreau multi oameni, în slujba unei idei. Astfel, am aflat Că lumea se găseşte într-o deplasare permanentă către atingerea Unei forme perfecte, care nu este a Galateei sau a Francescăi

— Despre care vă voi vorbi mai târziu —, ci una ascunsă Percepției, urmând sensul imprimat de un Dumnezeu unic, la Facere. Actul s-a produs în momentul când a despărțit întunericul de Lumină, aşa că progresia respectivă s-a realizat şi se Realizează în continuare prin rațiune, cu toate că Biserica nu Voia să accepte acest adevăr, căci cercetarea şi critica dogmelor Ar duce la periculoasa îndoială, de vreme ce nu trecuse prea Mult timp de când se

stabilise cum trebuie să arate Biblia, Aleasă din peste patru mii de texte scrise în koine, iar asupra Apocalipsei încă se mai discuta, uneori folosindu-se cârjele Episcopale în loc de argumente, în aceste condiții, am înțeles Că din toate forțele interioare şi exterioare mintii noastre, care Îşi exercită acțiunea asupra unei ființe, cea mai importantă şi Cea decisivă la urma-urmei este aceea care determină scopul:

O cauză finală. Prin deducție logică, trebuia să presupun că Toată lumea dinainte de Isus Christos avea o altă cauză decât Cea pe care o aveam noi începând de la El, un scop general Misterios, fiindcă existenta mai multor zei şi a unui Olimp Intangibil, unde Hefaistos se destrăbăla cu nimfele, excludea Înălțarea recompensatoare pentru un trai de sacrificiu în Sclavagism. Tot acolo, Infernul era un loc urât, din care însă Lipseau diavolii meniți să-i chinuie pe muritori, unde se aflau Totuşi ape, stânci şi câmpii – un peisaj pământesc, dar în tente Sumbre, ceea ce lipsea în principiu fiind Soarele. Am dus mai Departe analiza ideilor aristotelice şi am constatat că, după Opinia lui, imperfecțiunea lumii s-ar datora unei inerții a Materiei, care frânează paradoxal evoluția gândită – desi e Vorba de deplasarea pe o direcție comună, efort formativ şi Inerție în paralel —, genermd anomaliile societății umane:

Războaiele, ereziile, epidemiile şi avortonii, în etapele unui Parcurs prefigurat a fi liniar.

Imediat după ideea asta am obosit, simțind curn îmi gâffie Inteligenta şi cum iese la răcoare limba materiei cenuşii, la fel Cum îmi povestise părintele Buono că se întâmplase cu emisarii la Conciliul al XH-lea ecumenic de la Lateran, după ce papa Inocențiu III hotărâse că femeile au fost create bune din coasta Lui Adam, dar s-au stricat din cauza altor femei, a gurilor sparte şi a obiceiurilor proaste. După multi ani, o maică nurlie m-a Oprit pe un culoar întunecos şi mi-a plâns pe umăr, rugându-mă Să scot diavolul din ea, localizat într-o parte a ruşinii de unde Nu mai putea ieşi decât folosind mecanismul cu chrysolit de Şapte empanuri. Auzise că se inventase în catacombele Parisului. „Surexit non est hâc" – i-am răspuns, fiindcă în realitate, Mecanismul acela nu se diferența prea mult de un far ceva mai Ciudat, de forma unei cupole aşezate pe piloni cimentați cu Plumb. Doar nebuna se gândea la altceva, inspirată de sonorități.

Tin minte că a râs din nou, înnegrind în obraji două gropite în Care se puteau aduna la o ploaie toate murdăriile cerului, pe Care preoții nu le mai puteau spăla nici măcar cu exemplele Umaniste date de Sfântul Francisc între pâraiele Topini şi Chioscio.

Revenind la întâmplările din noaptea celei de-a doua Iluminări, trebuie să spun că mi-am prins mica mea robă benedictină în ferestruica înfiptă în zidul chiliei de la Montecassino, Pentru a nu se observa din curte pâlpâirea opaițului, şi am rămas GoL. Aşa ar trebui să fie orice novice imberb atunci când se Hotărăşte să citească şi să judece Cărțile Date. Să se înconjoare cu căldura febrilității acelei căutări şi cu ambiția de a nu Mai ieşi de acolo pâhă nu înțelege măcar un fragment de dogmă cât unghia de pe falanga distală a Sfântului Petru, ştiind foarte Bine că unde calcă piciorul acestuia este şi pragul Bisericii.

Deci, încruntând arcadele frunții şi croind din piele primul Meu rid de intelectual, am tras concluzia că totul a început cu Sacrificiul conştient al lui Isus Christos, cel ce a înțeles că Lumea a pornit pe un drum greşit, că centrul erorii se află în Ierusalim, unde se murea prea mult şi dramatic prin violentă şi se confruntau inflexibilul Talmud cu Pax Romana, existând;

Totodată şi un destin tragic asumat de poporul evreu. Printre Cei sărmani se lățiseră infernalele boli ale nutriției, legendele Se uzaseră, nu mai speriau nici copiii, iar avortonii se năşteau În prostie, căci era prea multă strâmbătate în jur ca să mai Poată fi cineva drept. Dar mai ales se scursese undeva speranța, Pe sub dalele străzilor, în cimitirele ierbii şi-n hecatomba Rădăcinilor fără viitor. Mântuitorul nostru a înțeles vizionar că În acest ritm degenerarea se va adânci şi omenirea se va prăbuşi Într-un măcel planetar în urma căruia imperiile se vor naşte şi Vor muri cu repeziciune, criteriile morale şi experienta civilizației se vor pierde, iar ființa umană va regăsi instinctul, până La primatul definitiv al forței. După alti analişti, Mântuitorul a Înțeles că în foarte scurt timp lucrurile, dimpotrivă, se vor Aşeză, dar strâmb, şi majoritatea va rămâne definitiv supusă.

Oricum, atunci a apărut acea teorie, care mai târziu va uni Cruciade, va susține făzboaie pentru aşezarea pământului în Forme noi, va pune răul şi binele fată în fată, ca la teatru, şi Anume că reforma de sus în jos, de la împăratul romanilor la Cel din urmă plebeu, a devenit imposibilă şi că nu mai există Decât şansa revoluției, adică a mişcării de jos în sus, pe rupte.

Am luat Vulgata şi am recitit-o cu atenție; emana o mare Dragoste pentru oameni şi o învățătură generoasă, însă, revenind Mereu peste texte, am început să simt familiaritatea unor Termeni ce semănau prea mult cu cei ai preoților din Montecassino, când se prefac sfinți, iau o mutră de preacucernici şi Rostesc frazele divine cu o anume fervoare mistică. Nu o dată I-am surprins cum amestecă versetele cu impresii despre burdihanul abatelui, despre spovedaniile lungi, ținute noaptea în Compania doicei Friolina, din care acelaşi abate sfârşea îhtr-un Greu. În timpul lui picioarele i se ridicau deasupra Plapumei şi începeau să se mişte din coapse, genunchi şi glezne, Oedalând în aer o roată de moară, iar degetele de la mâini jucau Nervos pe cearceaf, imaginând o căutare febrilă printre pietricelele de la malul mării. Constatarea respectivă rni-a agățat de Suflet căpuşa îndoielii asupra autenticității textelor aflate la Îndemâna mea, pagini ce aveau un evident rol de îndoctrinare şi educație dirijată. Pe cât de insidioasă şi parşiva era acea Inoculare, pe atât de tentantă, suavă şi promițătoare era forma Ei, încât încă de pe atunci m-am gândit la folosirea acesteia cu Bună ştiință în scopuri pasnice şi fertile.

M-am oprit şi am scrijelit pe zid data în care mă aflam, iar Dedesubt am scris: hâc omnia incipiens. Trăsesem conştient o Linie între trecut şi viitor, exersând în continuare actele mele De voință. Nimeni nu mă împiedicase să-mi văd mai departe De lectură şi nimic nu necesitase acel efort. Am revenit la cărți, Înțelesesem că poruncile papilor noştri afectaseră structura Morală şi sensul purificator al credinței lăsate în popor prin Comportamentul exemplar şi pildele simple ale lui Christos. Iar Poporul ce făcea? Codul etic de viața cuprins în Faptele şi Spusele Sale era transmis prin viu grai de părinți copiilor, timp De

generații şi în afara evangheliilor. Erau analfabeți. De aceea, Ideile Lui luminate şi pure au fost aproape imediat deformate Prin interpretare, prin calcul, iar în scurt timp au fost puse pe Pergamente de Sfinții Părinți. Nu-mi mai rămânea decât putin Până la ultimele concluzii, dar mi-era frică. Am stat în linişte şi am ascultat rosăturile şoarecilor. Am deschis usa şi-am privit Curtea mânăstirii, apoi acoperişurile. Câteva păsări dormeau cu Capul băgat sub aripi, în sfârşit, am revenit şi-am gândit: activitatea de interpretare şi aclimatizare a cuvintelor Mântuitorului S-a numit şi s-a manifestat de atunci ca religie. Odată dogma Instaurată, ea a mai avut nevoie de o formă de organizare a sa, Cunoscută acum tuturor ca fiind Biserica. Vă dați seama ce Mi-a trecut prin cap? Când ajungi la asemenea concluzii grave, Nu mai ai decât două şanse: le înlături şi faci penitentă toată Viața pentru ele, sau continui, disimulându-ți existenta. Sigur Că am ales continuarea, dar nu oricum, ci luptând. Însă simțeam, Trăiam realitatea conform căreia revoluția mea nu avea acel Scop final aristotelic. Era deci ceea ce trebuia să caut.

Pătrunsesem în secretele unui mecanism care mi se dezvăluia Deocamdată teoretic şi descoperirea mea mă făcuse să năduşesc.

Dar cum eram complet gol, transpirația urât mirositoare s-a Localizat lent în zonele cu păr, la subțioară, la sex şi pe cap.

Eram conştient că gâhdisem o blasfemie, că încălcasem prima Lege a dogmei – crede şi nu ancheta – dar era prea târziu ca Să o mai pot scoate din minte, desi am încercat să mă biciuiesc. Însă mâna mea era slabă, subțire şi fără muşchi. Am luat Decis unicul cuțit cu care-mi curățam unghiile de lapte – nu Uitați că împlineam 14 ani în noaptea aceea!

— Şi mi-am ras În chinuri sfâşietoare tuleiele de peste tot, în aşteptarea unei Limpeziri mentale. Bineînțeles că n-a venit în clipa aia, fiindcă Am fost creați cu două entități: carnală şi spirituală. Momentul necesita o nouă încărcare cu adevăruri, aşa că m-am întors La Fizica lui Aristotel:

Clipa leagă timpul, pentru că este începutul unei Părti şi sfârşitul alteia. Clipa de acum este mereu Alta, iar pentru că leagă, este mereu aceeaşi.

Deci, scrijelind pe zid o dată, oprisem clipa. Stăteam scăldat În sânge şi continuam să caut. Am intuit că în sursa incitării Mele la erezie se afla un defect foarte bine ascuns şi care nu Putea fi descoperit decât prin rațiune şi mai ales prin logică, Pornind de la premisa: oamenii nu sunt perfecți, Aristotel este Un om, deci Aristotel nu este perfect. Mergeam oare prea Departe? Nu cred, şi iată de ce. Aristotel îl concepea pe Dumnezeu drept o forță care a aplicat la un moment dat universal acea hotărâre de facere a lumii. Bun! Dar după asta a lăsat Totul să se dezvolte din inerție, încă din dimineața zilei a şaptea, Când s-a aşezat să se odihnească. Filosoful sugerează că Atotputernicul a abandonat apoi creația, căci nimic nu se mai naşte Nou, ci totul se transformă din ceva original, vechi şi din ce În ce mai ascuns în cutele memoriei colective. Dar televizorul?

Începeam să înțeleg semnificația adâncă a cuvintelor talmudice strecurate de Tafnat. Doamne, de ce tocmai prin janghinosul ăla! În sfârşit, am reluat analiza. Eu nu-1 puteam vedea Astfel pe Dumnezeu, căci n-aş fi acceptat să trăiesc într-o Mânăstire deasupra căreia se ridica zilnic o putoare de bărbați

Stătuți, unită undeva sub nori cu putoarea altor lăcaşuri Asemănătoare, acoperind creştinismul cu o duhoare indicibilă şi presantă, dar atât de tristă încât nu doream să accept nici că Asta era tot ce eram în stare noi să emanăm şi să reproducem Din studiul şi aplicația Sfintelor Scripturi. As fi sărit urgent Zidurile mânăstirii şi m-aş fi făcut bandit la drumul mare dacă Nu as fi crezut sincer că El există şi mă observă permanent, cel Putin, prin îngerul meu păzitor. Nu-1 puteam vedea fiindcă era O formă pură, inaccesibilă cunoaşterii senzoriale. Ulterior, după Ce am fost sanctificat şi împărăteasa Teodora mi-a spus: „Ai O mutriță de îngeraş, măi sulică" – dar ea este lovită de foamea Evei, putem aşa că nu trebuie s-o judecați greşit —, mi-am Cunoscut îngerul păzitor, am stat cu el la masă exact ca în Icoana lui Andrei Rubliov – copiată după opera călugărilor Cretani, dar ce mai contează!

— Şi am sporovăit împreună la Un pocal de ambrozie. Era şi Boetius cu noi, care se plângea Că-n biserica din Cieldauro, unde zac osemintele lui, pasc oile şi e plină nava de căcărezi. Atunci a recunoscut îngerul meu Păzitor că în noaptea aceea de la Montecassino suferise Împreună cu mine şi chiar se epuizase muncind la frământarea Creierului meu, ca la un aluat franțuzesc, plesnindu-mă cu o Nuia peste mâini când o luam razna, scărpinându-mă cu degetul pe după ureche atunci cârid nimeream o judecată dreaptă, Lovindu-şi fruntea cu palma de câte ori rosteam o tâmpenie.

I-am mulțumit, căci dacă toate astea ar fi fost raportate sus, furia Lui ar fi zguduit firmamentul şi-ar fi pogorât o nouă năpastă Peste chinuita mânăstire Montecassino, unde până şi şoaptele Dogoreau de pasiuni.

Adică eu, Tomrnaso d'Aquino, un puşti, îl contraziceam pe Aristotel! Nu era vina mea că lucrările lui erau interzise. Or, Conform concepției filosofului antic, Dumnezeu se află în Continuare la odihnă, nu face nimic, nu intervine, n-are nici o Dorința si, ca urmare, nici o voință, singura lui ocupație fiind aceea de a contempla esența lucrurilor. Era şi mai derutant Pentru mine, deoarece însuşi Dumnezeu reprezintă esența Lucrurilor, dacă trebuie să mă iau după Biblie, si, în consecință, Rezulta că Atotputernicul se contemplă chiar pe El. Evident că N-aş fi reuşit să înțeleg toate astea la vârsta mea, dacă nu exista O predestinare, şi începusem să mă gândesc la ea, cuprins din Nou de îndoieli, fiindcă ce altceva este o predestinare dacă nu Inerție imprimată cândva şi lăsată să-şi desfăşoare efectele până La capăt! De fapt, simțeam că am un timp limitat, învățătorul Stagyrit greşea tocmai pentru că nu avea un Dumnezeu. Nu există Dovadă mai mare a existentei lui Dumnezeu, dincolo de Bănuielile noastre necinstite – diurne la unii, conjuncturale la Alții —, decât faptul că printre noi a apărut Mântuitorul, că Acesta a schimbat direcția greşită a lumii şi ne-a dat acel sens, Motiv pentru care am înțeles că filosoful născut la Stagyra din Sămânța unui medic – deci, om de ştiință!

— Nu s-a putut Desprinde din micimea sa de om, din spațiul limitat al pielii Sale. Aveam aşadar în fată un duşman. „E, lasă că te demasc Eu!" – am strigat, dar imediat mi-am dus palma la gură. Şi, Ieşind din febra filosofiei, m-am simțit din nou om. Stomacul Îmi chiorăia de foarne şi nici o forță nu-1 putea opri să-mi Strice aerul chiliei. Nu m-am opus, pentru a arăta cât sunt de Uman. Mi-aduc aminte că mi-am întrerupt analizele filosofice, Arn desprins

rasa din fereastră şi am fluturat-o între zidurile Afumate, deschizând chiar şi usa cu precauție, inspectând din Nou întunericul şi liniştea abației peste care doar o lună obosită Rău, încercănată şi pătată trimitea prin atmosferă o idee de Lumină gălbuie, umbrind palid şi pesimist pilaştrii la lesenâ, Ieşiți din peretele trapezei. Mă întrebam: „Ce anume pluteşte Peste noi, aici, la câteva palme deasupra zidurilor, dincolo, Peste chiparoşii desenați ai Neapolelui, mai încolo, peste Italia şi Europa, şi deasupra întregii creştinătăți sfârtecate de lupte Intestine?" Apoi: „Unde am greşit, Doamne, de nu mai putem Comunica cu Tine, din cauza acestui strat gros de-mputiciune?"

Ceea ce vedeam eu în concepția lui Aristotel nu era chipul Domnului, şi Acesta nu se contempla doar pe el, ci era Aristotel însuşi, care proiecta imaginea despre sine din dorința Cretă, idealizată de a sta undeva, într-un templu, deasupra Lumii, ca zeu-filozof de toți recunoscut, adulat în agore, biblioteci s'i academii, în timp ce el putea să nu mai întreprindă Nimic altceva decât analiza esenței din fiecare porcărie făcută De oameni în viața lor efemeră. Spiritul lui autocrat şi poate Traiul în preajma lui Alexandru Macedon. „Stai asa!" – am Strigat dintr-o dată în penumbra chiliei, străfulgerat în sfârşit De Revelație, de acel instrument al comunicării care, iată, Funcționa. Dându-mi seama că iar am produs un zgomot ce Putea alarma rnânăstirea, am rămas câteva clipe mut, în Aşteptare. Totuşi, Montecassino era uneori străbătută de strigăte Solitare, dar la chestionările de a doua zi se dovedea că fusese „orba de țipete în somn, de vaiete somnambule, sau pur şi Simplu de exprimarea necontrolată a unor regrete. „Staaai Aşaaa!" – am revenit în dimensiunea mea adolescentină şi Crudă, şoptind, am închis ochii şi după aceasta am rostit în Gând: „Exilul lui în insula Colchis este o farsă. N-a fost o oarecare pedeapsă aplicată în urma morții machedonului, ci un Autoexil hotărât chiar de el, când a înțeles că opera lui s-a Încheiat şi nu mai are decât şansa posterității. Peste noi, în Stratul acela greu de penetrat, se află gloria pământească!"

Deci, amantul de B6renger din Tours avusese dreptate când Acuzase gloria omului ca cel mai îngrozitor păcat.

Am pus rasa la loc în fereastră, apoi am închis cartea şi am Rămas cu ochii ațintiți deasupra uşii, unde se mişca încet un Melc fără cochilie – ființă a lui Dumnezeu şi ăsta —, lăsând În urmă o dâră argintie şi mătăsoasă, care, pe măsură ce se Usca în dogoarea încăperii, se albea mat, arătându-mi că-n orice Ființă a Domnului zace o Cale Lactee.

Ceea ce păcălise lumea din opera stagyritului fusese ideea Că există un unic Creator, iar cunoaşterea operei sale prin intermediul arabilor intrigase. Totuşi, cu toată revenirea mea treptată din beatitudinea produsă de prima lectură, după ce m-am Aşezat pe jos cu ochii tintă la melcul acela şi după ce am simțit Că transpirația s-a răcit pe cochilia mea trupească, am fost lovit De următoarea întrebare: „Dacă gloria este aceea care a corupt Lumea, de ce nu intervine Dumnezeu pentru dispariția ei şi întronarea modestiei?" Reuşind să înțeleg asta, puteam ieşi a Doua zi din chilie şi porunci guelfilor şi ghibelinilor să înceteze Războaiele, sectelor obscure să-şi abjure lipsa de cumințenie, Ciumei să se retragă în băltoacele Lemei iar gurilor strâmbe ale Avortonilor să

se îndrepte, la fel şi creierul lor stricat de Nemiloasa dambla. Căci se văzuse: nebunia nu-i lovea doar Pe săraci.

Pot să afirm că spre dimineață începusem să cred că Aristotel muşcase omeneşte din pepenele gloriei şi că visase la el Pâfiă în ultima clipă. Apoi, mai cred că a părăsit cu înjurături Această viață de forma unui mat gros terminat cu o cloacă.

Usa chiliei s-a deschis şi fra Giordano – unul dintre slugoii Care-mi aduceau în zori ouăle cu şuncă, toast-ul şi untul la Locul meu de recluziune – a intrat exclamând, îngrozit de Sângele care-mi şiroia din fostele locuri cu păr: „Te-ai transfigurat, Tommasonel, ca Mântuitorul pe cruce!" I-am răspuns Simplu: „Aiurea, m-am despăduchiat toată noaptea". Şi am Început să mănânc hulpav.

Astfel, având în suflet cuvintele evreului Tafnat şi pe trup Urmele descoperirii adevăratei esențe aristotelice, m-am găsit Încă de tânăr în fata celor două coordonate ale lumii materiale:

Masele largi populare şi stăpânirea. C'est un guerre pure dans Son essence, une guerre qui vient etablir el renouveler la grandeur De l'homme – rostea cam în acelaşi timp Jean de Vicence.

În vreme ce ferecam strâns secretul în mine şi întindeam Îngândurat untul pe o felie de pâine, folosind acelaşi cuțit, ce Devenise de acum un fel de obiect de cult – răzuisem cu el Milioane de celule vii din trupul meu ales, însângerându-mă ca Pe o halcă atârnată în cuiul măcelarului —, am auzit Smiorcăielile fratelui Giordano. Rămăsese în chilia mea lângă Uşa şi-şi ascundea fata în palme, căutând acolo un leac pentru O durere de neînțeles pentru mine, la care se adăuga faptul că Dumicatul din gură mi se umpluse de salivă şi dădea să se Scurgă pe gât. Ceea ce s-a şi întâmplat, producându-mi o Înghițitura lungă şi sonoră. Am crezut că va muri de poftă, aşa Că i-am oferit cam în scârbă o felie de şuncă: „Vrei şi unt?"

Dar el a scuturat din cap în interiorul palmelor şi a continuat Să suspine, ca o fecioară dusă prima dată la scaldă, acoperită Numai de goliciunea ei înfiorată. „Vrei să te biciuiesc?" – am Mai întrebat, ştiind ce bine-i face, însă el a repetat gestul, Uimindu-mă total, în timp ce trupul lui începuse să vibreze Ardent, de parcă păşea ud pe vârfurile unor munți înzăpeziți, Sau îl prinsese iarna fără un lemn într-unul din bordeiele Subpământene săpate în pământul Mărcii Turingiana. Apoi a Căzut brusc în genunchi, şi printre hohote copilăreşti a spus:

Părintele Buono e pe moarte!" Am simțit imediat cum se Scoală în mine un fior, cum circulă de sus şi până jos, de la Negul rămas moştenire în creştet din partea bunicului Sommaclo şi până la unghia mică de la piciorul stâng pe care O strivisem în tigva unui fost adept al marchizului Ardmino D'Ivrea, cel ce realizase prima dată unificarea Italiei. Mi s-au Deschis porii şi mi s-au ridicat noi lujeri din rădăcinile tuleielor Emasculate, astfel că mă simțeam cuprins de un vânt rece şi Mortal, ieşind din adâncuri o dată cu vestea rea. Mi se năruia O speranță, fiindcă în aceeaşi dimineață vroiam să confrunt Ideile mele cu părerile mentorului meu, să-i destăinui concluziile grave la care ajunsesem şi să-1 provoc la o luptă în sprijinul Mulțimii. Am lăsat micul dejun şi 1-am

urmat pe fra Giordano către chilia din capătul culoarului, loc pe unde Pătrunsesem în tainele vieții, învățasem să-mi folosesc mintea şi deschisesem ochii asupra lumii. Trebuie să precizez că, la Primul meu gest de îngrijorare, Giordano a sărit vesel să-mi Deschidă usa, ceea ce dovedea nu numai prefăcătoria lui, dar şi bucuria că bătrânul este pe moarte, fiindcă îl punea la cele Mai teribile cazne ale învățăturii: să citească lucrarea De Secretis a lui Michelle Scottus stând în cap.

Părintele Buono tocmai vorbea: „. Am încercat să unesc Sudul cu Nordul acestui sat de Barbari numit Italia şi n-am reuşit. M-am rugat pentru fiecare Cioban şi stăpân să aşeze pacea între ei şi n-am putut să obțin Benevolența. M-am tfrât la picioarele aurite ale papilor şi i-am Implorat să se mai uşureze de bogății, iar Inocențiu III, care Era prost, şi-a ridicat poalele şi a urinat peste tonsura mea, Neînțelegând ce vreau, apoi şi-a scuturat murdăria, stropindu-mi toată fata. Păcătuisem, da, păcătuisem mult în tinerețe, dar fata Mi se curățase cu albeața bărbii şi a părului. Cu ea mi-a acoperit Cel Atotputernic pielea bătătorită de fărădelegi, ca un sărut Înainte de adio. Când a murit Enrico al Vl-lea, a lăsat un copil De patru ani, precum ştiți, sub tutela maicei sale Constanta.

Femeia n-a putut suporta lipsa bucuriilor patului şi s-a stins la Numai un an după preafericitul ei soț, la fel ca o sfântă şi Aproape virgină, deoarece numai o dată se petrecuse actul Nărăvaş al împerecherii, asemeni hipopotamilor din Africa, ce Se călăresc o singură dată pe secol şi apoi uită. Şi a fost dat Acel copilandru cu numele Federico în grija aceluiaşi Inocențiu

— Doamne, cum de 1-ai pus papă pe dobitocul ăsta!

— Care, În pierderile lui de memorie, i-a luat tronul şi 1-a dăruit lui Otton, Duce de Saxa şi Bavaria – alt imbecil, care-şi culegea latele Mucilor de pe laturile buzei şi le întindea spre urechi zicând că Are mustața în furculiță —, încoronându-1 apoi sub numele Străvechi de Othon al IV-lea, desi el de-abia ştia cum îl cheamă, Gângăvea când era vorba de politică şi se uda tot în fata femeilor, Iar la sfintele sărbători izbucnea în râs la fiecare edoxe toAghio Pneumati. Şi atunci, of Doamne! Copilul ăsta neastâmpărat de Federico s-a urcat pe genunchii papei şi 1-a ciupit de obrajii Fleşcăiți, 1-a tras de urechi până au rămas clăpăuge, că se vedeau Pe sub tiară ca la cokeri când sunt atenți, i-a mastoflocit buzele, I-a făcut pleoapele praştie, că erau să-i sară pontifului ochii din Cap, s-a gudurat pe lângă el aşa cum numai un copil ştie, Gângurind şi graseind ca o pasăre, şi într-un târziu, i-a vorbit: «Nu-i aşa ga athunci gând mă fac male o să-mi dai 'napoi thoate Plovinciili dăluite Bisericii de Mathilda di Toscana?» «Curva Aia?», a întrebat, trezit parcă dintr-o lungă priveghere, papa Inocențiu şi a căscat ochii mari, oglindind acolo imagini de mult Apuse. «Haaai, tataie, haaaai, haaaai, dă-mi, dă-mi, dă-mi» a Insistat diavolul mic, dar putinele gânduri ale suveranului pontif Erau duse departe, în cele străinătăți ale trecutului, aşa că doar A oftat lung: «Daaa!» Ah, Tommaso, eşti şi tu aici?”

Am îngenunchiat şi i-am sărutat mâna de alabastru, scheletică şi rece. El a pus-o tremurând pe creştetul meu, pipăind sângele Închegat. Imediat mi-a şoptit: „Ai pornit să înțelegi?” „Da, Ărinte, şi e din ce în ce mai dureros” – i-am

răspuns, coclit Deia de'prima amărăciune, iar nu una oarecare, ci chiar aceea Asupra rosturilor mişcătoare ale existentei pământeşti. „Dragul Meu, m-a sfătuit Buono, o să dai peste atâta rahat, încât găinațul Vulturului nostru romano-germanic o să ti se pară dulce.”.„îmi Asum riscul, părinte” – am rostit înflăcărat. „Atunci, ascultă Mai departe” – a zis oftând şi a continuat: „Sfârşind beat o Conducere scandaloasă, Inocențiu a murit călărind mobilele Florentine masive, care – am auzit cu urechile mele – gemeau Sub greutatea păcatelor lui, ceea ce nu se întâmplase nici sub Vikingi, nici sub sarazini şi nici măcar sub onotgori – popor Uşor, umflat tot pe dinăuntru de băşina minciunii. Dar n-au Apucat milanezii să se bucure prea mult de privilegiile ligii lor Lombarde, că pe tronul Siciliei a venit descreieratul, copilul, Federico, în anii douăzeci şi şase ai vieții lui, mai înrăit şi mai Hotărât ca oricând. Şi astfel, fiii mei, au început războaiele pe Care le vedeți. Am fost confesorul lui şi pot spune abia acum, Când rnă aflu în pragul celor două lumi, că nu există om care Să iubească viața mai mult ca el. Dar şi desfrâul, că numai aşa A fost posibil ca tatăl tău, Tommaso, să umilească această Mânăstire, să-1 țină pe abate în patru labe o jumătate de ceas, Cât un veac, iar papalitatea să devină o instituție ridicolă. A Ridiculizat-o ceas de ceas acest rege – şi împărat, în acelaşi Timp – până au început să râdă şi arabii de ea numind-o biserica oilor, bătându-şi joc de Mielul nostru însângerat. Numai Federico şi-a copt planurile printre eunuci şi curve şi a poruncit Ca sotia sa, lolanda-Isabella, fiica gloriosului Jean de Brienne.” „Cel cu aurul înghițit?” – m-am grăbit să-1 întreb, pentru a-mi fixa în memorie acest miracol important. „Da, el

— Mi-a confirmat. Fiica lui a fost căsătorită la Acra, în fata episcopului Giacomo del Patti – 1-am cunoscut, un bou – nu cu Un bărbat, ci cu o sabie. Au culcat-o pe biata fată în patul Nupțial şi i-au pus ruginitura aia alături, apoi i-au citit mesajul Soțului: «Până vin eu să te fac femeie, mângâi şi dezmierzi Acest tais, iar dacă te găsesc altfel decât în fetie, tot el o să-ți Fie şi groparul.» Urâte vorbe, fiii mei, de la acest tiran care M-a folosit ca pe-o cârpă, trebuie să vă spun, fiindcă i-am dat Multe idei. Mi-a promis că mă face episcop şi mai târziu papă.

Dar, înțelegându-se cu Honoriu III, m-a aruncat pe drumuri, Rostind vorbe grele peste bătrânețile mele. De-abia îl învățasem Cum să atragă Pavia, Verona, Padua şi Brescia pentru a deveni Ghibeline şi-a tine partea lui. Dă-mi putină apă, Giordano.”

Slugoiul parcă asta aştepta. S-a grăbit să ia în mâna stângă Un pocal de cuart, iar cu dreapta o acvamanilă arabă, adusă cu Două secole în urmă la Montecassino de starețul Desiderius Din pământurile Constantinopolului, şi a început să toarne. Dar Cam de sus, astfel că zgomotul de şipot a trezit durerile Bătrânului, blocat muscular din cauza unui mare efort – nu mi S-a spus niciodată care. „Nu turna aşa de sus, Giordano, că Îmi aminteşti bucuriile udului, la care sunt oprit de blestem.”

Giordano s-a oprit speriat şi i-a întins pocalul. Buono a băut Cu ghiogârturi mari, a răsuflat de câteva ori, ca după o goană, şi a tuşit, până să continue: „Tot eu 1-am învățat pe acest rege Nerecunoscător să împerecheze femeile nobile cu țăranii, ca Să mai încălzească sângele nomenclaturii, ce rău

înghețase în Sodomii, onanisme şi folosiri necuviincioase ale gurii, cu care Ne-a dăruit Dumnezeu pentru a rosti rugi, cuvinte blânde şi Bune, precum şi unduioasele propoziții ale iubirii. L-am învățat, Futu-1 în cur pe mă-sa de bandit – a început la un moment dat Să urle fra Buono, agitând un pumn în aer – cum să ia puterea, S-o folosească şi s-o lărgească, unind Italia, cum să-i păcălească Pe papi, cum să anunțe cruciade false şi să ridice biruri noi, Iar el m-a azvârlit ca pe-o sculă uzată exact când trebuia să Ating purpura tuturor celor bune şi gustoase, catifeaua căldurii şi mătasea liniştii, să mă aşez pe tronul încruntării, iar oftaturile Mele să se transforme în decizii, fapt pentru care n-o să i-o iert Până la capătul vieții. Adică, până acum."

Zicând acestea, fra Buono a închis ochii, a horcăit lung şi Sinistru, apoi şi-a dat duhul.

Nihil obstat.;

Primul meu contact cu romanii a fost indirect şi destul de Gilbure. Credeam – aşa cum am mai recunoscut – că dincolo <je Marca Estului şi dincolo de sălaşurile acoperite de baligi Pustei se află o mlaştină întinsă, plină de smârcuri pericusi şerpi, în care trăiesc popoare primitive, conservatoare STciudate, ce fac legătura pământului cu India. Şi, pentru că Z ttmplările prin care am trecut până la ceasul acesta al Destăinuirii au fost suficient de agitate, nu rni-aş putea continua Cronica fără să amintesc momentul important al adolescentei Mele, când, abia trecut de paisprezece ani, m-am supus voinței Părinților mei şi am plecat la Universitatea din Neapole. M-au Însoțit cuvintele tatii: „Bă, ai grijă să nu mă faci de rahat pe Acolo, că te aduc taraş înapoi şi te pun la grajduri. Fir-ai al Dracului de capsoman, că te dau cu bucurie la scoală, mă, să Te hingherească toți jidanii şi arabii care au ajuns profesori!"

Şi-a încins sabia şi a plecat la luptă flămând şi fără chef. Au Fost şi sfaturile practice, rostite cu seriozitate şi în taină de Mama: „Dacă observi că începe să-ți curgă în chiloți, ştii ce?

Da? Bine, băiatul mamei, iei prafurile astea seci, vine cineva?

Nu, iar dacă-ți rămâne nervoasă tot timpul, te supără, te Împiedică la mers, să n-o bati! O ungi cu pomăda asta rece, e Careva sub pat?" A aruncat o privire rapidă, dând la o parte Valtrapul ce ținea loc de acoperământ patului meu. „Nu.

— A Continuat mama. Patricia, pleacă de la usa aia! Asa, iar dacă-ți Moare înainte de contactul cu lumea ştiinței, înțelegi tu? O Stimulezi cu citate din Lamenlo difanciulla per la partenza della Potenza." „Ce e asta"?

— Am întrebat speriat. „Este un poem Al unui unchi de-al tău, cam pierdut şi nătâng, Reinaldo D'Aquino. Un fel de descântec, înțelegi? Tu nu trebuie să ajungi În halul asta". N-am înțeles, dar m-am bucurat, fiindcă-mi Oferea ocazia să continui căutările acelei nopți rănite. Nu Uitasem că la sfârşitul ei se prăpădise hulind cele sfinte fra Buono, astfel că mă puteam edifica asupra întrebărilor ce-mi Tulburau credința şi nevinovăția de copil. Desi, dacă stau să Judec obiectiv, având în vedere importanta concluziilor mele Se putea spune că deja nu eram chiar aşa de prost, în afară de Asta, vocea mi se îngroşa zilnic şi-mi simțeam testiculele îngreunate. Din când în când, o bucată bună din mine se ridica Măiastru şi incontrolabil, amintindu-mi de

soluțiile ascetice Ale mamei şi de faptul că eram totuşi o biată ființă supusă Instinctelor, însă, evident, dacă rațiunea este dată de Dumnezeu Omului, diferentiindu-1 astfel de celelalte jivine, atunci ceea Ce se petrece necontrolabil şi irațional cu corpul tău trebuie să Provină de la o altă forță. Şi ea nu putea fi decât aceea care ne Îndeamnă la crimă. Poți să crezi oricând asta, dar dacă era Vorba cumva de aur? Dacă înghițind atâtea lucruri necontrolate, de la mâncăruri grase până la texte aflate încă în dispută, Nu ingurgităm inconştienți şi piatra filosofală, care fixează Aurul? Gândul acesta, ca şi speranța, era frumos şi promițător, Însă nu în toate veridic, fiindcă privind comportamentul Contemporanilor mei înclinam să cred că sunt mai degrabă Umpluți cu muşte. Calliphora vomitoria bâzâia în ei ca pe hoit.

Am plecat bucuros la Neapole. Umblând prin sălile înalte Ale Universității, ascultam ecoul mic al paşilor mei, îmi plimbam ochii lărgiți de uimire peste vitralii şi arce, printre coloane Cu capiteluri voltate şi sacristii, îmi măsurăm umilința în fata Acelor ziduri pe care le pipăiseră discipoli şi magiştri faimoşi.

Descifram pe ele urmele trecerii lor – scurte inscripții grăbite În noua limbă italiană: fuori i dentro di me, cornutto, sesso e Liberia, ii rettore e un figlio di puttana, etcaetera – şi mă Gândeam fascinat la măreția grandioasă a creştinismului. Numai El reuşise să ridice – e adevărat, furând câte ceva din stilurile Altor credințe – astfel de lăcaşuri mai înalte decât moscheele şi sinagogile. Tot aşa de adevărat era că pe la colturile lor se Mai întâlneau rahați de cotarle şi urine de pisici, dar zidurile Se înălțau zvelt pe cerul de unde nu se putea să nu fie admirate iar acele mici detalii lumeşti ignorate. Căci Dumnezeu Vede tot şi înțelege tot. La fel a înțeles slăbiciunile părintelui Buono, primul meu învățător, manifestate în preajma regelui şi împăratului nostru Federico al II-lea, şi cum 1-a ajutat să fie Ceea ce era – un semizeu —, iar acela i-a dăruit încrederea, Promisiunea şi la sfârşit nerecunoştința sa. Astfel ani învățat, În timp ce duceam la groapă trupul lui uscat şi zbârcit ca un Trunchi de prun, una din legile nescrise, cinice şi implacabile Ale vieții: pe cine laşi să moară, moare şi nu mai ai probleme Cu el! Dumnezeu vedea lupta mea pentru a împăca lumea Într-o comuniune, unind pe cei puternici cu cei slabi, căci H ia pot §ă sPun' eu cam alesesem să fiu de partea celor Neputincioşi, dar multi, îndoctrinați şi blegi, pentru a mă feri He erorile lui Aristotel şi Buono – doi muritori ce au ros Hulpavi din lumânarea care duce în vârf spre flacăra atât de Fierbinte, strălucitoare şi vie a gloriei. De lucrul acesta diavolesc trebuia să mă păzesc cel mai mult. Gloria este un fel de Munte accidentat în vârful căruia se află un templu mirific. Urci Din greu, te lupți cu fiarele, cu panta şi cu aerul rarefiat, iar Când ajungi pe piscul cel mai înalt găseşti nişte ruine ale fostei Glorii şi nu-ți mai rămâne decât satisfacția că te afli fizic Deasupra tuturor, că-i poți privi cât sunt de mici, acolo, jos, În timpul preocupărilor lor îngrădite. Regele este o urechelniță De dud, papa – un păduche de nucă. În realitate, distanta este Atât de mare, încât mai mult îți imaginezi decât îi vezi. Fabulând Asupra lumii de sub tine, dar şi în privința felului cum ar Trebui să arate templul gloriei, descoperi că, de fapt, ai escaladat un munte aflat în tine, iar gloria ti s-a urcat la cap. O Vrajă sau o mistificare pe care multi n-o suportă şi

nu o pot Concepe fără pedeapsă, pedepsindu-ne pe noi, cei care păşim Pe urmele lor. Şi niciunul dintre ei nu se-ntoarce să ne spună:

E o deşertăciune, nu vă irosiți forțele! Ci, dimpotrivă, ne îmbie, Povestindu-ne mieros refulările onirice ale imaginației lor, Îmbogățite de lipsa succesului.

Mai văzuse Atotputernicul şi crima mea de imobilism şi Neintervenție, fiindcă nu sărisem deasupra trupului muribund Al bătrânului de la Montecassino, să-i fac un masaj cardiac pentru A-1 salva, să-i apăs toracele şi să-i aplic respirația gură-la-gură, Cum se obişnuia în bătălii. Din scârbă, recunosc, deoarece fra Buono mânca stevie în prostie şi-i putea vorbirea a lături, ca La usa cocinei. Trebuie să recunoaşteți însă că un astfel de Paricid este foarte original, dar şi suficient de comod. Consider Oricum că Buono nu a murit de o boală anume, ci a crăpat de Ciudă, aşa că n-aveam cum să-1 ajut. Poate că dacă 1-as fi Blestemat în fata lui pe Federico, 1-as fi porcăit, jurându-i Pieirea, asta 1-ar mai fi întremat pe părinte, însă pentru cât timp şi cât de adânc? Or, fra Buono era verde pe dinăuntru, şi nu De la stevie.

Odată intrat în chilia din clădirea repartizată studenților, Mi-am aşezat sacul cu medicamente date de mama pe podeaua Mucegăită de câte tălpi umede o bătuseră în lung şi-n lat, din Singurătate şi lipsă de scop. Am scos Biblia, am sărutat-o şi Am aşezat-o pe scândura prinsă în zid sub crucifix. Chilia mea De la Neapole se compunea din opt colturi întunecoase – patru Sus şi patru jos, la mijloc aflându-se o sferă de lumină în care Urma să trăiesc. Cine îşi poate închipui această imagine, îşi Va da seama cât de luxuriant era aerul în lumina aceea şi cât De misterioase şi excitante erau colturile, pierdute parcă mult Mai în adânc decât îmbinarea oricum nevăzută a pereților. Apoi Am inspectat mobilierul cel mai prozaic – patul de lemn.

Dormise cineva greu în el, căci stinghiile erau curbate în dreptul capului, umărului şi soldului. Astfel, îmi puteam imagina Dimensiunile fostului locatar – un tip mic de statură şi corpolent, cu căpătfna cât o banită şi coapsă de bovinĂ. Aşa arăta la Aquino fra Viterbo, un mâncău cu patru burți, care speriase Regiunea, pedepsit până la urmă cu polenta şi apă, după ce s-a Descoperit că mestecase coperțile la o duzină de cărți ale Sfinților Părinți şi înfundase haznalele mânăstirii cu dejecția lui Minerală. Avea în burdihanele lui – hotărâseră alchimiştii —

Capacitatea de a separa metalele din ferecături. Era încă un Exemplu al degenerării societății noastre, dintr-un anumit punct De vedere, căci, din altul, era o dovadă a împărțirii ei pe clase.

Totuşi, rețineți că de la capacitățile mirobolante ale lui Jean de Brienne se ajunsese la rezultatul acela jalnic. Ştiam că multi Încercau să-1 imite pe împăratul Constantinopolelui şi destui Muriseră cu stomacul pietrificat. Urmaşii noştri vor descoperi Scheletele şi vor crede că a fost vorba de un cult anume, vor Da zeci de interpretări fanteziste, când în realitate era vorba de Prostie omenească în cele mai concrete şi mai tari forme. Iar Eu vă asigur că prostia nu este câtuşi de putin inofensivă.

Viterbo a fost confundat cu un porc înaintea unui Crăciun bogat, în timp ce dormea gol într-o cocină – îi era cald omului —

A fost înjunghiat de doi abatoristi orbi – fuseseră ținuți cu Ochii în soare drept pedeapsă pentru alte confuzii —, apoi tras În câmati fără nici o bănuială. Doar târziu, şi povestea asta mi-o Amintesc bine – cei care mâncaseră au început să se vaite de Mac afirrnând că parcă le cântă cineva prohoduri în vintre.

Im uitat să vă spun: Viterbo avea o voce de diacon, neîntretă decât de glasul sidefat al surorii mele Marotta.

De fapt, mi-era foame. Pereții, dezolanți în coşcoveala lor I nroasă, şi aerul îngust al chiliei nu prevesteau nimic bun Oentru rezistenta mea fizică, la fel cum lumina putină intrată Nrin trepanația cât o izbitură de bardă în zid nu putea să-mi dea Mai mult nici ziua sau dimineață, vara sau iama, deoarece era Trefilată de ramurile unui copac bătrân. Natura moare, dar lent.

De aceea am apelat la cuvintele lui Seneca: Lumina de afară 'trebuie completată cu lumina dinăuntru.

Asa dezamăgit m-a găsit un emisar al magistrului-diriginte.

Era un bărbat cam trecut, fără tonsură şi cu părul tăiat scurt, Înspicat, purtând pe gât o căpățână aproape pătratră, ca-n frescele primitive, cu tâmple proeminente, terminată jos cu două fălci de Pilărița şi o gură ştirbă, apoi o ceafă musculoasă care-1 încovoia, două brațe de hamal ițite pe sub vesmântul larg, dugos şi Rece, încropit dintr-o rasă uzată de trapist. Inspectându-1 curios, Am observat că tine în mâna lopătoasă o ostrakone grosolană şi un stil ascuțit din lemn de tei. Prin toată această înfățişare Deplorabilă, esența tăiată de curând din copacul moale mirosea Până la mine a pur. „Cum te cheamă, băi cutare?" – a râgâit Malacul şi duhoarea lui a făcut repede înconjurul pereților.

Cred că i-a îngrețoşat nu numai pe şoarecii lor, dar şi pe micii Păianjeni din ungherele chiliei, căci îi auzeam căzând ca pietrele.

„Tommaso" – i-am răspuns rezervat şi atent. „Şi ce ți-ai făcut Mitra aia pe cap?" – a continuat el, după ce a zgâriat numele Meu pe tăbliția lui şi a arătat cu un deget păros, terminat într-o Unghie roasă şi suptă până la sânge, către rănile ce-mi Împodobeau creştetul într-un buchet de maci viorii. „Mi-am Dăruit trupul Domnului" – am precizat eu, oarecum surprins, Dând şi din umeri, mirat că n-a priceput încă. „Aha, unul D-ăla!" – a grohăit el şi iar a mâzgălit ceva în tăbliția lui Rustică, apoi a oftat. Părea că face un lucru în silă, repetat de Prea multe ori. „Tommaso şi mai cum?" – s-a interesat în Sfârşit. „Tommaso d'Aquino" – am răspuns scurt. „Aaaa, păi De ce nu spui asa, băiețaş – s-a luminat el dintr-o dată —, o să fim prieteni!" şi m-a privit dulce, neaşteptat de oval pentru Cât de colțuroasa era fata lui, rânjind chiar, cu buzele subțiate Peste gaura întunecată a orificiului bucal. „Asta înseamnă, Băiețaş, că n-o să te trec la citramontani, ci la națio theotonica.

Uite-aşa, ca un gest, să nu zici că nu te-am ajutat." Mă obosea Cu tâmpenia lui grăitoare, cu aerul necioplit care-i însoțea chipul Neterminat. M-am apropiat calm, rezistând armei lui sudoripare, cu care ar fi secerat un rinocer bicorn de-a-npicioarelea, şi i-am prins urechea dreaptă între două degete, strângând cu Sete. A chițăit imediat, iar toată greutatea capului i s-a dărâmat Pe stânga. „Vezi cum vorbeşti cu mine, i-am spus printre dinți, Că sunt sensibil la sunete. La guițat mă apucă scobitul" – am Completat şi i-am

înfipt un deget în burdihan, răsucindu-1 acolo Până i-am făcut încă un buric. „Arn înțeles, stăpâne” – a mugit El, înăbuşit de durere şi încremenit în cârcei. I-am dat drumul, Încercând să-1 împing mai încolo, însă a fost imposibil, Mormanul de carne fiind efectiv inamovibil, aşa că m-am Autoîmpins. Noroc că mintea lui încăpea într-o ceaşcă. Ştia Însă prea bine cine e tata, cum rupsese el noadele la rnai multi Sacerdoți şi la unii cavaleri trimişi la luptă prea de tineri şi pe Care Orientul exotic îi îndemnase la uitarea prăpădului Apocalipsei, precum şi ce mână grea avea Landolffo d'Aquino când Se dădea la mânăstiri şi universități. Animalul a plecat sifonat, Lovit încă şi de o dambla, fiindcă a uitat să-şi spună numele Măcar, a mormăit ceva, a mişcat din sfincterele alea de sub nas şi parcă i s-au urcat şi alti muşchi pe ceafă, deoarece se Cocoşase rău în mersul lui şovăielnic.

Biensur, ii clochait du pied droit.

În urma lui, am păşit către bucata de scândură, întinsă ca o Policioară sub christul de tec parfumat, pentru a mă purifica De acea vedenie stridentă printr-o rugă simplă şi curată.

Simțeam că-1 urăsc fără să-mi fi făcut practic ceva, în afară de Adresarea brutală pe care o exersase cu cine ştie câți amanți.

Şi tata mă trata uneori astfel, când era obosit, după o bătălie!

Cu rezultat incert, biciuia slugile şi-o trăgea de nas pe servitoarea noastră neagră, Patricia Lancaster, ale cărei nări late trebuiau să-i fie europenizate, să nu mai semene cu ale Acilor, care-i furaseră lui portocalele, bananele şi grapef^'tele în'asediul de la Gibraltar împotriva berberilor mulukauawafi. Dar abia atunci, pregătindu-mă să ridic între palme Mosenie Cartea Sfâhtă, am observat că alături, pe lemnul Tmefiat de scrijelituri, se afla o bucată de pergament. Am Adus-o curios în dreptul ochilor şi am citit:

Lecția I:

CE A FOST MAI ÎNTÂI, OUL SAU GĂINA?

Mi se dădea, în consecință, primul test. Aproape că am căzut Pe patul tare, ce-a şi reacționat lugubru, ca un vaiet de durere Venit din trunchiul unui copac secerat şi doborât la pământ cu Îmbrânceli înverşunate, întrebarea nu era uşoară. Dacă ar fi Fost vorba despre starea originară a omului, nu mi-ar fi fost greu Să definesc ceva, si, mai ales, să mă refer la „viață după natură”

Anunțată de Vasile cel Mare. Învățasem de la fra Buono că Omul a primit de la început o sumă de însuşiri excepționale sub Forma unei dreptăți originare cu care putea înțelege binele, Contempla frumosul şi folosi inteligenta, situându-se astfel Peste celelalte animale. Inclusiv deasupra găinii. Numai că, Fiind o creație deosebită a lui Dumnezeu, Adam deținea toate Aceste daruri fără să le poată folosi, datorită lipsei răului. O dată Cu apariția acestuia, firea omenească s-a realcătuit din contrarii, Existând prin permanentul conflict dintre ele. Luptând de partea Binelui, cu gândul la dumnezeire, omul devine un principiu Activ şi promițător. Bineînțeles că o piatră nu poate aspira la Mântuire şi ea rămâne pururea pe pământ. Mi-ar fi fost foarte Simplu să arăt că oul este imobil, în timp ce găina se mişca, Ciuguleşte şi cotcodăceşte, aşa cum nu era greu să afirm că-n Timp ce oul seamănă cu un bolovan şlefuit de

ape, găin'\par Seamănă cu ea însăşi, fiind creată anume astfel. Dar ar fi Reprezentat o explicație prea simplistă pentru pretențiile mele.

Dincolo de enunțul frust trebuia să se ascundă şi un miez Semnificativ, căci, la urma urmei, în ou există totuşi un mic Duh care se dezvoltă şi iese cu ajutorul acelei predestinări originare la lumină, întrebarea nu era, astfel, doar grea, ci şi periculoasă, fiindcă atenta la povestea lubrică a fecundării.

Nu m-am speriat şi foarte sigur pe mine am scos caietul, Următorul răspuns:

Diferența geometrică dintre bărbat şi femeie se concentrează În teorie prin contrastul între două volume distincte, masculul Având predestinarea sferei, iar femeia polarizându-şi energia Într-o structură tubulară, astfel că în timp ce omul îşi întemeiază Judecățile pe densitatea nucleică a celulei universale, femeia Judecă mai ales cu pereții. De aceea, este şi normal ca în momentul în care sfera bărbatului îşi consumă definitiv substanța

— Ținând cont că, în practică, Dumnezeu a dăruit amândurora Ambele volume geometrice – cilindrul său adiacent îşi pierde Valoarea, cu toate că mai există, în timp ce o pierdere a Proprietăților sferei la femeie n-o împiedică să-şi folosească mai Departe tubul.

După ce am scris aceste idei, m-am oprit un moment compus Din fracțiuni lungi şi grele şi am privit concentrat textul, dar Având în vedere că, oricât mă forțam, tot nu puteam înțelege Nimic din ceea ce tocmai întruchipasem în fraze, am tras Concluzia că nu veneau din mine, ci de undeva de sus, astfel Că am continuat, fără să-mi pese că-mi înghețaseră picioarele În sandale şi mă înțepa un rinichi.

Omul a fost constituit din materie şi spirit, prima tinzând către Binele corporal şi sensibil, iar cel de-al doilea către binele spiritual şi intelectual, astfel că individul a fost împărțit în două Jumătăți distincte: cea superioară, unde se află creierul şi inima, şi cea inferioară, unde se află sfera şi tubul. Adevărata minune Dumnezeiască a Creatorului este aceea că a obligat ființa umană Să supună partea inferioară celei superioare. Căci dacă tubul şi Sfera scapă de sub controlul rațiunii – ca formă superioară şi Generatoare a geometriei – omul devine totalmente supus naturii, Iar interacția aleatoare, repetată şi neigienică duce la dezordine Păgână în urma căreia sfera începe să se dividăfără control, să Ia şi alte forme, printre care şi aceea de ou. Această topologie Dovedeşte în mod categoric că oul a fost înaintea găinii, cu toate Că eu, fiind încă un student preacucernic şi umil, un lujer pe Lângă arborii ştiinței, desi am reuşit să asimilez oul sferei, nu am Reuşit încă să înscriu găina într-o țeavă. Motiv pentru care trag Concluzia că în Misterul întrupării trebuie să vedem mai curând carea de coborâre a voinței divine în adâncurile umane, şi pU (in mişcarea de înălțare spre Dumnezeu a naturii omeneşti, Eastă mişcare de du-te-vino pe verticală fiind realizată numai Cu ajutorul liftului.

Hai că-i pun cu botul pe labe!" am gândit vesel, dându-mi Seama că răspunsul meu are destulă nebunie, încât să placă Firilor complicate ale Universității. Stilul alambicat, dar nu Lipsit de o anume estetică, impresiona pe docți şi-i făcea să Piardă din vedere anumite slăbiciuni, în plus, introdusesem Diplomatic şi insidios ideea umilinței mele pentru a-i face să Se simtă bine şi a

mă privi cu bunăvoință. Oarecum satisfăcut De forma rotundă a răspunsului, am hotărât să nu mai pierd Timpul şi m-am dus.

În universitățile italiene, laicul desemnat să răspundă de Studenții unui an de studiu stătea la capătul culoarului pe care Se aflau chiliile. Ocupa un scaun trepied legat în piele groasă De porc numit curo, amintind de scăunelele de fildeş pe care Stăteau senatorii în curia romană. Era un alt exemplu al Involuției noastre spre trivialitate şi ordinar. Dobitocul care Intrase la mine în încăpere era într-adevăr acolo. Dormea cu Banita căzută pe umăr şi cu gura deschisă. De sub limbă i se Scurgea lent o dâră de salivă. Lichidul se lungea pe brat, picura Încet şi vâscos pe vârful arătătorului mâinii drepte, patinând pe Unghia zdrențuită şi neagră, mărindu-şi un pic viteza, făcea o Baltă în cavitatea unei dale, apoi, din preaplin, dădea pe afară şi cobora treptele melcate până la subsol, în catacombele Osuarelor. Părea un izvor de pucioasă, din acelea care răsăreau Din diferite stânci pe drumurile bătătorite de pelerini şi de care Lumea avea teamă să se atingă şi să guste, căci puteau vindeca Bila, dar şi produce urticări. L-am trezit cu o lovitură de picior În gleznă, care ar fi făcut şi pe nefericitul Moloch să urle, iar Pe o potaie ar fi proiectat-o sus în tavan. Dar el abia s-a mişcat, M-a privit buimac şi şi-a bâtfit sprâncenele deasupra arcadelor De beci care-i umbreau ochii. „Du astamagistrului-diriginte!”

— I-am poruncit şi i-am întins extemporalul meu. După ce 1-a Stropit cu salivă câteva clipe, a căscat felinarele lui obosite, de Unde nu mai putea veni lumina de mult, căci carcasa ce-i acopei Rea netezimea creierului era o cupolă pentru noaptea veşnică, Un hău de mistere prin care băteau vânturile cuneiformelor, Scuturând copacii uscați ai reflexelor simple, un hambar părăsit Larvelor la un țărm de mare secată, invadată de nisip grosier, Pietros şi impur, abia desprins cu puteri slăbite de ultimul Reflux din roca aspră şi dură a tâmpeniei. Am zărit pe chipul Lui macerat de brutalitatea soartei aceleia nemiloase o evidentă Ignorantia invincibilis, pe care nici erezia hiliastă, cu fabulația Ei despre venirea lui Christos la sfârşitul veacului, învierea Celor drepți şi traiul în fericire pentru o mie de ani n-o mai putea Salva de la putrefacție în stadiul definitiv. Şi-a ridicat cu greu Oasele mari învelite în grăsime şi a plecat, răsucind bucata de Pergament pe toate fetele, lăsând să-i atârne pe lângă umflătura Dizgrațioasa a soldului – îl uram şi pentru că putea fi fostul Locatar al patului meu! —, tăblița de lut ars legată cu sfoară.

Pe suprafața ei am reuşit să descifrez în grabă numele a mai Multi studenți, în dreptul cărora era însemnat numărul de vergi Ce trebuiau date la tălpi – indiscutabil, era vorba de colegii mei Săraci —, iar la sfârşit, ultimul, al meu, încondeiat cu efort şi Terminat cu o steluță frumos desenată, cu grija neîndemânaticului ce se chinuie să fie gingaş.

În fond, ce aveam eu cu acel om? Trăise de mic pe lângă Vreo mânăstire franciscană, se hrănise cu coji de pepene şi Lături, fusese mânat în cruciade de foame, în tinerețe 1-a remarcat cine ştie ce vicar tânăr şi conspirator, care i-a încercat Încrederea dându-i diferite misiuni anoste, la început, apoi ceva Mai riscante, într-un târziu, după ce 1-au supus la probe de Rezistentă şi i-au arătat câteva cazane de vin, 1-au pus să semneze Un angajament al tăcerii şi al colaborării. Nu excludeam să fi Fost scos dintr-o închisoare putredă, ales

pentru că-i bătea pe Ceilalți şi se impunea asupra lor cu setea lui de viață şi Supraviețuire, călcându-i în picioare pentru o porție de ghinde În plus. L-au adus la lumină pentru câteva ore şi i-au arătat Soarele, apoi 1-au trimis la loc, fără speranță, dar continuând Să-1 observe, până ce, convinşi definitiv asupra dezastrului din Creierul său, 1-au eliberat şi 1-au legat pe toată viața cu lanțul Devoțiunii. Trăind o vreme sub spectrul întoarcerii în temniță, Ucis probabil de frică, până când a început să-i placă, si, cum tunericul nu lasă loc unui ideal, şi-a făcut din poruncile lor Ooriul său tel. Ciupind câte putin din puterea acelor oameni Ai Puterii, simțea şi el o părticică a ei, undeva, pe la extremitatea acțiunilor salE. Aşa ajunsese să terorizeze studenții.

Lartă-mă, Doamne, şi pentru crima asta, că pe nefericita Creatură a Ta, zămislită într-un moment de neatenție, când poate Căâmpărteai dreptatea pe alte meleaguri, 1-am trimis pe urmele Salivei lui, în catacombe. N-a mai urcat de acolo, ştiut fiind de Toată lumea creştină că sub Universitatea din Neapole trăiau Ferecați scurmătorii de morminte, cu unghii cât coasa şi dinții Ca răngile ascuțite ale gratiilor de fier din porțile cetăților ridicate împotriva migratorilor şi a altor necuvântătoare. Poate că Gestul meu de a-1 trimite acolo, mintindu-1 că la subsol studenții Fac vrăji ca să aducă grindina, a fost oarecum imatur. Nu intuiam exact ce putea să se întâmple. Însă sentimentul paradoxal M-a cuprins abia atunci când am constatat că nu mai revine:

Nici măcar un regret tardiv, o boare de vinovăție, nimic, Întorcându-mă cu gândul la ultimele cuvinte ale părintelui Buono, n-am putut să nu constat că în spatele lor se ascundeau şi alte înțelesuri. Sângele meu rece trebuia oare încălzit? Când Ai un scop final prea înalt toate celelalte întâmplări ti se par Minore, intratabile afectiv, motiv pentru care remuşcarea nu te Zbuciumă, ca pe alții. Dar nu ne învața Codex Hermogenianus Că „omorul se face când omul este înfierbântat şi instinctul Primează asupra rațiunii?" Deci, invers, în sfârşit, am lăsat Pentru mai târziu o explicație.

Când m-am prezentat la usa magistrului-diriginte, după ce M-am îmbăiat în cuva marmorată a paedagogiei mele şi mi-am PUS vesmintele noi, sosite între timp cu bagajele trimise de Mama pe urmele mele, eram din nou febril, încărcat de îndoieli Asupra a ceea ce scrisesem în primul meu test universitar.

Greşeam fără să-mi dau seama. Admițând că acele cuvinte şi Expresii fuseseră scrise şi legate logic printr-o inspirație de Sus, eu n-aveam voie să mă îndoiesc si, mai ales, având totuşi O rezonantă în mine, să nu cred în ele. Cuvântul acela, lift, Continua să mă irite, ca un corp străin în moalele ochiului, şi nu reuşeam să-1 scot din locul unde se ambiționa să circule în Sus şi în jos, pe verticala timpului meu, între partea mea superioară şi cea inferioară. Am ciocănit în usa deschisă şi am Primit un răspuns în latină: „Intră, fiule." Apoi, pătruns cu sfială În sala mare şi prost luminată, am mai auzit o dată: „Intră, Fiule, şi trage usa aia mai repede, că mă ia cu frig." Evident, Eram aşteptat de un om, nu de un sfânt. Înaintam pe pavimentul Nisipos ce se lățea până la pereții goi, lipsiți de mobile, către Adâncul încăperii unde câteva draperii grele coborau în falduri Din tavanul încărcat de cenuşă. Locul trăise cândva un incendiu Ale cărui urme nu se sinchisise nimeni să le îndepărteze. Pe Măsură ce mă apropiam, descopeream şi alte detalii ale acelei Lumi universitare

vetuste, desi învățământul acesta era, într-un Fel, la început. Draperiile fuseseră verzi cândva şi acum erau Albite de praf. Sub arcurile lor ample se găsea un pat masiv, Făcut din bârne groase şi rustice, rindeluite în muchii grosolane, Întrerupte şi strâmbe, pe care, din loc în loc, distingeam bucăți Din vechea coajă a arborilor. Alături de pat zăcea un cazan Celtic cu toarte subțiri, terminate cu mici capete de barbari.

Mai încolo, câteva prosoape făcute din foste cămăşi, o copaie Cu mangal şi o mică lopată trapezoidală de salepgiu, iar lângă Perete un scăunel pe care se înalța un top de cărți ferfenițite.

Deasupra patului se întindea o grindă triumfală, improvizată Dintr-un buştean gros, de esență tare, iar pe mijlocul ei am Recunoscut un crucifix pictat de Berlinghieri. Scândura crucifixului fusese tăiată după model bizantin; chiar şi figura Domnului Nostru Isus Christos avea simplitatea binecunoscută a stilului oriental. Dar ceea ce m-a frapat a fost tocmai Chipul Mântuitorului, răscolit de suferință, precum şi trupul lui Contorsionat de supliciu. Nu mai era înfățişat „cu impasibilitate atonă", ca un zeu pietrificat în măreție şi atft, ci ca o ființă Umană ce îndurase trupeşte pe cruce. Era un semn că revoluția Pătrunsese şi acolo, în lumea laică a universității.

Sub grindă, pe patul lat, zăcea un om cu înfățişare aspră.

Întins pe un cearceaf gălbejit de sodă, ridicat cu umerii pe Câteva perne brodate palid, mi s-a părut a fi o salamandră Crăcănată, pregătită pentru siestă. Senzația era de umezeală

— Nehetată. Un vânt subțire curgea nevăzut prin încăpere, atât It să-mi răcorească nările cu care parcă adulmecam locul, Asemeni unei vietăți fragile, pentru a mă feri de un pericol Invizibil, îl simțeam însă prezent în fiecare particulă a aerului Din preajma acelui om, a cărui frunte era acoperită cu un breton Teutonic, îndreptat cu grijă. Sub acesta, aproape imediat, doi Ochi mari şi albaştri cu gene umezite de o suferință ce mi se Părea venită dintr-un trecut al lui adânc, ajunsă în prezent şi Care se va continua mult timp în viitor, dădeau fetei o vârstă Mai mică decât o arăta fără dubiu pielea de pe gât, bătătorită De călători, nasul coroiat şi uzat de purtarea coborâtă, prea Multă vreme, a vizierei, buzele ridate ce sărutaseră nenumărate Carafe de argint, dar şi ulcele, prin corturile campaniilor sfinte Pentru aducerea Preacucernicului Mormânt în sânul Bisericii, Bărbia despicată atft de masculin şi sălbatic, încât puteai crede Că şi-a crestat-o singur în tinerețe, ca să placă femeilor. Privind Contrariat acel chip, care mă inspecta la rându-i, nu puteam să Greşesc gândind că în fata mea se afla un militar, un cavaler şi Un fost războinic, retras pentru îmblânzirea sângelui la Universitatea din Neapole, unde trebuie să mai fi existat şi alti rataţi, Un personaj cu trecut încărcat de carnagii, o fire de bătăuş Arogant, care-şi ascunde violenta sub mişcarea leneşă a Pleoapelor şi în gesturile potolite ale brațelor. Poate că fusese Printre cavalerii bătăliei de la Massalubrense, pe care îi văzusem şi eu din vârful unei capițe, rânduiți în aşteptarea schimbului De sclavi cu briganzii de la Procida. Au aşteptat să fie aduşi Pe țărm nefericiții galerelor şi ei i-au atacat pe piraţi Măcelărindu-i până la unul, lăsându-le apoi oasele acolo, ce Încă se mai vedeau după zece ani,

albind stâncile învelite în Alge. Sub o cretă, un timbru, un ventail sau o gorgerină putea Să fie chiar el.

Dar, pe măsură ce coboram ochii de-a lungul trupului său Întins, ceea ce mi se arătase a fi un vesmânt lejer de noapte

— Purtat direct peste piele, oarecum ciudat, subțire, pictat în Dungi albăstrii inegale şi neuniforme – se dovedea că era Însăşi pielea acestui om, învinețita de lovituri prea groase Pentru a fi de bici autoflagelator. Bărbatul era gol, iar în dreptul sexului am văzut o rană urâtă, cusută grosolan, care îi ținea Loc de penis şi testicule. Acceptase evirația, asemeni lui Pierre Abelard, însă nu din dragoste pentru sotia sa, ci de dragul Înțelepciunii, în ziua aceea zăcea potolit la primul etaj al Universității napolitane, în calitate de magistru-diriginte al Anului meu, aşteptând răbdător să-mi termin îngrozitoarele Descoperiri. „Acum aşează-te pe scaunul acela, fiule" – i-am Auzit din nou glasul, care, bizar, nu era deloc mai subțiat decât Al masculilor ce se făloşeau prin târgurile de fete ale Spaniei.

Am tresărit, trezit din gânduri, dar i-am urmat porunca. Am dat Cărțile la o parte şi m-am aşezat. „Eu sunt Marțino di Dacia"

— A continuat trist şi a întors capul spre stânga lui – credeam Eu, pentru a nu-i vedea chinul siluitor al mimicii —, ridicând Însă de dincolo de el, de pe cearceaf, coala de caiet cu primul Meu extemporal. A prețuit hârtia chinezească de orez între Buricele degetelor, miscâhd sprâncenele a admirație, dar foarte Ponderată, căci ştia cât de bogat e tata, cum aduce el tot felul De lucruri prețioase din expediții şi cum a umplut Occidentul De extravagante, în timp ce el a mai parcurs o dată rândurile Priorității între găină şi ou, eu înghițeam în sec, la fel ca Altădată, aşteptându-mă la o izgonire cu huiduieli pentru acel Cuvânt ezoteric, lift, interzis notorietății, dar introdus de mine Unde nu trebuie, ca un tipar în cochilia unei scoici perlate, Aruncat ca o stropitură de scârnă peste corola imaculată a unei Margarete. „E bine, fiule – a spus —, îmi place cum ai adus-o Din condei, numai că elevație se scrie cu e mare".

„Nu se poate!" a fost prima reacție a gândului meu. Aveam Această toană de a folosi termeni obstrucționați de Biserică Din glosarul lăsat moştenire de evreul afiliat Consiliului Kadashilor din Sicilia. Începusem să trăiesc surprize, iar acestea deja să se înmulțească, de vreme ce lumea înconjurătoare, Oamenii pe care îi întâlneam, situațiile şi conjuncturile mă luau Pe nepregătite şi nu semănau cu atmosfera placidă din preajma castelului nostru de la Roccasecca. Dar nici măcar cu cea De la Montecassino, unde se presupunea că medium aevum era Mai luminat, mai aproape de comprehensiune şi de capsula Mirifică a adevărului. Catacreza lui Marțino di Dacia, rostită

— Cea mai curată formă latină – elevația, apărut din tranzitivul I verb ce mai însemna şi uşurare – m-a uluit, având şi Țimentul c? Gjtj fost tjiat UşOr cu bisturiul în dreptul apendicului. Nicăieri în lucrarea mea despre galinacee şi produsul Lor ouat nu apărea acel cuvânt. Scrisesem din nou o parte a Afirmațiilor acelui zidar, mortaragiu sau ipsosar, ce naiba era El, strecurate cu abilitate în gândurile mele şi mă pornise deja Spaima să întreb cât voi mai duce această povară în spate. Eram Urmărit din umbră de predica frustă a nefericitului evreu, despre Care n-aveam voie să uit că provenea din neamul lui

Christos şi din pământul tulburător al acestuia. Mă întrebam cât timp voi Mai duce lupta cu moştenirea lui sâcâitoare, încă neauzită în Epocă – aşa cum am mai spus —, adusă dintr-o lume străină, Mai misterioasă şi mai pragmatică decât cea a Marelui Graal, Atât timp cât elevația este ridicarea unui corp pe verticală, cu Mai mare sau mai mică viteză. Dar e rândul meu să întreb: de Ce nu cu liftul? Cruciadele în Tărâmul Sfânt descoperiseră Europenilor atlantici minunile hidraulicii, folosirea apei în Irigații şi ameliorări productive de terenuri erodate, în Fertilizarea nisipurilor, ploaia artificială şi metoda prin picurare, că te şi scandaliza cum de i-am învins pe arabi în propria Lor tară atât de avansată.

Magistrul Marțino m-a rugat să-1 ajut să se ridice, rostind şi alte vorbe neobişnuite: „Te voi lovi." Nu-mi venea a crede.

L-am prins de brațe, simțindu-i imediat slăbiciunea provenită Din lunga abstinentă alimentară, pe care, mai mult ca sigur, O ținea. Era totodată oprit de la orice băutură, inclusiv apa

— Din preajma lui lipseau cănile —, căci vă dați seama că nu Mai avea pe unde să elimine, decât prin blagoslovita sudoare.

Exemplul lui constituia o adevărată performantă în mortificarea trupului. „Te voi lovi cu o probă practică" – m-a lămurit El, după a scurtă gâfâitură de astmatic. I-am înțeles fragilitatea Oaselor ghicite sub piele, ca sucitoarele slăbind sau întinzând

° pânză flască de aba, apoi 1-am sprijinit în primii lui pasi, Făcuți cu stângăcie de copil care învață să meargă. Oricum, Prin rigiditatea acelui corp, aveam sentimentul că plimb un Cadavru, dar – nu stiu cum să fiu mai fidel acelei senzații —

Încă nu mort de tot, doar cu câteva funcțiuni persistente, aşa Cum aflasem că se întâmpla cu barba, ce continuă să crească şi după îngropăciune, îhtărindu-mi impresia că ceasul lui s-a Oprit într-un loc anume, de unde doar o mică rotită a rămas Totuşi să țăcăne. A deschis o uşă ascunsă în spatele draperiilor Grele şi am recunoscut la lumina unor luminări locul intim al Unei capele. Un lăcaş identic îmi imaginasem adesea că-şi Încropeau cruciații în casele strâmte, de calcar, ale sarazinilor Învinşi, că se ridicau sub mici cupole de lut în țările Estului, Că slujeau pustnicilor, despre care ştiam că trăiesc pe Monte Vergine, în Munții Praenestini şi la Castellmare Adriatico, Mâncând păpădie, gomme elastique şi melci. O încăpere rotundă, Care trebuie să fi fost în burta unui turn aparent din arhitectura Universității, un perete alb, ca un înveliş de ou, de jur-împrejur, pe care crucifixul mare din autentică esența libaneză Indica un punct cardinal divin, o masă de altar acoperită cu o Mantie chevalier î pied nălbită în sare, pe țesătura căreia Străluceau broderii aurite, exquisite, cusute cu degete lungi, Subțiri şi agile, aproape să crezi că ele însele erau acele, şi un Număr de obiecte ciudate întinse pe tăblia netedă. Alături —

Sfeşnicul de argint cu cele două lumânări. Magistrul m-a purtat Până în mijlocul capelei şi ne-am oprit acolo, ca la o răscruce, Dându-şi timp să respire adânc şi să-şi mai tragă sufletul epuizat De lungul tormento. Apoi a ridicat încet mâna dreaptă, Descoperind şi mai mult vânătăile oribile, şi mi-a arătat cu Degetul acele obiecte: o cubitieră sfărâmată, martelată rău şi pe Alocuri

ruginită, un ciob ceramic de vas primitiv, cândva ornamentat cu ocru, o cămaşă crâmpoțită, pătată de sânge închegat, O potcoavă strâmbă şi o bucată arhaică de fier, de formă aproximativ triunghiulară. „Ca profesor al tău de Logică te voi supune La multe încercări" – a rostit el cu voce ca din mormânt.

Logica! Mă atrăgea, fiindcă-mi dăduse în copilărie Numeroase clipe de amuzament. Citisem Summulae logicales ale Lui Petrus Hispanus, unde se găsea raționamentul cunoscut Despre Socrate, numit scolastic „Barbara", şi pe care mă jucam Cu propriile analize:» r -

Oamenii mor de friguri galbene, Gengis Khan le produce, >î Deci: Gengis Khan este un țânțar negru. Î Sau, mult mai simplu şi vesel:

Preoții sunt onanisâi, Papa este un preot, Deci, Papa. Îl iubeşte pe aproapele său.

Trebuie să-ți cunosc puterile" – a completat Marțino şi m-a Privit iscoditor. „Sunt slab – i-am răspuns, lăsând privirile în;

Os _ iar putina putere pe care o am vine din momentul scurt În care Domnul, uitându-se peste păcătoşi, a trecut cu Seninătatea luceferilor Lui şi peste umila mea ființa." S-a arătat Mai degrabă mulțumit de ce i-am declarat şi poate că rictusul Înflorit în coltul buzelor a fost un zâmbeL „Concentrează-te deci Pentru o probă practică şi spune-mi ce-ți sugerează aceste Lucruri" – a mai arătat o dată obiectele. Mă găseam în prelungirea impresiei că Marțino di Dacia fusese un militar şi că Totul se rupsese cândva în el, printr-un soc brutal, ce putea fi Vizualizat prin starea acelei cubitiere distruse, de care se legau şi celelalte obiecte, poate nişte capturi. Faptul că-mi oferea un Examen de determinism cauzal heraclitic şi nu un test logic pur, Dialectic, îmi dovedea că era legat de acele lucruri şi urmărea Un scop personal precis care-1 preocupa, îi mesteca singurătatea.

„Mai întâi explicați-mi ce reprezintă bucata asta de fier" —

— Am întrebat şi am arătat triunghiul grosolan. Se aştepta, fiindcă Mi-a răspuns imediat: „Este un brăzdar." Apoi s-a clătinat între Brațele mele, pe jumătate amețit. Cred că ar fi lăsat să i se Scurgă şi o lacrimă, dacă ar fi avut, dar energia lui consumată Nu mai avea acest privilegiu, secase în pustiul arid al traiului Său de mercenar al credinței, între dunele nisipoase şi avide ale Cruzimilor fără număr şi sens, precum şi în puțurile adinei ale Unei conştiințe murdare, „în consecință, magistre, vă răspund Pe loc: ati mâncat bătaie de la un țăran." Marțino şi-a răsucit Capul peste umăr în dreapta şi stânga, neaşteptat de repede Pentru imobilismul lui, speriat şi panicat în acelaşi timp, ca o Capântortură tânără, după care, tremurând tot, m-a privit cu ochi Dilatați de groază şi mi-a spus: „Tu vei schimba fata lumii!" „ răspuns blazat. > „Ştiu" – iLa Montecassino erau mai multi copii nobili. Un anurne Sigismundo di Cresina avea unul din tati în suita papei. Abatele Îl purta cu el la ceremonii, îl scutea de corvezile dialogului Şi-1 culca numai pe velaturi de mătase, iar într-o zi afirmase În fata întregului conclav monastical că în chipul lui se Oglindeşte întreaga lume. Motiv pentru care, cu prima ocazie I-am pocit figura, schimbând pentru prima dată fata lumii. A Rămas pe toată viața cu doi dinți şi un nas mai putin, ceea ce, Culmea! Nu infirma teoria, căci lumea noastră era încă de pe Atunci ştirba şi rhinatmezică.

Reacția magistrului Marțino nu m-a surprins chiar aşa de Mult – mă refer la agilitatea lui spontană – şi datorită faptului că eram în creştere, începuseră să mi se întărească părerile şi să-mi simt inima ceva mai puternică. Asta mă ajuta, de Altfel, să-1 tin pe acel om de umeri cu o anumită fermitate, Dominându-1 prin forță fizică, în ce priveşte saltul de la aparenta Lui inofensivă la gestul rapid al celui ce trebuie să se convingă „, imediat că nu mai este ascultat şi de alti martori, trebuie să Afirm că învățasem deja câteva din trucurile sacerdoților imorali, Îşi luau alura de sfinți prin mişcări copiate după fresce, voit Lente şi apatice, dovedind o asceză nemiloasă, fioroasă şi dusă Până la capătul subzistentei – dar uitând să mortifice şi curiozitatea —, prin vorbe şoptite şi de neînțeles, citate trunchiate din Manualele Dumnezeirii – dar şi din Papa aflat atunci pe Sfântul Scaun —, precum şi prin lipsa de viață, disimulată sub interdicția suicidului. Asta, în timp ce noaptea, când se urcau pe Fetele din satul de lângă Montecassino, deveneau mai agili ca Mangustele, îşi mişcau fundurile ca frecate cu ardei iute, țipau, Grohăiau, lătrau şi înjurau mai ceva ca hunii castrați cu barosul pe nicovală, la sfârşitul bătăliei de la Troyes. Uneori, se Zguduia întreaga mânăstire de munca lor vivace în uterele Tărăncilor, iar în serile calde ale Italiei, câhd întreaga suflare Meridională urla în dreptul Lunii, de rut, scârțaitul paturilor de Lemn o trezea din somnul abisal şi o arunca în plin extaz pe Sora mea, Marotta di Bohemundo, care ne obliga să ascultăm Pe metereze, desculți şi înfrigurați, sunetul acela asurzitor de Celuloză frecată la îmbinări, în timp ce ea anunța strident şi Înfiorând căprioarele prin codrii Volturnei, că se mişca La locul ei Oiştea Universului.

Rasa benedictină pe care o purtam mă obliga să-mi chinui Ui împotriva pasiunilor lumeşti. Nu mai era nevoie să fac

1 fort Cum puteam eu să mă mai apropii de o femeie pentru I încălzi tendoanele, cartilagiile şi alte zgârciuri – cu ajutorul Ărora mişca ele un trup nu o dată atrăgător – după scenele Trăite în copilărie la Montecassino, nume ce în latină poate să Însemne muntele capcanăl Şi cum mai puteam avea încredere Să mă confensez unor sacerdoți care înțepau ouă de Pasti şi le Sorbeau conținutul de crude, fără să le pese de prezenta mea

— Un copilandru, ce pricepe el? —, lângă masa unde eram la Rându-mi servit, ca un rege: „Hi, hi, amanții ăia din sat, n-au Ce mânca!” Dar cavalerii, prieteni ai tatălui meu, oameni Învățați cu caii, alergând şi trăind laolaltă cu ei într-un permanent miros de grajd, peste care adăugau parfumuri leşioase de Blacherna, de-ți venea să zvârli stomacul afară la fiecare zece Pasi? Dar compagnioni di ventura care se îmbăiau în armuri Stropite de vin şi lipite cu cocă, din pâinea cel mai greu de Obținut în sărăcia musulmanilor, fiindcă până şi grâul lor e Saxatil, mercenari pentru care epicleza se reducea la fărâmituri şi scursuri de poşirca, mestecate şi linse prin hanuri săpate sub Pământ în vechile văgăune ale cisternelor unor foste imperii Glorioase, prăpădite de prea multă necredința? Nu prea aveam Motive de optimism, dar nici de îndurare pentru societatea Omenească, încă o dată m-am convins: trebuia să o schimb Prin ceva violent şi crud, tenace şi nemilos.

Magistrul-diriginte, profesorul meu de Logică, a mai făcut Doi pasi către masa cu obiecte şi a-nceput să pipăie pe sub mantaua cea mare. M-aşteptam

să scoată un papirus sifonat, un Sigiliu camaleu sau o rotită de ceas – lucruri atât de rare, încât Puteai număra zeci de popoare şi tari între exemplare, aşezate Pe muchia farfuriei pământeşti, de la Kanassawa din Cipangu Ş1 până la Vestmanna Eyar, în Islanda vulcanică. A găsit ce Căuta, m-a privit din nou în ochi şi mi-a spus: „Ține-te bine!"

^ oştea, mi-a fugit podeaua de sub picioare, capela a ţâşnit M sus, ca o arteziană, flăcările luminărilor au fluturat, fără să se stingă însă, dintr-un curent descendent, venit nu stiu de Unde, că mă trecuseră instantaneu toate cele, fiarele de pe rnas§

Au clănțănit, ca mişcate de cutremur, iar uruitul unui meca.

Nism ascuns m-a îngrozit, desi, parcă, într-o fracțiune de Secundă, mi s-a părut că-1 mai auzisem undeva. Da, era zgouiotul palanelor trase de imbecilul Tafnat, când urca pietrele gargui şi coşurile cu ipsos falsificat pentru refacerea capelei noastre De la Roccasecca. Crucifixul se dubla, se tripla în ochii mei Uimiți şi înfricoşați în acelaşi timp. Pe măsură ce-mi simțeam Creierii lăbărțați peste degetele de la picioare şi stomacul sub Tălpi, un mieunat gros şi nebun a umplut tot aerul cu spaime Infernale până m-am oprit brusc şi toate au revenit la locul lor, Cu excepția nervilor mei zgâlțâiți. Mai erau multe, Doamne, de Văzut pe lumea asta! Mi-a trebuit ceva timp să-mi adun mințile, Având în vedere şi faptul că nu găseam, la o primă lectură a Exemplului, nici o legătură a acelui experiment cu Logica. Am Ieşit pe aceeaşi uşă pe care intrasem într-o terasă largă, mozaicată fără mortar, întinsă deasupra Universității, a oraşului şi Câmpiei dintre Castellelmo şi Solfatara, ce nu se vedeau din Cauza nopții, dar pe care le ştiam, fiindcă le zărisem în alte dăți De pe pantele Vezuviului, luminate de candele jos şi de stele Sus. Marțino s-a sprijinit de un crenel, a sorbit întunericul cu Oarecare nesaț, apoi mi-a spus: „Vezi ce negru este Evul Mediu Ăsta?" M-am aplecat şi eu peste blocurile de piatră fasonate Tronconic şi m-am uitat în jos – un pescar cânta o serenadă, Refăcând sub razele Lunii nodurile plasei – si, uitr-un târziu, I-am răspuns: „Eu îl voi lumina." „Da, da." – a îngăimat şi A dat din cap a neîncredere, pentru ca la sfârşitul mormăielii Sale să vorbească din nou cu ochii închişi, repezit şi cu Răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi reprodus o lecție învățată pe Dinafară: „Voi rosti pentru prima dată ce tin în mine ferecat, Ca-ntr-o cuşcă. Vei auzi şi te vei cutremura. Ai avut dreptate, În anul de gratie 1224, mă aflam în cetatea noastră de la Cruceburg. Ce prost am fost, Doamne! Era ridicată de noi în inima Transilvaniei, într-o poiană cu multe flori şi pământ negru.

Eram cavaler al Ordinului cruciferis de hospitali sande Mărie De Acaron. Nu mă temeam de nimeni, în afară de Dumnezeu.

Occidentul de Orient pe munții aceia înalți ai Daciei.

AP «, n^ ce idiot am fost! Ne certam cu regele Andrei al Doamne, «v „., „

U gariei pentru bucata aia de pajişte. In timpul ăsta, prin Sdurile şi printre dealurile molcome trăiau nişte oameni Ciudați. Muncitori şi muti, îşi creşteau vitele şi oile într-o Ermanentă mişcare. Satele lor nu se vedeau, ci doar se Închipuiau pe firul unor ape necunoscute. Voiam să ne Înrădăcinăm acolo, să construim o cetate, mai multe cetăți la Nevoie. Apa şi bucatele locului ne priau la intelect şi aerul Ne-ntărea muşchii, în fortăreața acelor munți am fi fost

inexpugnabili. Şi din Est, dar şi din Vest. Numai că bula papei, prin Care eram instalați acolo, preciza foarte clar un lucru. Cât de Dobitoc am fost, Doamne! Nu ne puteam construi decât castra Et urbes ligneas, adică cetăți de lemn. Adică, uşor de ars la Nevoie. Adică, uşor de şters urmele noastre. Atunci am tocmit Doi pristavi, Ypochs şi Merkate, să falsifice bula. Au schimbat ligneas în lapideas. Adică, cetăți de piatră. Lucrul s-a făcut În taină. Doamne, cât am fost de bou! Nu mi-am dat seama că Merkate este ungur. Acesta, după obiceiul mârşav al neamului lor, mereu slugoi şi turnători, s-a dus repede să ne pârască » la regele Andrei. Să te fereşti întotdeauna de unguri, Tommaso!" „Nu stiu de ce – i-am răspuns grăbit —, dar nu-i Am deloc la inimă." „Foarte bine – m-a felicitat magistrul, Apoi a continuat: Andrei a venit cu armata, îl puteam bate, Căci eram tari, desi el cunoştea mai bine locurile şi oamenii, Drumurile şi obiceiurile. Ne-am întâlnit fată în fată pe valea Ampoiului, lângă minele de aur. Ei înzăunati, noi înzăunati.

L-au scos în fată pe Merkate ăsta. Doamne, cât de stupid am Fost! A spus tot, cu o neruşinare jegoasă, pe care numai şacalii Din care se trage sămânța lor o au." „Şi câinii turbați" – am Completat eu. „Adevărat, şi câinii turbați. Regele Andrei, Măsurându-ne din ochi, a înțeles atunci că poate pierde lupta.

Doamne, Doamne, Doamne, cum am putut? Exact în acea Cllpă, o arătare acoperită complet de blănuri albe de oaie – se Numeşte tohoarcă – trecea cu turma. Era liniştit. Păşea pe Ciiâipul dintre liniile noastre, ca şi cum nu existam, nu ne aflam Acolo. Nu ne vedea şi nu-i păsa de bătălia noastră. Atunci, Regele Andrei 1-a strigat. Omul s-a oprit şi 1-a privit în tăcere «Auzi bade, i-a strigat regele mai departe în latină, îi vezj P-ăia în armuri şi cu crucile desenate pe mantii?» Arătarea Şi-a-ndreptat ochii încet către noi. A clătinat uşor capul şi a Răspuns: «îi văz.» «Ei bine, a râs regele Ungariei, vor să vă ja Ardealul!» în clipa aia, ochii ciobanului au fulgerat din senin.

Pe fata lui se ascuțeau pietre. Dintii au rânjit a fiară. Blana i-a Căzut de pe el numai dintr-o smucitură a umărului. Mâinile luj Au ridicat o bâtă. Părea de lemn, la prima vedere. Doamne, câi Am fost de imbecil! A intrat între noi ca lupoaica în stână.

Ne-a bătut, fiule, ca pe fasole. Ne-a stâlcit în măciuci pe râhd şi la un loc. El singur, în timpul ăsta oile lui păşteau şi câinii Întinşi pe iarbă căscau. Ne-a frământat sub opincile lui î ațe Până au pierit Johannes von Gubenkirch, Wilhelm von Trubnabel, Karol der Heilignat, Gibert de Sholom, Johannes cel Lung, Heinrich der Tapfer, Guillaume Saint-Apostasie, Inocentio di Padalucca, Costas Pitzigulas – grecul, Johannes von Coburg, Vincenzo Vitabreva, Timon de Zonentag, cistercianul Francez Florence Coup de Foudre, Ottokar de Babenberg, care Era doar în trecere pe acolo, Ratislav al XXIV-lea, prietenul Meu polonez Zoiantschikowsky Nepotresmili, căruia i se spunea Pe scurt Putrament, Ivory Ben-Kutlen, un catolic negru, Leon Von Singelvinden, Michael de Gewrin şi Peeth, Robert de Anchois, Potais de Sagrado, nepot al episcopului Gerardus de La Morisena Urbs, Theodorus de Vyssegrad, un nebun, Mayus De Trecin, Jean sans Pens6e şi alții, pe care nici n-am avut Tirnp să-i cunosc." „Asa de multi, magistre?"-am şoptit impresionat, inspectând bănuitor

întunericul Italiei. „Eu am avut Noroc fiindcă arn căzut de pe cal de la prima lovitură într-o Groapă şi nu m-a văzut. De-abia la sfârşit. Când obosise." „De La prima lovitură?" – am îngânat stupefiat. „Da, fiule, n-are Rost să mai mint, am luat-o în plin fără să apuc să pun mâna Pe minerul săbiei. Apoi m-a învineţit precum vezi" – a continuat gâfâind Marţino. „Ai suferit?" – am pus eu o întrebare Prostească, dar alta nu mi-a venit, de groază. „De atunci nu mai Pot purta haine, umblu gol ca un adamist şi continui să-rni Zic: Doamne, cât de dobitoc am fost!" „Deci, din câhd în când, Ml se revoltă!" – am rostit gânditor, târât cu analizele spre P°P^ je sigur că răscoale şi revolte mai avuseseră loc, dar Uitate de un singur om. Ce chemare trebuia să aibă acea F fota ce forţă şi ce destin? Dar dacă erau mai multi?

1 Magistrul parcă nu mă auzise. A spus mai departe: „Am fost Duşi pe târgi, cei câţiva supravieţuitori, până aici. Eu şi Boetius, Gtrsa, o să-1 întâlneşti la cursuri. Cu nouă luni înainte să te Naşti, am cunoscut-o pe mama ta."

Rostind acele ultime cuvinte, Marţino di Dacia şi-a înseninat chipul, ca după o mare uşurare. Eu am simţit în sfârşit Răcoarea nopţii şi briza vălurită ce apucase să treacă peste Palmalora, unde se adună bărcile stricate, peste Pouza şi Ventotene, insulele cleiului de oase, răscolise Ischia şi Capri, Apoi atacase ţărmul peninsulei, curăţind mirosul haznalelor de La Puzzoli, unde se aduna toată treaba mare a catolicismului Italian, inclusiv produsul fetid al papei, adus în căruţe aurite De la Roma la Neapole, pe firul nurilor Sacco şi Volturno.

Deci, ticălosul de Buono mă minţise cu neruşinare în privinţa Filiaţiei. Se prevalase de formulafiu, folosită de prelaţi, pentru A proteja confuzia. Nu eram fiul lui aşadar, ceea ce, la urmaurmei, era chiar rnai bine, căci bătrânul avea tot felul de metehne Pe care n-aşi fi vrut să le repet în viaţa – sunt nevoit să le Dezvălui aici —, se scărpina mereu în fund până se însângera, şi asta de fată cu toată lumea, umbla noaptea somnambul prin Sat, cu braţele întinse, călca în străchinile câinilor şi devasta Cotețele de găini cu mersul lui milităros, la care se adaugă Faptul că mintea despre Cele Sfinte, de-1 făcea pe abate să se Bâlbâie până la roşu. Spre compensaţie, descopeream în omul Gol de lângă mine pe adevăratul tată; o fiinţă suferindă şi astfel Mai caldă, martirizată în Dacia şi dedicată apoi învăţământului.

Era un bărbat care cunoscuse lumea nedreaptă, incapabilă de Recunoştinţa pentru felul cum o apăra el în zale, ci capabilă Numai de violentă, de vreme ce era suficient să-i spui unui Cioban român două vorbe despre Ardeal, că acesta te şi stâlcea M bătăi.

Bretonul de pe fruntea magistrului se răsfirase de trecerea Nervoasă a undelor brizei peste înfăţişarea lui ţeapănă, aşa cum Continua să stea cu fata spre epoca aceea urâtă, spre moravurile stricate şi spre o organizare administrativă defectuoasă, necon.

Formă cu aspiraţiile legitime ale maselor. La aceste gânduri se Adăuga acela că, probabil, mama fusese ultima femeie cunoscută, căci – nu-i asa?

— Marţino acceptase apoi evirația. Asta Îl făcea şi mai nobil, iar dragostea lui şi mai înaltă, în timp ce Rezultatul – eu —, era produsul unei

iubiri disperate: ea, claustrată într-un castel, cu burta stricată de bomboane, el, un cavaler Învins, care a pătimit umilința şi deznădejdea deşertăciunii.

L-am adus înapoi în capelă, să nu înghețe, bucuros că-1 voi Avea ca profesor, şi am apăsat butonul, care a declanşat mecanismul. Capela s-a prăbuşit ca secerată, stomacul mi s-a lățit Pe creier, degetele de la picioare au urcat în burtă, putinele Lucruri din mica încăpere au clănțănit un timp, miorlăitul gros Ne-a umplut urechile, până ne-am oprit cu o zdrăngăneală Metalică şi Marțino a început să vomite numai portocale, Banane şi grapefruit. O dată întins pe pat, magistrul a avut Putere să clopoțească şi namila şchioapă a apărut cu o cârpă În mână. Cunoştea obiceiul. Am aflat cu această ocazie că-1

Cheamă Mengistu şi că fusese acela care-1 adusese pe muşchi Din Transilvania puia în Italia pe magistrul meu, fără prea mare Efort, dar cu multe zdruncinături, datorită beteşugului său.

După ce s-a liniştit şi a dat ochii peste cap de oboseală, Revenind însă ceva mai îmbujorat, Marțino di Dacia m-a privit Blând şi mi-a făcut semn din inşii lui albaştri să iau loc pe Scaunul de piele de alături. Am stat. „Logica, dragul meu fiu

— A hotărât el să-mi vorbească din nou —, este o gândire justă, Rationalmente consecventă şi temeinică. Astfel, putem afirma Că Adam a fost un om perfect, lucru pe care însă doar ni-1

Închipuim, căci nu avem un acces senzorial la el, nu suntem În stare să simțim pe noi perfecțiunea, ca să-1 judecăm astfel, Decât prin intuiție. Vezi tu, Tommaso, teologia este în cea mai Mare măsură o intuiție, un presupus cu oarecare şanse de a fi Adevărat, dar niciodată verificabil. Consecința imediată a cazului adamic este că, prin păcatul originar, care se trage de la Femei, nu uita niciodată, ale naibii de boarfe!" „Femeile şi Ungurii!"- 1-am încredințat imediat, ca să-i arăt cum îi sorb Cuvintele. „Asa, fiule, ăia şi ele. Deci, prin păcatul originar, Nii s-au născut, se nasc şi se vor naşte imperfecțI. Aşa se

° că pe lâng^ slăbiciunile trupului omenesc se adaugă şi H fectele de caracter, cum ai putut observa la acest Mengistu,

6 abil de devoțiune şi sacrificiu, dar urmărit de mirajul dictat i ca un bărzăune după dosul calului. Toți savanții şi sfinții Oveniti din muritori cu oarecare talente au reuşit de fapt să-şi Îmbunătățească eul numai într-un anumit domeniu, motiv pentru Care, fiul meu, va trebui să-1 apreciezi pe Sfântul Francisc Pentru filosofia sa, şi mai putin ca nudist, pe Hipocrat pentru Medicina sa şi nu pentru felul cum vorbea, că se ruşinau Bolnavii de atâtea dezacorduri gramaticale, încât se sufocau de Râs, pe Aristotel pentru cunoaşterea naturii şi nu pentru Slugărnicia cu care pupa negii lui Alexandru Macedon, iar pe Galienus pentru modul cum a conceput libertatea gândirii şi nu Pentru că ejacula rapid de câte ori vedea o capră. Ai înțeles până Aici?" „Da" – i-am răspuns hotărât. El a dat din cap, scuturând Bretonul acela care-1 întinerea, apoi a continuat: „Oamenii Aceştia sunt autorități certe în domeniile lor, dar ia încearcă să Ți-1 imaginezi pe Aristotel frecând maioneza, pe Sfântul Augusto Bătând covoare – desi eu am auzit c-o făcea, în magazia lui Pietro Bernardone; nu, ăla era Sfântul Francisc, scuză-mă! —, Pe Hipocrat potcovind

iepe şi pe Galienus mâncând rahat pe Seama papei, la un loc cu degustătorii de heringi!”.„Aveți Dreptate” – am recunoscut uşor amuzat. „Dar este o blasfemie, Tommaso, este deja prima blasfemie pe care am Săvârşit-o împreună!” – a strigat el, oarecum bucuros că mă Prinsese cu ceva. Usa s-a deschis brusc şi Mengistu a băgat Capul, întrebând: „M-ați chemat?” Nenorocitul ascultase la Uşa, iar când auzise cuvântul blasfemie. Marțino i-a făcut plictisit semn să dispară, apoi m-a întrebat direct: „înțelegi?”

Evident că eram derutat şi putin speriat, astfel că a trebuit să Refac rapid în memorie tot ce-mi spusese mai devreme. Dar Continuam să nu găsesc nici o fisură: a-1 vedea pe Aristotel Frecând maioneza este o monstruozitate. „Adică, li s-au încurcat reflexele?” – am întrebat. „Nu, fiule, nu. Mă întorc la Ceea ce am afirmat – a încercat el să mă ajute, după ce s-a ridicat putin pe pernă, îți reamintesc că Adam a fost singurul om a L

A Perfect, iar toți ceilalți oameni născuți din el au fost şi sunt Imperfecți. Eşti de acord?” „Da!” – am răspuns la fel de Ferm. Deci, şi Isus Christos a fost imperfect, pentru că s-a Născut după Adam!” în clipa aceea am simțit că-mi trosneşte Chila capului, că totul în mine se prăbuşeşte într-un abis interior. Acolo, mă găseam total anihilat. Logica îmi jucase o festă Urâtă. Eram carpeta pe care călcau tălpile negre şi crăpate ale Tunisienilor în fata moscheei din Tlemcen, o lamă de noroi Uscat pe sandaua ucigaşului lui Arius, al şaselea picioruş al Insectei care a zvârlit Capadocia în sărăcie, grăuntele de nisip Pe care se uşurează furnicile flamande în Schelling, umflătura Timidă a unei pseudopode în burta unei rumegătoare. Mai târziu,;

Ludovic al IX-lea rni-a spus: „Sunt o gâză pe lângă tine, f Tommaso. Lasă-mă să mă dau la petalele tale”. Numai el a Înțeles, în toți aceşti ani ai suferințelor mele, că port o plantă Sub frunte, mereu înfloritä şi rotită după Soarele nostru catolic.

Cum a putut să-mi întindă acea cursă? Mă întreb şi astăzi.

Ce fel de tată era acela care-şi făcea fiul prost? Începusem să Am unele îndoieli asupra eredității. Nu, că mi-a folosit lecția Asta. Când am înghițit în sec, parcă mi s-a scurs pe gât Sahara, De la Tadmarit la Esnel.

„Logica este o mare târfă, Tommaso – a încercat el, totuşi, Să mă consoleze, înțelegându-mi tulburarea. Dacă la ea adaugi Politica, infailibilitatea papei şi Anglia, ajungi să interpretezi Lumea prin năduşeala unui bordel. De fapt, logica este eminamente rațiune, în timp ce teologia este un fel de organizare a Credinței. Mă refer, bineînțeles, la credința stabilită prin cărți.

Acolo unde logica duce la porți închise, ca aceasta pe care Tocmai ți-am trântit-o eu în nas, numai ca să te fac să sângerezi Un pic, pentru că prea ai fost sigur pe tine când ai scris prostia aia cu tubul şi sfera. Eşti însă foarte inteligent, aşa că te Bănuiesc de gânduri ascunse.” Mi-am întins picioarele sub Patul său şi am apucat o scamă de pe rasa mea cu două degete, Lăsând-o să cadă peste pavimentul cenuşiu. „Oare nu ne-a oferit Dumnezeu acest privilegiu?” – am întrebat cu aparentă naivitate. Sigur că nu-1 puteam înşela, dar el s-a mulțumit cu atât.

A reluat fraza de unde se întrerupsese: „Acolo unde logica, Ce la porți închise, Biserica nu găseşte decât soluția teologică, Înțelegi, teo-logică! Adică îl

declară eretic pe cel care rosteşte Blasfemia, decretează încă o dată că Isus Christos a fost perfect, A avut niciun. Păcat şi este Fiul Domnului. Dar este aceasta Adevărat! Noi, oamenii, putem judeca o naştere, fie ea şi Binecuvântată, altfel decât prin locul ştiut, cu durerile consemnate chiar în Biblie, chiar dacă însămânțarea a fost de natură Divină? Nu vreau să mă înțelegi greşit: eu nu contest că Mântuitorul a fost născut miraculos şi nepământesc, dar nu o Pot concepe, din cauza logicii. La urma-urmei, şi Danae s-a Împreunat cu Zeus prin ploaie, dar Perseu s-a născut ca toți Muritorii şi nu prin evaporarea transpirației fiicei lui Acrisius, Ca să iau primul exemplu ce mi-a venit în minte. Când ştii că S-a născut normal, parcă te gândeşti că ploaia aia trebuie să fi Fost o metaforă a aezilor, iar în realitate paznicii Danaei s-au Adăpostit de furtună undeva, era şi umezeală mare, au băut Ceva şi n-au văzut nimic. Apoi, bineînțeles, au dat vina pe Ploaie. Dar când cineva îți spune că Atena s-a născut din capul Lui Zeus, gata înzăunată şi cu lancea în rnână, te bufneşte râsul, Căci ombilicul ei era probabil cuplat la Trompa lui Eustache."

Mi-aduc aminte că am râs scurt, cu bărbia afundată în mânecă.

Usa s-a deschis din nou şi iar a apărut căpățâna servitorului: „M-ați chemat?" „Am spus Eustache, Mengistu, nu Eustatiu"-

A precizat jenat magistrul, dar cu un ton explicativ, care-mi Descoperea relații mult mai apropiate între cei doi, decât le Permitea rangul. Eustatiu, fratele contelui Balduin de Flandra, Era în acel moment sub urmărire, fiindcă avea relații secrete Cu tătarii. Mengistu a închis usa, iar Marțino di Dacia, după Ce a clipit şi a oftat,. Mi-a vorbit mai departe: „Ce constituie Cazul nostru, este că lumea creştină nu se închină la Perseu, Ci la un Mântuitor, care, cu toate că s-a născut normal, a luat Asupra sa toate păcatele lumii, ceea ce înseamnă un gest colosal.

Există deci faptul teologic. El primează acum, pentru că susține Temeliile acestor milenii. Mai târziu vor veni alții cu analize Laborioase, cu cercetări minuțioase şi vor spune că e multă Antezie în toată credința noastră despre un Mesia, însă noi Stăm astăzi în fata puhoiului tătar şi avem nevoie de ceva care să ne țină în picioare şi cu sabia în mână. Înțelegi?" „Da, Magistre —, am rostit smerit. Christos a murit pe cruce pentru Noi." „îți mulțumesc că nu-ți bati joc de acest crez" – a spus Marțino şi s-a ridicat din nou mai sus pe perne. Apoi a continuat: „Imaculata Concepțiune poate fi un subiect de discuție, Eu fiind unul dintre indivizii care nu acceptă ideea că un urmaş Al primei perechi umane ar fi putut scăpa de moştenirea păcatului originar. Altfel, va trebui să restructurăm totul, de la început, şi să impunem o nouă credință, când s-o mai putea. Nu uita că Există ortodocşi! Ăştia sunt un mare pericol, pentru că au penetrat în mase cu tot felul de fabule, cu sfinti-tărani, aşa cum am Văzut eu în Transilvania, şi înțeleg totul fără să ştie să citească.

Iată cum rațiunea atacă teologia, cu toate că teologia are logica Sa foarte precisă şi clară: să-i tină pe enoriaşi pe lângă biserici.

Mai cu o vorbă bună, mai cu un rug. Dacă nu va apare cineva, Capabil să le împace, rațiune şi teologie împreună, întreaga Operă desăvârşita prin mesajul Celui Trimis se va prăbuşi sub Poruncile Inchiziției şi ale unui regim

polițienesc, fanatic si, Tocmai de asta, strict criminal. Ai înțeles?” „Da” – am răspuns, Cam cu jumătate de gură, căci mă aşteptam la o nouă cursă;

Folosea cu prea mare uşurință termenii ca să nu-mi poată da Încă o lecție. „Filosofia viitorului – şi-a dus el mai departe Gândul – va fi dominată de lupta între rațiune şi credința. De Crezut poți să crezi până la sfârşitul vieții, ca o dobitoacă, dacă Nu pui şi un dram de certitudine rațională. Filosofia nu trebuie Să admită că ceea ce este accesibil luminii naturale este şi Demonstrabil prin propriile puteri. Teologia se sprijină pe Autoritatea unui anumit adevăr prin exercițiul ştiinței speculative. Tu va trebui să devii, Tommaso, fiul meu, cel mai mare Speculant al Evului Mediu, altfel secolul treisprezece va rămâne Un veac la fel ca oricare altul şi e păcat. Ai înțeles?” „Da, Magistre” —, m-am grăbit de data asta să-1 asigur; îmi plăcuse Cuvântul specula, care ui latină înseamnă şi vedenie. „Eu trebuie

— Am precizat – să combin armonios gâhdirea latină cu erudiția Germană”. „Bine – a acceptat cam acru —, este o tâmpenie ce Spui, dar las-o asa”. S-a răsucit pe stânga, îhtorcâhdu-mi bucile vinete, zebrate de o călărie în care el fusese cel călărit, şi Cufundat în somn.

S Am plecat tulburat în chilia mea, condus cu o tortă în mână De Mengistu. Pe drum, jigodia şi-a permis să-mi dea sfaturi:

N-ar trebui să mai discutați cu nimeni despre. Ştiți, despre Htâlnirea asta. Marțino munceşte mult, are probleme, e obosit.

Nu doarme nopțile pentru binele Universității. Ştiți, s-a cam Împuținat personalul.” Nu i-am dat nici o atenție. Ajuns în Chilie, m-a apucat o sfâşiere pe dinăuntru, înfigând şi rotind în Mine cutitele remuşcării, m-am învârtit pe loc precum cățelele În travaliu, întrebându-mă întruna: „Cum să întind eu mână Asta de ucigaş şi să ating rațiunea – lucrul Antichristului, rece, Concretă şi mişcătoare, ca un limax? Ucigând în continuare Până scot aurul din om?”

Probabil că n-aş fi reuşit vreodată să mă hotărăsc dacă, Într-un sfârşit de noapte, spre dimineață, când Mengistu —

Viitoarea mea victimă – m-a trezit din zbucium cu câteva bătăi Umile în uşă: „Signore Tommaso, vă rog frumos. Hai sculați, Că vine masa!” şi i-am auzit plescăielile salivei lui fluviale, nu As fi tras următoarea concluzie brutală, ca şi limba în care am Rostit-o:

La filosofia di un teologo non e forse necessariamente una Filosof ia cristiana.

Nullafere cama est inqua Nonfemina li tem moverit Aproape că nu există proces în care Să nu fi pornit litigiul o femeie JL/upă ce 1-am ucis pe Mengistu – în condițiile pe care Deja le cunoaşteți – m-am aplecat mai mult asupra studiului, Ca dovadă că există un echilibru în natură, iar oamenii sunt Supuşi binefăcătoarei alternante a contrariilor. Eram adică în Perioada mea de fapte bune. Mă îndemna cu cele mai curate Intenții şi sfaturi magistrul Marțino di Dacia în care găseam Un tată mult mai interesant decât părintele Buono sau chiar Decât nestatornicul Landolffo d'Aquino. Fostul cavaler ospitalier Începuse să se întremeze după apariția mea în Universitate, Acceptase să poarte chiloți şi renunțase la alimentația exclusivă Cu citrice. Fructele erau din ce în ce mai greu de găsit din Cauza piraților obraznici, care ocupaseră în alianță cu

berberii Almohazi insulele Pianosa, Giglio şi Ustica, de unde întreţineau Acum o contrabandă feroce cu fier. Se înălţau catedrale, palate şi depozite, iar schelele înghiţeau o cantitate însemnată de Metal, pentru a nu mai pune la socoteală cât se fura de pe Şantiere.

Studiul meu se adâhcea în diferite domenii liberale. Mi-arnintesc însă că, la un moment dat, după ce magistrul îşi făcuse^

H'ceiul să stea ore întregi în dreptul ferestrei – spartă în zidul

— Iii lui la porunca mea —, privind gânditor viaţa străzii, m-a Sa s unei noi încercări. Subiectul examenului suna astfel:

Lecţia a II-a CARE ESTE LEGĂTURA ÎNTRE VOLUMUL DE APĂ DIN LACUL MONTOLSE ŞI NUMĂRUL DE ŢĂRANI DIN SATUL OBADA?

Era, evident, o capcană. La o primă impresie, totul se reducea La un calcul matematic sau, după cum spuneau Irineu, Climent Alexandrinul şi Origene, la ceea ce face de înţeles Biblia:

Loghia. Stăvilarul de la Montolse acumula în spatele buştenilor Săi groşi apele unui lac având o configuraţie ce putea fi asimilată unei calote sferice, cu concavitatea în jos. După ce am Bătut cu pasul malurile lacului, pot spune că deja cunoşteam Raza calotei, ca distanta înjumătăţita între două puncte aflate Exact pe linia de mijloc a apelor. Plutind apoi cu o barcă, într-o Altă după-amiază, am încercat cu o prăjină fundul lacului şi am Aflat adâncimea maximă, ceea ce mi-a dat înălţimea calotei.

Urma o potrivire algebrică simplă în formulă:

V = (3R-h) =

Unde R era raza sferei, din care natura tăiase acel volum de Forma unui caus, dar foarte mare. Deci, ştiind că raza are 324

De pasi, iar înălţimea 9 picioare, rezulta foarte clar:

V = -3tl46'27 (3.3242 +272) = 14,13-(314.928 + 729) =

= 4.460.223, 41 p3

Menţionez că cifra 27 a apărut datorită faptului că un pas Are trei picioare. Transformând paşii la cub în litri, am obţinut Volumul real al lacului, egal cu 4.500 milioane de litri. Bun!

Acum, dacă stăvilarul se rupe sau este deschis cu bună ştiinţă, Apa va năvăli pe o suprafaţă asimilată unui triunghi cu vârful A locul accidentului – sau actului criminal, cum doriţi!

— şi Cu baza pe dealurile Concasonei, aflate la aproximativ 19 leghe de stăvilar. Ştiam deci şi înălţimea acestui triunghi. El determina în spatiu, adică peste valea Poteca, o piramidă patrulateră culcată pe o latură şi cu baza imaginând un dreptunghi, Înălţimea sa trebuia determinată pentru a afla înălţimea viiturii Adică să stiu care va fi adâncimea apelor revărsate în vale.

Volumul acelei piramide se obţinea cu formula:

V =

H-B Unde B era rezultatul înmulţirii bazei acelui triunghi cu Înălţimea pe care trebuia s-o aflu, baza măsurată de mine avâhd Cam 30 de leghe. Astfel că h= 1.5 pasi.

Prin urmare, viitura trebuia să aibă o adâhcime cam de 4,5

Picioare. Ținând cont că în valea Poteca erau 18 sate cu aproximativ 250 de locuitori fiecare, am calculat o populație Regională de 4538 oameni. Apreciam că media de înălțime a Țăranilor este de 4,7 picioare, dar această cifră nu avea nici o Importantă, aşa că am făcut personal măsurătorile. Am înfipt În mijlocul satului o cruce măsurată din timp şi cum tot Poporul se oprea în dreptul ei să se închine, mi-am însemnat Datele lor antropometrice.

Obțineam astfel certitudinea că cei cu o înălțime mai mică De l, 5 pasi se vor îneca în prima zi de catastrofă. Din cei 4538

De țărani, media înălțimilor se despărțea astfel:

— 38 % peste 1,5 pasi (4,5 picioare)

— 62 % sub 1,5 pasi (4,5 picioare)

Era astfel evident, că la sffrsitul a două zile şi al unei nopți De cataclism, pe apele viiturii vor pluti 2813 cadavre.

Bineînțeles, majoritatea vor fi copii, dar şi femei, nevestele Sătenilor din Obada fiind cam pipernicite ca urmare a solului Sărac în calciu.

Dar era prea simplu, oameni buni, pentru inteligenta adâncă şi complicată a magistrului meu, astfel că am continuat să caut Dedesubturile întrebării lui. Logica trebuia să intre în funcțiune.

Şi, dacă umila mea ființa merita, să fiu iluminat măcar cu o Rază din strălucirea Inteligentei Supreme, cum aflasem că se Mai numesete Dumnezeul Nostru de la arabul Ibn Badjdja.

În satul acela sărac de sub stăvilar, Obada, exista încă de pe Mea când episcopul Adalberon 1-a făcut rege pe Hugo Capet V construindu-1 din rahat, paie şi vorbărie multă —, un celebru bordel. N-ar fi fost ceva deosebit, dacă nu s-ar fi constatat Î bărbații acelui sat erau deosebit de virili, îşi distrugeau practic nevestele după trei-patru ani de căsătorie, mai toate rămâneau Crăcănate pe viață, ceea ce sporea inapetenta soților pentru ele şi necesitatea descărcării energiilor în Casa Plăcerii. Denumirea Nu se potrivea, fiindcă acolo era vorba de un serviciu, ceea ce Implica şi ideea de corvoadă. Şi tot acolo, la trei-patru ani se Schimba echipa. Cercetând cu şi mai multă atenție, am observat că dorința de coit aparținea numai bărbaților, deci trebuia Să fie ceva legat numai de semnul lor. Am hotărât să nu mă Întorc la Neapole până nu aflu răspunsul. Şi ce credeți că observ?

Bărbații satului aveau toți aceeaşi meserie: pescari pe lacul Montolse. Nişte calități ale unui peste deosebit nu puteau fi, Deoarece mâncau toți – şi copii şi femei. Atunci m-am decis Să-i însoțesc la pescuit. Era o zi cam friguroasă, burnița dinspre Munți şi bătea un vânticel cu miros de zăpadă. Stau, aştept, ei Mai prindeau câte o zvârlugă de păstrăv din când în când si, Dintr-o dată, simt că se petrece ceva nefiresc cu mine. Sângele Începuse să-mi circule cu viteză, umflându-se parcă tot în locul Ruşinii, făcându-mi bărbăția să se zbată sub rasă ca o vidră Prinsă în lat. Am strigat Satanei să piară, mi-am făcut Nenumărate cruci, am lovit-o cu pumnul până mi-am învinețit Degetele – nimic, parcă era de piatră; barca se dezechilibra cu Mine. In culmea disperării, am cerut să fiu dus la mal. Țăranii Râdeau pe seama mea, a papei şi Bisericii, amintind mereu de Preoții tălâmbi pe care-i avusese aşezarea şi care abandonaseră Toți slujba de teama acelui fenomen imposibil de potolit prin

™gi, flagelări şi anateme. M-am ținut tot într-o fugă, Îrnpiedicându-mă însă la tot pasul, puia la Universitate, unde am Luat repede pomăda rece a mamei şi m-am uns îndârjit. Cuiând,

301 simțit cum toată răscoala aia diavolească se înmoaie. Abia După aceea am avut timp să gândesc.

Ştergându-mă de transpirația slinoasă, care mă acoperise şi E suferința şi de fugă, am înțeles că lacul emana un gaz afrodisiac, provenit probabil din respirația unor bureți de apă dulce, Însă aceştia erau într-adevăr folosiți de țărani pentru tratarea Gusei şi nu reuşeam să văd legătura cu nărăvaşele consecințe Ale pescuitului. Mai potrivit ar fi fost să cred că, o dată cu Construirea stăvilarului şi acumularea apelor, au fost acoperite Tăpşane şi păşuni pe care creştea Atropa belladonna. Fiind o Specie extrem de puternică, ea se putea adapta mediului acvatic, Răspândind valorile ei volatile, inhalate apoi subtil de pescari.

Marțino di Dacia ştia, fără îndoială, şi mă pusese la încercare, Înțelegeam atunci de ce se diminua paradoxal populația satului, cu toate că bărbații nu mai cunoşteau odihna patului, iar Acest mobilier devenise un loc de muncă steril, căci nu se putea Trăi din asta, astfel că nu mai aveau timp nici să mănânce, nici Să bea. Cu totul accidental, se năştea un copil dintr-o femeie Mai zdravănă. Numărul în scădere al țăranilor era într-un raport Direct cu intensitatea emanației, care, la rândul ei, depindea de Volumul apelor Montolselei. Dar şi această judecată mi s-a Părut insuficient de profundă, aşa că am luat caietul şi am Scris:

Punându-se întrebarea dacă bărbatul are dreptul să fie poligam, Răspunsul este că, din punct de vedere fiziologic – da, este admis.

Sociologic însă, urmând prescripțiile legii, nu este permis, şi ne Chestionăm de ce. Sigur este că în toate timpurile şi în toate Locurile legea a fost şi este încălcată, cu toate că Biserica noastră Se dovedeşte suficient de puternică, iar preoții noştri evlavioşi.

Nu o dată s-a semnalat încălcarea legii cu numele Domnului în Gând şi cu multe cruci făcute înainte şi după infracțiune. Exceptând Însă cele câteva popoare barbare din Est, respectarea fiziologică A legii pare în gândul oamenilor o anomalie, căci ea afectează Tocmai sentimentul cel nobil al dragostei. S-a constatat că până şi cei orbi şi surzi îl au. Deci, e vorba de un dar ceresc. Problema devine încurcată atunci când se ia în discuție poligamia Femeilor. Ele de ce nu au voie? Nu există decât un singur răspuns:

Fiindcă nu sunt bărbați. Desluşirea este simplă, dar însumează o Sumedenie de argumente, pornind de la calitatea inferioară, de Pasiv şi primitor al sexului lor, şi terminând cu psihologia proprie Fustei, în cadrul aceleiaşi teorii, prostituția este şi ea o anomalie>

Numai în ochii legii. In realitate, instituția în sine nu reprezintă Deeradare a condiției femeilor – ca în satul Obada, unde ele Nt foarte puternice, împart dreptatea şi produsele după bunul Lac _ ci o încercare de abordare a puterii din punctul de vedere L libertăților masculine, Puterea în sine schimbându-şi sexul.

Astfel se face că, oricât ar contesta preacucernicii dreptul şi practica poligamiei, ei nu pot fi la rândul lor decât ipocriți – călcători Disimulați ai legii – sau anomalii din categoria barbară a Popoarelor Estului. Populația satului Obada va scădea până la Dispariție, dacă nu va veni cineva care să-i învețe pe țărani că Femeile trebuie să plece dimineața la pescuit şi să se lase infiltrate de excitanții aerosoli.

„Eşti periculos de lucid" – mi-a spus Marțino, după ce a Citit. A dus hârtia în dreptul sfeşnicului şi a ars-o la flacăra Unei luminări, desi se vedea că îi pare rău. „Foloseşti cu prea Multă uşurință aparatul logic, iar asta te poate duce la pierzanie.

Dacă lucrarea ar fi făcută numai din rațiune ar fi atât de Searbădă, încât gândirea s-ar atrofia, funcționând ca un mecanism şi nu ca un proces activ al neprevăzutului." „Dar nu vă Tentează măreția gestului prin care se schimbă soarta oamenilor? – 1-am întrebat. Trimițând femeile la pescuit, noi Modificăm destinul unei comunități." „La bărbați nu te Gândeşti?" a sărit el, uşor iritat, dovadă că inclusiv în substanță Lui corporală se produseseră modificări. „Ce vor face când Raportul de putere se va schimba si, dincolo de naşterea în Prostie a copiilor, imposibil de crescut, bărbații vor căuta Apropierea între ei, prăbuşindu-se în cel mai nedemn uranism?

Pentru că, vezi tu, Tommaso, în raport cu puterea, părțile dominate se adună, chiar dacă nu întotdeauna vizibil, Când vei Ajunge stăpânul acestei lumi, ceea ce nu mă îndoiesc că se va Mtimpla, să nu uiți acest adevăr, căci sub piatra inertă pe care Calci, ştiind că este inofensivă, se strâng ouăle scorpionului."

G"ja lui pentru mine mă înduioşa. Vedeam în această atitume schimbată un eveniment firesc, deoarece practica umană Dovedea că regăsirea unui fiu poate pune pe picioare un tată,

11 lnsenineză anii şi-i deschide larg văile paternității, îi înaltă munții mândriei, îi întinde molcom țărmurile speranței. Marțino Di Dacia trăia astfel deja în epoca descoperirilor geografice Eu citeam.

Problema filosofică la care ajunsesem în acea perioadă de Acumulări era dacă noi ne supuneam unei religii monoteiste sau Uneia politeiste. Era foarte important de stabilit cum este organizată Puterea, pentru a putea înțelege mecanismul ei. Desi Evanghelia după loan rosteşte clar: „Şi viața veşnică este Aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Christos, pe care 1-ai trimis Tu", scrierile lui Episcopia stabileau chiar o ierarhie: „Tatăl este superior Fiului, Iar Tatăl şi Fiul sunt superiori Duhului Sfânt – ratione dignitatis et postestatis —, fiindcă, desigur, a naşte este mai mare Lucru decât a fi născut şi a produce decât a fi produs." Adevărat^

Criză a enunțului, care 1-a făcut, printre altele, pe Jean de SaintJulien să suporte sâcâitoare migrene la fiecare vecernie – cam În jurul orei optsprezece, când se servea în mânăstire ceaiul cu Bromură – consta în faptul că noi continuam să sprijinim Dogma monoteistă. Conform ei, toate cele trei elemente ale Dumnezeirii – El însuşi, Isus şi Duhul Sfânt – se află în ființa Unică a lui Dumnezeu. N-ar fi fost nimic rău în asta – aşa Cum m-a convins

magistrul Marţino, vorbindu-mi blând cu Buzele lui înverzite de pătrunjel, căci trecuse pe rădăcinoase

— Dacă n-ar exista dificultatea practică de a ne face înțeleşi în Rândul credincioşilor. Ca să nu mai vorbesc de cei rătăciți şi Întorşi la Cel Atotputernic, în conformitate cu Faptele Apostolilor XV, 19. Cum ar putea muncitorul agricol, hangiul, Spălătoreasă sau soldatul să priceapă o abstracție de un asemenea rafinament, că într-o singură entitate divină există trei Ființe, din care una este superioară şi originară, a doua a venit Ceva mai târziu, dar a primit aceleaşi daruri, iar a treia a existat de la început la primul concept, acționează de la origini, dar După apariția alături de prima ființă a celei de a doua, cea de-a Treia funcționează şi prin aceasta – adică prin cea de-a doua —, Care îi este superioară în ierarhia respectivă, desi nu i se subordonează? Perfect logic, dar. Astfel îmi explicam de ce se Rupsese Biserica în două, începând cu Fotie şi terminând cu Larie. Deci, ortodocşii gândiseră formula comunicării le cu poporul, nu legau gura boului care treieră, mestecând S tru el carnea Scripturii şi oferind-o apoi în forme cât se Pe t ^g Us0r a fi digerate. Comparațiile empirice nu lipseau, P. 0 (jată izvorau fabuloase opere de artă. Înțelegeam atunci

^ m se făcea că în rnase exista confuzia între Dumnezeu şi Isus Rhristos, sub forma comună de Domn, cu toate că era vorba Evident de o antanacleză. Teologii greşeau şi greşeala lor Continua să se propage inextricabil.

/vaut mieux avoir affaire î Dieu qu'â şes saints.

Ajungând la această concluzie, am trecut pe hârtie următoarea Părere: Tatăl este Dumnezeu în sens propriu, de Făcător a tot şi toate, Isus Christos este Fiul lui Dumnezeu, ca un om care, Înălțându-se la cer, a devenit El însuşi parte a dumnezeirii, în timp Ce Duhul Sfânt nu este persoană, ci puterea lui Dumnezeu care Sfințeşte pe om – Isus fiind cazul cel mai concret —, aşa cum Spune loan, XV, 26: „Duhul adevărului, care de la Tată Purcede.”. Urmând sfatul lui Marțino di Dacia, eu trebuia aici Să vin cu o speculație proprie, dar ce mai puteam adăuga la Speculația Sfântului Augustin, care născuse filioque? Poate Doar dacă mă coboram putin în măruntaiele vieții lui Augustin.

Nu s-ar putea înțelege de ce era acceptat modalismul lui Augustin, decât amintind că el însuşi era fiul Sfintei Monica, Ceea ce este putin alături de practica dogmei, căci Sfânta, Născând un fiu din păcat, a provocat serioase întrebări asupra Sfințeniei sale. De aceea pledează el pentru dumnezeire ca Venind nu de la Tatăl, ci de la Treime, în ansamblul ei. Tot Acolo, cele trei ființe ale trinității se definesc una pe cealaltă, Astfel încât Fiul se naşte de către Tatăl şi în acelaşi timp se Naşte singur, iar Duhul Sfânt purcede de la amândoi, fără a se Preciza în ce cantități, simultan sau alternativ. Ducând logica Până la capăt, rezulta că Duhul Sfânt 1-a născut pe Fiul, ceea Ce chiar Augustin nu accepta în De Trinitate, V, 13. Ca şi Aristotel, sfântul muşcase din fructul gloriei omeneşti, căci dacă Mama sa era o sfântă, el ce altceva putea fi si, mai mult ca, Facerea sa nu se putea concepe altfel decât prin intervenția Ui Sfânt, ceea ce făcea conceptul rotund. Numai că opera lui se contrazicea. Un speculant atent, ca mine, îl putea Demasca. Dar aveam oare dreptul să ies în lume cu o critică Aspră la adresa acestei erori? Am hotărât că nu, aşa că am rupt Hârtia în bucăți şi am înghițit-o, mestecând-o grăbit. Papa Inocențiu III se

proclamase vicar al lui Christos şi nu apostolul Său, speculând la rându-i o idee a lui Bernard de Clairvaux Astfel că-Biserica noastră cunoştea desăvârşirea organizării sj Tot ce decreta ea devenise anevoios, riscant şi dureros a contesta, Mai ales după ce călugărul Alberic a devenit Inquisitor haereticaeprovitatis. De ce am făcut acest act de laşitate? Pentru că Timpul ascensiunii mele la locul Puterii, de unde trebuia să Conduc opera de purificare a lumii, nu sosise, iar exact în acel Moment am auzit clopotele bisericii din apropiere.

Dacă încă bat clopotele, înseamnă că existăm.

Viața într-un lăcaş de învățământ te supune unor transformări Majore, făcându-te să simți mai aproape zvâcniturile din carotida Timpului, să cunoşti profund acea gândire irigată în cronici şi tratate, chiar dacă unele sunt emanația câtorva boli cunoscute Urcate la cap, să-ți învingi timiditatea si, mai ales, să treci Pragul adolescentei către rasul zilnic şi lupta cu învăpăierile Simțurilor. Mai este şi spaima organică în fata primelor probe De lichid vâscos şi alb ieşite din tine – la care revin mereu, Fiindcă au constituit unul din caii de bătaie ai războiului meu Cu natura – de câte ori, la fântâna cu lei diirpiateta Meravisita, O tânără femeie se apleca să umple ulciorul şi dădea rotunjiorul unei forme în care ştiam că se afla obiectul necurat al Evacuării. Dar şi altele. Aceleaşi forme, mai mult atractive Decât funcționale, te lăsau pe tine, student la filosofie şi nu la Medicină, să te întrebi cum a fost posibil ca Dumnezeu să Alăture două orificii atât de diferite prin utilitatea lor, micşorând Atât de mult distanta de la penibil la extaz? Excluzând de la Început părerea că la vremea aceea lumea creştină italiană se Împărțea în savanți şi dobitoci, trebuie totuşi să recunosc prostia generalizată ce domina masele largi populare, pe care mă Obligasem să le slujesc. Devenea tot mai evidentă necesitatea Selecției, căci nici un sistem de învățământ n-a reuşit vreodată Să facă un popor mai deştept, ci doar să pună în evidentă Tarea cj geniui este umbletul acelui popor prin secole C° tru a naşte cinci-şase oameni celebri. Iar când Dumnezeu Fe. Ta ynui geniu înainte ca acesta să-şi fi terminat opera,

13 buie să te întrebi cu ce scop a făcut-o El. Analiza postumă Vieții lui are această calitate de a dezvălui micimile sale, Reselile şi pericolele la care a expus omenirea. Şi atunci, ce Anume a oprit Dumnezeu? Încheierea unei opere sau un rău şi mai mare? Datorită acestor dubii, care mă cutremurau, aveam Senzația că-mi lipsesc mijloacele de comunicare cu poporul Prost, termenii eruditi pe care-i vehiculam eu fiindu-i complet Străini, încifrați, în timp ce vorbirea agramată a celor săraci cu Duhul, gesturile şi mai ales sunetele îi împiedicau să se facă Înțeleşi si, astfel, ajutați, în consecință, din pata aceea criminală întinsă pe creier, mi s-a deschis, acolo, la Neapole, ideea Suprimării celor ce nu se pot adapta, înapoiaților şi răzvrătiților.

Dar cum? Era necesară deci deținerea Puterii. Peste noapte, ca Un semn ceresc, hârtia înghițită mai devreme mi-a produs o Purgație violentă, dovadă că organismul meu încă avea capacitatea de a respinge erezia. Trăiam o criză a diglosiei, care necesita ieşirea urgentă la aer liber.

Din îndemnul lui Ermano di Salza, magistrul Ordinului Ospitalier – din care făcuse parte şi Marțino —, un prelat ce Mi-a vorbit, printre altele, foarte

frumos despre mama şi Alunițele ei extravagante, am pornit să cunosc împrejurimile Neapolelui, străbătând cu pasul Camaldali, Bagnoli, Barra, până La Torre di Greco şi Boscotrecase, coborând la Torre Annunziata, urcând apoi la Terzigno, Ottajano şi Palma. La o răscruce, Am întâlnit doi saltimbanci jucând o scenă, îi imitau cu mult Curaj pe regele Federico şi pe Papă, se strâmbau, săreau, țipau Sfidând cele două puteri sau, mai degrabă, golul de putere pe Care-1 lăsau între ele şi unde se putea cuibări batjocura, critica fundamentală si, până la urmă, revoluția. Lipsea actul de Voința al impunerii, pentru a disciplina societatea în folosul ei.

Eva-ceva încerca acest rege Federico, dar nebunia lui ducea Prea departe, căci, dacă se putea admite că Mahomed şi Moise?

U ost ni§te şarlatani, nimeni n-ar fi putut tine lumea creştină şi disciplină atât timp cât el afirma că şi Isus ChrisW Tos a fost un impostor. Lartă-mă, Doamne, dar oare cine l-a Ținut rege atâta vreme pe acest desfrânat?

Cu gândul la necesarul act de voință, care trebuia să apară Peste acea lume prăpădită şi neagră – parcă cerând ea însăşi Cu insistentă să fie biciuită —, umblând peste dealuri, ferind Praful drumurilor şi putoarea balților stătute, am imaginat la Rândul meu următoarea scenă:

O insulă izolată în Marea Mediterană; nu prea multi copaci şi câteva tufe de vanilie, dar plaja este întinsă, cu golfuri largi şi molcome, iar apa este curată şi caldă. Un bătrân cu părul alb Se apropie din dreapta; un bătrân cu calviție se apropie din Stânga. Tocmai au făcut baie, aşa că sunt goi şi uzi.

PRIMUL BĂTRÂN (scuturându-şi urechea cu degetul): Dacă Nu scot apa, îmi vâjâie marea în cap toată noaptea.

AL DOILEA BĂTRÂN: Ati spus ceva?

PRIMUL BĂTRÂN (ceva mai tare): îmi vâjâie. (arată cu Acelaşi deget un cerc în jurul capului, imaginând o aureolă).

AL DOILEA BĂTRÂN: Şi eu sunt sfiht (scoate două dopuri De ceară din urechi, puse probabil pentru a nu-i intra apa).

PRIMUL BĂTRÂN: Creştin?

AL DOILEA BĂTRÂN: Oarecum. Eu am spus cu 351 de Ani înainte de Christos: „Căci ceea ce a cauzat nenorocirile Voastre în trecut, poate deveni motivul cel mai bun pentru Speranțe de viitor", text pe care compilatorii Bibliei 1-au interpretat drept „si multi dintâi vor fi pe urmă, şi cei de pe urmă Vor fi cei dintâi".

PRIMUL BĂTRÂN: Şi ati vorbit mult?

AL DOILEA BĂTRÂN: Enorm. Era deja Războiul Corinthului.

PRIMUL BĂTRÂN: aşa se numeşte? Curios! Am fost Mereu convins că se numea Războiul comic.

AL DOILEA BĂTRÂN: O greşeală de tăblița. Nu! Se numea Războiul Corinthic.

PRIMUL BĂTRÂN: Şi de ce vă aflați aici, pe această insula Pustie?

AL DOILEA BĂTRÂN: Pentru că am rostit o cuvântare notriva regelui, numindu-1 „trufaş" în apostrofa a treia.

PRIMUL BĂTRÂN (impresionat): Ce temeritate!

AL DOILEA BĂTRÂN: E adevărat că mai înainte se zvonise Moartea lui, am crezut-o grăbit şi m-a luat gura pe dinainte.

PRIMUL BĂTRÂN: Veştile circulă mai greu decât şoaptele.

AL DOILEA BĂTRÂN: Frumos spus! Din cine ati citat?

PRIMUL BĂTRÂN: Din mine.

AL DOILEA BĂTRÂN: Vă ocupați cu filosofia?

PRIMUL BĂTRÂN (zâmbind): Câteodată, între mese.

AL DOILEA BĂTRÂN (cu admirație): Şi de ce vă aflați Aici?

PRIMUL BĂTRÂN: Am lăudat un împărat, făcându-1 astrul Cel mai strălucitor al omenirii, soarele şi luna în acelaşi timp, Ceea ce, între noi fie vorba, era un nonsens astrologie. Apoi

— Am numit trimisul Universului pe Pământ, unsul lui Dumnezeu Cu uleiul penelor vulturului magnanim al Olimpului.

AL DOILEA BĂTRÂN: Ce imprudentă!

PRIMUL BĂTRÂN: Când a murit împăratul, am fost primul Bătut cu pietre.

AL DOILEA BĂTRÂN: Este de înțeles. Cei care pun Cununa, sunt întotdeauna vinovați, desi până atunci toți se Înclinau la ea în extaz.

PRIMUL BĂTRÂN: Mi-au reproşat că am ademenit poporul.

AL DOILEA BĂTRÂN: Adormit? Adormit, ati spus? Turma Asta beată de oi, care e-n stare să moțăie şi când se reproduce?

PRIMUL BĂTRÂN: Da, ei.

AL DOILEA BĂTRÂN (revoltat): Extraordinar, ce promiscuitate! Nu degeaba i-au măcelărit macedonenii la Termopile.

PRIMUL BĂTRÂN: Am pus şi eu o mână acolo, dar n-au Vrut să recunoască.

AL DOILEA BĂTRÂN (clătinându-şi capul): Şi sfânt cum Ati ajuns?

PRIMUL BĂTRÂN: Am recomandat familia ca bază a statui, familia fiind tot aşa de naturală după cum omul este un Animal sociabil în mod natural.

AL DOILEA BĂTRÂN: Când ati spus asta?

PRIMUL BĂTRÂN: Tot cu 351 de ani înainte de Christos AL DOILEA BĂTRÂN: Şi?

PRIMUL BĂTRÂN: Copiştii Bibliei au tras de aici concluzia Că familia este patria cea mică, precum patria este familia cea Mare.

AL DOILEA BĂTRÂN: Bănuiesc că au asimilat conceptul.

PRIMUL BĂTRÂN: Aiurea! (face un semn de lehamite) Şi Bărbații şi femeile cetății mi-au spus că familia este mormântul Dragostei. De la o anumită vârstă copiii nu-şi mai iubesc părinții, Frații încep să se urască, iar despre soti, ce să mai vorbim, că Disprețul este un cuvânt prea moale.

AL DOILEA BĂTRÂN: Oare Dumnezeu se uita spre alte Planete în timp ce frământa pământul pentru a ne face?

AL DOILEA BĂTRÂN: Scuzați-mă că îndrăznesc, as putea Şti cu ce vă ocupați? Vă văd foarte priceput în sfera Puterii.

PRIMNUL BĂTRÂN: Sunt negustor de idei.

AL DOILEA BĂTRÂN (întinzâhd mâna zâmbind): Iar eu —

Negustor de cuvinte.

PRIMUL BĂTRÂN: Aristotel! (se prezintă)

AL DOILEA BĂTRÂN: Demostene!

ARISTOTEL: Dacă nu mă înşel, ne-am născut în acelaşi an.

DEMOSTENE: Exact! 384 înainte de. (dă ochii peste cap).

ARISTOTEL (oarecum jenat): N-aş vrea să vă agresez cu O idee, dar v-am spus că eu comercializez idei şi altfel nu pot, Deci trebuie să fiu acela cu inițiativa.

DEMOSTENE: Vă rog!

ARISTOTEL: Nu credeți că dacă ne-am născut în acelaşi An, am făcut marea eroare în viață, lăudând si, respectiv, înjurând Nişte boi, în acelaşi an, am putea juca un renghi Istoriei?

DEMOSTENE: Cum?

ARISTOTEL: Murind în acelaşi an.

DEMOSTENE: Ideea mi se pare într-adevăr mai importantă decât toată opera noastră.

ARISTOTEL: în ce an suntem?

DEMOSTENE: 322.

ARISTOTEL: Logic vorbind, cum pot muri doi oameni în Acelaşi moment?

DEMOSTENE: Printr-un act de voință, îndreptat împotriva H'vinității care ne-a destinat exilului pe această insulă.

ARISTOTEL: Atunci propun să ne sinucidem.

DEMOSTENE: Hai! (Intră în mare şi se îneacă, luptându-se disperați cu apa Sărată, care îi tot trage la suprafață.)

Am revenit obosit prin Capodimante în oraş. Acolo, aveam să Aflu că apăruseră intelectualii. Nişte zdrențăroşi se apucaseră să.

Albertus Magnus mi-a spus mai târziu că-n ochii mei vede Nişte zdrențe, că trebuie să fiu probabil sfâşiat tot pe dinăuntru, Ca un drapel la sffrsitul unei bătălii lungi şi complicate, în care Pierdusem orientarea, luptând pe rând la inamic şi la ai noştri, Până ce am rămas cu învingătorii, beat criță de buimăceală, Dar vesel.

Nişte zdrențăroşi, studenți, doctori, predicatori şi pomanagii Se adunaseră într-o capelă din centrul oraşului, declarându-se Frați ai Sfântului Dominic. Acest individ, pe numele său real Domingo de Guzman, fusese un predicator castilian din Calroga, pământul sfințit prin lupta Cidului cu don Garcia Ordonez, după cum ne spune încântător „omul din Medinaceli".

Tot acest destabilizator de suflete fusese şi el pe acolo, cruciat Si, zice-se, luptase împotriva albigenzilor, se trezise lovit la Cap în timpul unei încăierări în care nimeni nu mai ştia cine În cine dă, cu ce şi de ce, după care a avut viziuni şi-a-nceput Să predice. La început, fiindcă nu înțelegeau ce spune, 1-au Crezut catalan, în sfârşit, unii adepți se dedau la acte de studiu, Altfel decât hotărâse Biserica noastră, şi-şi permiteau să analizeze „ştiințific" Cărțile Sfinte, folosind însă nişte formule care Le dezvăluiau impostura, frica, nesiguranță şi lipsa de certitudine, desi toți se declarau „doctori". Textele lor erau pline de Sintagme de genul: „după cum se spune", „asa precum zicea Ş> un altul" sau „unii teologi catolici afirmau că.", ceea ce le D°vedea şi lipsa de originalitate. Ce-i cu amanții

ăştia din „Hl. Locul societății italiene? Se întrebau aceiaşi oameni ai Diversității, 'a care m^ interesasem asupra fenomenului.

Hiaat pentru mine era tocmai faptul că apăruseră în mijlocul Ietătii noastre şi nu jos, în popor, sau sus, la nobili şi prelați.

Am cerut imediat o audientă la Ermano di Salza.

L-am găsit moțăind în tronul său de rafie împletită, pe malul Lacului din fata castelului Elmo, unde se mutase în calitate de Moderator între papă şi rege, adică la jumătatea drumului dintre Roma şi Messina. Purta o pălărie de paie, un vesmânt roman Străveziu, în timp ce furnicile făcuseră drum peste degetele lui De la picioare, cărau frunze, mortăciuni şi larve peste reumatismul lui, într-o frenezie ce nu ținea de lumea noastră lascivă şi delăsătoare, în care se dormea atât de mult că oamenii Ajunseseră să se lege de pat cu jurăminte, ca în frățiile de cruce.

I-am spus.

După ce mi-a povestit cum ducea rnama piciorul drept înaintea celui stâng, într-o maiestuoasă legănare de sold, umăr şi Creştet, ce cuta fluid şi şăgalnic surcote-ul, cum apleca uşor Fruntea înaltă sub tuaret-a mentoniera vişinie, că-ți venea să-i Săruți aerul parfumat din jurul chipului şi natura virgină a Urmelor lăsate în lut de pantoful ei sidefat, din care se Desprindeau întruna lame strălucitoare de mică albă, cum ducea Ea la plimbare o aluniță după ureche, unde se îmbucă auzul cu Înțelesul, şi cum cânta seara în balconul castelului din Roccasecca, în timp ce-şi pieptăna podoaba tuciurie a părului, Încât se cutremurau frunzele în copaci, agitând clorofila în Burțile umflate ale omizilor, iar merele cădeau încă de Sănătoase, înainte să putrezească sau să fie ciugulite de prigorii, Ermano di Salza a făcut o pauză contemplativă. Şi-a întârziat Privirea spre^apus, de unde se auzea țipatul sinistru al Pescăruşilor, îi ardea lui de filosofie, de dominicani şi de Biserică, cum îmi venea mie să mă urc în oala Vezuviului şi Să mă joc cu ecoul până asurzesc muflonii şi le cad coarnele La vale, ca rotile.

L-am întrebat din nou.

După ce mi-a povestit că brațul drept şi alb al mamei este Mai dezvoltat ca cel stâng, din cauza portului brățărilor grele De argint, aduse de tata tocmai din Abisinia, iar gâtul de lebădă Trebuie să fi aparținut în Antichitate unei statui venusiene, Răsucită spre dreapta şi fără brațe, cu vesmintele căzute pe Pulpe, Ermano di Salza mi-a spus, tacă visător: „Vezi tu, fiu1

Meu prăpastia dintre conducătorii statului şi popor este atât, Jrâare, încât s-a simțit nevoia unei pături de clovni şi saltimbanci. Ei şi-ar putea permite bancuri pe seama celor puternici jn acelaşi timp, să-i învețe pe cei de jos să-şi asculte stăpânii.

Or pentru a-i învăța pe cei de jos să-şi asculte stăpânii, nu este Suficient să-i îndemni la supunere. Trebuie să foloseşti metafora Cea mai strălucită, care să nimerească sec mințile necultivate şi aflate în pârloagă, comparația cea mai luminoasă. Cum spun Eu: mama ta avea buzele ca petala trandafirie a Aurorei îmboborate.” „Ceânseamnăâmboborată?” – 1-amântrerupt. „Nu Înseamnă nimic, dar sună frumos —, mi-a răspuns siderat încă De amintirI. Aşa şi ei. Dacă îți poți închipui o astfel de Prăpastie stâncoasă şi rea între noi şi ei,

atunci puntea de frânghii Bâpită de vânt, agățata cu ghearele de ambele capete, peste care Trec atât condurii prințeselor şi cizmele cavalerilor, cât şi Tălpoaiele țăranilor, aceea este intelectualitatea."

Ermano di Salza avea trăsături delicate, era supt la fată, Palid şi înclinat spre poezie, urechile late şi clăpăuge îi dădeau Un aer distrat, iar ochii mari, exoftalmici, iradiau o inteligentă Moderată, dar bine exploatată, încât să pară briliantă, ceea ce Nu era nici pe departe. Dar viclenia îi dăduse posibilitatea să Facă acea mediație şi împăcare între papa Grigore IX şi Împăratul nostru Federico al II-lea, după ce tata devastase Montecassino – aşa cum bine ştiți – din porunca sicilianului.

Ermano îl convinsese pe părintele pontif să ridice excomunicarea aruncată asupra celui încoronat la Ierusalim cu aprobarea arabilor, dovedindu-se un ambasador atât de dibaci, încât Papa i-a iertat lipsurile cutremurătoare din dantură, care Îngrozeau audienta atunci când deschidea gura. Eu nu-i dădeam Mai mult de patruzeci de ani, desi avea cincizeci şi patru – dar Prostia conservă, nu uzează celula – în acea perioadă, când se Zvonea că împăratul 1-a făcut sfetnicul său de taină, îi asculta

011 mteres sfaturile, apoi făcea invers şi ieşea bine. Dar Federico H-lea von Hohenstaufen a fost o enigmă pentru tot secolul Rtl „V^TTy i Aiu-iea, că doar el se declarase german, italian, berber şi Evreu la râhd, până s-au făcut cercetări şi s-a descoperit că era Nornosexual. Magistrului Ermano al Ordinului Ospitalierilor îi plăcea să umble în picioarele goale, cu toate că a rămas în Istorie ca inventator al galenților cu toc, labele picioarelor lui Fiind din această cauză deformate, degetele încălecate şi unghiile vinete, fapt care mă împiedica să-1 ascult cu atenție. „Tare Mi-e teamă – a continuat el să-mi vorbească – de un blestem Care a căzut cândva peste cei bogați: să nască unii copii cu Inclinații intelectuale. De asta mă simt atât de vinovat fată de Tine, fiule – fiindcă tu eşti fiul meu, îți dezvălui acuma —, dar Mai ales fată de mama ta, o femeie ai cărei ochi se deschideau Dimineața, după somn, într-un răsărit de veac proaspăt, ca Petalele peruzelelor atinse gingaş de chihlimbarul rouăi, ale Cărei gene foşneau în serile cu umbre părelnice, închizând Petalele acelor flori cu murmure mici, ale cărei sprâncene se Arcuiau ca un curcubeu peste întreaga umanitate, nu numai Deasupra arcadelor fine, țesute din oase de căprioară-pui, sub Care pleoapele deschideau şi închideau lumina lumii. Alunițele Ei, ce trebuie să fie semne făcute cu acul în pielea subțire de Sub bărbie de Torcătorul Universului, aveau culoarea stinsă a Rubinului vechi, alunițe care." „Magistre- 1-am întrerupt din Nou şi 1-am tras uşor de vesmântul roman, ce începuse să se Umezească de trăirile lui umectile —, ce este atât de rău la Dominicani?" Nu stiu de ce, dar intuiam că realitatea fusese Deformată de detractorii numitului Sfânt Dominic. De câte ori Întrebam ceva concret asupra teoriilor acestui grup, mi se Vorbea despre trecutul lui Domingo, despre compromisurile şi laşitățile sale, ceea ce n-avea nici o importantă, de vreme ce Murise de câteva decenii. Că n-a fost un sfânt prea curat? Dar Sebastian, câți oameni a ucis în calitatea sa de centurion al Primei cohorte din garda pretoriană sub doi împărați, Maximian şi Diocletian? Deci,

nu era asta. „Sunt nişte câini!" – a strigat Ermano di Salza, dintr-o dată revenit în vremurile noastre. „Fii atent aici! Sunt câinii Domnului – Domini + canes."

Am zărit minciuna pe chipul lui, cum iese zdrobeala pe fata Pugilistului seara, după ce se trezeşte.

„în cazul ăsta, am gândit, chiar la ei o să rnă duc. De ce?

De ce? O să mă întrebi, sfrijitul naibii. Fiindcă eşti taică-miu, Acum e clar, stai aici ca o beşniță în timp ce mama suferă la Rastel şi nu mai cântă cum câhta. La ei mă duc, sclifositul naibii, Îmbogățit din palavre şi şnapan ce eşti, o să mă fac intelectual Sj-o să plesneşti de ciudă." „Să nu te duci, fiule" – a mai Sous, scrutându-mă cu un ochi, parcă intuindu-mi gândurile.

Jvli-a mângâiat apoi creştetul pe care apucase să crească un puf De student. „Nu, părinte, Doamne fereste!" – m-am grăbit să-1

Asigur de cumințenia mea, fără să am însă curajul de a-mi face şi sfânta cruce. Dar prin creierul meu se forma deja imaginea Întâlnirii cu loan Teutonicus, magistrul dominicanilor. Oare Nu-rni vorbise în copilărie vasul de cristal de la Saint-Denis, Pe care văzusem imaginea înțeleptului Solornon, şi nu-mi spusese clar: „Nu rămâne la benedictini, Suar-dat"?

Dacă bogătaşii erau porniți împotriva intelectualilor, însemna Că îi deranja suficient de mult existenta unei pături de oameni Cu gânduri libere. Pentru că ei puteau să rostească nu numai Îndemnuri la ascultarea stăpânilor, dar şi vorbe de speranță şi de Duh pentru luminarea poporului. O glumă bună face uneori mai Mult decât un decret, o strofă – mai bine decât un plasture Peste obrazul tumefiat de bici. La asta se adăuga posibilitatea Ca aceşti dominicani să inverseze lucrurile – nu inventaseră Oare poeții anagrama?

— Si, profitând de existenta unei credințe, A unei religii şi-a unei Biserici, să-i învețe pe cei bogați să-şi Asculte cu sfințenie Stăpânul Ceresc – coborându-i astfel de la Stridenta fărădelegilor lor —, iar pe țărani să-i întărite cu ştiința, Învățându-i să scrie şi să citească. Aici erau de partea mea.

Trecerea la Ordinul Predicatorilor îmi oferea posibilitatea să Învăț cum să mă adresez oamenilor, fără să-i sperii cu înțelepciunea mea, cum să acumulez cunoştințe astfel încât să le fiu util, Pentru ca nivelul lor de înțelegere şi conştiința să se reflecte În dorința pentru un nivel de trai mai bun, lucru ce se îndrepta Vertiginos şi precis către acel fascinant raport între teologie şi Rațiune. Oamenii de rând au învățat pe dinafară nişte rugi, nişte Tradiții creştine şi câteva obiceiuri pastorale, dar, în realitate, Sentimentul cel mai puternic este acela de frică fată de Biserică.

Pe eretic, comunitatea îl trimite la moarte, aşa cum s-a îhtâmplat Wcă din 1183, după Conciliul de la Verona, când a murit călcat De cai în Piața Mare Nikolaus Zglobiul, dar hai să fim serioşi, Orice proprietar de mârțoaga ştie că animalele astea nu calcă Niciodată oameni! Pe excomunicat, societatea îl izolează. 1^

Asta, fiindcă nu toți sunt Federico al II-lea, rege şi împărat Puternic, în stare să-şi permită să râdă în nas papei de la Roma, Să-i trimită cadou un relicvarium de aur, filigranat în platine şi fildeşuri, în interiorul căruia, atunci când pontiful a deschis Înfiorat capacul, a descoperit un penis mumificat şi mesajul Scris: „Propun să sanctificăm Sfânta Puia!" Le trebuia prin Urmare

oamenilor cineva care să le explice Biblia raţional, Fără a neglija credinţa, să le arate că postul de vineri nu este Doar o toană a Mântuitorului, ci un act necesar de igienă corporală, căci alimentaţia săptămâhală, în timpul muncii, acumulează Grăsimile în ficat, şi pentru că urmează o zi lejeră – sâmbăta

— Şi una liberă – duminica —, în care omul prânzeşte mai Consistent, este inactiv, doarme sau se odihneşte, este nevoie De o curăţenie a matelor, de o pauză pentru mecanismul muscular al stomacului şi al sucurilor sale gastrice. Mai trebuie să Le spună cineva că apa sfinţită nu este o şarlatanie a preoţilor, Ci o combinaţie de substanţe cu efect purificator, care împiedică Răspâhdirea bolilor în urma sărutării crucilor şi a altor instrumente de cult de către atât de mult popor, fiindcă bolile se Răspândesc prin viruşi de la unul la altul. O să mă întrebe: „Dar de unde ştia Mântuitorul de viruşi?” şi o să le răspund: „Nu ştia, dar tocmai pentru intuiţia asta trebuie să credem în El, ca într-un pol al dumnezeirii.” Mai trebuie să le spună Cineva că epicleza nu este un cuvânt magic, cabalistic, ce trebuie Ascultat aşa şi respectat, tocmai pentru că nu este înţeles, căci Epicleza este chemarea de a lua şi mânca din trupul şi sângele Domnului, care sunt pâinea şi vinul. Dar cum să nu se îndoiască Cel sărac de Christos, dacă pâinea pe care o are în fată nenorocitul este neagră, uscată şi aspră, iar vinul este o poşircă acră şi trezită, sau nu e! Şi cum să nu rostească: „Dar urât mai Arată Mântuitorul ăsta şi cam fără speranţă.'„, în timp ce realitatea credinţei este alta. Nu corespunde adevărului că „în pâine Există Trupul lui” şi „în vin este sângele lui” – aceasta fiind O sinecdocă nejustificată —, ci că Domnul Nostru Isus Christos ne oferă nouă, prin fiinţă, Trupul şi Sângele Lui, ca un dar Srinirnos, ceea ce este altceva. Poţi mânca o pâine uscată,

01 gră şi aspră, ea nu este decât atât, dar dacă ai credinţă GA vărată şi pe aceasta o mesteci cu pioşenie şi grijă, fiindcă

3 olo în fărâmiturile ei inestetice se află o parte din El, poate Var una foarte mare, ce intră în tine o dată cu înghiţitură.

De nobis ipsis silemus.

Deci, trebuia să vină cineva să le dea aceste explicaţii, la Timpul Istoriei în care, între versetele 15 şi 16 ale capitolului

13 din Sfânta Evanghelie după Matei, se cască acea prăpastie Oribilă de care mi-a vorbit în treacăt părintele meu, Ermano di Salza şi peste care omul Providenţei are datoria să întindă Puntea înţelegerii. Săracii creştinătăţii se aflau atunci abia la Versetul 15:

Căci inima acestui popor s-a învârtoşat şi cu urechile aude Greu şi ochii lui s-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi să Audă cu urechile, iar cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă, şi Cum să-i tămăduiesc pe ei, Iar eu aveam obligaţia să-i trec puntea până la versetul 16:

Dar fericiţi sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud!

Adică, să le deschid ochii şi să le destup urechile! Căci Despre mine era vorba. Eu trebuia să fiu omul care să arate cum Bogăţia nu lungeşte viaţa cu nimic, şi săracii trăiesc în mizerie Mai mult ca regii şi papii, iar curajul de a vorbi este un preaplin Al omului, fiindcă ceea ce se spusese până atunci în întuneric, Urma să se audă tare la lumină.

L-am întrebat pe loan Teutonicus cine sunt dominicanii şi Mi-a răspuns, poleindu-şi vocea cu un timbru cald: „Destinați De fondatorul lor studiului şi verbiajului savant, frații predicatori Şi-au făcut repede loc în Universitate. Pe la sffrsitul secolului Al Xll-lea şi începutul secolului nostru, criza economică de Sistem a început să afecteze gray starea de spirit a credincioşilor, motiv pentru care a apărut o atitudine ostilă fată de Biserică." „Să înțeleg că foamea determină pierderea Credinței?" – am întrebat curios, „într-o religie, să ştii foarte Bine asta, cel mai mare pericol este o sectă, ca să nu mai Vorbesc de mai multe. Sigur că i-au amenințat cu excomunicarea şi chiar au pus-o în practică. Numai că rătăcitorii aceştia nici nu se sinchiseau, pentru că tocmai acesta le era interesul Să se rupă de catolicism. Atunci au apărut albigenzii, în sudul Franței, extrem de puternici şi prolifici. Noi a trebuit să găsim O soluție, Tommaso, era necesar să facem ceva şi am inițiat Ordinul Predicatorilor, menit să-i tină de vorbă si, eventual, să-j Combată. Pentru asta era nevoie de oameni inteligenți, dotați Pentru vorbirea elevată, dar şi convingătoare, astfel încât să nu Existe o abatere de la Scripturi." „Adică, de la dogrnă" – am Insistat, fiindcă eu vedeam o diferență. „Cunoşti sentința:

Oratio est ascensus mentis în Deum, petiția descentium a Deo —

A continuat el imperturbabil, în anul 1209, papa Inocențiu i\par A stâmit o cruciadă împotriva albigenzilor, pe care i-am învins La Murat, abia în 1213, şi la Toulouse, în 1218, desi bătăliile Cu ei s-au încheiat spre sfârşitul lui 1229. Înțelegi, dar, că acea Cruciadă a fost întoarsă spre înăuntru pentru apărarea dogmei, Cum ai spus tu, desi nimeni n-o credea infailibilă. Dar în Politică, fiule, mai întâi restabileşti ordinea şi după aceea faci Reforma, chiar dacă eşti convins de necesitatea schimbării.

Astfel, la intervenția ta vor pieri şi conservatori şi reformişti, Dar rămâi cu puterea în mână, cu puterea de a struni reforma aşa cum o vrei tu. În final, pe tine te va consemna Istoria ca Reformist." „Deci şi albigenzii aveau măcar o parte de dreptate"- am rostit, participând la expunerea ideilor Iui. „Dominicanii răspund nevoilor celor mai urgente ale epocii – căci ne Ducem de râpă, Tommaso!

— Şi sunt la rândul lor reformişti Pentru că fundamentează bazele reformei prin teoria lor Ştiințifică. Noi trebuie să-i facem pe toți să creadă în ea. În felul Acesta încercăm să salvăm mai mult decât o asociere de Evanghelii. Dacă Biserica se prăbuşeşte, se distruge inclusiv Religia, şi nimeni nu poate să garanteze că, odată acest edificiu în trepte ruinat, oamenii vor găsi la temelie aceeaşi credință Pură cu care a venit Mântuitorul, iar nu cloaca puturoasă în Care s-au scurs de la Crucificarea şi învierea Lui toate scăpările Sacerdoților, conform principiului că ceea ce este lichid nu Poate curge decât de sus în jos." „în mod natural, magistre!'

— 1-am atenționat. „Asa e î – a recunoscut loan Teutonicus.

Dacă am spune că Ordinul Dominicanilor s-a răspândit în Ăzeci de ani cu atâta rapiditate, încât este deja comparat cu vazie, comparația n-ar fi decât justă. Ne întindem cu viteza H 'ntei de cunoaştere şi ne lățim cu abilitatea apei sărate ce <unda o plajă incultă, aridă şi setoasă, care e gata să sugă la finit ce-i

vom da noi, fără sat şi fără discernământ. Vino, Tommaso, vino la noi. Tu vei fi Steaua Noastră!"

Loan Teutonicus era un om serios.

Magistre – arn îndrăznit să-i spun – sunt hotărât să fiu Dominican, dar înainte as vrea să stiu dacă ati cunoscut-o pe Mama." „Sigur că am cunoscut-o – mi-a răspuns oarecum Surprins şi a roşit, lăsând şi ochii în jos pentru o clipă, spre Medalionul Fecioarei Măria, care-i împodobea pieptul. Sigur Că am cunoscut-o, a repetat el, privindu-mă cu bunăvoință Paternă. Nu ți-a spus?" „Nu, dar vă rog să nu-mi povestiți, că Bănuiesc. Este suficient că voi fi intelectual şi voi da maselor Hrana pe care o aşteaptă." „Bine, dacă vrei tu." – a mai Schițat loan Teutonicus un fel de îndoială, între stingherealâ Copilărească şi jenă adolescentină, dar nu-1 prindeau, căci era Bărbat matur, roşcovan şi sănătos. După ce a risipit şi un zâmbet, A întins mâna cu care scrisese multe litere pentru fericirea Omenirii şi mi-a mângâiat ceafa cu palma, apoi şi-a plimbat Degetul arătător pe obrazul meu stâng. Purta trei inele netede şi reci. Luxul acela m-a înfiorat, ca şi când mi-ar fi pus o Broască râioasă pe fată. Revolta s-a urcat imediat în mine ca Din craterul unui vulcan. „O să te ia naiba cu mine, tată, i-am Spus în gând. O să te ia, când o să dau eu cu voi toți de pământ De o să sară bijuteriile de pe mâinile voastre nesățioase, ca Scânteile de pe polizor."

Iar rostisem – e adevărat, de data asta în gând – un cuvânt Al evreului ăla. Din nou mi-a trântit peste genunchi piatra pe Care-şi ascuțea uneltele, cum făcuse la Roccasecca, în chiostra noastră bătătorită şi în pantă, încă o dată, mi-a şoptit la Ureche: Poli zeorum, adică cel care răspândeşte multiplu. Iar eu

201 înțeles atunci, la picioarele lui loan Teutonicus, că trebuia Să devin polizorul creştinătății, să răspândesc multiplu ştiința Şi rațiunea pentru a ne salva credința.

A doua zi am primit de la fratele Jean de Saint-Julien cuvintele sacre ale Marii Dogme. Vorbea atât de solemn, încât nu o dată m-am pierdut cu firea, căci mă vedeam plutind într-un Aer pur, deasupra norului păcatelor noastre ce se lăsase atât de Greu peste creştinătate.

— Accept – a început Jean de Saint-Julien – să vorbesc Lent, să nu dau zor sunetelor mele şi să fac auditoriul nerăbdător În a asculta marile surprize ce urmează să rostesc."

Avea o mână pe crucifixul ce abia fusese sărutat, mângâiat şi descâhtat mărunt din buze, iar cealaltă mână o ținea pe Biblie.

— Repetă după mine" – m-a îndemnat pe la coltul gurii.

— Accept!" – am răspuns emoționat.

— Accept să nu încetez vreodată a mă dedica meditației."

— Accept sääă nuuu înceeeteeez niiiciiiooodaaatääă."

— Ce-i cu tine, ți-e rău?" – a întrerupt îngrijorat Consacrarea fra Jean, deoarece se mai întâmplase să-i leşine Inițiații.

— Nu, dar vorbesc deja lent."

— Bine, băiatule – m-a felicitat – înveți foarte repede.

Mai departe. Accept să iubesc celula singurătății mele."

— Accept!”

— Accept să nu mă familiarizez cu nimeni, pentru că Familiarizarea distruge aplicația necesară a studiului.”

— Accept!”

— Accept să evit mişcarea de agitație fără un scop.”

— Accept!”

— Accepți?” – a strigat o dată.

— Accept! Accept! Accept!” – ani urlat la rândul meu.

— Acum Dumnezeu te-a auzit.”

A doua zi dimineața, un fulger a crăpat în două firmamentul Neapolelui, despicând partea de nord între Macono şi Paggiamariano – care a rămas însorită – de partea de sud, între Bagnali şi Stabiae, unde se răscolise o ploaie turbată. Aversa Scosese şobolanii pe străzi, găurise acoperişurile bordeielor şi Biciuise pruncii în scutece, pentru ca apoi să inunde hambarele Din portul Vico Equense, împrăştiind griul în pâriuri groase, ca şi cum ar fi curs Vezuviul cu recolte, nu cu lavă, până la mare, Unde s-au adunat grăbite toate păsările SudululI. Aşa că s-au Văzut vulturi albi, nagâți, albatroşi, pinguini, gâşte şi rate la un Înfruptfndu-se hulpav, că unele au şi plesnit, acoperind Ele cu pene albe şi negre, verzi şi albastre, dar mai ales gri.

P scării povesteau deja că dăduseră balenele – semn rău! —, Focile ajunseseră să mănânce la un loc cu rechinii, în timp Delfinii săreau pe maluri cu burțile în sus, țipând ascuțit şi 'alnic, căci încă spre prânz începuse să le încolțească sămânța N stomacurile fierbinți. Tot atunci, multe fructe pădurețe s-au Făcut mură.

Loan Teutonicus m-a liniştit în felul său dominican, precis şi sigur pe el, încredințându-mă că secolele trecute mai Cunoscuseră astfel de ruperi de nori deasupra Italiei, fiindcă Locul este între ape, vaporii se ridică repede, şi dintr-o parte şi din alta, iar dinspre coasta africană ne loveşte din când în Când câte un front atmosferic ascuțit şi vivace peste talvegul Ce uneşte cotele de fund ale Mediteranei, între Rhar al Mella şi Cosenza, că nu nurnai griul se strică în acest chip, dar şi Pleava. N-aş putea spune că eram prea liniştit. Presimțirile Începuseră să se adune tiptil în jurul meu şi pe la colturile Slăbiciunilor mele omeneşti, deoarece nu eram în stare să trec Uşor peste anumite coincidente bizare, imposibil de neglijat.

Dar înregistrasem că, dacă naşterea mea nu a fost însoțită de Vreun semn divin, atunci cel de pe cerul Neapolelui trebuie Să fi însemnat recunoaşterea târzie a unui destin aparte. Urma Să trăiesc şi să văd.

Experimentam şolum certificat în talibus.

Cu gândurile acestea m-am ataşat suitei lui loan Teutonicus, Ce se pusese în mişcare imediat către. Către ce? Unde se putea Duce prima coloană de intelectuali a Istoriei? Către ce miraculos centru de cultură se puteau îndrepta speranțele omenirii, Reprezentate prin cei câțiva savanți tineri, doctori şi teologi, Însoțiți de proaspeții inițiați ai Ordinului Predicatorilor, Îmbrăcați toți în rase albe şi mantouri negre, încoronați cu Capişoane întunecate, sobre, dar nobile – toate noi şi curate?

Către ce, sau către cine se mişca impresionant un grup atât de Malț predestinat? Am întrebat un coleg din preajmă. M-a privit Surprins, dar şi amuzat în acelaşi timp de neştiința mea, după Care mi-a răspuns râzând:

— Către Paris!” y, «, «, {«> an.

— Ai «s

99 t Parcă fusese numai iarnă pâhă atunci. Trăisem în acea parte A existentei unde frigul te îndeamnă întruna la rele. Se ştie.

Țurloaiele înghețate stimulează gândurile negre. Sângele nu mai Circulă prea mult în jos, până la ultimul țesut din vârful unghiei şi se acumulează pe unde apucă, înainte de zona termică subdivizionară, fapt ce atacă diabolic credința novicilor. La cei Maturi, lucrurile se rezolvă, deoarece sacerdoții duc o viață Activă, alergând mult între slujbe, unii dintre ei continuând Țopăiala pe loc chiar şi în desfăşurarea procesiunilor, cum am Apucat să văd în timpul messei de la Modena. Duduia pavimentul de îndârjirea corului, al cărui cânt aducea mai degrabă A mars. Erau însă vremuri militare. Dar prin frigul acela eu Înțelegeam în primul rând incapacitatea de a mă vedea aşa cum Sunt, de a mă cunoaşte şi a mă şti – adevărul este că mă Credeam încă un copil —, astfel că, desi apucasem să citesc un Număr de cărți, timpul fusese în realitate pierdut. Repetasem Într-un fel experienta Simțului Francisc din Assisi – fără Exhibitiile-i cunoscute —, căci ideile fuseseră rostite şi puse în Practică o dată cu el, iar eu nu puteam fi imitatorul lui. În Afară de asta, existase prea aproape de vremurile mele ca să Nu se observe împrumutul. Când trăieşti în umbra şi din Substanța umbrei unei personalități, plafonarea este asigurată.

Apoi este prea târziu să mai corectezi un lucru ratat din debut.

Un sediment de orgoliu continua să zacă în mine, iar eu trebuia Să inițiez propria-mi doctrină şi să las omenirii, alături de Propria-mi imagine, şi o operă durabilă. Aici există mereu acel Pericol al gloriei pasagere. Scriitori consacrați, celebri în vremea Lor, sunt uitați după o lună de la moarte, iar opera lor nu mai Este citată decât în unele memorii şi critici, dar cu totul marginal.

Este una din capcanele gloriei umane. Pentru a dura, e nevoie Să ai conştiința valorii încă din viață. Sigur, o vei acoperi sub Pătura modestiei, dar în intimitatea ta ai dreptul să trăieşti Bucuria măreției tale, ştiind că afară se zbuciumă o lume ordinară, gata inclusiv să-ți cadă la picioare. Dacă vei deschide Gura, vorbind despre tine cum te vezi, înseamnă că tu cauți Decât spune opera ta, cea lăudată şi admirată, iar dacă Pentru mai mult înseamnă că deja opera ta este minoră

^P1 fnsuti aplici acest verdict chiar inteligentei tale. N-aveam

^ să cedez tentației, ştiind că indivizi care să-mi îmbrățişeze Se afla repede. Căci pentru gurile căscate s-a născut LalivDe aceea, natura excitantă, văzută astfel de Frannu putea constitui subiectul vocației mele. Totuşi, asta nu Ă împiedica s'° străbat În drumul spre Roma, câmpiile erau căptuşite cu muşchi Tineri, apoi, pe Tibru în sus, prin Viterbo, pădurile dăduseră o Frunză crudă, fluturată de vântul călduț, ca în fata unui car Triumfal. Şi mai scoseseră copacii o sumă de crenguțe fragile, Pufoase şi mustind de sevă, desi locurile nu scăpaseră de ariditatea ce însoțea lunile martie şi aprilie, dar ca o dovadă că Undeva, în adâncuri, apa muta pietrele şi le şlefuia, săpa canale Cât degetul şi

se strângea sub rădăcini asemeni culorilor elaborate în argile, aşteptând să fie absorbite prin tulpină şi răspândite Pe corole, cum fac pictorii. Treceam deci printre flori şi le Lăsam în urmă, fiindcă tocmai această natură atât de vizuală este Un fond pe care se proiectează neputintele noastre. Realitățile Materiale şi palpabile – spunea Suger —, cele care fac obiectul realismului, nu se justifică decât prin infirmitatea spiritului nostru, obligat să recurgă la ele pentru a încerca să conceapă şi să atingă Adevărul Suprem, care, în esența şi nu în realitate, Domneşte dincolo de împărăția simțurilor şi chiar de cea a Inteligentei. Ce putem spera de la o floare crescută dintr-o Baligă de vacă? Culoarea, parfumul şi atât, dacă prin admirarea unei flori nu adaugi darul sentimentului de bunătate venit De la Domnul. Numai în aceste condiții, privind o floare, relația Cu Dumnezeu este directă. Dar de unde – revin cu obstinație La chestia materialității – această ierarhie în Ceruri? Dumnezeu Sus, sub el Christos, apoi Paradisul, mai jos Purgatoriul şi după

^a, noi. Dacă din punct de vedere geometric este corect şi Totul se înscrie pe o linie dreaptă, ridicată de la pământ pe Verticală – cu lift, fără lift, n-are importantă!

— Atunci, prin E evatie, trebuie să treci mai întâi pe la sfinții obscuri, pe la Mtul Petru, eventual să ajungi la Christos si, într-un târziu, Dacă sufletul tău mai are vlagă, la Dumnezeu. Astfel, însearnnj Să-1 concepi ca ceva prea îndepărtat pentru a mai fi tangibil Nu! „Există o dragoste originară a lui Dumnezeu pentru Oameni, izvor primordial al binelui, şi perspectiva colaborării Posibile între bunătate dumnezeiască şi voința umană", mi-am Zis în gâhd şi am hotărât să tin bine minte. Precizez că, desi acea Frază mi s-a părut genială, nu am rostit-o cu voce tare.

Cu fiecare geniu, natura umană dovedeşte că Isus Christos A fost posibil!

Să revin în coloana dominicană.

Mă aflam pe un drum, dar drumul meu nu era cel drept şi Simplu. Ştiam şi plângeam în suflet, înălțarea la cer s-a făcut O singură dată, iar noi ceilalți trebuie să străbatem câmpiile Credinței, dealurile devoțiunii, după care să escaladăm muntele Dezumanizării, până în vârf, unde ne oprim şi ne întrebăm: „Mă ia sau nu mă ia?" în cer există îngeri care conduc victoriile de pe pământ, care îndrumă regi şi papi, savanți şi firi ciudate, Dar prolifice, descătuşează suflete din chinurile sclaviei trupului, adună gândurile filosofilor şi conduc mâinile chirurgilor, Îngeri care călăuzesc şi-i salvează pe cei rătăciți, veghează Somnul greu al muncitorului şi apără copiii de cruzimea cu Care se nasc. Acum, după atâtea secole, vă pot destăinui că în Timpul războaielor noastre pământeşti, acolo sus, în Paradis, Se declanşează adevărate drame. Fiecare tară are îngerii săi Păzitori şi vă dați seama că datorită locului unde se află se Înțeleg de minune, se iubesc, se stimează. Nu există probleme De frontieră, dar sunt mereu pusi să stea aplecați deasupra Harților din cauza noastră. Ca să nu mai vorbesc de îngerii Tarilor dispărute de pe fata pământului! O tragedie. Tot acolo, Îngerii se adună în conclavuri triste şi discută: „Ce ne facem, Iar se omoară ai noştri". „Cine cu cine?" Stau la sfat, întorc Vinovățiile pe toate părțile, apoi coboară. Se cuvine să ştiți că Pacea este rezultatul planului

întocmit de îngeri, vizualizat Prin tot felul de semne sau transmis noaptea în somnul Conducătorilor.

Îmi doream să ajung măcar unul dintre aceşti serafimi, pe Drumul ce continua prin Perugia, în timp ce simțeam cum Să mă cuprindă încet muțenia, ca o binefacere. Nu mai

111 ănarn cu fostul nostru vizitiu, moş Murillo, care avea gura Ta cu panglici şi limba ca o zvârcolire de şarpe lovit în Mai întii vorbise doar cu caii, după care, întărâtat de succes Caii uitau să se mai balige peste culcuşul lui – s-a pornit Ă vorbească lumii până i-au curs spumele în valuri şi-au albit Noiana din jurul buturugii pe care se urca şi ne mânca nouă aerul Feudalismului. Prin serpentinele amețitoare din preajma lacului Balsano mi-a fost putin rău cu greată. Nu c-am văzut un Cârd de benedictini ce se îndrepta spre Montecassino, ci dintr-o Dorința de purificare. Am vomitat o zeamă gălbuie, adusă pe Gât din fundul stomacului, şi asta m-a bucurat, pentru că lăsam Astfel în urmă tot trecutul neted şi obscur, precum şi crima Asupra nefericitului Mengistu. De altfel, lipsa lui s-a observat Târziu şi nu a generat discuții sau semne de întrebare – decât, Poate, remarca oftată a lui Marține di Dacia: „Eh, astea sunt Riscurile meseriei!” —, iar în scurt timp fusese înlocuit cu Calistu. Era un bărbat cam trecut, fără tonsură şi cu părul tăiat Scurt, înspicat, purtând o căpățână aproape pătratră, cu tâmple Proeminente, terminată jos cu două fălci de pietrar şi o gură Ştirba, etcaetera, etcaetera. Un individ aproape identic, frate, Văr, dacă nu cumva sectant al aceluiaşi organism ce-i pregătea Şi-i trimitea să supravegheze studenții. Ştiți, când găseşti soldați Buni, care dau rezultate, cu origine sănătoasă, cauți şi alții în Acelaşi loc, aşa că nu este exclus ca ei să semene. Marțino Mi-a povestit că ăstuia îi curgeau urechile. Bizar şi nepotrivit Pentru slujba lui. Însă cum postul de la Universitate nu era Unul oarecare, admiteam şi posibilitatea unei intervenții suspuse, Căci se mai practica. Asta deranja Inchiziția, fiindcă se slăbeau Lent profesionalismul şi eficacitatea, însă n-a avut curajul să Deschidă gura.

Frumos a fost şi drumul prin Apeninii Etrusci, între Arezzo Şi Bologna, lăsând în dreapta vârfurile înzăpezite ale Muntelui Cimone, ai cărui ghețari se înfrățeau cu norii într-o legătură Eternă, consonantă şi clară.

«alia mi se părea atunci mai putin puturoasă.

Îmbătat în acest fel, am ajuns la Aquapendente, unde coloan»

Dominicană a hotărât să-şi aşeze bivuacul. Am fost lăsat singn, Într-un cort uriaş, de campanie militară, izolat împreună cn Conştiința mea şi cu tot ceea ce învățasem până atunci, la care Trebuie să adaug obligatoriu ultimele sfaturi şi îndemnuri ale Noilor profesori. Eram convins că o transformare se îhtâmpij Cu mine, dar mă irita putin faptul că n-o stăpâheam, că nu-i iden.

Tificam etapele, formele succesive de manifestare, ca să-i pot Intui finalitatea, să stiu cum voi arăta şi cum mă voi comporta.

Intrasem într-un grup select, aparte, încă misterios şi promițător, Rupt de lumea comună a poporului în care trăisem oarecum Anost – cu excepția fenomenului de înmulțire a numărului Taților – şi că mi se oferea serenitatea intelectuală a celor aleşi Să studieze universul uman şi relația lui cu Divinitatea.

Refăceam într-un alt timp Lykeionul aristotelic, Academosul Platonician şi Ordinulpythagorean de la Crotona, adunând toată Experienta acestora pentru a-i da un alt sens, medieval, unit în Interese cu Prea Cucernica Noastră Biserică, la care atâta Țineam, încât doream ardent să nu se ruineze, să se transforme şi să se adapteze pentru a supraviețui unei anumite evoluții Sociale, greu de înțeles atunci. Apăruseră ochelarii şi ceasul, Iar ele veneau – surprinzător – prin arabi, popor inferior, aşa Cum continuam să-i consider pe supuşii lui Abd Al-Mumin.

Urma să duc lupta cea grea a schimbării spre binele omenirii, Asemeni acelor secte izolate din munții Iudeii – despre care scrisese atât de pasionant oportunistul ăla de Josephus Flavius —, Devenind taciturn şi interiorizat, astfel ca lumea înconjurătoare Să fie observată, nu să rnă observe ea pe mine şi să mă supună Legilor ei. Iar trecerea mea prin ea trebuia să nu fie la suprafață, Ci prin miez, ca şi cum as fi consumat numai conținutul pâinii, Lăsând coaja la exterior, asemeni unei carcase de broască Țestoasa plecată din casă. Aveam nevoie de liniştea siderala, Încălzită şi de peisajul întflnit pe drum, ştiind că Dumnezeu mă Văzuse, mă urmărise şi întinsese înaintea mea covoare vegetale festive, pentru a introduce mai târziu în trupul meu y Destul de viclean până atunci, senzual şi tenace – noi energii Cu ajutorul razelor Soarelui. Nu pentru a tăia lemne, pentru a Saci şi coşuri cu grâne în porturile peninsulei italice sau C ' iberice, ori pentru a sfărâma piatra în carierele de la Monte 'r nis ci pentru a gândi. Eram deci un ales. Simțeam totodată Ă ace'astă nouă conjunctură şi această nouă situație hibridă a A se situa exact la comisura dintre starea de veghe şi cea de Ornn. Căci drumul mă obosise întrucâtva, astfel că nici nu Dormeam, nici nu mă agitam într-un fel, dovadă că legile Consacrării începuseră deja să lucreze în mine. Fuseseră inoculate prin gesturile hieratice ale lui Jean de Saint-Julien: mi-a Coborât pleoapele cu două degete, mi-a băgat pe rând arătătorul În urechi, apoi opozabilul în gură, depărtându-mi caninul încă Fraged, ce abia muşcase din taina dumnezeirii, cu unghia lui Groasă, după care, pipăind sub osul proeminent de la baza Craniului, la ceafă, a rostit: „Eşti într-adevăr însemnat, Tommaso d'Aquino." Puteam eu să-1 contrazic? Aveam în Dosul capului o adâhcitură făcută de soră-mea mai mare, contesa De San-Severino, când erarn copil, în timpul jocului de-a taurul şi cavalerul. Ea se repezea la mine ținând în mâini două coarne De bou ascuțite, iar eu agitam o zdreanță rosie – de fapt, Mantaua dăruită bunicului meu de Sfântul Yves, înainte să Devină patronul dreptului canonic —, astfel încât ea să nu vadă Ce este în spate, să se năpustească şi să dea cu fruntea în gard, Desi, uneori, ca un criminal ce v-am încredințat c-am fost încă De mic, în spate era chiar zidul castelului nostru de la Roccasecca. Trosnitura craniului ei se auzea până la Montecassino, că venea părintele Buono într-un suflet, cu toate că asta Mare nu era sigur fiica lui, şi o oblojea, o spăla de sânge cu Apă din havuzul chiostrei şi-o îndemna: „Nu fi proastă, dă şi Tu!" Iar soră-mea a dat odată, ticălos şi parşiv, când eram la Biroul meu şi studiam aplecat peste Livres des sentences a lui Pierre Lombard, încât am crezut că m-a plesnit din carte imaginea desenată a Sfântului Laurent cu grătarul pe care era Inscripționata o dată: 10 august 258. Mai tin minte că tata, Landolffo d'Aquino, a pipăit locul în aceeaşi

seară şi i-a spus Rnamei: „Eu cred că din chestia asta o să rămână tâmpit, fiindcă I-a mutat fie-ta juma' de creier în fată şi-i cade fruntea în piept A a Bobocii de gâscă”, iar mama 1-a privit pe sub gene cu reproş, dar n-a spus nimic, deoarece nebunul era între bătălii şi încă mai mirosea a cadavre.

Sigur că eram însemnat, în cavitatea aceea mică din locul Unde alții poartă cucuie permanente şi ordinare, făcute cu piatra Sau în coltul uşii, Creatorul aşezase însuşirea de a vedea cum Mă îhvârtesc o dată cu toată omenirea pe un cerc ce se depărta Tot mai mult şi mai periculos de centrul său.

Stfnd în cortul dominican de la Aquapendente, simplu şi Vechi, ca un templu barbar cărat în căruțele migrației, cu pânza Roasă în unele locuri de coatele pelerinilor înghesuiți să ia Cuminecătura – cred că făcuse cel putin trei cruciade —t Constatasem dintr-o dată că energia din mine se putea localiza – în arătătorul mâinii drepte, per essempio – şi că pot s-o Transmit. Căci, în momentul în care loan Teutonicus a apărut În despicătura largă a cortului, pe care chiar o țintеam în clipa Aceea cu degetul, el a căzut secerat pe spate şi şi-a frânt şalele.

N-a urlat. Studenții s-au grăbit să-1 ridice şi loan, rupt de tot Între oasele zdruncinate, a privit lung şi surprins la mine, apoi A înțeles. S-a întors cu fata schimonosită de durere către studenți şi le-a spus cu voce tremurată: „Nimic, nimic, am alunecat pe O coajă de banană”. Avea banalitatea studiată a omului cult.

L-au dus. Numai că el nu cred să fi venit degeaba, ci dintr-o Presimțire lugubră: natura se schimba. Tot ce înzăpezise cu Puritate gândurile mele pe drum începuse să se tulbure din Senin. Iepuri şi căprioare rugeau pentru a se adăposti în păduri, Vâhtul îndoia crengile copacilor şi le scutura aprig de frunze, Prin aer viscoleau petalele florilor de castan, de la pământ se Urcau în văzduh rotocoale negre de praf, ridicând gâze, semințe şi paie la un loc. Pe sub cerul în continuare azuriu se lungise Un şuierat, că parcă venea toamna, desi era evident luna mai A anului 1244. De undeva, dintr-o vale, se auzeau mugetele Vitelor speriate în staule, copitele lor lovind disperate Duşumelele, porți şi uşi scârțâind. Unii câini lătrau a pustiu —

Cei mai curajoşi —, alții scheunau sălbatic. Porumbeii se loveau Între ei în stoluri, vrăbii şi ulii se înălțau împreună în căutarea Norilor protectori. Capitele se desfăceau în fâşii lungi şi aproape Efemere, dacă nu le-ar fi luat repede la rost stâmirea aceea dată de curenți care le lipeau de trunchiurile copacilor, de Coj case. Țăranii probabil că-şi adunau grăbiți copiii de pe PJ. Sj femeile de pe câmpuri, încft începusem să cred că iar U lovi fulgerul acela de la Neapole, pornit în urmărirea mea.

Însă peste toate nu s-a auzit decă strigătul războinic al mamei.

Venea matricea!

Mai întâi a intrat doica Friolina. A pătruns vijelios prin usa Cortului, care continua să se zbată în vijelia turbată, femela Cea mereu veselă şi aducătoare de belşug în teritoriul arondat Autorității ei maieuu'ce şi nutritive. Eine dick leibige Seinsverfassung. Căra cu ea o cârjă grosolană de lemn terminată cu Două coame bandajate pe care-şi sprijinea sânul cel mare, căci, Desi bătea peste două sute de ani cu vârsta, hormonii ei, zice-se, Continuau să producă

un lapte dulce şi hrănitor. La el stiu că Râvneau sate întregi şi regiuni mărginaşe teritoriilor Siântului Scaun, unde apucasem să mă nasc fără voia mea. Dar eu spun Că doica Friolina fusese întotdeauna stearpă şi numai mamela Aia gigant excitase fantezia oamenilor, căci, dacă ne-am fi luat După cum arăta populația hrănită de ea. Amaltheea Italiei Mediane şi meridionale – în nord exista celebra doică germană, Dolomitta de Marmolata, despre care se spunea că hrăneşte Pruncii cavalerilor teutoni cu otel – fusese însă binecuvântată De trei papi. Ce nu făcea Sfântul Scaun pentru un teritoriu în Plus! Chiar şi cu ocazia Conciliului de la Lateran, în 1139, când Fusese condamnată simonia, se vorbise şi despre mama-eroină A Italiei, cu toate că nimeni nu respecta interdicția de a comercializa obiectele ritului. Apoi s-a vorbit cu ocazia Conciliului De la Lateran, 40 de ani mai tfrziu, când s-a condamnat erezia Cathară, si, în sfârşit, în timpul celui de la Lateran, în 1215, ținut M cinstea zdrobirii albigenzilor, pentru a fi în acelaşi timp Respectată şi conjurată de patru regi. Dintre ei – se aflase Repede – unul o vizitase în secret, fiindcă fusese vorba de Antiregele Conrad, în 1093, astfel că faima ei umbrea atât pe Cea a episcopilor papei, cât şi pe cea a nobililor ce-şi construiseră cu greu un nume în Istorie.

Doica s-a prăvălit peste sân şi a-nceput să se vaite: „Olahaee» Tommaso, băiatul meu, vineee măăătaaa. Fereste dreapta,

— – 107 ^.: -; '.

L Că şi-a pus brațările capturate de tac-tu la Pharesscour, dup Ce i-a despuiat până la limbric pe mameluci. Olahalalee Tommaso, ce-ai făcut, te-ai dat cu dominicanii, cu vagabonzii şi sărăntocii, că mă-ta n-a mai putut răbda şi a ridicat elefanții Striveşte tot în drum, vine cu armata lui taică-tu, cu batalioanele de asalt, care au luat acum douăzeci şi cinci de ani Damietta, numai veterani şi călăi, aia cu vâne de bou în loc de Artere, cu forța de intervenție rapidă şi cu vânătorii de munte.

Cum ai putut tu să fugi, Tommasonel mamă, băiatul meu, de La scoală, că era să moară tac-tu, Marțino di Dacia, cu inima Lipită de cerul gurii, tac-tu, Ermano di Salza, care s-a scăpat Pe el când a văzut-o pe mă-ta aranjată de drum, şi unul, Calistu, Pe care 1-au castrat fiindcă te-a pierdut din ochi? Tu ştii ce vine Acum?

— A mai strigat doica, văetându-se cu gura până la Pământ, muşcând şi o bucată din bătătura sfințita cândva de Sandalele credincioşilor. Tu n-auzi cum duduie locurile pe Unde trece nebuna – adevărul este că se cam auzea! —, că la Cât este de furioasă o să dea găuri prin munții noştri şi-o să Schimbe albiile la unele pâraie, de o să moară amanții ăştia Din Aquapendente de foame şi sete, ca cerşetorii spanioli, când Seacă Guadalquivir. De ce-ai băut tu din cristelnița ăstora, Mânca-ți-aş sorbitura, să mor eu otrăvită, când aveai apă culeasă Cu mânuțele astea de pe fundul lacului Brociano, unde-şi spală Lostrițele solzii, când ți-am trimis eu vase de argint să faci electroliză dimineața pe stomacul gol şi carafe cu vin uşor de Machedonia, să nu te tragă ficatul în jos şi să mergi Îngenunchiat, vulturaşul meu, printre neisprăviții ăştia, care Nu stiu decât să fure copiii de la sânul mamelor lor? Şi ce sân Are mă-ta, băiatule, 1-am văzut, o bijuterie de zmalt, că se ciocnesc corăbiile prin porturi. Ptiu,

drace, să nu mai spun! Cum S-o părăseşti tu pe cea care ți-a dat sigur viața, că doar eu stiu Bine de unde te-am scos, în veacul ăsta în care nimic nu poate Controla sămânța, că s-au prăfuit mătrăgunele de atâta tropăială În cruciade, pelerinaje şi mai stiu eu cum le zice? Îți dai searna Ce-ai făcut?

— S-a ridicat Friolina, proptindu-se în mamela aia Moale şi afundându-şi pumnii ca-ntr-un aluat dospit. Spune Băiatul meu, spune!" – m-a îndemnat ea cu ochii în LacrirruNu i-am răspuns, privind dincolo de ea, peste câmpia ce

— Ntindea molcom şi pe care, într-adevăr, trupele îngenunchiau Lefantii, infanteriştii cu blazonul Casei d'Aquino băteau țăruşii

^ăitau corturi, sulițaşii făceau snopi lănciile în preajma Focurilor, iar cavalerişti înconjurau postate de iarbă cu manejurile lor împielate. Văzând că n-am nici o reacție, doica s-a Oprit din jelit şi m-a privit uimită. Eu am început să-mi privesc Atent o unghie. Mă fascina semiluna albă a lunulei, întrebându-mă ce rost i-o fi dat Creatorul, căci eu nu întrezăream Vreunul. Atunci, Friolinei i-a crăpat inima ca o ulcică de lut şi masa ei celebră de carne s-a fleşcăit instantaneu, lățindu-se În usa cortului. Imediat au apărut patru servitori, care au strâns, Împachetat şi rostogolit trupul supraponderal al doicii, ca şi cum Se aşteptau să moară odată şi-odată, să se termine cu legenda Asta a laptelui national.

Apoi a intrat sora mea, Marotta de Bohemundo. Se subțiase Rău de suferință, i se vedeau oasele pe deasupra pielii, Cearcănele se lungeau în cute vineții până pe gât, unde abia Zvâcnea palid o fibră fantomatică, urechile se ridicaseră şi ele, Să se desprindă de cap, nu alta, în timp ce ochii pâlpâiau stins În căuşele orbitelor şi buzele se încrețiseră de cât vânase ea Cuvintele sfinte ale Scripturilor, călătorind din abație în abație, şi anume în cele de călugări, fiindcă n-avea frică. Eu auzisem Că poartă deja un venus pietrificat cu care sfărâmase multe Îndrăzneli şi concasase bărbații vestite, încât întreaga Biserică Apucase s-o teamă. Sluga i-a pus un scăunel alături şi ea s-a Aşezat sfioasă, potrivindu-şi în poală palmele muncite, mai Ales în jurul arătătorului şi degetului opozabil, cu care imagina tocmai atunci o apucătură bărbătească şi dură, menită să -

Sleiască orice tărie la o singură strângere, o menghină deja „Jgmită şi uzată, pe care şi mai multi o fereau. Când a ridicat

°chii, a vorbit: „Iubitul meu frate, tu eşti un copil admirabil, S adorat de mine, în furtuna pasiunilor mele, ce niciodată Nu s"au văzut, căci sunt timidă. Dar numai eu stiu câtă scorrooneală este pe dinăuntru, că nici ulcerul nu m-a iertat, în Pe toate şi pe toți le-am si, respectiv, 1-am avut. Uită-te în crucile ochilor mei şi spune-mi tu crezi în ăsta?

— A întins Mieros bărbia către Răsărit, cam pe direcția unde, probabil Loan Teutonicus era pus la ora aia în bandaje. M-a privit apoi Lung şi galeş. Văzând că nu-i răspund şi că mă uit prin ea ca Prin sticla de Silezia, a continuat cu glas la fel de pierdut

— Pierdut, ca şi anii copilăriei sale —, care ar fi sffrâit în vorbe Goale şi fierbinți dacă aruncai apă tămâiată peste focurile ei interioare. Dar asta se întâmplase de mult – crescuse Marotta —

Astfel că vorba ei n-a fost decât un susur sfârşit: „A avut-o Cândva, Tommaso, acum n-o mai are şi ce se duce odată, fa Chestiile astea, dus a fost, deoarece bărbații sunt făcuți să se Consume – apropos, ți-am citit prima teză despre ou şi găină, Bravo! —, iar seva lor nu se regenerează în timp, de sterpe ce Le sunt dorințele. Eu atât am avut să-ți spun, pentru că pierderea Voinței de tfnăr, aruncând-o în brațele celor care au trecut pragul Neputinței, este cel mai mare păcaT. Aşa se aleg tinerii blonzi şi cu ochi albaştri pentru sodomie, îmbăiați cu propria lor Frumusețe. Slavă Domnului că eşti brunet şi cu ochi căprui!

Tine minte, tu eşti încă la pragul în care ai ceea ce nu mai are El – se referea la loan Teutonicus, fără îndoială – şi e păcat S-o pierzi fără s-o foloseşti. Căci el, ca orice satir terminat, Caută să transfere puterea ta în muia lui, s-o simtă iarăsi vâhoasă, Ca şi cum i-ar fi crescut din nou de sub pielea tăbăcită. E vorba, Evident, despre Puterea politică. Te vrea pentru el, frățioare.

Amin!" Marotta şi-a făcut o cruce mare, dar după rit ortodox, Fiindcă, se pare, terminase catolicismul şi trecuse la prozelitism printre bizantini, îl cunoscuse pe Nikephor Blemmydes Şi-1 lăsase fără prea mult grai o perioadă, tocmai când se apucase Să-şi dicteze memoriile şi să alcătuiască Statuia imperială, sub Domnia lui Vatatzes. Aceasta este explicația pentru numeroasele Pasaje care lipsesc din lucrarea sa, nu că le-ar fi risipit barbarii.

După ea a intrat în cort fratele meu Reynaldo – grand Conleur de fabliaux licencieux – care s-a repezit să mă Îmbrățişeze, presându-mi oasele, de era să-mi dea măduva pe Afară din canalul medial diafizat, a râs de câteva ori fără motiv, Şi-a bătut pulpele peste zale în mare grabă şi s-a aşezat pe Scăunelul eliberat de soră-mea. „O ştii p-asta?

— A început J. Într-o noapte, la coltul unei străzi din Veneția, „'naratul Federico în travesti, că ştii că umblă, este oprit de

1 turC) ce? Care? Cutare, pantalonii jos, înțelegi? Hi, hi, ăsta Ă fugă? Apă peste tot, lagune, canale, chestii, poduri închise, Mai ales c^ dacă dai dosul turcului. Hi, hi, hi! «Bine, Dom'ne», acceptă Federico. La care ăla: «Cu alifie sau fără Alifie?» auzi? Fii atent, înțelegi? Împăratul ce să facă, na, Acuma, acolo, cum ți-am spus, ape. «Bine, dom'ne, cu alifie».

La care turcul, hi, hi, hi, întoarce capul într-o parte şi strigă: «Alifieeee, hai bă şi tu, că domnul vrea!» Hi, hi, hi, bună nu?

Si vine o arătare. Hai, mă, râzi, ce dracu'faci!" Colcăiau Bancurile în Reynaldo, ca viermii pe hoit şi nu puteai să-1

Opreşti, căci altfel murea. Spusese bancuri până şi papei Grigore IX, un individ destul de liberal, dar care s-a prins de poante Abia a doua zi, în timpul liturghiei pentru copiii morți la Sân Pietro di Sardinia, şi a izbucnit într-un râs care 1-a ținut cinci Ore, între timp venind şi apusul mai devreme, ceea ce a fost Interpretat ca un semn de bunăvoință, urmând un an de veselie.

„Da p-asta o ştii?

— A revenit Reynaldo, ştergându-şi saliva Râsului cu mâneca armurii. Jean de Brienne şi nevastă-sa primesc Casă. Era un palat părăsit de un negustor, cu două etaje, în care Nu se putea locui decât sus, unde bătea vântul şi-i pleoscăia Ploaia. Hi, hi, ți-1 închipui pe Brienne cu părul lins pe frunte, În

nas şi la subțiori? Fii atent! Săraci lipiți. «Fă, ce facem, că N-avem nici un dinar?» îi zice Jean. La care aia: «Nu stiu

— Tâmpită în ultimul hal —, nu stiu, tu eşti bărbat, tu porți sculă În casa asta, nu stiu, descurcă-te». Ăstuia îi venea să-i lege Urechile la ceafă. «în sfârşit, bine, lua-te-ar papa Inocențiu De pacoste, zice Jean, o să joc la zaruri să fac rost de haleală».

Muierea s-a cam băşicat pe ea când a auzit de Inocențiu, dar S-a abținut să urle şi i-a zis: «Du-te, că eu merg în piață să aleg Ceva de-ale gurii». Da' bani n-avea, cretina dracului, hi, hi, hi, Înțelegi? Fii atent! Ce faci, bă, te uiți pe pereți? Aoăleu, umblă Mustele prin mințile tale, frate. Ce să-şi aduc, jucărele? Bine, Ascultă aici". Reynaldo s-a mai foit în scaun, aşezându-şi Hemoroizii pe moale, apoi a continuat: „Şi vine Jean de Nenne, ştii care, împăratul Constantinopolelui, nu Jean de Boullion, care era antisemit, vine seara acasă în curul gol, pier„

Duse tot, îi luaseră şi nădragii cu care făcuse baie în Nil, de Speriase crocodilii sacri, vine seara acasă şi o găseşte pe Nevastă-sa încălecată pe balustrada scării, se dădea la vale Urca repede pe trepte, iar se dădea. «Ce faci, fă?» zbiară ăsta, '

Că-i înghețase totul de frig, la care asta: «Da' tu ce faci cu Mendrele goale, mai urât ca tarul ruşilor când mănâncă iarna Coajă de salcie?». «M-au ras jidanii la zaruri», răspunde Jean şi dă să plângă, dar o vede iar pe paparudă, fii atent, dându-se Pe jgheab. «Te-am întrebat ce faci aicea, că-ți dau una de urci La loc pe balustradă şi te dai cu capul de tavan la etajul doi», Strigă nebunul, la care ea: «Cum ce fac, încălzesc mâncarea».

Ha, ha, ha, auzi a dracului ştoarfa ce i-a dat prin cap. Te-ai Prins? Nu, că asta e adevărată, mi-a povestit-o episcopul Ignatius în timpul slujbei de duminică. Ce faci bă, nu râzi?"

M-a îmbrățişat din nou grăbit, a verificat dacă mai are sabie În teacă şi a plecat. Când a urcat pe cal încă mai râdea, dar nu Stiu de ce.

A urmat soră-mea mai mare, contesa de San-Severino. Mai Întâi au intrat două slujnice, care au măturat praful pe unde Urma să calce ea, aşa cum se cade unei nobile doamne, Căsătorită cu unul dintre cei mai bogați seniori ai Evului Mediu;

Epocă întunecată, întunecată ea, dar strălucea de briliante pe Degetele şi brațele statuare ale unor astfel de ființe, ca tuta de Filomela. Eu aşa îi spusesem, căci moştenise privighetoarea din Gâtlejul mamei – ca şi tocătoarea de Marotta, de altfel —, Instrument al atracției cu care îl scosese din minți pe bărbatul ei, făcându-1 să lase burlăcia şi să intre la stăpân. Pentru că

— Trebuie să dezvălui aici – soră-mea era o scorpie cum numai În străfundurile oceanului se mai găseşte, mestecând corăbii Sfărâmate şi diverse mărfuri, între care se aflau descoperiri Ştiințifice inestimabile, mistuite astfel şi dispărute pentru Totdeauna din folosul umanității. Aflasem că înainte să-i dea Pocitaniei de soț obligația ei matrimonială, îi cânta dulce la Ureche şi-1 cufunda într-un somn profund, în care visa invariabil că le-a făcut pe toate, apoi se scula dimineața multumitSe mai lăuda şi pe la prieteni. 4

R După slugi a apărut chiar ea, verde pe dinafară şi indigo pe Ăuntru, numai miere şi dulcețuri toată, s-a aşezat în acelaşi Loc a pus picior peste picior, arătându-mi că a încărcat bărba-su Ea ghirlande şi lanțuri de aur până la călcâie, ca la indincele din Sukhathai. „Nu există numai o roată a vieții, Tomrnaso – a început contesa de San-Severino, subțiind genele Sub care abia stăpânea un dispreț de cucută —, dar şi o roată Iubirii. Eu te-am iubit inclusiv atunci când ne jucam de-a Taurul şi ți-am făcut gaura aia în cap, pentru că, din păcate, Avem acelaşi sânge. Cu toate că, după câte văd că faci, stai în Cocina asta dominicală – cum le zice la ăştia? Domilicalil Duminicalii cum?

— Şi te dai mut, cred că eşti produs cu Poştaşul Pirelli. Numai ăla aleargă mai repede între oraşe Fiindcă are trei picioare şi se ajută cu ele în salturi mari. Numai Într-un salt ca ăsta se putea face o japiță ca tine – iartă-mă, Fecioară Măria!

— Şi numai într-o fugă se putea însămânța atât De neglijent o proastă care stă toată ziua crăcită şi-aşteaptă s-o Lovească în mitră razele soarelui, că, doar-doar, o imită pe Neprihănita". A oftat plictisită, dovadă că o adusese mama cu Forța, o luase din cine ştie ce petrecere şi-o rupsese de la Plăcerile ei mondene, precum şi de la uitatul peste fresce Împreună cu tot felul de impostori dugosi.

„Nu vrei să răspunzi?

— S-a interesat într-un târziu, Umblându-şi distrată cu mâna prin coc, după ce şi-a admirat Gleznele şi şi-a mai întins o dată cremele pe piele; parfumul Unsorilor s-a izbit de mine ca de un zid. Bine – a oftat teatral

—, atunci rămâi cu zdreanța ta rosie". Nu pot cunoaşte nici Până astăzi dacă atunci s-a referit la culorile catolicismului, Între care roşu era şi este încă simbolul efuziunii spirituale, al Mielului şi al martirilor, sau fusese o aluzie directă că ea rupsese Complet pactul iubirii din copilăria noastră comună şi sfâşiase C"pa cu care o atrăgeam spre zidul castelului.

Urma să intre fratele meu, Landolffo – Beppo. Dar el n-a Apărut, desi Filomela şoptise cuiva la ieşire, după ce a păşit Ara din cort țâfnoasa şi cu fruntea sus: J am incipiens tacitur- „us, semn că nu era proastă de loc, ci doar fudulă. Ba, chiar Jvată. Numai că toată cultura ei se pierdea printre pahare şi pe sub baldachinele altor femei nobile. Auzisem că est Poreclită „Contesa Sugativă".

Deci, eu am crezut că lui Beppo i se adresase, însă Landolffn Cel Mic era tocmai la Trapezunt, în slujba lui Manuel I Mare Comnen, să se bată cu popoarele Asiei, fiindcă se-nmulteau Deja ca țânțarii barbarii selgiucizi ai lui Kaikosru. Mai bine ca N-a venit, fiindcă, aşa cum îl stiu, gângav şi peltic, ar fi fgcut Iarăsi bulbuci în loc să vorbească şi m-ar fi indispus mai mult Decât ceilalți, pe care, de altfel, îi înțelegeam. Trăiau în lumea Lor largă şi comună, limitată de vicii şi scopuri mărunte, de Bătălii anoste şi suete în alcovuri cu miros de încins, ca să nu Mai vorbesc de prostie. Doar el, Beppo, publicase o carte, Triluri, o tragedie. Dar, în sfârşit, era fratele meu. Înțelegea greu, Însă lovea zdravăn când apuca să priceapă ceva, încâl până şi Trubadurul Turnikius îl trecuse în cronica lui „Despre spargerea capului Constantei-Ana, fiica cezarului german", în timpul Asediului Bresciei, întâmplat cu şase ani în urmă.

În sfârşit, a intrat mama. Arăta ca o. De matris nil nisi mala.

Dar mai întâi s-o descriu, înainta solemn, purtată la subțiori De doi paji adolescenți, dintre care unul îşi lungise degetul pe şahul Ei drept – mai umflat, de la purtarea corsetului pe dreapta – şi Cu o fetişcană ce-i ducea trena în spate, pe buzele căreia i-am Identificat încă de fragedă stigmatul curvăsăriei copilăroase, în Timp ce ochii migdalați îi trădau fără ocoliş poftele nubile. Nu Arăta mai mult de opt ani, dar purta deja insigna mădularului Pe chip. Pajul din stânga a dat un picior scaunului şi acesta a Zburat ca un proiectil d'artillerie î trebuchet, sfâşiind pânza şi Căzâhd afară. Am putut să observ astfel, prin plesneală de pânze, Colegii studenți, magiştri şi doctori în teologie legați în fiare şi pregătiți pentru pieire. Viețile lor erau în mâinile mele. Călăii Primiseră pâine şi mestecau pe sub glugi, încât părea că li se Frământă întregul cap şi li se deformează pielea fetii, ca în Oglinda unei ape tulburate.

Din urmă au apărut două slugi purtând un tron aurit, pe care

— Au aşezat în fata mea, după ce au nivelat locul cu razuri Speciale, din fier de Saxonia, şi au fixat picioarele mobilei în Mici găuri adâncite cu săpăligi lustruite, apoi parfumate cu Myrtus. Unul a ridicat, foarte sigur pe el, capacul laviței floren- ' care erau îngrămădite toate lucrurile mele luate de la ' je îmbrăcăminte şi cărți, si, spre surprinderea mea, de P j'gsjt un individ foarte mirat, în rasă dominicană, slab

800 °urechile mari. Sluga mamei i-a prins imediat de gât o că-

51 c„je fier şi l-a purtat astfel afară din cort, mai trăgându-i „te o cizmă în spate. Cu ocazia asta am observat că celui S1 s tjj lavița i se strivise zdravăn carnea de-atâta stat şi Cultat între scândurile alea. Întâmplarea nu mi-a zdruncinat Dința, ^esi nu reuşeam încă să înțeleg rostul acelei suspiciuni venite tocmai de la frații ordinului meu.

Mama s-a aşezat şi le-a făcut semn necuvântătoarelor să Iasă. Theodora di Theato Caraccioli d'Aquino nu purta nimic Pe cap, lăsând părul despletit, dar bine pieptănat, să curgă Într-un val unduit pe dorsala ținutei ei magnifice, astfel încât I se vedeau şuvițele lungi, argintii ale vârstei printre puhoaiele Abundente negru-brunet de fire groase. Fata ovală nu avea încă Vreun colt, vreun unghi menit să demaşte o boală – o lacrimă Ar fi alunecat pe pomet, ca pe coaja unui măr ceruit, însă ea Nu mai deținea astfel de secrții —, iar pielea uşor ridată îi Făcea chipul mai nobil, prin maturizarea înfățişării, rostuindu-i O imagine de femeie în putere, înălțătoare sau distrugătoare De artişti, ruptă din bucățica patului şi gata să ia biciul în mână La nevoie. Ochii machiați în tonalități violete păstrau şiretenia Ființei calde, mămoase, nevoite să se descurce de mică în viață, Să pareze loviturile ei şi să le uite în continuare, nu fără o Amăreală restantă pe iris. Adică acolo unde lumina este căutată Prin tot spectrul nuanțelor diafane şi unde, doar într-un târziu, Când loveşte implacabil şi nedrept menopauza, se sting culorile în arămiu şi coclește patina cuprului căprui. La buze greşise, Dând semne de modă îmbătrânită, căci le rujase inimă de porumbel, apăsat şi strident, astfel că bărbia albă şi voluntară, pudrată Straniu cu sidef marmorat de Euboeaos Almiropotamus, scotea Roşcata aia în contrast, ca o floare de mort vesel, şi-i cristaliza Mtregul facies într-o masă artificială de lawsonia alba bine Separată în mojare, dar moale. Vesmintele

grele o făceau mai Mare> mai energică şi mai rea, aşa că acel tron pe care se TÂzase „u se părea chiar necesar, rochia groasă de couverture Dea drePt şi țeapăn, lăsând la vedere broderiile replier sur soi-meme, discrete, dar prea multe. Theodora purta cisme A Cavaler şi i-am zărit în umbra tivului lat – încărcat la rândul Său de perle, romburi de rnăselarită şi ovale de melanterit, Ca Un brâu arhitectonic de mânăstire paduană —, pintenii de argim Lustruiți la zi şi unşi de cine ştie ce servitor, care o diviniza şi O visa noaptea goală, în brațele luxurii unice. Fiindcă numai Una este puterea care ne pierde minții în dreptul trupului de Femeie. Mâinile elegante se lungeau de sub dantelele manşetelor aşa cum le stiarn, înguste, asprite de folosința şi terminate cu Cele mai subțiri degete de femeie din Italia, la care trebuie sa Adaug şi Germania, unde nevestele sunt doar spirituale ca berea. Un singur inel imens acoperea verigheta, într-un gest de Cochetărie ce depăşea marginile bunului simt, căci piatra Diamantă părea mai degrabă o stâncă izbită din cer, şlefuita de Generații întregi între palme şi pulpe, un cristal pornit din Univers mai întâi ca o cometă şi ajuns prin diabolicul frecării La dimensiunea aceea, cât ochiul lui Platon, scos după moarte şi expus, fiindcă el văzuse altfel lumea. Unghiile mamei tăiaseră Aorte în clipele cele mai dragi, de după., când se lăbărțează Lenea în fiecare mamifer, şi cred că sub ele, până la intersecția Cu rădăcinile buricelor smochinite, ca măslinele de Marmara, S-ar mai fi găsit globule albe şi roşii de-ale victimelor. Nu se Vedeau din cauza ojei egiptene cu care le-mpodobea, încă de Mică, de când fusese violată în pădureaJBivonto de doi bouri, Ce trecuseră marea înot de frica voievodului Olaha.

Marna nu prea vorbea, dar când deschidea gura.

„Mă, tu ai dat de femeie – a rostit ea cu voce dogită, fiind La vârsta când se-apucă doamnele de băutură. Ce ți-a făcut, o Are de aur?" Nu i-am răspuns, în schimb îmi venea s-o întreb Care naibii mai e tata, dar nu merita să stric o vorbă. Atunci, Ea a continuat: „Nu, nu e chestie de femeie, că altfel zburdai Pe aici sau cel putin avea un licăr în priviri. Trebuie să f>e Altceva şi stiu ce este". Mama şi-a aplecat fruntea în palmă —

Cotul era sprijinit în brațul tronului. A stat aşa un timp, lăsând Diamantul inelului să lumineze cortul meu umil. Apoi, a ridicat o fată tristă şi a spus: „Când aveai patru ani, te-am luat cu Mine la baie, în bagnoierul romanic din Neapole. Eu mă Scăldam cu colegele şi tu te jucai de-a buşilea pe marmure^

De Santero. Dintr-o dată, amanta asta de doică, pe care

°%d că ai ucis-o cu atâta cinism, s-a pornit să zbiere. Ce n-o Y „Citeam eu pe cretina asta, dar atunci chiar că mi-a sărit mă din loc. Am ieşit, desi eram dezbrăcată, să văd ce se 'ntfmplăTu apucaseşi ceva de jos şi voiai să-1 duci la gură.

Doica se lupta cu tine să te oprească şi să-ți deschidă mânuța „n care țineai strâns acel lucru. Am intervenit cu rugăminți."

Marna a ridicat ochii în vârful cortului, încercând să-şi oprească Lacrimile, dar n-a reuşit, îşi musca buzele şi nu ştiam dacă în Mişcarea aceea a buzelor se bucura că plânge, după atâta timp De secetă, sau suferea că nu s-a

putut abține. Eu m-am bucurat că plânge. Şi-a şters cu degetul pometii şi a continuat:

Ți-am promis bomboane şi jucării. Nimic. De atunci erai Căpățânos". Şi-a aranjat un fald al rochiei, a scuturat o scamă, Îi cădea greu să vorbească mai departe, dar şi-a venit în fire şi a spus: „Apoi am aplicat forța, că nu mai puteam rămâne Prea mult goală, începuseră să se hlizească portarii, şi ți-am Poruncit. N-ai vrut. Te-am plesnit, cu toate că mâna mea era Încă udă şi trebuie să te fi usturat foarte tare. Rezistai, te-ncontrai şi strângeai pumnişorul. M-am enervat şi ți-am desfăcut Degetele, frângându-ti-le cu cruzime, unul după altul. Mânuțele Alea mici, of Doamne! Din strânsoarea ta a căzut o bucățică Sifonată de pergament. Am ridicat-o contrariată şi am descoperit Acolo două cuvinte: Ave Marial E adevărat?" „Da!" – am Răspuns sec. Trebuia să-i răspund – era mama mea. „îngrozitor!

— A ridicat ea ochii din nou spre cer. Să fi fost numele lui Dumnezeu, al Mântuitorului, al Sfintei Treimi, al oricărui sfânt, Dar nu Ea. Cea Neprihănită. Am înțeles încă de atunci, Tornrnaso, firicelul meu de viață, că tu vei urma calea Ei, Sărutând picioarele Fiului Ei şi supunându-te voit Tatălui Ei şi Al nostru, al tuturora, desi, cu Ea, El fusese mai Om ca niciodată altcândva. Greşesc?" „Nu" – i-am răspuns şi mama s-a

^seninat pentru prima dată, fiindcă acceptasem comunicarea.

Ar nu suficient de mult ca să nu înțeleg cum pierduse ea în M°r cert Partida. „Te rog să te ridici acum, băiatule, şi să Gest8' °U m'ne acasă> a rostit mama calm, adresându-mi un Obo SU, Veran' care ar fl sculat armata hanului Genghis din Seala cea mai ființa şi-ar fi încheiat astfel asediul Kharezmeului şi Transoxianei, fără să întâmpine vreo Tentă. Acolo – a continuat ea —, în capela noastră de la Şarm|

Barbara Amnezica poți foarte bine s-o slujeşti pe Fecioara Măria, fără să te mai porcăieşti cu intelectualii". „Nu" ~ j.^

Răspuns din nou, la fel de linişti t.

Mama şi-a înălțat iarăsi privirile către vârful ascuțit al cortu.

Lui, plimbându-şi ochii în sus, pe stâlpul central vopsit cândva În albastru, dar atunci scorojit şi sărac, nespus de dezolant în Uzura lui înaintată. Şi-a scuturat cerceii lungi bizantini, care Împodobiseră cândva lobii Zoei Carbonopsina, a patra sotie a Lui Leon al Vl-lea înțeleptul, de la care ne-au rămas Vasili, Calele, apoi a rostit rece şi distant: „Dumnezeu nu ne-a dat Dreptul fericirii decât în porții mici. Uneori, simțim că suntem Fericiți, dar nu întotdeauna gustăm pe deplin subiectul ăsta, Deoarece, ca în orice căsătorie cu destinul, după primele Linguriție de ambrozie urmează un butoi cu rahat. Reynaldo şi Beppo trăiesc micile lor victorii militare, soră-ta Filomela se Udă toată când mai primeşte un castel stropit de sângele şi Sudoarea asediului, iar aia mică, Marotta, tipă în ea de câte ori I se arată un sfâht cu nădragii lăsați. Ăştia suntem, Tommaso, Cercelușul meu de mărgăritar! Tu ce fericire o să trăieşti?

Nişte interpretări de texte considerate originale, dar care în Realitate abia mai au o umbră din ce a spus cu adevărat Mântuitorul şi care cu greu se mai înțeleg de câte concilii Ecumenice le-au deformat, mâzgălit şi cenzurat la masa

verde, Ca la tejghea. Biblia pe care o strângi la piept, naivule, este o Încropire trunchiată de povesti incerte ce se bat cap în cap, de Mituri populare şi inculte pe unde religia şi-a perforat găurile Intereselor sale de putere pentru a tine poporul ăsta în derută şi teamă. Ce cauți tu în cartea asta?" „Tocmai căutând acele Cuvinte adevărate, peste care – aşa este!

— Că s-a depus Pulberea mizeriei omeneşti, voi găsi eu fericirea" – i-301

Răspuns mamei zâmbind, deoarece eram foarte sigur pe mine' „Cuvinte adevărate. Cuvinte adevărate." – a oftat Theodora Di Theato Caraccioli d'Aquino, o italiancă autentică, frumoasă'

Macaronară şi iubăreața, sub fruntea căreia crescuseră i Speranțe şi nălbiseră atâtea gânduri mărețe pentru fiii ei. Fe Asta purta numele predestinat al împărătesei Bizanțului Eu îl purtam pe cel al Necredinciosului, dintr-un blestem C căzuse cândva peste familia noastră, poate dintr-o toană a C ui nedreptățit cu darul profeției. „Şi dacă ți-aş spune că nu

° 'stă aceste cuvinte adevărate – nu s-a lăsat ea —, că eu am Xjt viața şi stiu că nu se poate ajunge la ele nicicând, nu le-am „ntâlnit, ai să mă urmezi acasă?" „Nu, nu pot" – am rostit la Fel de simplu ca înainte. „Atunci, îți spun adio, Tommaso, Nefericitul meu copil".

S-a ridicat mai tristă decât venise. Pajii i-au măturat calea, Servitorii – dintre care unul avea pe fată urma unui fier care-i Tatuase obrazul şi nasul, lăsându-i o singură nară – au smuls Tronul din pământul în care se adâncise de greutatea Marii Mele Mame, fetişcana a apucat poalele mantiei, mi-a făcut complice Cu ochiul şi au plecat.

În urma Theodorei a intrat tiptil în cort Vincenzo, câinele ei.

Era umanizat, din spița dogilor de Hohenstaufen şi nu de Veneția, cum glumeam adesea în copilărie pe seama lui Dandolo, duşmanul negoțului nostru cu sclavi. S-a aşezat chiar În dreptul meu şi m-a privit blând în ochi, că-mi venea să mă Scurg de pe scaunul meu auster. După ce şi-a rotit botul în Dreapta şi stânga atent, convingându-se că suntem singuri, mi-a Spus: „Mai tii minte când îți atingeai obrazul în trufa mea Rece?" Vincenzo von Hohenstaufen trebuie să fi avut pe atunci Cam nouăsprezece ani, ştiind că se născuse în aceeaşi zi cu Mine în castelul de la Roccasecca – eu în patul cu baldachin, El la poalele acoperământului de mătase al acestuia – din burta Cățelei Ecaterina a Il-a. „Du-te şi mori, Vincenzo!" – 1-am Rugat cu părere sinceră de rău, iar el a lăsat să-i curgă o bală De bătrânețe, că nu se mai controla, s-a întors şi m-a părăsit Bombănind: „Mă pune nebuna asta de mă-ta să fac toate Tâmpeniile, când vede bine că umblu cu coada în groapă".

— W Mă simțeam eliberat de greaua povară a moştenirii si, în Acelaşi timp, mă regăseam oferit cu totul maselor largi populе, care mă aşteptau cu brațele sleite de rugi.

Sfinții au trei mâini: stânga, dreapta şi cea întinsă în permanență de Om, către ei.

Tocmai în clipa în care eliberam o răsuflare lungă, pentru A încălzi sudoarea răcită pe frunte şi abia în urma priviri]0r Aruncate către Soarele ce coborâse mult de când mă izolasem În cortul meu dominican şi declanşasem procesul de gândiis Asupra destinului umanității, înfrângând primii duşmani,

mi-am Amintit brusc acele cuvinte profetice ale părintelui Buono- „Revelația, fiule, revelația!”

Exact în momentul acela a pătruns în cort Ermano di Salza Ajutat de maici să păşească. Voia să mă vadă înainte să plece La Sân Germano, unde mai mult ca sigur urma să-i împace din Nou pe papă şi împărat. Albise, părul altădată creț se lipise Plat pe creştet într-un fel de bonetă caraghioasă de noapte, Ochii i se duseseră în adâncul capului, căutând să se apropie cât Mai mult de aria sensibilității vizuale de pe creier, iar nasul se Coroiase de tot, aducând tot mai bine cu creasta spaniolă pe care Şi-a ciuntit Roland, în scântei, măreața sabie Durendal şi unde I-a întins lui Dumnezeu mănuşa cu urme de prăsele strânse Aprig. Trupul magistrului se încovoiase de tot în plan vertical

— Coloana părea arcul întins al unui vânător flamand – şi în Plan orizontal – picioarele se curbaseră spre înafară, ca doagele Unui butoi cu vin stătut de Chateauverdun —, încât pe sub rasa Lungă, neagră şi roasă de abjurări şi penitente se vedea ca prin Sticla alchimiştilor din laboratorul instalat sub tumul din stânga Al catedralei Notre-Dame de Paris, unde chiar Albertus Magnus Descoperise miniul de plumb, cinabrul, ceruza şi acetații de Cupru. Era clar că se-ntâlnise cu mama şi ea îl buşise.

Himmel, hast Du kein Mitleid?

Trecuse ceva timp şi-mi dau seama că unele păreri târzii, Conform cărora, în toată perioada anterioară, am urmat cursurile Universității din Neapole ar putea fi adevărate, dar eu deja Nu-mi mai amintesc mare lucru, decât ceea ce am apucat să Scriu, întreaga mea concentrare s-a îndreptat asupra acelui Miracol prin care urma să salvez omenirea, iar planul fiind atât De vast şi implicând atftia oameni, îmi ocupase complet mințile.

Adică, se hotărâse să vină el la mine. Cele două maici l-au Purtat spre lavița florentină în pasi şovăielnici, căci bătrânul era Străbătut de durerile unei diarei interminabile, care-i slăbise De tot şi bruma de înțelepciune, secându-i şi toate umorile. D Edica să vorbească prea tare – după cum mi-a şoptit maica fa vârstă – pentru a nu stârni cine ştie ce alt diluviu Tilential peste locurile pe unde trecea şi stătea în virtutea P ijgatiilor lui de propovăduitor şi sfetnic. S-a aşezat cu Autiuni aproape inutile, fiindcă stomacul i-a bolborosit din Ou datorită proceselor chimice pe care arabul Geber le pusese

— N evidentă cu mărinimia tipică a oamenilor de ştiință.

Părintele Ermano a şezut şi a întors către mine nişte ochi Adânciți sub umbra deasă a arcadelor împodobite sărac cu Sprâncene năpârlite sub soarele cantalup al Italiei. „Ştiu ce vrei Să faci – a oftat necăjit, căci mă găsea mai crescut decât rnă Lăsase, împuternicit şi plin de tuleie. Ştiu că vrei să distrugi tot Ce ți-am dat, de la trup la învățătură, creația mea umilă, dar atât De mândră, că vrei să delimitezi domeniul ştiințelor de domeniul credinței, printr-o distincție netă între materie şi formă, între Noțiunile de esența şi ființa şi că te-ai luat pe urma studenților Zurbagii din Paris, care cred că spiritul uman descoperă prin Gândire şi meditație legile conducătoare, cele la fel de valabile – Doamne, îndepărtează gândul ăsta!

— Şi pentru Preamăreata noastră teologie. Vrei să ne distrugi!" „Tu ştii Căăă." – am vrut eu să-i vorbesc, dar m-am speriat de glasul Meu ceva mai gros decât cel obişnuit. Tunase parcă sub cortul Ordinar de pânză uzată. „Tu ştii că.

— Am revenit, mascând Bucuria nervoasă pentru acea voce nouă, tu ştii că în afara Lumii noastre trăiesc popoare necreştine care joacă baschetT'

A lăsat bărbia în piept, învins, iar maicile i-au mângâiat umerii Într-o consolare milostivă. „Deci – a mai oftat el o dată —, ai Aflat şi asta". „Au un inel de piatră – am spus mai departe, Profitând de slăbiciunea lui şi răsucind cuțitul în rană —, un Mei fixat în zidul unui templu păgân şi se împiedică unii pe alții Sa arunce o minge prin gaura acelui inel", în timp ce-i spuneam Asta, am ridicat mâna stingă şi am unit într-un cerc degetul Mare cu arătătorul, proptindu-le unghie în unghie, iar cu dreapta Am întins degetul mijlociu şi 1-am băgat şi scos de câteva ori P111^ gaura aceea de came a mâinii stângi. Maica mai tâhără a Fesarit? I obrajii ei feciorelnici s-au îmbujorat, ca plesniți de Mai năprasnic ger, iar pe sub poalele scapulariului maron E o delicatețe morbidă, am întrezărit zvâmetul unui picior nervos şi miscătura rotundă a unei coapse ale cărei forrne Țineau un trup înalt şi suplu, un bust strivit fără îndoială de Eşarfele tari menite a nu trezi poftele cele lumeşti, un gât subțire şi lung pe care începuseră să bată nişte vene translucide, abia Ghicite în penumbra gulerului prins în copci la începutul mantiei Albe, pulsând într-un ritm de împerechere grăbită, şi o frunte Netedă, ruptă în perfecțiunea ei lucioasă de căderea eretică a Unei şuvițe de păr blond. Podoaba aceasta trebuia să existe Strâns într-un coc sau o buclă mai mare, groasă, catifelată şi Îmbibată de ierburi câmpeneşti, ascunsă în vălul negru şi aspru De carmelită.

Dar m-am prefăcut că nu-i dau nici o atenție. Mai importantă era dezbaterea teologică pe care o duceam cu magistrul Ermano di Salza – poreclit Balansierul de care naționaliştii Sicilieni cărora le stătea gândul numai la revoluții —, însă Bărbatul întârzia să-mi răspundă, îşi cuprinsese tâmpla în palmă, Încât părea pentru o clipă că pozează pentru statuie, îşi mesteca Buzele încet, sângerându-le cu ciudă, fiindcă la ceasul acelei Despărțiri el încă nu reuşise să-şi aducă fiul pe drumul cel bun Al credinței drepte – nu era vorba de ortodoxie! —, de vreme Ce el, fiul care se împotrivea şi mamei şi taților în acelaşi timp, Continua să vorbească despre telefoane, televizoare, lifturi şi Baschet – instrumente ale Antichristului strecurate printre Oameni de nesățioasa ştiința, al cărei vehicul, na, era chiar Căruța dominicană.

Al naibii evreu, Tafnat Poeneah, ce prostii m-a învățat el, Dar nu puteam să nu-i dau dreptate, căci prea se adevereau!

Observasem că ştiința urcase savanții pe cele mai înalte Culmi de progres şi civilizație, e adevărat că, din deus ex Machina, multiplicase machina înmiit pe la toate feudele, că până şi negresa noastră, Patricia Lancaster, la anii bătrâneții, când Începuse să albească asemeni unei miale, învățase palanul cu Scripeți şi planul înclinat. Tot aşa de adevărat era că ştiința îl Ajutase pe Bernard de Soissons să zboare de pe marea rozasă De la Reims până la parvisul mozaicat, unde şi-a rupt un picior şi a rămas beteag pe restul vieții, însă numai din nebăgarea Iu1

De seamă, căci parvisul era plin de lume la ora aceea E adevărat Î tot ştiința ucisese ciuma cu tot felul de preparate pitoreşti Începuse Europa să se umple de bătrâni şi nu mai aveai loc Timpul lor liber —, că stârpise hunii, avarii şi gepizii, „moerechindu-i cu tot felul de animale domestice, dar mai ales Asiniipentru a-i tine pe lângă casa omului. Dar la fel de Corect era că ştiința adusese lumină în cocioabele oamenilor şi aceştia nu mai credeau că o să le cadă cerul în cap, începuseră Să conteste platitudinea pământului nostru şi cercetau Biserica Într-un fel dubitativ, deocamdată frust, dar promițător. Şi ce-mi Plăcea mie să încerc această nouă crimă, să-1 ucid pe Ermano Di Salza, când este mai slab, să-i dau acele lovituri sufleteşti Nimicitoare pe care copiii le aplică părinților când ajung la o Anumită vârstă şi nu-i mai ascultă, îi şicanează, după care le Scurtează viața şi-i bagă în mormânt cu zile. Va trebui să adaug şi acest omor ritual în contul asasinatelor mele – pentru care M-am hotărât să dau lumii prezenta cronică a remuşcării —, Deoarece în cortul de la Aquapendente îmi amintisem că familia Magistrului Ordinului Ospitalierilor ne furase prin secolul opt Un petic de pământ în Padua, astfel că merita să-i chinui, să-i Crape inima acolo, nămolit de scăpările matului, ars la pântec De acidul nitric – pe care se lăuda că 1-a descoperit, dar în realitate era tot al lui Albertus Magnus —, strivit de axioma judecății Mele complexe, că viitorul lumii aparține popoarelor asuprite.

A întors totuşi privirea către mine şi a murmurat pierdut: „Eu am declarat la Strasbourg că străluceşte în splendoare Numai ceea ce este unit în chip spendid. Neg, neg total chestia asta!” Adică o făcea pe mama curvă. Pentru că ce altă Concluzie puteam trage din spusele sale, dacă nu aceea că prin Presupusa împerechere complicată, de sub vitraliul Măriei Egipteanca din catedrala Saint-Etienne de Bourges, cu contesa Jneodora d'Aquino trebuia să se nască un geniu, iar dacă nu Se mtâmplase aşa însemna că ea fusese partea rea a împreunării, De vreme ce el era magister superbus et imperturbatusl L-am Privit cu cinism şi i-am spus: „Vă recomand un tratament cu Llsergsăure-diathylamid”'. Cu greu s-a abținut să nu izbucnească în plâns, mai ales că biciul sficiuit de mine peste Neputința lui era nimic pe lângă ce urma de la mama.

S-a ridicat şi s-a dus tirsâindu-şi tălpile alea călcate pe muchie Cu un mers de javră beată, părăsind cortul aşa cum venise -!

Un nimeni —, ținându-se de aer cu încăpățânarea muribundului Care luptă cu moartea în fiecare clipă. Mi-1 închipuiam coborând Scara noastră de la Roccasecca, unde străluceau portretele Înaintaşilor mei, dintre care, ce mult as fi vrut ca măcar unul Să-i strige: „Căcăciosule!”, cum n-avusesem eu timp s-o fac, Fiind deja preocupat de inventarea planificării şi de centralizarea Aparatului de stat. Chiar şi afară, umerii lui înmuiați mi-au dat Imaginea unei înfrângeri nimicitoare, pe cât de indiscutabilă Va fi şi crima mea de mai târziu, când urletele, zbieretele şi Sângele națiunilor se vor coace în creierul meu ca un cheag Tumoral. În liniştea ce se lăsase peste Aquapendente, am auzit Graba soldaților care-1 târau pe Ermano până la locul de statie Al elefanților. Zorzoanele unuia dintre pachiderme au sunat, Semn că mastodontul fusese ridicat în picioare. Apoi, iarăsi Linişte, porunca răstită a mamei, trompetirea

animalului şi icnetul de broască strivită al fostului meu magistru. Ermano di Salza fusese călcat de elefant.

Eram cuprins de o bucurie răutăcioasă – îmi doborâsem Profesorul, nu?

— Şi abia am simțit că nu sunt singur sub cort şi că în întunericul lăsat de înserarea venită lent şi difuz se Mişcă o ființă. La început, am crezut că s-a întors câinele Vincenzo, să moară la picioarele mele, sau o nouă slugă Prevestind intrarea unei alte rude – cine putea să mai fie?

Vărul meu Ornano di Gran-Trofella, muzician care inventase Percuția cu ciocănele? —, dar nu reuşeam să disting nimic în Penumbra care-mi cenzura sever luminile vederii. Faptul în Sine mă intriga şi mă obliga să-mi încordez privirile într-un Interes firesc – ce-o să mai inventeze mama? —, din ideea că Ignoranta e cel mai grav viciu la un reformatoR. Aşa se Constatase în duminica de 7 august 936 la Aachen, unde Otto Cel Mare făcuse gafa monumentală de a se încorona în straie Franceze şi nicidecum saxone, spre disperarea şi revolta Contemporanilor.

Atunci am zărit strălucind o şuviță de păr blond, ca un fir De aur fluturând în aerul cald al unei mine transilvănene. Maica Cea tânără s-a apropiat sfioasă. Era atât de întunecată în Mântul ei, încât atunci când şi-a aruncat brusc îmbrăcămintea V rmelită, cortul s-a umplut de lumina unui soare alb, dar mat,

° ră ca răşina cameelor şi imaculată ca gâhdul Fecioarei. Lăsase Bărbia mică în piept şi nu mai vedeam nimic din nurii ei, ce Ft trebuit să-i înfioare pe artişti si, de ce nu? Pe trapiştii Lui Bernard de Clairvaux, autoflagelatori îndârjiți în chiliile 'oase De la Câteaux. „De ce-ai rămas?” – am întrebat-o Îngăduitor. „De ce-am rămas, de ce-am venit?” – mi-a răspuns ea poetic, apropiind cu încă un pas farul ei alexandrin şi Arătându-mi pentru prima dată ochii ei albaştri în care regăseam Azuriul mării între Argolikos Kolpos şi Spetsopula., Grecoaică?” – am cercetat-o, pentru a constata cât de mult Aveam eu dreptate. Şi aveam, fiindcă trupul ei zeiesc servise Fără îndoială drept Afrodite lui Praxitelles. Rotunjimile ei sfidau Perfecțiunea marmorei şlefuite de mâinile dibace ale lui Ictinus, Callicrates şi Mnesicles, ale lui Colates, Alcamenes şi Agoracritus, dar incapabile să ajungă la acea curbă divină Inventată cândva de Daedalus, în timp ce născocea labirinturi Circulare. La unirea de sus a pulpelor întrezăream că suma Unghiurilor dintr-un triunghi este egală cu două unghiuri drepte, Că unghiurile de la buza acelui triunghi isoscel răsturnat sunt Egale şi că toate unghiurile drepte se pot înscrie într-un semicerc – al crupei oare? —, în timp ce aria aceea geometrică, Asemeni unui embadon euclidian, înfățişa o perie tunsă egal în Care medalionul minuscul, înfățişând-o pe Sfânta Magdalena Despletita, prins în lanțugul de aur roşu, ce-i înconjura mijlocul, Strălucea precum steaua care călăuzise magii şi ferise cămilele Lor de orbire, împiedicări şi căzături care-ar fi stricat toată Legenda. Desi pusesem matematica rece şi precisă pe ea, maica Aceea continua să se apropie arzând şi luminând ca o tortă. Pe Măsură ce păşea elastic, ca pe covoare moi, asemeni ghepardului înfometat şi suplu, dar încă nehotărât să-şi atace prada, Mi-am dat seama că, desi era în mişcare, ea rămânea mai mult Pe loc. Pentru că Timpul, fiind format din clipe indivizibile, MU dovedea că, aşa

cum o priveam, ea nu se putea mişca, Mtrucât, dacă şi-ar fi schimbat poziția, ar fi însemnat că acea!

Rupă indivizibilă, unică şi irepetabilă, se dividea, iar dacă era Repaos, atunci rămânea mereu în repaos, fără să-mi mai atace simțurile, căci Timpul este format tocmai din asemenea cline În care beatitudinea se încrucişează cu reflexul necondiționat Iar acidul clorhidric se amestecă periculos cu hormonii în Partea de sus a stomacului, acolo unde te loveşte cel mai năprasnic iubirea. Fiind o boală ca oricare alta, o dereglare glandulară venită de la înaripatul nostru soare, pătat şi străbătut de Enigme, dragostea îmi trezea obsesia, astfel că mintea mea nu Mai rostea decât un singur cuvânt: ea, ea, ea! Înainte să vă Spun ce s-a întâmplat mai departe, să nu uit sânii ei, asemeni Unor amfore de Chios pline cu nectar, țuguiate la vârf de Ciupitura degetelor olarului elin, când a terminat mângâierea Aceea modelatoare între palme şi a hotărât să dea lucrului terminat un pisc rotund şi mic, ca o boabă de strugure arctostaphylos uva ursi.

Maica mi-a împins umerii, culcându-mă dincolo de scaun şi Mi-a răscolit vesmintele, trăgându-le de pe mine încet – nu se Grăbea deloc! —, jupuindu-mă meticulos, ca pe un miel la ora Însângerată a Paştelui, până ce m-a lăsat gol şi răstignit, ca un Cadavru. A pus apoi mâna unde nu trebuie şi mi-a ridicat vizibil Prestigiul – imediat am răspuns trupeşte şi am luat înălțime, Căci crescusem tare mândru şi tenace la Neapole —, după care M-a încălecat omeneştE. Aşa făcuse Kriemhilda la Tulna cu Ati l a al ei, pregătindu-se de puneis.

În momentul greu în care maica s-a lăsat străpunsă de sulita Mea sâmcelata şi eu am mormăit asemeni ursului în lant, gura Ei umezită de vemilul Marelui Artist, ce-o desenase nervos, Mi-a susurat cu o răsuflare transmontană peste obrazul meu, Care deja începuse să amorțească din dulcea plăcere: „Ştii ca, Taică-tău a murit?" M-am întrebat grăbit în gând: „Care din Ei?" dar n-am avut timp să-i şi spun. „El 1-a ucis!" – a continuat maica pe nerăsuflate, si, dintr-o dată, a început să se Frământe de jale, strigând: „laria!" – precum Brunhilda —., Plângându-1 atât de tare pe tata că toată ura mea împotriva farmLiei se îmbățoşase în ea rău de tot, că se pornise să pârâie ca Gheata lacurilor într-un sfârşit de iama grea, ca o pânză de corat bie sfâşiată în două de vâhturi nebune, ca o buturugă spintecata Cu securea şi apoi lăbărțata în rana lemnului. Profitând de Ție tot dânsa, scuturându-şi pletele de atâta jelit, a continuat:

După sinoadele de la, la, laaaa. Toulouges şi Roussilon, ' itui ăsta de loan Teutonicus – asa, luptă şi tu! —, din Burgundia, a dat ordin să se poarte războaiele numai mierurea şi duminica". Intrarea ei nu prea delicată în subiect nu Mă surprinsese virgin, căci, desi nu m-am abătut nici o clipă De la concepția mea fundamentală, eu mă lăsasem dezvirginat Mai de mult prin ideologia evreului ăla europenizat, astfel că Am lăsat-o să se chinuie mai departe în tortura quasi peripatetică pe care şi-o alesese singură, umblând prin limfa mea Ca un tipar înnebunit de luxură din golful sălbatic de la Porto Heli, în Grecia ei fericită. Mai trebuie să amintesc că maica N-a pierdut prilejul pentru a continua, frământând aluatul ce nu Voia să se-nmoaie, fiindcă

doream s-o aud cum suferă, cât mai Îndelungat cu putință. „Iar dobitocul de taică-tu s-a bătut cu Ai lui Bonifaciu de Montferrat într-o marți". „Trei ceasuri Rele!" – am strigat grăbit, desi înțelesesem că era vorba de Landolffo d'Aquino şi am scuipat în sus. Începuseră transpirațiile. „Da, da, da – a sărit ea de trei ori în şaua armăsarului Împietrit, destinat să-1 tină în spinare veacuri la rând pe cavalerul De Bamberg —,. Trei ceasuri rele, că pentru asta 1-a pus Boşorogul de loan Teutonicus să facă penitentă şi i-a dat Penitențialul lui Arundel". „Cine naiba mai e şi ăsta?" – am Întrebat-o eu gâfâind deja, că grecoaica începuse de la un timp Să-şi asprească regretul după tata şi mi se părea îndeobşte că Are ceva cu mine, nu cu el, tată care-mi dăduse un nume ilustru. „Un timpi-pi-pit!" – mi-a fulgerat ea din nou trupul cu o Figură de stil, de parcă ar fi ridicat pârghia lui Arhimedes cu metoda smuls – des ubi consistam coelum terramque movebo —

W Vreme ce eu rezistam pornirilor lăuntrice ale creierului, Ce-mi comanda: „Termină odată!", strângând din dinți, măci-

°ind smaltul ca o moară de presiune din părțile românilor.

Omodeto gozaimas!" – a mai zis ea pe limba vizitiului Nostru Murillc, ieşit din altoiul tomnatic al unui samurai decăzut Cu o gitană andaluză – onorabile felicitări! Adică – pentru că „icepusem să cred că-i veniseră în sfârşit pandaliile, scurgânu-se de la cele două sfere logosfere către vârful triunghiului lui Tales, de care atât se minunase faraonul Amoris, încă paralizat pe oalĂ. Aşa că iar a fost nevoită să urle de dolm „Şi a murit taicătuuu, ca un câineee, de foameee, că a uitaaa, Boul ăsta de Arundel o pagină despre alimentatieeeheheee. «

În vreme ce balamalele credinței mele argintate au sărit din fljjJ şi am dat drumul unui potop de foc. Sincer să fiu, putea fi Cej Al Apocalipsei, dacă n-ar fi fost după rețeta colegului Roger Bacon de la Oxford, umplând-o pe ființa aceea fără nume -

Dar ce rnai conta cum o cheamă, când avea atâta putere de Convingere în locurile fără nume?

— Cu o mulțime de salpetru.

N-am avut timp să analizez legătura dintre această substanță Sacră, purtând numele sarea lui Petru – religia noastră cunoaşte Un singur Petru! —, şi interiorul carmelitelor. Însă substanța a Încălzit-o repede, până peste poate – asudase parfumat —, Astfel că începuse să urle de aromă că se clătinau franjurile Cortului să se dărăcească de unele singure, până într-un târziu, Când vocea ei, revenind slăbit şi dozat către acordurile basului grav, a terminat ce începuse să-mi spună: „. A uitat boul Ăla de Arundel şi imbecilul de loan să scrie o pagină despre Alimentația în timpul penitentei".

Am rămas un timp asa, în tăcere, fără să mişcăm, pentru a Nu clătina ambrozia caldă şi subțire ce ne umpluse pe amândoi, Ca între vase comunicante – dar mai ales eu, cel şocat din Cauza dezvăluirilor ei – până într-un amurg de activitate, când Orice turmă de vite se retrage la staulele ei, orice cârd de rate Se întoarce măcănind în ogradă şi noaptea trage pielea glugii Sale negre peste capul lumii. „Adică – am zis eu, după ce Ventilația plămânilor a sărit din accelerat şi-a-nceput să păşească Pe marginea arterelor de circulație

în ritm normal de promenadă —, adică vrei să spui că loan Teutonicus 1-a lăsat pe tata Să moară de inaniție?" „Mda!

— A confirmat sictirită şi s-a abandonat alene pe pământul bătătorit, care frigea şi el de atâta energie risipită în lupta semnelor —, mda!

— A mai zis o dată —>

A crăpat rugându-se la mila unui coltuc de pâine cu unt!"

/ne f aut pas etre pauvre, diable!

Mi s-a părut atunci că revolta mea atinsese maximum, Suportabil din cauza acestei mârşavii pe care numai un sistem Nt şi inuman o putea concepe, pune în aplicare şi lăuda, C° loatând nemilos mijloacele modeste de trai ale popoarelor Căruia» na! şi tatăl meu îi căzuse victimă nevinovată —,

~" nlând Terra cu albeața oaselor şi nu a bisericilor, cum ni se Anunță după anul o mie. Fapta înjosea natura umană, aşa „m o clădise Atotputernicul în mărinimia sa dezinteresată, Refăcând semințiile în instrumente ale exploatării omului de Către om în folosul unei clici restrânse de îmbogățiți feudali cierici – fiindcă aveam ceva şi cu Biserica acuma —, abrutizați de corvezi şi legi inutile, decât doar să le sleiască puterile, la fel cum?' eu m< simțeam slăbit, pe propria-mi piele, Dar şi pe sub ea, astfel că puteam vorbi despre asta în cunoştință De cauză. Era o tragedie. Adevărat a fost că, în noaptea anului O mie, lumea a reînvățat zâmbetul – cum spun şi analele —, Dar nu se ştia cine a început. Oare n-a existat cumva un Învățător, poate doctor, care a prins colturile buzelor unui copil şi le-a depărtat, parafrazându-1 pe Pygmalion: „Râzi!"

Uite însă că nu-mi venea deloc să râd, desi mă aflam pe Partea cealaltă a anului o mie.

Am ridicat lent o mână cu dosul palmei în sus, de parcă as Fi dat semn de plecare unor corăbii să iasă din port – „Duceți-vă şi descoperiți India, venind din Est!" – şi astfel înțepenit şi Imaculat în întunericul cortului dominican am rostit: „Eu voi Face o lume mai bună şi mai dreaptă, în care nimeni să nu mai Moară de foame!" Maica m-a privit uimită sticlind în beznă Ochii cu lapislazurii, a întins un brat serafic, rotund şi neted, Ca un cuart şlefuit în fabricile din Leiden, petrecându-1 pe după Flancul meu drept şi-a-nceput să-mi mângâie încet părul de pe Piept, de parcă ar fi căutat cu buricul degetului un ac pierdut În pubensul unui covor de Aşhabad, şi mi-a spus cu un glas În care curgea miere încălzită în lână: „Bine dragă, dar asta Înseamnă comunism!"

N-a aşteptat răspunsul meu ferm şi hotărât, ce stătea gata să Explodeze între buze şi care urma s-o critice aspru – fiind Energjc şi just în acelaşi timp — , ci s-a încolăcit lasciv, precum Colierul lui Polynice de gâtul Erifylei, şi m-a tras peste forma Aceea de ceară în care se turnase Venus Cipriota, invitându-mă Nespus de gingaş să o mai critic o dată.

Buona femmina e mala femmina vuol bastone.

A trebuit să mă supun imediat chemării – lupii urlau în Mine ca la vârcolacii lunii —, introducând din nou jăratec fr Armăsarul meu cabrat, ce imediat a tresăltat înțepat de pinteni;

Simțurilor, motiv pentru care am mai găsit de cuviință să rostesc Cu voce tare ceea ce necheza în mine, ca-ntr-un buiestru:

— Uite-al dracului de comunism, ce frumos se naşte el!”

Qui quaerit alta is malum Videtur quaerere Se vede că cine umblă după mărire Umblă după nenorocire Îmi amintesc oarecum amuzat că la Paris am întâlnit un Negustor genovez pe nume Guglielmo Lunghi Sottoquale. Era Un individ vioi de felul său, umblat şi binecrescut, pe care Marea îl iubea. Cel putin aşa aveam să aflu mai târziu din Relatările lui. Mă încredințase de acest adevăr paradoxal cu o Anumită mândrie funciară în glas, deoarece valurile se potoleau Imediat ce urca el pe puntea uneia dintre corăbiile aflate în Proprietatea sa, pregătită de drum şi navigație, cu calele pline De mărfuri şi cu un echipaj educat la velaturi.

Este adevărat că fabula nu călătoreşte doar pe uscat – din Corturile beduinilor, să zicem, până în poienele trubadurilor, din Limbă în limbă şi din ureche, în ureche —, însă ne tine treji la Toată această viață ce ni s-ar părea monotonă dacă s-ar desfăşura Numai între paragrafele unor legi precise şi între limitele Oralității rigide.

A Povestea operei lui Aristotel se îmbogățise în acel an 1252, Ind^mi-am început cursul de la Saint-Jacques şi când reuşisem Î t esc duşmănia impostorilor împotriva mea, căci n-aveam Treizeci şi cinci de ani pentru a-mi putea lua doctoratul în teologie, ci numai douăzeci şi şapte. Mă mânca cerul gurij sjs Încep analiza operei stagyritului, dar nu puteam fiindcă peripa Tetismul era interzis prin decretul Conciliului Provinciei eclezj Astice de Sens din 1210, reconfirmat prin anatema legatului Pontifical Robert de Cour9on în 1215. Peste această interdicție S-a adăugat şi neputința. Nepotul lui Inocențiu III, papa Gri.

Gore IX, a avut unele idei, găsind că tot ce se discuta în vremea Sa e cam sec şi arid şi că trebuie găsit altceva. Un preot obscur

— A oprit pe sălile Lateranului si, cerându-i binecuvântarea, i-a Strecurat un bilețel – „Există o operă numită Metafizica şi un Autor numit Aristotel”. Papa a transpirat, apoi a stat o noapte şi s-a gândit. Dimineață a ordonat suprimarea preotului – a Murit cu ochii deschişi într-un staul, înfipt într-o furcă de Grăjdar, cu privirile ațintite pentru totdeauna către un bou care Se balega – şi abia în seara aceleiaşi zile a întrunit conciliul Cardinalilor. Nu le-a lăsat prea mult timp să se desmeticească, Anunțându-i doar cu voce gravă: „Interdicția asupra lui Aristotel ăsta rămâne, dar am numit trei magiştri de la Universitate să studieze varza lui să vedem dacă se alege ceva”. „Foarte Bine – a intervenit cardinalul de Rondello —, dar să fie totul Secret!” „Bineînțeles – 1-a asigurat papa —, că doar mi-au Ajuns Averoes şi ai lui”. Numai că după patru luni, unul dintre Magiştri s-a spânzurat, al doilea a damblagii, iar al treilea, care Provenea dintr-un criminal de drept comun, i-a scris: „Serenissime Părinte, nu te mai chinui. Îți trebuie un geniu”.

Oricum, revenind la amintirea mea, cred că lăudăroşenia Lui Sottoquale conținea şi o sărnântă de veridicitate. Altfel am Crede că navigatorii noştri ies din port, dau coltul unui promontoriu, după care ancorează şi se adună pentru a inventa tari, Insule şi popoare. Mută apoi aceeaşi marfă dintr-un loc în altul, Speculând mijloacele noastre modeste de control.

Dar armatorul tocmai se întorsese dintr-o călătorie lungă şi Obositoare, ancorase în portul Le Havre, luase în grabă o şalupă Cu şase din marinarii cei mai destoinici şi de încredere, urcase Pe Sena până în curba de la Epinay, se închinase în fuga la Saint-Denis, printre schele şi blocuri de piatră, pentru ca să vin»

Înapoi impacientat în oraş, fii căutarea unui confesor.

Am păcătuit, frate!" – a început el, la scurt timp după ce „ oprit pe stradă în dreptul palisadelor lui Filip Augustus şi In' wgat să-1 ascult. Nu obişnuiam să discut astfel în drum

111 necunoscuți si, în general, nu ascultam spovedanii. Ele îmi ărcau memoria cu fapte şi locuri neinteresante sau minore,

1 upând spațiul destinat spargerii acelui zid impenetrabil, Nstruit artificial în jurul operei lui Aristotel. În perioada Ceea scriam pe ascuns: „Pentru a simți sensul real al contemooraneităţii, pentru a fi în conținutul timpului tău, în întregul Sens al cuvântului clipă, trebuie să penetrezi vremurile tale şi Să-i apreciezi tendințele, să recunoşti pe cele care sunt viabile şi pe cele care nu sunt decât deviații tranzitorii. Asta înseamnă Să poți fi independent fată de propria ta epocă, distanțat fată De trecut şi să te situezi undeva sus, deasupra existentei tale În contemporaneitate, pentru a privi viața tridimensional, iar Apoi, şi mai sus, deasupra lui deasupra, de unde să poți gândi Metoda cu care vei analiza, din poziția ta distanțată, tot ceea Ce curge pe sub tălpile tale cu numele de viață, către ce, cum şi cu care consecințe".

Vă dați seama că, pregătind ocuparea de către mine a acelui Loc de geniu pentru analiza operei lui Aristotel, nu prea mă Simțeam atras de conversații cu negustori pe mare, genovezi şi inculți, pe lângă altele, însă acel individ m-a tulburat cu Chipul său străbătut de panică. Este deja cunoscut: durerea Ocroteşte viața. Acestei protecții ciudate dăruite de Dumnezeu I se opune frica – simbol al prezentei şi constituției noastre Carnale, în consecință, cine reuşeşte să înfrângă durerea prin Autosugestie se apropie de spirit, trăieşte prin spirit şi poate Comunica mesagerilor lui Dumnezeu. Dar nu despre asta era Vorba.

De la prima observație am ştiut că negustorul cunoscuse o Frică mare, devenind astfel vulnerabil. Omul slab este cel mai Desăvârşit cal de bătaie al Puterii. Se învârte în manejul său Tremurând, iar stăpânul îi trage câte un bici atunci când vrea el, Ş und că animalul nu va judeca mai departe de usturimea Propriu-zisă a sfâchiului. Era un subiect atrăgător, dar nu în sine, Cl Pentru experientele mele. Teama, în cele din urmă, este şi ea un dar primordial, cu care ne naştem, pe care îl constien Tizăm la tinerețe şi maturitate şi cu care trăim zilnic la bătrâhete Până la ultimul horcăit de spaimă. Nu avusesem ocazia sa ni Aflu pe mare, căci pentru un sfânt, dacă nu poate repeta exemplul Mântuitorului, călcând pe ape ca pe uscat şi chiar mai bine Pe aer şi prin foc, este de preferat să evite domeniul. Dar îmj Puteam imagina bătălia cu furtunile, pârâitul acela sinistru din Opera vie, izbitura dură a chilei în val, înclinările amenințătoare Ale catargelor şi groaza oamenilor maturați de apa năvălită pe Punte, abia ținându-se de lemnul lucios al copastiei, la care se Adăugau izolarea într-un mediu ostil, imposibilitatea de a comunica sau de a fi salvat.

De aceea, marinarii erau printre cei Mai buni credincioşi ai noştri. Toate acestea presupuneau o Stăpânire a fricii, cel putin în plan terestru, dincolo de acțiunea Unor divinități marine protectoare. Ridicau capele peste tot pe Unde ajungeau, purtau talismane şi cred că se rugau chiar mai Mult decât preoții, căci carturile erau mai dese decât liturghiile şi cerul mai aproape deasupra apelor decât peste pământ.

Cred că mateloții noştri au adoptat creştinismul fiindcă pe Acesta 1-au găsit la îndemână, desi ei au credința lor proprie iar Jurnalul de bord este o Biblie ceva mai pragmatică, mai reală şi mai palpabilă decât orice concept filosofic.

Un an mai târziu, 1253, reuşisem să ocup una din cele două Catedre ale Universității pariziene, unde predam împreună cu Bonaventura şi John Peckham, în clase paralele. Era prin februarie, când, pe la mijlocul zilei, s-a auzit un urlet animalic venit Din stradă şi un tumult înfricoşător: „Jos cu dominicanii!" As Minți dacă n-aş recunoaşte că mă aşteptam. Explodaseră Maeştrii seculieri, nişte profesori laici transformați în polițişti Ai dogmei, doritori de putere şi duşmani înverşunați ai oricărui Nou concept filosofic. Arn fost înjurați, bătuți, maltratați şi Aruncați în stradă. Obținuseră prin intervenții şi trafic de Influentă emiterea unui decret împotriva noastră si, mai ales, A mea.

N-am putut reacționa, fiindcă îi sprijinea chiar papa. Nurnai Albertus Magnus a reuşit să declare public: „Există oameni care Nu stiu nimic şi care vor să combată cu toate mijloacele Osjrea filosofiei, mai ales împotriva dominicanilor, cărora Meni nu le poate opune o rezistentă serioasă. Doar animalele Blasfemiază ceea ce nu înțeleg".

Va puteți închipui ce scandal s-a iscat după asta, căci pe Gnorant îl poți pune să facă o treabă la care se pricepe şi-1 poți Lauda că o face bine, dar să nu-i spui cumva că mai mult nu i Se cere, pentru că acolo se opreşte mintea lui, acolo se limitează Cunoştințele sale, şi n-a existat vreodată pe lume o dorință mai Mare ca a mediocrității de a conduce, de a stăpâni şi a da Ordine. Este în firea omului ticălos să pună carnea înaintea Spiritului – revărsarea comodă a bucilor pe un scaun este mai De preț la ei decât o vorbă de duh, o părere artistică sau o Contemplare inteligentă. Omenirea era în pericol atunci, la Paris, când conceptele filosofice trebuiau să înghețe într-un Loc – acolo unde se oprise puterea de înțelegere a seculierilor.

L-am privit cu interes pe Guglielmo Lunghi Sottoquale. Era Un laic, un mediocru şi un posibil aliat al seculierilor. Poate Chiar fusese printre aceia care aruncaseră cu ouă în noi, ne Zvârliseră pe caldarâm şi ne scuipaseră. Se îmbrăca bine, nu Ducea grija zilei de mâine, iar dacă nu căutase un sfat la Saint Denis, ci anume la un dominican, însemna că uşurarea lui Trebuia să aibă un grad înalt de noutate, o doză substanțială de Inedit şi paradoxal, dacă nu cumva era vorba chiar despre o Nouă descoperire ştiințifică. Or, acestea numai la dominicani Se puteau destăinui fără pericolul de a fi declarat eretic, fiindcă La noi începuse marea lucrare a cercetărilor şi ni se dusese Faima până dincolo de UraL. Aşa venise un german care inventase culbutorii încă de atunci, un vizionar ce înțelesese peste Timp legătura între experientele cu aburi

de la Oxford şi fabricarea tablei în tara lui, dar descoperirea nu a putut fi promovată fiindcă ar fi afectat dreptul Bisericii de a bate fierul în Vastele sale lăcătuşerii din Thuringia şi Milano. A trebuit să o Clasăm în tratatele noastre despre ştiința sub titlul ermetic:

Instrument de tocat cânepa şi păstrat pentru mai târziu. Unui Sfânt, care dăinuieşte peste veacuri, „redescoperirea" culbutor'lor i se pare de-a dreptul hilară. Dar să trec peste amănunte.

Negustorul nu putea a transpirație, dar nici a parfumm-:

Înțepătoare. A repetat, crezând că nu 1-am auzit: „Am păcătuit Frate!", dar încă nu i-am dat atenție. Era, mai bine zis, unui Dintre acei constructori ai feudalismului, ramaşi anonimi ÎQ Istorie, respirând acelaşi aer cu împărații şi papii, însă parcă mai Putin îmbogățit cu miasme de lauri, şi care, trăind în afara Luptelor filosofice, ale celor cavalereşti şi ale celor pentru Putere, îmbogățeau patriile pe neştiute cu comerțul lor activ —

Când mai cinstit, când mai viclean —, modeşti şi nu prea Cultivați, dar superlativi în meseria schimburilor, cunoscând Popoarele mai bine decât ele însele şi locurile mai precis decât Orice portulane. Îşi îngăduia, din timp în timp, numai în anumite Porturi curate şi sigure, să viziteze o văduvă scăpătată, căreia Îi dăruia o dragoste atentă, multe cuvinte de alinare şi căreia Îi lăsa la plecare o surnă de bani cu care să trăiască decent Până la următoarea lui escală. Femeile nu-1 înşelau, astfel că Povara deziluziilor sentimentale lipsea. Tot în acele locuri, Întreținea copiii văduvelor, dintre care unii trebuie să fi fost Ai lui, dându-i pe la scoli marinăreşti sau întreținându-le trusoul

— Dacă era vorba de fete —, nelăsându-1 inima să-i ştie pe Drumuri. Desi păcătuia ades, abătându-se de la unele versete Ale Bibliei – „să nu preacurveşti", adică să nu prea – omul Acela avea un fel creştinesc de a trăi, departe însă de pasiuni, Dar şi de revelație. Şi, dintr-o dată, acest portret de credincios Comun este izbit de ceva ieşit din firescul numeroaselor lucruri Nefireşti, întflnite în marea largă, spontan şi neiertător, scotându-1 din existenta lui liniară. Nu-i aşa că ati identificat un Candidat sigur pentru o moarte liniştită?

Observați şi ce frumos vorbesc despre oameni!

„Frate, eşti cumva mut?" – m-a întrebat el sincer. „Priveşte Acea ciocârlie – i-am răspuns cu ochii pe cer – şi gândeşte-te Că eşti tu, privind de la loc fix cum stăm noi aici şi discutăm, În tirnp ce gândurile noastre călătoresc, iar sufletele noastre Tac". A ridicat privirile mirat şi a ascultat cântecul vesel al Ciocârliei.

Concupiscenta individului este înclinarea permanentă spre Rău, formă de manifestare a acelei inerții dezvoltate pentru a oară asupra naturii umane de către Dumnezeu. Cifra trei Tre semnificație adâncă pentru noI. Aşa cum ne spune Biblia, FTotputemicul 1-a făcut pe om în trei etape: prima dată, Nreună cu celelalte viețuitoare, după chipul şi asemănarea Î ni dar numai duh, a doua oară 1-a făcut din țărâna, iar a treia Ară când 1-a izgonit din Rai. Această ultimă interdicție, ce Ontrazice încă o dată concepțiile lui Aristotel, poartă pentru Totdeauna pecetea păcatului, căci de atunci a rămas zidită în Om corupția spiritului. Ni s-a lăsat darul de a gândi ceva şi a Spune altceva, ni s-a

pus la dispoziție un mijloc redutabil de A ascunde adevărul —judecata ipocrită – şi un talent înnăscut Pentru delațiune şi minciună. Atunci a fost blestemat omul să Aibă un trecut şi tot atunci a fost inventată Istoria. Nu Întâmplător i se spune curvă.

Dați-mi voie să insist putin pe acest aspect teoretic, în timp Ce negustorul Guglielmo Lunghi Sottoquale priveşte cerul cu Gura căscată şi se crede pasăre, fiindcă mârşăvia s-a învârtit de Mai multe ori în jurul meu şi poate aici găsesc şi eu o scuză Pentru fărădelegile mele. La urma urmei, cum de nu s-au observat în epocă toate crimele făptuite de mine? Pentru că epoca Era ocupată cu alte asasinate şi în primul rând cu cele morale.

OM era deci papa Inocențiu IV, când 1-a chemat pe Federico Al Il-lea la Roma, în vederea unei împăcări. „Hai să uităm Morții din trecut – i-a spus. Ce a fost, dus este şi n-are rost Să mai numărăm câți au căzut de la noi şi câți de la voi. În plus, Dacă îl punem pe Leonardo Fibonacci să calculeze, ne bagă prin Quadratura lui şi nu mai ieşim decât cu minții încurcate M formule şi ecuații”. „Asa este – a confirmat regele. Şi eu

— Am ascultat o dată la Pisa şi patru nopți am visat numai Triunghiuri băgate-n cercuri, pătrate rombice şi volume segmentele în ariI. Aşa e, de acord!” Deci OM a fost papa şi nu un Sfânt, fiindcă în fata pericolului de a i se tăia nasul a fugit din Tobăra sicilianului deghizat în soldat. La prima vedere, Federico Este cel care a încălcat pactul, numai că el are deja o scuză:

Fnocentiu mintea de înghețau apele. Falsifica hărțile teritori- ' or Pontificale, cifrele datoriilor, deforma înțelesul unor texte E iratate. Papa, dacă ar fi crezut cu adevărat în cuvintele Mânuitorului, n-ar fi uitat căci mai de folos îți este să piar Unul din mădularele tale decât tot trupul tău să fie aruncat f»

Gheenă. Ce era dacă rămânea fără nas? Cu el dădea bule? Tye Revine nouă să judecăm dacă acel compromis a meritat, aşa cum Poeții curții lui Justinian, la marea uşurare a morții lui, s-au Grăbit să-1 înjure, desi îl ridicaseră în slăvi până atunci. Umblau Bezmetici prin bibliotecile Bizanțului pentru a şterge urmele Compromisurilor făcute pentru cel ce înălțase Sfânta Sofia, î]

Durea carnea pe papa Inocențiu, încă înainte să simtă lama Cuțitului între ochi. N-a putut îndura frica de durere – ce vă Spuneam eu!

— Şi a declanşat cea mai absurdă luptă din sânul Creştinătății, întorcând cruciada contra credincioşilor, stârnind-o Spre interior, ca o amputare de picior care nu vrea să te asculte La ordinul de pas cadențat. Lăncile ascuțite ale cavalerilor s-au Răsucit împotriva propriilor castele şi domenii. Cine se trezea La un moment dat exclarnând: „Aoleo, astea sunt ale mele!”, Era căsăpit imediat, căci interdicția cunoaşterii operei lui Aristotel îi împiedica să retină cuvintele lui târzii de remuşcare: „Când arn formulat teoria despre psihologia mulțimilor, am Uitat de ce crime este capabilă această ființă monstruoasă, când Ajunge să fie întărâtată”.

Am uitat şi eu să vă spun că răzbunarea este un alt privilegiu al omeniei noastre. Lombardia şi Toscana s-au acoperit Cu cenuşa ruinelor, desi Vezuviul stătea liniştit în oala lui, iar Câmpiile s-au udat din nou cu sângele carnajului. Federico cel Blond şi Nebun, cu gura strâmbată de ură, cu venele umflate De

stricăciunea gândurilor sale demonice, cu ochii tulburați de Câtă descreierare văzuseră, şi încă imaginaseră, şi-apus coroana Pe cap, sfidând astfel Primul Conciliu de la Lyon, apoi le-a Trimis mesajul lui, nu în limba papalității, ci în cea a regalității-' „Non, elle n 'est point encore perdue, cette couronne, et ne me Sera point arrache'e du moins sans qu'il en coute de torrents de Sang!" Ce mare lucru era bucata aia de aur, circulară şi subțiri Împănată cu nişte pietre şlefuite, căptuşită cu mătase şi îngrozitor de grea pentru gâturile subțiri ale spițelor nobile? Şi ce Mare lucru ar fi fost dacă bezmeticul ar fî unit – aşa cum ne Tot amenință – Germania cu Italia?

Par Spania? Dar Franta? Dar Anglia?

Văzând nesăbuința cu care piereau oamenii în acel conflict.

— Am întrebat foarte serios dacă termenul genocid vine într-adeăr de la gens-gentis – înseamnă neam, familie, oameni în General —, şi nu cumva se trage de la ganeo-ganonis, care Înseamnă desfrânare. Mă preocupa această luptă între papalitate şi regalitate, pentru că în planurile mele începuse să se Contureze ideea necesității eliminării neadaptaților, a celor care Nu pot înțelege şi nu se supun voinței de purificare germinate De mintea mea, încă de la Montecassino. Atunci însă, obiectul studiului meu – OMUL – era samarizat cu poverile păcatului şi se afla în mijlocul unei Istorii sângeroase, al unei barbarii Organizate, zvârcolindu-se ca o găină fără cap în propria sa Esența vitală.

„Uită-te, uită-te pe cer, messer Sottoquale!" – 1-am îndemnat din nou pe negustor. „Mă uit, dar, ştiți. Ciocârlia a plecat De mult" – mi-a răspuns stingherit. „Dar despre norul acela Ce spui?" – i-am dat o nouă încercare.

Când ura s-a întețit suficient, Inocențiu s-a dus grăbit la Biblie, a trecut repede peste paginile cu să nu ucizi şi a pus Degetul pe n-am venit să aduc pace, ci sabie.

Aici cred că este nevoie de o nouă precizare. De partea cui Mă aflam eu? Teoretic, atât timp cât omul se naşte şi transmite Păcatul originar, singurul organism capabil să elibereze Omenirea de eroarea lui Adam este Biserica. Dar dacă această Biserică rămâne o concepție abstractă, atunci ea ar trebui să se Afle undeva deasupra şi foarte aproape de Biblie, într-un fel de Concept general însemnând ceea ce a spus Mântuitorul şi menține Ordinea civilizației. Numai că Biserica era în epoca mea cu Totul altceva, mult mai practic şi mai prezent, de vreme ce se Lupta pentru pământ, frontiere şi state clientelare. Coborând Mai jos, în ceea ce citeam noi cu numele de Biblie se găseau „ttr-adevăr? I ciudățenii, cum ar fi dictonul acesta cu sabia.

°are Christos s-a împrumutat din clasicii latini? Căci la 23

Octombrie, anul 42 înainte de Isus, împăratul Augustus a rostit W cinstea victoriei de la Philippi: „Qui gladio ferit gladio perit!"

E aceea, înclinam să privesc cu oarecare înțelegere şi pe Federico al II-lea, pentru că, prin victoria de la Philippi, fusese Distrusă aproape în totalitate puterea aristocrației senatoriale Romane. Cum de am gândit asa? Pentru că nu de o spadă sra Vorba în cercetarea Bibliei de către papa Inocențiu IV, ci (je Semnificația abstractă a acesteia. Mă refer, bineînțeles,] a Otravă! Şi astfel, au început să cadă în convulsii groaznice Rudele şi slugile din jurul regelui, că se apucase Federico să-sj Gătească singur de frică, ardea omletele şi lipea

spaghetele de Fundul oalelor. L-a descoperit pe medicul său evreu ca spion Al papei – vă dați seama de grotescul situației? N-ar mai exista Realismul medieval dacă am putea concepe o iertare din partea Regelui pentru medicul care-1 salvase până atunci din multe Boli şi-i ameliorase vizibil sifilisul, curățindu-i fata de pustule Rubinii şi zemoase. L-a obligat să înghită pe rând toate doctoriile lui, ornul acela trecând prin toate stările posibile şi imposibile ale simptomelor. Mai întâi a făcut tensiune, apoi a dat în Diaree, după care a făcut o ciroză, pentru ca la scurt timp, legat Sălbatic de un scaun, să înghită ierburile contra varicelei, că Ajunsese să piardă toată apa printr-o rinită rebelă, se scăpa pe El peste tot, voma şi iar înghițea cu forța medicamentele pentru Dureri de bătături, impotentă şi otită, până când i-au plesnit Urechile si, într-un târziu, bolnav de toate bolile pământului, a Murit zguduit de friguri, umplut de lepră, măcinat rapid de Ciumă şi tumefiat de varice sparte. Se pune întrebarea: unde S-a dus după atâta suferință, în Iad sau în Paradis?

„Nu cred c-o să plouă" – m-a asigurat Guglielmo Lunghi Sottoquale, cu ochii deja înlăcrimați de cât privise la acel nor.

„încearcă să observi prima picătură, fiindcă în ea se afla Adevărul" – 1-am obligat ca să-mi pot pune ordine în gânduri.

A urmat rândul papei. Inocențiu începuse să creadă că Federico are un protector diabolic undeva, în dreapta sau la Stânga Domnului, strecurat acolo şi bun şoptitor, aşa că s-a Gândit să-1 lovească în suflet. Dar înainte să lovească, vă rog Să rețineți cam ce gândea un papă despre imediata vecinătate A lui Dumnezeu!

Puteam eu să mai cred în ăştia?: u În sffrsit' ştiau toți că Federico are un fiu iubit, pe care-1

Ata arte conducerii, Enzio di Sardinia. Fiul căzuse prizonier

— Fata porților Bologniei. L-au plimbat prin oraş ca pe-un

1 ofeu. Nici el însă nu se dădea în lături de la sfidare, că doar Moştenitorul tiranului, şi pentru că se născuse înainte ca tatăl Au să înceapă cruciada antipapală, purta cu el germenele unei Iri mai adânci şi mai vechi decât creştinismul. Şi-a dezgolit Trupul cu neruşinare, arătând lumii un mădular regesc – king Size, după cum spun englezii —, şi-a despletit părul bălai, ce Cădea în inele până pe fese, şi şi-a mai făcut jigodia sprâncenele, Genele şi colturile ochilor cu sulemeneli femeieşti, să pară Suferind şi feroce, în acelaşi timp. Astfel a fost trecerea maiestuoasă a căruței în care era înlănțuit Enzio, iar unele femei au Leşinat cu ochii duşi în fundul capului, altele depărtau picioarele Şi-şi ridicau poalele fustelor, ca proastele, fără să vrea, doar că Le venea asta de undeva din măduva spinării, în timp ce fetele Mari urlau isterice în cele mai sfâşietoare lacrimi, că li se Cutremurau ude cele mai intime locuri şi le furnica ceva ce nu Puteau încă înțelege. Două dintre ele s-au sinucis, spânzurându-se sub crucifixuri.

De ce acolo?

Doar vreo unsprezece-douăsprezece doamne din înalta societate bologneză au reuşit să-1 vadă pe captiv în temniță, plătind Cu averile bărbaților lor umiliți. De atunci s-au îmbogățit câteva Familii de temniceri şi au dat posterității numele celebru de Captivus. Matroanele rămâneau în celula lui

nepermis de mult, Admirându-1, excitându-1 şi iubindu-1 pe rând, ca şi cum circul Ar fi adus în oraş leul, nemaivăzut, dar deja faimos. Toate Voiau să rămână celebre, împreunându-se cu acel exemplar Matricial, pentru a simți în pântece sămânța Istoriei încolțind, Dând din picioare nărăvaş, ieşind apoi la viață cu chip de înger.

Ce femeie nu-şi doreşte să se împerecheze normal cu un bărbat Ş' din hâtâiala aia a patului să nască un heruvim? De iubire era Vorba, de tot ceea ce li se promitea mereu prin vedenii şi vise S1 n-apucau săracele, decât, cine ştie! Într-o seară ploioasă, pe Paie, cu grăjdarii. Se zvonea că, după repetarea acestor vizite Nalte, Enzio se pornise să urle disperat, cerând moartea. Şi Atunci l-a vizitat chiar papa Inocențiu, care i-a spus: „încă nu Le-ai trăit pe toate, fiule", în urma lui lăsând porunca să nu fie Oştean în Bologna care să nu-l fi avut, astfel încât atunci când Trupul acela chipeş, făcut zdreanța va ajunge rege, să nu poatj Da un ordin de luptă fără să roşească la gândul că-1 transmite Bărbatului său. După cum vedeți, foarte OM era şi papa Inocențiu ăsta, care, la rândul lui, după ce-i fuseseră căsăpite Mama, sora şi ibovnica din ordinul regelui – violate mai întâi, Apoi trecute prin pari cu noduri – se apucase să lingă sare ca Vacile şi să rumege iarbă de unul singur, noaptea, în pat, cu Speranța că într-p zi va putea da lapte numeroşi! 6r săi fii nelegitimi, născuți slabi şi uscați, ca scrumbiile.

Cam atât despre oameni, dar şi despre mine, deoarece sper Că înțelegeți acum dorul meu de selecție, de împărțire dreaptă şi homicid national.

La toate astea mă gândeam în timp ce Sottoquale căuta Înnebunit un alt nor la care să se uite, pe măsură ce eu socoteam Tot mai precis că nu sunt chiar atât de vinovat. Eram conştient Încă de atunci că, o dată cu puterea dăruită de Dumnezeu Preoților de a lega şi dezlega oamenii din păcatele lor, primisem şi acea calitate de a mă situa între celelalte două taine, care Cresc în credincios speranța mântuirii. Noi stabilisem caracterul indelebil al tainelor botezului, ungerii şi preoției, ştiind Foarte bine că dacă omul se naşte numai o singură dată, el Primeşte un semn distinct, tot numai o dată. Deci, chiar în Interiorul nostru trebuie căutată dumnezeirea, fără a fi Dumnezeu însuşi, ci numai ceea ce a lăsat EL acolo, atunci când Ne-a pedepsit. „Messer Sottoquale – m-am hotărât să-i vorbesc, Într-un fel de concluzie la ceea ce el nu putea pricepe —, porți În tine un semn făcut de preot în baptister, iar eu îmi simt cu Fiecare respirație pielea unsă cu mirul divin, moale şi catifelată". A îngenuncheat imediat, a ridicat încet poala sutanei Mele, a sărutat-o şi a început să se roage asa, murmurând.

Mă interesau astfel de cazuri. Când oamenii sunt speriați ei Au acelaşi chip, al fricii de care vă vorbeam, astfel că n-aş Putea descrie trăsăturile fetii lui, desi cercelul prins în urechea Dreaptă, imitând moda berberilor, nu 1-am uitat. Era, mai Cn-abâ, o za ruginită, ce m-a purtat repede cu imaginația la Talisman legat mai mult ca sigur de o întâmplare în care Iată i-a atârnat într-un fir subțire, decât o bijuterie cochetă, Asemănătoare celor pentru care se bat marile doamne şi din Cauza cărora stâmesc războaie şi noi impozite cu uşurință Scăpării unei batiste pe joS. Şi mai era ceva care mi-a trezit Interesul – pentru a termina acest ocoliş lung şi obositor despre Oameni, în general, papa

şi regele, femei nesătule şi credincioşi De rând —, anume faptul că, stând la picioarele mele, curat Îmbrăcat şi îngrijit la gură, Sottoquale avea unghiile negre, Păstrau culoarea unui pământ acid, greu de îndepărtat după ce Îți intră între piele şi cheraten sau în locurile mai înguste şi Strâmte. Scurmase, râcâise țarina undeva, în grabă şi disperare, Dorise să se bage în gaură de şarpe sau ce?

„Am păcătuit, frate" – a repetat nerăbdător, simțind cum Trece timpul pe lângă el, ca o pală de vânt la întoarcerea prin Ambardee a corăbiei sale celei mai dragi.

Ne-am aşezat pe piatra unei bănci din parcul Myropola.

„Vorbeşte, fiule" – 1-am îndemnat, complet trezit „Am ascuns duhovnicului meu din Genua scopurile adevărate ale ultimului Meu itinerar – a început să povestească, respirând sacadat —, Desi mă întrebase cu insistentă unde mă duc", „îl interesau locuri, drumuri şi poduri?" – 1-am întrebat curios. „Da, Frate – s-a grăbit să-mi confirme cu însufleţire. A întins şi o Hartă pe lespezile bisericii şi m-a pus să-i indic punctele de Oprire, zonele de aprovizionare, izvoarele cu apă de băut de pe Traseu, ceea ce şi mie mi s-a părut ciudat la un preot."

Lucrează pentru venețieni" – 1-am asigurat cu o anume Bruschețe. Negustorul a rămas cu gura căscată. Semăna cu o Sanda descusută de umezeală. „Dar continuă, nu te opri" —

— Am îndemnat, pentru a-1 scoate din năuceală. V-am spus:

Ftegustorii nu prea străluceau în deşteptăciune. A stat totuşi Putin în cumpănă şi chiar a pufnit uşor pe nas, apoi a rostit Îmbufnat: „Al naibii, la asta nu m-am gândit." „Eh, şi dumneata Acum! – 1-am liniştit din nou. Înseamnă că eşti prea onest." » Da, dar." – a încercat el să insiste pe acea descoperire amară De ultim moment, căutând totodată să mă atragă într-o problemă politică pe cât de dezgustătoare, pe afât de periculoasă.

Tămâia Bisericii noastre catolice se descărca în portul Venetj Si., dar să nu mai vorbim. „Nu te opri deocamdată la senti Mente, trăiri şi senzații" – i-am făcut semn să continue, într»

Timp, m-am salutat cu studentul meu, Tolomeo de Lucques, cai»

Trecea spre hanul „Cizma rosie" de la Dioney. Purta sub brat Ultima bulă a papei Inocențiu IV emisă împotriva noastră -

Etsi animarum, o imbecilitate concepută şi scrisă de un om Debil – şi ştiam deja ce va face cu ea după ce va mânca din Berbecul pregătit din timp de maestrul bucătar Melanger şi După ce va înghiți o vadră de vin. Acest intermezzo i-a mai Curățat negustorului îngrijorarea de pe fată, înlocuind-o cu Imaginea idiotului credul. Dar, încercând să revină la ce avea De spus, sprâncenele i s-au arcuit din nou în jos, ca o siluetă De cioară la orizontul unui câmp incult. „I-am spus că urma să Plec în Portugalia – a hotărât el totuşi să povestească mai Departe —, având la Sineş un transport de lână pentru câțiva Seniori din Ferreira, între Sado şi Guadiana, urmând să petrec Vara acolo, pentru odihnă şi pentru culesul portocalelor încă De verzi. Am inventat toate astea, frate, ca să mă creadă." „Ştiu – am clipit din nou înțelegător –

amănuntele dau credibilitate." „Asa este, frate predicator, ce bine că te-am întâlnit!

— Mi-a confirmat el, apoi a continuat: în realitate, aveam o Limbă." „O ce!" – am sărit ca ars. „O lingua, ptiu drace, Informator, iartă-mă Doamne, c-am început să vorbesc şi eu

— Ca." „Ca cine?" – m-am interesat. „Ca magiştrii seculieri, Mă scuzi frate, stiu că nu prea vă înțelegeți, v-au dat afară de La Universitate." „Da, da, acum înțeleg" – am intervenit eu, Lămurit, dar şi grăbit să schimb vorba de la zona fierbinte a Bârfei. „în largul insulei Anaphi – a spus Sottoquale – am Salvat astă-primăvară un pescar de la un naufragiu". „Dar asta Este o faptă bună, fiule! – 1-am felicitat, pentru a-i întări Încrederea. Un informator salvat de la înec îşi plăteşte salvarea Cu informații." „Nu, nu despre această întâmplare e vorba —

M-a contrazis el, atingându-mă înțelegător şi cu o mână Binevoitoare. Eu am mai făcut fapte bune, fac de câte ori fintu Vine, am dat şi la săraci. Pescarul era epuizat. L-am hrănit, Rahat; boulu'

Ca Să tragă mai tare.

Că nu era

^Trebuie

— A continuat el serios Arazin." „Şi chiar dacă era – i-am vorbit apăsat, desi îmi Venea să vărs —, gestul contează!" „Nu i-a rezistat inima, frate

— A pornit Sottoquale să-şi frângă manile şi să intre iarăsi în Agitația aceea nesănătoasă; o mai mtâlnisem şi la unii enoriaşi După ce făceau un păcat mare şi se aşteptau la o pedeapsă Imanentă. Dar înainte să-şi dea duhul – a mai zis – şi să Treacă încercările Purgatoriului, iar acesta este unul din motivele Care mă tulbură, frate, mi-a destănuit locul unde se află." „Eh, cine?" – am întrebat amuzat. Omul a lăsat ochii în pământ şi i-a strâns să-şi rupă pleoapele, într-un târziu, a rostit printre Dinții abia descleştați: „Piatra filosofală!"

Eu pe asta o mai auzisem. Pentru un moment, am intuit că Mă aflu efectiv în fata unui credul înşelat de un escroc. Căutam Deja un motiv pentru a rupe discuția şi-mi părea rău că nu Trece înapoi de Lucques cu Guglielmo di Tocco sau chiar Wilhelmo di santAmore, duşmanul meu, pentru a mă târî într-un Proces în fata papei şi a conciliului cardinalilor. Acest maimuțoi Ambulant se afla în spatele tuturor atacurilor împotriva mea, Seculierii îl foloseau ca provocator, iar rudele lui din preajma Papei Inocențiu, ca informator în Universitate. Mă ura, fiindcă Îl făcusem de râs într-o zi în fata studenților spunându-i că Seamănă foarte mult la mers şi la chip cu o veche cunoştință De-a mea, Mengistu, că, de fapt, toți seculierii lui seamănă Mtre ei şi că probabil au avut acelaşi tată: Prostia! „înțeleg că Nu mă crezi, frate – a revenit negustorul meu, cu un regret Sfâşietor în glas —, însă omul acela era valah."

N-a trecut mult după vorbele lui şi am simțit deja cum mi Se slfecoară pe la coltul ochiului drept imaginea ciobanului în Onoarea şi cu căciula pe cap, care 1-a umplut de vânătăi pe Di Dacia, trecându-şi oile pp%suburbiileParisului.

Apoi, pe la coltul ochiului stâng, au trecut în sens invers Cete de năvălitori. Cineva i-a întâmpinat cu furcile, iar în creieri Mei au început să se audă jalnice schelălăieli de durere, căci Venise vremea marii invazii a tătarilor.

Reacțiile chimice sunt spectaculoase. Ele impresionează pe Neinițiați, căci fumul ieşit din magneziu încălzit la foc, flacăra Albastră şi sfârâitoare care însoțeşte arderea dovedesc existenta Unei forte interioare – invizibile, de altfel —, a unei energii la Care, mai de mult, se închinau strămoşii noştri. Un bob cât o Nucă din piatra filosofală azvârlit peste o mie de uncii de mercur Se prefăcea într-o pulbere de culoare rosie, din care se extrăgea O linguriță şi se arunca în altă mie de uncii mercur, apoi se Repeta operația până la a patra metamorfoză, în finalul căreia Apărea aurul; cel mai pur. Cam atât am înțeles din treaba asta Mecanică, explicată pe îndelete de Albertus Magnus. Nu m-a Interesat niciodată, dar nici n-am criticat-o. În ce mă priveşte, N-aveam vreun interes lumesc, aurul fiind pentru mine un metal Ca oricare altul, însă nu puteam nega influenta pe care ar fi Exercitat-o asupra regelui, dacă ar fi avut în stăpânire piatra filosofală sau pe deținătorul acesteia, în loc să înalte catedrale şi Mânăstiri, ar fi cheltuit pentru cucerirea lumii, inclusiv a unor Locuri sterpe şi neinteresante, unde legiunile noastre s-ar fi Măcinat rapid, o dată cu autoritateA. Aşa că am hotărât să-1

Ascult mai departe pe Guglielmo Lunghi Sottoquale.

Ignosce fatenti.

„Am urcat prin porțile Bizanțului vechi până în Pontul Euxin Şi-am ancorat în locul indicat de naufragiat. O plajă întinsă, Scobită de bălti sărate, plină de smârcuri şi papură arămie. Unii Dintre însoțitorii mei mi-au arătat o colină înaltă şi ne-am urcat Acolo.” „Domina locul?” – 1-am întrebat, desi cunoşteam că Navigatorii au în general un simt deosebit al uscatului, astfel Că întrebarea mea avea menirea de a-1 pune la încercare. „Sigur

— Mi-a răspuns repezit. Cât vedeai cu ochii, era numai stepă.

Imediat sub deal era un lac întins, iar în spate – marea. Am Construit acolo o cetate.” „Foarte bine!” „. Şi i-am pus Numele Vicus Novium”. „Foarte bine ai făcut – 1-am lăudat Din nou, binecuvântându-1 şi cu o cruce mare peste creştet. Nu Ebuie să existe loc pe lume unde să nu sfințim prezenta Oastră cu un zid”. „La fel m-am gândit şi eu – m-a încredințat Emoție negustorul. Am început să prospectăm hinterlandul „» Cum a SPUS^” ~ l”301 °P”t pentru o clipă. „Hinterlandul – a repetat el binevoitor —, adică zona de interior a unei JXji „ „Este un cuvânt german, nu?” „Da, frate, german” – a Recunoscut el, oarecum încurcat, neştiind dacă îmi face plăcere Sau mă irită. „Nu căăă.

— I-am explicat —, dar şi eu provin Dintr-o familie germană, însă nevorbind, mai pierd.” „Eh, Stiu şi eu două-trei cuvinte” – m-a asigurat el roşind. „Nu, dar Ai pronunțat foarte corect.” „Cu modestele mele mijloace” —

A zâmbit el flatat. „Hai, zi-i mai departe” – 1-am îndemnat, Acordându-i un surâs complice. „Asa – a redevenit el serios.

Ferindu-ne de vipere şi scorpioni, stârneam şi tot felul de alte Vietăți, dar mai ales stoluri mari de păsări albe până ce, cam Spre stârsitul lui august, am întâlnit un om. Era bătrân, cu fata Tăiată de griji, cu barba încâlcită de vânt,

îmbrăcat în zdrențe, Cu picioarele goale şi murdare de pământ. Dădea la peste într-un Lăcuşor ceva mai răsărit pe care se plimbau lebedele. Când Ne-a zărit, nu s-a speriat, desi arătam ca dracu', ne-a făcut Câteva semne de lehamite, vorbindu-ne într-o latină stricată: «Degeaba ati venit, că tot mă dor şalele». Ce părere ai de asta, Frate?" „Ciudat – i-am răspuns gânditor —, dar povesteşte mai Departe, fiindcă a început să fie interesant". Negustorul a rămas Putin în cumpănă, adunându-şi amintirile, apoi a continuat: „I-am vorbit, el s-a uitat lung la noi, cu neîncredere, şi ne-a Întrebat: «N-ați venit după piatra aia filosofală?» «Ba da!» am Recunoscut uimit. «Eh, atunci aflați că am luat toate medicamentele voastre şi tot n-am eliminat-o», ne-a strigat el înciudat şi pot să spun, frate, că abia atunci am descoperit că purta Un sal de lână în jurul mijlocului." „Stai putin – 1-am oprit pe Genovez – cum adică, n-o eliminase?" „Păi, exact asta 1-am Întrebat şi eu: «Cum adică n-ai eliminat-o, omule?» La care E' a dat din cap nemulțumit, s-a ridicat cu greu în picioare, Schirnonosindu-şi fata aia zbârcită de durere şi ne-a spus: «Dom'ne, sunteți oameni serioşi sau ce rnama dracului? V-am PUS că vă dau piatra filosofală acum cinci luni, că n-o mai I.147

Suport de durere, şi m-ați pus să vă dau eşantioane. V-am dat Dar tot mă doare». Atunci, unul dintre însoțitorii mei a avut O străfulgerare de gând bun şi s-a repezit să precizeze: «AJ„

Erau venețieni, omule. Nişte mincinoşi». «Venețieni, genovezi Nu mă interesează, eu risc multe că vă aştept aici». «Genovezij Îşi tin promisiunile», am rostit şi eu grav şi impozant, luând o Poziție de tenor, ca să-1 impresionez, în sfârşit, amărâtul s-a Uitat în dreapta." „S-a uitat în stânga" – am completat eu „Exact – mi-a confirmat Sottoquale —, s-a uitat în stânga, dar Pe furiş! După care şi-a băgat un deget pe gât, a icnit odată «Na!» şi a vomitat în palmă o lingură de zeamă galben-verzuie.

Ne-a întins-o". „A făcut el chestia asta?" – am întrebat eu, De-a dreptul impresionat, dar şi bănuitor, în bună măsură. „Da, Frate. «Na!

— A mai zis – luați-o la alchimie, dar repede, până Nu ne prinde Negru-Vodă, că n-am voie să vă dau» „. „Borâtura Aia?!" – m-am arătat eu şi mai mirat. „Stai să vezi, frate Dominican – m-a prins iar de brat, parcă şi mai agitat, Genovezul. Borâtura aia. Se-ntoarce, frate, cu spatele, cum ar Fi asa, şi încalecă o cruce mare, cioplită grosolan, dar mare, Mare, ca cea pe care o înălțam noi în ziua de Crăciun pe colina Quirinalle, să se vadă de departe. Se prinde cu mâinile strâns De cele două aripi pe care stătuseră brațele pironite ale Mântuitorului, uite-aşa! Bate cu călcâiele ude în bârna aia groasă «Diii, na!» strigă şi se înaltă, minune mare, în zbor". „Dădea Din aripi, sau plana?" – m-am interesat. Genovezul a clătinat Din cap, semn că face efortul să-şi aducă bine aminte: „S-a Aplecat mai întâi pe stânga, pe deasupra capetelor noastre uluite, Apoi pe dreapta, ca o pasăre mare, s-a răsucit şi o dată peste Cap, de-am crezut c-o să cadă grămadă. Dar nu, a luat înălțime şi s-a pierdut în văzduh, lăsând în urmă un şuier de vânt subțire".

„Mai aveai zeama aia?" – 1-am chestionat. „Păi, rămăsesem Asa, cu palma întinsă. Cum altfel să fi rămas după o asemenea Vedenie. Numai că imediat." „Stai putin – 1-am întrerupt din Nou. Nu merge mai departe. E

adevărat că cine deține piava Filosofală poate să zboare, dar nu ea singură este sursa zborului. Mai zboară oamenii şi din alte motive. Bunăoară, Dacă înghit prea mult aer. Dumneata, ştii de ce ai perii ăia u1 „ _ mi-a răspuns Sottoquale evident nelămurit. „Ei Fi ai ca să nu inhalezi prea mult aer". „Să nu halesc?"

Să nu inhalezi – am precizat. Altfel, baloanele plămânilor „.„S5 înfrângă cu totul greutatea corpului şi te ridică la cer Jtr.0 clipită". „Când eram copil – s-a arătat foarte mirat

1 esustorul – am suflat cu trompeta în gura unei vaci şi nu a Burat". „Nu e valabil la animale – i-am explicat eu, lăsându-1

Însă să trăiască în nevinovăția lui. Numai omul, având judecată şi credința, dozează cantitatea de aer prin nas şi poate face Figuri acrobatice", „îți sărut mâinile cu evlavie, frate!" – a Strigat şi a dat să se aplece, dar 1-am oprit. A rămas însă în Continuare agitat. Vorbea cu însuflețire: „Numai că imediat Ne-a întunecat un nor. Însoțitorii mei m-au tras speriați de Mânecă: «Lasă-1 stăpâne, un vrăjitor, lasă-1, am mai văzut de Ăştia în Egipt, lasă-1, că vine urgia» „. „Si venea?" „Venea, Frate, într-adevăr, o urgie şi se auzeau deja tropăiturile furioase Ale cavaleriei acelui Negru-Vodă. Probabil că nu întâmplător Îl chema asa. Ne-am refugiat în cetate, dar pe urmele noastre Un viscol sălbatic rupea stepa. Lebedele zburătăceau în aer, Lovindu-se între ele în neştire, popândăii săreau din găurile lor Ca muşcați de şarpe, făceau ca arcurile, apele se umflau si." „Nu insista – 1-am oprit —, cunosc scena. Spune mai bine, ce-ai Făcut cu zeama aia?" Guglielmo Lunghi-Sottoquale a căutat Cu ochii măriți amintirea acelor imagini pe cerul Parisului. Dar Firmamentul Lutetiei era pacific, căci jos, printre case, armele Fuseseră înlocuite, datorită dominicanilor, cu condeie. Negustorului îi jucau privirile în orbite şi i se zbăteau sprâncenele în Sus şi în jos precum o coadă de bergeronnette. A rostit cu Amărăciune: „Nu stiu. Când furtuna s-a apropiat de noi şi Zidurile au început să se prăbuşească în preajmă, nu stiu, am Început să scurm cu unghiile ca să mă ascund undeva, oriunde, Numai să nu mă strivească". „Era presiune mare?" – m-am 'Weresat, desi mă cam lămurisem asupra genovezului. „Da, Parcă mi se crăpa capul" – mi-a confirmat el. „Presiunea este

0 forța aplicată asupra unei suprafețe – i-am spus eu, făcându-1

Atent cu un deget. Dacă suprafața este cunoscută, în speță, Voastră, atunci mai rămâne de determinat cine e forța.

Forța este cauza determinantă a variației vitezei unui punct Material. Valoarea noțiunii de forța rezidă din faptul ca ea Permite să se stabilească o relație cantitativă între variația Impulsului unui punct material şi alte mărimi caracteristice Corpurilor cu care acest punct se găseşte în interacțiune. Deci Trebuie să presupunem că acel Negru-Vodă avea un corp Deosebit." „Şi eu zic că avea – a recunoscut Sottoquale cu Jumătate de gură, apoi s-a alarmat din nou: Urlam şi săpam în Timp ce în urechi am auzit clar o pârâitură groaznică, un scrâşnet De fiare şi lemn şi-am văzut vârful corăbiei noastre ridicându-se Peste meterezele cetății şi cum se înțepeneşte toată între crenelurile ştirbite, zvârlită de valurile furioase ale mării." „Bineînțeles, nu te-ai mai gândit la zeama românului." „Am fugit Pe la bulgari ca nişte demenți. Lumea ne dădea

câte un coltuc De pâine, o ulcea cu apă şi ofta: «Săracii! Ăştia sunt a unsprezecea serie de bezmetici», şi ne priveau atât de jalnic."

L-am sfătuit pe negustor să se roage noaptea la un stejar Aflat în pădurea din preajma cartierului Pont-du-Change, unde A murit subit, pe întuneric şi aproape pe nesimțite. Tâlharii Care-şi făcuseră culcuş acolo fuseseră înainte chirurgi cathari, Aveau mâini uşoare, cuțite subțiri şi cunoşteau unde e carotida, Chiar şi cu ochii închişi. Niciodată nu dăduseră greş, aşa că nu Mi-am făcut probleme asupra preciziei rezultatului.

Să vă descriu scena:

Guglielmo se duce în pădure încă de seara. Se împiedică de Vreo două-trei ori în rădăcini, fir-ar al., n-are importantă, Credința e mare. Ultimele păsările se retrag poetic la cuiburi, Dar suficient de liniştit pentru ca genovezul să nu bănuiască Nimic. Umblă pe poteci, dă crengi la o parte, undeva a trosnit, eh, o ciută, mai curge şi-un pâraiaş prin apropiere, de-acolo Vin zgomote, copacii foşnesc leneş, în sfârşit, poiana, stejarul Mare în centru, a servit druizilor pe vremuri, unde este tradiție»

Este şi mister, deci a avut dreptate fratele Tommaso, bun sfatLe spusese marinarilor săi: „Băieți, nu veniți, merg singuf'

Trebuie să fiu numai eu şi ruga". „Bine, stăpâne, du-te, noi te Aşteptam la ieşire, dar să nu întârzii, că se răceşte ciorba de Peste". „Mâncați fără mine, că nu stiu cât stau". S-au dusSottoquale păşeşte pe iarba grasă, musteşte de umezeală, şi-a Dat tălpile, dar n-a pătruns, slugile i le-au frecat cu seu.

Oameni de treabă", gândeşte. Înconjoară stejarul, nimic, coaja „spră, furnici care coboară spre muşuroaie, trebuie să fie mai Încolo, nu le mai vede, ramuri groase mai sus, un cuib parcă De ceva, între pasăre mare şi mică, jos, la rădăcină, găinat alb, Proaspăt, are pui. Îşi alege un loc mai neted, stătuse cine ştie Ce animal să se odihnească la umbră peste zi, iarba e culcată, Se pune în genunchi şi începe: „lartă-mă, Doamne, că 1-am Mințit pe duhovnicul meu din Genua, dar ai văzut că era Venetian, apoi iartă-mă că am pierdut zeama valahului, în loc Să fi adus piatra filosofală lumii, promit să mă mai duc o dată, Îmi iau ulcele cu mine, carafe şi borcane, epu." si, dintr-o dată, Harst! Mai întuneric decât întunericul în care stătea.

Ştia deja prea multe.

Omul acela aparent inofensiv, devenise extrem de periculos pentru societate, în ochii profanilor, piatra filosofală era Un mister tehnic, deținut doar de câțiva inițiați, legat direct de Pământul pe care ne căram viața în spinările noastre încovoiate de nimicnicie. Mai bine zis – de mineralele care-1 compun, În esență, se zvonea că, datorită unității materiei elaborate de Dumnezeu, metalele sunt identice, dar diferă prin forma lor.

Desfăşurând lanțul metalelor cunoscute, fierul era cel mai Impur, în timp ce aurul reprezenta perfecțiunea materiei. Astfel, Alchimiştii aplicau procedee laborioase pentru transformarea Calitativă, în trepte, a mineralelor, cu scopul obținerii unei Cantități cât mai mari de aur. O lume aurită ar fi alungat întunericul dintr-un Ev Mediu înțeles ca „o noapte lungă de o mie de Ani într-o epocă în care se lucra mai ales noaptea". Transmutarea luată de la zero este un proces îndelungat în cursul Căruia fierul era transformat în aramă, arama în

plumb, plumbul Ln staniu, staniul în mercur, mercurul în argint – la el te puteai

°Pri, căci argintul era suficient de interesant pentru banii secolului —, apoi argintul în aur. Până aici, totul era credibil, cu ExcePția rezultatelor. Când ne-au băgat arabii vrăjitoria asta în AP> au făcut-o cu scopul de a ne da o ocupație alambicată, de Ne macera în căutări şi ascunzişuri ferecate în simboluri, în timp ce ei se extindeau militar, cucereau şi ocupau teritorjpână în inviolabila noastră Europă. Bine gândit! Numai că Adevărul era altul. Această evoluție a metalelor de la impuri, Tatea cea mai ordinară la măreția simplă a aurului, ascundea În fapt realitatea soartei umane, scopul existentei omului, acela De purificare a păcatului originar. „Adevăratul univers este Acela văzut de copil", spunea Aristotel, umblând prin grădinile Atenei. Copilul este o materie primă în care se găseşte păcatul Inoculat ca un germen – am mai spus-o —, mic şi introvertit, şi creşterea sa obişnuită este o ascensiune calitativă Asemănătoare celei a metalelor, din mai bine în mai bine, Tinzând spre omul perfect.

Pe tot acest drum, individul trebuie să-şi perfecționeze eul Prin educație şi credința. Astfel, cu cât înaintează în înțelepciune şi credința, se apropie de aurul cel mai pur, care este Însuşi Dumnezeu, în aceste condiții, rezulta foarte clar că piatra Filosofală, adică vehicolul acestui proces, se afla chiar în om.

Deci, în om trebuia căutată piatra filosofală. De ce insist pe Această explicație? Fiindcă Guglielmo Lunghi Sottoquale Descoperise acest adevăr; el ştia deja că în măruntaiele omului Ăla, printr-un extract din sucul său gastric sau printr-o probă Din piatra pe care o are insul la vezică, putea obține substanța Care-1 ajuta să zboare pe cruce. Or, aici este secretul preoților, Al celor trimişi pe pământ, adică printre minerale, pentru a Conduce acest proces, învățătura noastră, îndemnurile la asceză, Studiu şi credința – mă refer îndeosebi la dominicani – sunt Procedee inscripționate în veac, prin care mânam această Omenire spre mântuire.

După cum păstorul imprimă oilor sale un semn, care Deosebeşte totdeauna oaia şi când se rătăceşte, si, după Cum ofițerul şi soldatul se deosebesc de ceilalți oameni Prin insignele pe care le poartă, chiar când dezertează Din demnitatea lor, tot astfel se imprimă şi în credincioşi, prin împărtăşirea de botez, de ungere cu sfântul Mir şi de hirotonie, o însuşire, care rămâne chiar dacă Dispare harul, şi care-i dă dreptul la primirea sau Transmiterea darurilor dumnezeieşti.

— E s-ar fi întârnplat dacă piatra filosofală ar fi căzut pe mâna (Tustorilor, a celor alungați din templu? Probabil, o demonere rapidă, o inflație si, mai devreme sau mai târziu, o U. Jere în derizoriu a luptei pentru înfrângerea păcatului.

P1 observați cum, în apărarea şi iertarea păcatului meu de 'mă împotriva acelui nefericit negustor, folosesc cu iscusință Logica? Rațiunea este aceea care dovedeşte că e mai bine să Moară un om decât o Biserică. Socotind însă că Sottoquale Avea calitățile de care am vorbit, precum şi moartea lui Nedreaptă, cred că a ajuns în Paradis, unde îi este bine. Un Asasinat pe pământ poate fi o rnare răsplată în ceruri, altfel nu S_ar putea admite exterminarea lui Thomas

Becket din ordinul Lui Henric al II-lea şi alte câteva omucideri celebre, care au Netezit drumul dominației credinței asupra rațiunii.

De altfel, ultima mea discuție cu profesorul cel mai mare şi Mai înțelept al secolului nostru, Albertus Magnus, purtată în Capela din Anagni, avea să-mi întărească unele convingeri.

Mărețul savant a început politicos: „Ai rezolvat problema Atitudinii tale la atacurile lui santAmore ca un doctor în teologie şi nu ca un discipol. Mi-a plăcut tăcerea ta superioară şi Îngăduința cu care 1-ai lăsat să te scuipe. Bănuiesc că pregăteşti O răzbunare cruntă". „Asa este" – 1-am încredințat. Apoi, Imediat, m-a întrebat fără vreun ocoliş: „Ai ucis?" „Da" – am Răspuns, lipsit de ezitări. „Va trebui să faci lucruri fantastice

— A continuat el oftând —, care să curețe aceste crime." Pe Moment, gândul m-a dus la Procopius din Caesarea. El scrisese O lucrare – De aedificiis, un morman de murdărie tipic scriitoricească – în care lăudase atât de umil şi linguşitor pe lustinian, încât însuşi acela, când 1-a chemat la pat, i-a spus: „Dom'ne, Nici chiar asa!" Apoi, după moartea împăratului, a publicat Istoria secretă – anekdota – spre salvarea numelui său şi a Demnității sale. „Voi ucide în continuare" – i-am replicat lui Albertus, cât se poate de sigur pe mine, conştient că nu mă Yoi putea opri. „Atunci – m-a sfătuit el —, nu înşela şi nu te Msela cu inutila fățărnicie." „A ucide duşmanul lui Dumnezeu E este?" – m-am apărat întrebând. „A înfrunta pe Antichrist"

~ mi-a răspuns. „Atunci, eu asta fac" – a venit şi precizarea mea hotărâtă. „Nu fi aşa de sigur – a oftat el din nou. Dar Oricum. Omoară cu măsură, judecă înainte, convinge-te." (55'

Poate cunoaşte adevărul?" „Nu, dar găseşte măcar un motiv Plauzibil" – m-a îndemnat el. „Alții omoară pentru mai putin"

— I-am spus cu o nuanță de reproş. „Dar şi idealul lor e rnaj Mic" – au fost ultimele lui cuvinte, apoi am trecut cu toții la Masă.

Horribile dictu el audiții.

Acest individ mic de statură, durduliu şi delicat ca un bebeluş M-a îndrăgit încă de la început, de când i-am fost prezentat pe O stradă răsucită şi acoperită de streasini, chiar de către loan Teutonicus. Generalul Ordinului dominicanilor se afla în elanul Unei efuziuni hazlii, care-1 mai apuca uneori, la schimb cu Îndelungatele luni de posomoreală din timpul iernii. N-a rezistat ispitei melodioase de a mă lăuda în termeni care-ar fi Înmugurit şi obrajii cei mai vestejiți, ar fi înroşit şi cele mai Transparente vârfuri de urechi iar, cu putină imaginație, ar fi Migdalat şi privirea cea mai ternă. Desi Albertus Magnus s-a Arătat încântat şi doar atât, oferindu-mi un surâs binevoitor, dar Rezervat, sunt sigur că între patru ochi, când loan Teutonicus I-a spus: „Auzi, pustiul ăsta, aşa cum îl vezi, a băgat-o în Mormânt pe doică-sa, a desființat-o pe mă-sa, care era o fiară, şi şi-a strivit frații, precum şi alte rude sub călcâi, ca pe nişte Rahați", el a reacționat imediat: „De ăştia e nevoie, Jeane. Fără Tată, fără mamă!" Orfan – în acest fel inedit —, mai aveam şi Avantajul că prin statura mea umbream cel putin doi cardinali Benedictini mai pirpirii, iar pe nepotul lui Quasimodo 1-arn Obligat să se cocoşeze, desi, în urma împerecherii cu Esmeralda, Descendenții lui începuseră să se îndrepte. De când am devenit

Bărbat, după ce am fost trecut în rândul oamenilor de grecoaica Aia blondă de la Aquapendente – şi astăzi mai aud în urechi Fluturarea pânzei acelui cort în vântul stârnit de strigătele ei -”»

Am fost foarte înalt, corpolent, greoi şi aparent apatic. Dacă, Într-adevăr, m-am născut între 23 octombrie şi 21 noiembrie

— Aşa cum spun unii – atunci sunt Scorpion în Luna tretului, conform Zodiacului Chinezesc, şi caracterul meu M nuia să fi fost al unui taciturn introvertit, foarte serios, lipsit Transparentă, rezistent tentațiilor lumeşti, dar plin de pasitnăbusite pe dinăuntru şi chiar lasciv, privind întreaga lume

0 rnistuire ireparabilă în flamele unui foc fanatic. Dacă însă Am născut între 20 februarie şi 20 martie 1225 – după cum Soun alții —, atunci sunt Peste în Luna iepurelui şi ar fi trebuit Să mă caracterizez prin combinația dintre sensibilitate şi viteză, Ceea ce era departe de tot ce făceam eu, de luciditatea rece cu Care îmi puneam planul în operă, înseamnă deci că trebuie să Mă fi născut între aceste date, mai bine zis undeva în Tigru', Numai blana lui dungată poate semăna cu rănile lungi ale sufletului meu, primite de la multe generații păcătoase de antecesori, trăitori prin preajma curții lui Arnulf, care a rămas în Istorie drept ultimul carolingian, cu toate că, în realitate, avea O fiică ilegitimă, Gisella von Dunkeljahrhundert, ce n-a ştiut Să facă altceva în viață decât să traducă din germană în italiană Pentru contele Sunger von Ampurias şi a dat naştere la Narbone, în miezul dezbaterilor ecumenice, ramurei noastre din Hohenstaufeni. Unde era schizma mai mare, acolo se găsea şi Ea, obicei care s-a transmis prin genă până la mine, unde se Opreşte într-o năvalnică dorința de a aduna bisericile într-o Unică putere mondială.

Asa se face că, pentru lumea medievală a Parisului şi Coloniei asocierea mea cu Albertus Magnus stârnea râsul

— Eu înalt, el scund —, ceea ce nu ne împiedica s-o conducem Din întunericul conspirativității, în felul în care este scris în Walhala. Pentru că, dacă zeii germanici conduc din nord şi Acolo este noapte o jumătate de an, înseamnă că în perioada Aceea de frig se petreceau cele mai importante acte de comandă.

Nu întâmplător, nenorocirile oamenilor, sincopele în dezvoltarea Nearnurilor şi întârzierile în soluția economică sunt asociate Mereu cu înghețul.

^ Ceea ce mă deranja însă la magistrul Albertus era faptul că Ficerca să exploateze din mine doar partea genetică germană,

°nsiderându-mă binar – adică şi italian —, în timp ce eu eram încă de pe atunci multilateral şi totodată singular. Dar nu merita Să mă cert cu el pentru asta si, mai ales, nu puteam fi nerecunoscător aceluia care ceruse să mi se acorde doctoratul încă De la vârsta de 27 de ani, cu toate că nimeni nu putea atinge Această culme înainte de 35 de ani, după cum v-am mai spus Şi astăzi mă întreb dacă, ştiind sau – în sfârşit – bănuind că Telul meu este o nouă ordine mondială, el nu a încercat să Câştige aceşti ani pentru mine din credința că trăsăturile poporului german, civilizația sa exemplară şi tenacitatea cu care căuta Perfecționarea muncii îl fac predestinat pentru a stăpâni. Numai Că ambiția mea nu venea doar din sângele teutonic pătruns în Arterele neamului meu de când cu Sunger von Ampurias, ci Dintr-o predestinare hotărâtă în

clipele de chibzuința ale Divinității, atunci când s-a aşezat şi a înțeles debandada rezultată din risipirea sămânței indoeuropene. Mi-a acordat şi un Timp, astfel încât schimbarea destinului omenirii să se observe Abia de către epigonii mei.

Sera tamen tacitis poena venit pedibus.

În ce-1 priveşte pe Albertus Magnus, el a specificat în cererea De promovare a mea ca doctor în teologie: „. Pentru progresul civilizației şi creştinismului". Drept recompensă, nu am Întârziat să-i elimin unul dintre inamici, obscurul doctor în Teologie de la Colonia, Rogifer von Braunschwick, căruia i-am Strecurat o pagină în textul predicii sale despre poporul german.

La numai câteva momente după ce a rostit următoarele cuvinte: „Germanii sunt o adunătură de mâncători de cartofi, gazele Produse de ei fiind combustibilul care-i propulsează înainte în Istorie", a fost lapidat fără milă până şi-a dat duhul, Întrebându-se mirat ce ar putea fi acela un cartoftermen pe Care nici agresorii nu-1 cunoşteau, dar al cărui înțeles îl intuiseră, aşa cum uneori popoarele îşi ghicesc duşmanii eterni. Nu Exclud nici posibilitatea ca ucigaşii lui să fi înțeles cuvântul Gărstoff, care înseamnă în germană fermentație, or ruşinea Pentru scăpările fiziologice ale trupului nostru a stat la baza Moralității lumii creştine, diferențiindu-ne decisiv de animale.

Aveam să înțeleg mult mai târziu, în 1945, că atunci fusesem Instrumentul unei uri seculare între germani şi evrei, pentru ca L cuvânt îmi fusese dăruit într-o noapte de Tafnat Poeneah, AC referirea precisă la neamul teutonilor, şi gura lui făcuse, I-ne a^e ^ ocmi lui scânteiaseră de pofta masacrului şi Îtoile iui tremuraseră încovoiate în jurul unui gât imaginar, Rând parcă să sugrume o etnie întreagă, aşa cum mi se păruse Î încearcă Adolf Hitler cu Eva Braun la ultima lor împerechere Din bunkerul cancelariei berlineze. Îi priveam şi mă întrebam Daca nepotul lui Schicklgruber va supraviețui, ajutat de Providența pe care o tot invoca, desi el o confunda cu Destinul.

Aşteptam ca din unicul testicol al Fiihrerului să țâşnească un Glonț care s-o paralizeze pe evreica lui cu ochii deschişi într-o Moarte venită odată cu plăcerea, dar n-a fost asa. M-am înălțat Dezamăgit deasupra ruinelor fumegânde ale Berlinului, deoarece Hitler n-a scos din el decât aceeaşi substanță omenească respingătoare. Ba încă, ceva mai subțire şi inertă.

Albertus Magnus m-a luat deoparte şi mi-a atras atenția: „N-a fost bine ce-ai făcut, iubitule. Astfel de cuvinte nu se Folosesc, nu s-au inventat încă pentru lumea asta şi nici n-ai Voie să oferi atât de facil un secret încredințat într-o clipă sacră A inițierii." „Bine, dar datorită lui – i-am răspuns încruntat —

Analfabeții mă consideră deja un sfânt în viață!" A reacționat Oarecum retractil, încurcat de argumentul meu, dar tot a găsit Tăria să-mi spună: „Oricum, totuşi. Îți mulțumesc pentru gest.

Rogifer ăsta mă cam călca pe nervi".

Un de perdu, dix de retrouves.

Ştiu că iar o să mă judecați, însă vă întreb: a auzit cineva De Rogifer von Braunschwick? Dar de Wilhelmo di santAmore? Ei bine – o să-mi trântiți în nas usa replicii voastre Usturătoare – de ăsta da, s-a auzit. Dar cum, oameni buni?

Numai legat de numele meu, prin mine şi datorită mie! Este

° succesiune de pronume posesive cu iz egoist – este, o Recunosc! —, lipsită de modestie şi nepotrivită unui sfânt, însă Perfect corespunzătoare adevărului.

Am spus deja că omul este o ființă proiectată în spațiul Ntre spirit şi materie şi că nu aparține integral nici nivelului Mteligentei superioare, nici stratului inferior de ființare, care Este sensibilul. Adică nu putem atinge culmea inteligentei ordonatoare de Univers si, în acelaşi timp, nu avem forța de a trăi toate reacțiile sensibile posibile, rezumându-ne doar la ceea Condiționează lumea înconjurătoare în noi. Există genii N-au reuşit, după o viață ascetică, devotată şi complet spin Tualizată – prin complet înțelegând nivelul la care se găsest Limita coordonatelor sale biologice – să înțeleagă ce este Dumnezeu, ci numai că El există şi că suntem în legătură Cu El. Totodată, nici cel mai abject şi decăzut exemplar umân, cea mai complexă brută, paranormalul cel mai activ sau Cel mai inhibat handicapat n-au ajuns încă să trăiască toate Cele 16000 de atitudini comportamentale înregistrate de ştiință Am mai spus că filosofia foloseşte efectele naturale ale existentei lui Dumnezeu pentru a-1 defini pe Dumnezeu drept cauză A acestor efecte vizibile – de exemplu, când plouă – pe măsură Ce teologia foloseşte efectele Gratiei Lui pentru a încerca o Definire a lui Dumnezeu, fără însă a crede că el poate fi limitat între nişte contururi, motiv pentru care consider teologia Superioară filosofiei şi fil^ ifia subordonată teologiei. Plouă Pentru că „Dumnezeu da viața” şi a hotărât mecanismul Circulației apei în natură, încercați să explicați ploaia altfel, şi Cel mai cuminte copil vă va întreba de ce se evaporează apa Oceanelor fără să o pună nimeni la fiert. Interpretând Biblia, ai Şansa pătrunderii într-un spatiu imens, unde persistă o ceată Lăptoasă în care auzi sunete de chemare din diferite direcții şi Unde, la un moment binecuvântat, simți sub talpă o primă Treaptă dintr-o scară al cărei sfârşit nu-1 cunoşti, dar pe care ți-1

Poți închipui cu ajutorul credinței. Un platou foarte neted, de Dimensiuni reduse, probabil un ar. Pe el se află un tron în care Stă Dumnezeu deasupra lumii. Acolo este lumină, dedesubt Este întuneric. Această tentativă de concretizare a dumnezeirii Este ilogică, fiindcă nu poți rămâne acolo – nimeni n-a rămas, După cum ştiți, Sfântul Petru stătea la poartă. Trebuie să te Duci undeva sau să fii trimis, ceea ce înseamnă să cobori iar Scara aia, să faci la dreapta sau la stânga şi să trăieşti în continuare drama imposibilului şi tragedia imperfecțiunii. De aceea Este mai bine să nu dai forme concrete Atotputernicului, Credința fiind de fapt convingerea proprie că există fără să-|

Vezi. Dar ia închipuiți-vă că, intrând în ceata de la pragul Abil6' un individ mediocru ascultă şoaptele acelea cu Pa. ^ fiindcă nivelul său de înțelegere limitat, venit din

^ nerfectiunea sau chiar inexistenta reperelor sale culturale,

1 i permite să fie pătruns de o credință atât de puternică încât

?seasc? f?r?ov?ire prima treapt? Din cauza asta, v?

— Credințez că inclusiv omul în sutană, care nu se ridică la Ivelul înțelegerii superioare a lucrurilor, al perceperii conceptuale a raporturilor noastre cu divinitatea, învața Biblia pe de Rost, o laudă, o preamăreşte fanatic şi chiar pedepseşte sălbatic Centru necunoaşterea ei, poate schimba zeci de

ordine monahale, poate îmbrăca zeci de rase, poate ajunge şi papă, dar nu Va fi niciodată un credincios adevărat.

Ceea ce nu ştim despre Dumnezeu se găseşte în ştiință.

Şi acum vă întreb: era Rogifer von Braunschwick un om de Ştiință? El, care afirma: „Sufletul omului nu este etern; lumea Există din toate timpurile fără un început, Dumnezeu a fost Obligat să creeze ordinea; Providența este un fel de opinie Pioasă, dar parazitară în sistemul de valori creştine, un surplus Provenit din prea mult zel teologic; religiile în general Reprezintă o mitologie poetică şi simbolică de care trebuie să Ne eliberăm." Citind asta, îmi veți da dreptate că există oameni Care nu merită să trăiască. Actul naşterii este unul de responsabilitate – nu poți răspândi hazardul în lumea asta numai Pentru faptul că după ce se screme un pic, tipă şi zvârle fătul Afara, femeia se simte mai bine, iar ceva mai încolo începe iar Să mănânce normal şi chiar să se îngraşe. Dacă moartea este Al doilea capăt al unui sistem bine definit numit viață, atunci Şi ea trebuie să fie un act de răspundere. Şi, dacă individul nu Are tăria să şi-1 asume, înseamnă că cineva trebuie s-o facă în Locul lui.

Înainte de a judeca modul în care am provocat lapidarea lui Kogifer von Braunschwick, vă rog să puneți în balantă aceste Blasfemii, în contextul cărora n-ați putea trăi astăzi, nici n-ați

^xista, oameni buni, iar gestul discret de a-i strecura cartoful M text – nu neapărat fiindcă era unul din cuvintele ezoterice Unoscute doar de inițiați, de cei ce ştiau că dincolo de ocean Xistă teritorii noi, colonizate de vikingi – a fost un act al Providenței. Ea este atributul divinității de a conduce lumea r>

Emisari şi aleşi, iar eu eram la data aceea cel ales pentru ai Trece în neființă, acolo unde veți constata fiecare dint Dumneavoastră că, eliberându-vă de religia pământească, y-s Treziți într-o lume unde nu există alte criterii decât cele relj Gioase. Pedepsele şi răsplățile de acolo nu sunt mecanice Administrative, aşa cum le concep bigoții, ci se află în noi. T^

Judecăm singuri, ne evaluăm singuri, funcție de intensitatea Credinței noastre, astfel că omul – fără discriminări ierarhice

— Poate fi mai sus, mai aproape de El – după cum spune Scriptura – tocmai fiindcă, independent de sărăcia şi instrucția Sa terestră, a fost mai curat în judecățile şi gândurile sale despre Neființa, mai necomplicat şi mai eficient ca suflet bun, decât Un bogătaş preocupat de acumulări triviale, de adunarea în Jurul vieții sale a obiectelor concrete, investite cu putere în Urrna unei convenții relative. Isus Christos a fost trimis şi Pentru a explica a cui va fi împărăția Cerurilor.

Biblia nu minte!

În clipa când ultimul bolovan a lovit precis carotida lui Rogifer von Braunschwick, el tocmai se ruga lui Dumnezeu, Pentru că oamenii credinței false se gândesc la El numai atunci Când simt pericolul cel mare al morții, coasa ei fluturând pe Sub nasul lor, şi cred că a avut uşurarea găsirii Lui prin Închinăciune, desi în clipa imediat următoare era prea mort ca Să se mai poată bucura de viață.

Există şansa să fiți în stare acum să-1 înțelegeți pe Albertus Magnus pentru aparenta uşurință cu care mi-a dat dreptate, Deoarece preocupările de

alchimie îl făcuseră ceva mai Maleabil, iar corespondenta sa cu Roger Bacon din Ilchester

— A supus unor mari întrebări existențialiste, la scurt timp după Ce a conştientizat utilitățile Camerei negre în fata atacului Dezlănțuit de duşmanul nostru comun şi al omenirii, Wilhelmo Di santAmore. Violent şi intrigant pe deasupra, acest canonic De Beauvais afirma că luptă pentru ordinea statului, catolicistfl şi autoritatea papei. Ne ura cu disperare şi pentru faptul că, după Azvârlirea noastră în stradă, ne-am continuat lecțiile în aer lib6;

Se adunau puhoaie de oameni, căscau gura târgoveții, bogătas11

Şezău lecticile în fată din timp, preoții altor conventuri Tău zeloşi, copiii ascultau şi uitau de mâncare, se oprea N. „jatia în Paris, în timp ce clasele seculierilor rămâneau Ale bătea prin ele un vânt fierbinte de eşec şi făceau pânze

— Iii între catedră şi bănci. Luminările rămâneau nearse, şi lucioase ca la mort.

De fapt» santAmore era exponentul unei anumite categorii De intelectuali, care înțelege la un moment dat că talentul şi Harul lor au atins un prag, se opresc la o anumită înălțime, nu Nrea mare, şi că alături de ei trăiesc contemporani blagosloviți De Dumnezeu cu mai multă înzestrare, sunt mai apreciați, Priviti ca atare si, evident, comparați cu ei într-un mod dezavantajos. Este problema veche a stratificării valorilor. Dacă Geniile reprezintă entități destul de izolate, originale şi rare, în Schimb mediocri au un talent instinctual de a se aduna, asocia şi acționă împreună, sentimentul ratării fiind un ferment cu Mare potențial corosiv, dar şi foarte activ pentru refulări organizate sub acoperământul legilor, sentimentelor gentilice şi Chiar al statului, cel interesat să-şi mențină supuşii în coordonate controlabile. Din aceste motive, seculierii erau mai bine Adaptați societății, ştiau să-i speculeze slăbiciunile şi să-i Folosească avantajele, se înțelegeau de minune cu politia Secretă. Cunoscând mai profund structura societății, cunoşteau Exact şi care este mecanismul parvenirii. Pentru a ataca o Valoare trebuie mai întâi să-ți asiguri o publicitate largă, chiar şi ordinară – interpretau aux heures de la nuit, la musique de Vieilles, rotes et guitares sarrasines într-un imn dedicat papei, Recitau versuri despre Soarele diafan, făcându-1 să rimeze cu Lateran, trimeteau scurte pistolete femeilor apropiate cardinalilor

~ apoi să câştigi încrederea Puterii prin acte evidente de Ataşament, să lauzi şi să inventezi pentru ea imagini noi, care S-o surprindă plăcut, s-o gâdile şi s-o excite, făcând-o vulnerata oricărei solicitări, după care, la un moment anume, când Aceeaşi Putere este preocupată de o problemă importantă sau Tost lovită recent de un insucces sau o nenorocire, să-i arăți Penculozitatea acelei valori, cum lucrează ea prin operă, gesturi, A rtudini şi chiar prin tăcere împotriva eforturilor apreciabile ale statului, cum indiferenta valorii se traduce printr-un aer d Superioritate nu tocmai justificat şi este dovada nu numai Dezinteresului, ci şi a urii, disprețului şi scârbei, căutând astfel Să faci o legătură cât mai vizibilă şi brutală între efectul lovi.

Turii primite de Putere şi contribuția valorii la cauzalitate»

Acesteia. Imediat ce Puterea reacționează indignată, grăbita să Dea un ordin, să pedepsească aspru, tu s-o opreşti. Mediocritatea a calculat această clipă riscantă. Lovită, valoarea ar putea Striga. Atunci, în mod umil ceri Puterii să-ți ofere ție posibilitatea de a fi instrumentul pedepsei, fiind mai aproape de sursă Cunoscând tipologic mediul, calificat şi suficient de motivat, Protejând în acest fel însăşi Puterea, care nu trebuie să se Coboare, să se expună, să rişte o pierdere a popularității. Abia După asta, în urma unei investituri încrezătoare, ataci nemilos. Strângi haita scriitorilor de balade, a muzicienilor de cantilene şi a pictorilor de fundaluri şi-o informezi ritos de Omnipotenta cu care ai fost investit, ascunzându-le multe lucruri, Pe care totuşi şi le vor închipui salivând, îi instraiesti asupra Planului, îi trimiți la aliații tarați din alte meserii, după care Declanşezi denigrarea. Un singur lucru nu trebuie să uiți să le Spui: la sfârşit, oasele duşmanilor voştri trebuie scoase din Morminte şi aruncate peste graniță!

Wilhelmo di santAmore străbătuse rapid toate aceste etape În preajma lui Inocențiu IV. Am înregistrat exact 490 de greşeli Ale lui în ceea ce ne şi mă priveşte, dar am rămas calmi, cu Toate că până în decembrie 1254 a fost emis un număr imens De bule şi decizii pontificale, care aproape că au desființat Ordinul dominican. Ne-am trezit proscrişi în câteva luni, iar ctod Un om de-al nostru a ajuns în preajma papei şi acesta şi-a arătat Surprinderea pentru multe informații false, situația noastră, în Loc să se îmbunătățească, s-a depreciat şi mai mult din cauza Unui amănunt pe care 1-am descoperit din păcate foarte târziu.

Un tânăr şi nevinovat colaborator al nostru, pe care uneori îl Mai întâlneam, ascultându-1 – eu sau Humbert de Romanş —

În lungi şi stimulatoare spovedanii detaliate, ne-a semnalat Cu totul accidental că Wilhelmo di santAmore s-a împrumutat de la evrei în schimbul dreptului comunității de a-şi salva Exemplare din sulurile Talmudului, care se ardeau în Greve din Paris. Atât de dulce fusese glasul lui când ne-a Edintat noutățile, că-mi venea să-1 sorb ca pe o cupă de În°brozie, amestecându-1 chiar şi în hidromel, în loc de miere.

— A deplasat personal când a luat banii – a rostit el cu buzele „ elea mici, dar cărnoase, înroşite până la flacără de un sânge

^olent şi fierbinte. A dat un document drept garanție şi 1-a V nat «_ a mai gângurit el, rotunjindu-şi ochii azurii de Niotie şi umezindu-şi bărbia infantilă de-nfiorare, la gândul că Poate a spus ceva ce nu trebuie. Dar spusese ce trebuie, Răspândind către urechile mele parfumul rozaliu al trandafirului informației, cea care dă contur lumii noastre izolate între Oceane, însă nu asta era problema: informația înseamnă Putere!

Acum, tinărul Nicolas de Brescia trebuie să fi aflat din cărți Că cine apela la evrei era oricum suspect în ce priveşte buna Credință, mai ales pe acele vremuri, când fiii lui Israel se aflau Într-o criză acută, fundamentală, legată de un aspect derutant Care frământa continentul nostru bătrân. Succesul evreilor în Europa se datora – după studiile mele – ignorantei popoarelor Noastre. Iudaicii au adus un plus substanțial de cunoştințe, de Inteligentă aplicată şi de abilitate matematică, ceea ce a surprins, Existând şi convingerea că ei au venit

dintr-o lume oarecum Superioară, la care trebuie să adaug că îndârjirea şi rezistenta Lor în păstrarea propriilor ritualuri – desi începusem să-i ardem Pe capete – constituia în sine un prilej de admirat. Cum Străluceşte bruma pe struguri, aşa era pe dinăuntru sufletul Evlavios al evreului, iar circumcizia sexului său, un exemplu De devotament. Prea multe motive ca să nu fie stârpiți! Numai După ce s-au declanşat cruciadele şi cavalerii noştri au ajuns La Ierusalim s-a descoperit că Tărâmul Sfânt era destul de arid, Neprimitor şi dezolant, fapt pentru care savanții europeni —

Numiți aşa fiindcă ştiau câte-n lună şi-n stele, dar nimic despre Pământ – nu şi-au putut ascunde uimirea, la început, şi abia Ln urma cuceririi Constantinopolelui au fost în stare să precizeze „S echivoc: evreii nu s-au născut iscusiți, ci, trecând în peregrinările lor prin Europa de Sud şi Africa de Nord, s-au E§teptat, au asimilat toată învățătura barbarilor, lucru ce explică şi trezirea la gândire a cavalerilor, târgoveților şi mai ales ci Cilor noştri, care s-au plimbat pe acolo, dar în sens invers o Savanții este încă o problemă de definiție, deoarece este sUfU Cient să citeşti o singură carte şi să te specializezi într-o sinm, Direcție pentru a primi acest apelativ şi a fi respectat ca atar Oricum, în conformitate cu aprecierile lor, călătoria de m '

Multe ori către şi dinspre Ierusalim sau Constantinopoie Adâncind potecile şi lățindu-le în drumuri de care, ridicânn Vaduri sub apele curgătoare şi aruncând poduri peste fluvii s'

Peste acele popoare numai aparent primitive – insuficient Cercetate datorită unei oprimări stupide – a generat evoluția Civilizației europene.

Cam acesta este secretul secolului XIII!

Teoria era îndrăzneață, mai ales că punea în evidentă, pentru Prima oară, acele erori ale noastre cu ajutorul cărora evreii Puseseră subtil mâna pe comerțul şi finanțele continentului.

Criza lor s-a stârnit atunci când Europa a devenit conştientă de Asta şi a căpătat suficiente cunoştințe ca să nu-i mai creadă Superiori. S-au dezlănțuit astfel marea prigoană, procesul Trecerii lor forțate la creştinism şi spargerea comunităților, atât De unite până atunci. A sporit cererea de Biblii şi numeroşi Evrei au acceptat să li se coasă prepuțul la loc.

Pentru a reveni ă nos moutons, voi fi foarte scurt. Cu banii Obținuți de la ei, Wilhelmo di santAmore a cumpărat o cantitate mare de ambră de la maurii aragonezi şi a poruncit să fie Îngropată în diferite ascunzişuri săpate într-un teren oarecare De la Taegio, apoi i-a spânzurat pe briganzii pusi să execute Operația asta ciudată. Ambra zăcea sub bolovani, în cuibarele Scorpionilor, la rădăcina unor copaci, între inelele năpârlite ale Şerpilor, în vizuine, sub blănurile calde ale bursucilor cu puiNicolas de Brescia nu ne-a putut explica mai multe, dar zvonul Existentei unei mine de ambră s-a strecurat insidios sub boltii6

Lateranului, ajungând urgent la urechea zdrențuita de muscătun Pasionale a papei – care nu ştia cum s-a format chihlimbarul, Cum a intrat gâza aia acolo şi când —, aşa că foarte precipit S-au emis pretenții. Taegio era domeniul nostru, al dominicanilor. Ne-a fost cerut cu grosolănie. Noi am refuzat cu L

Ta să-l dăm. Inocențiu IV a insistat, crescându-şi tensi-

1 ceea ce i-a adus o moarte fără onoare, căzând în Ioarea marmorată a Simțului Scaun şi înecându-se ca un Ttor oarecare, desi bărbierul său a încercat cu disperare să-1

Ta de acolo, împingându-1 cu toiagul papal mai la fund, Sc, zjcea ei, se găsesc bule de aer proaspăt. Nu din acelea Care ne fericise pe noi! Dumnezeu să-1 odihnească şi să-1

H a cumva la spălat pe papa Inocențiu IV, fiindcă altfel o să „mpută tot Raiul, de n-o să mai vrea nimeni să ajungă în el, După ce se va afla chestia asta. Altfel, vor creste păcatele pe Lumea asta în neştire, în schimb, noul papă, Alexandru IV, a Fost foarte impresionat de sfârşitul predecesorului său şi a ridicat imediat toate interdicțiile şi sancțiunile împotriva dominicanilor. Iar bărbierul cu pricina a fost făcut episcop şi trimis La curtea lui Raimon Berenger de Provence, unde a îndrăgit Într-atât jonglerii belenoi, că a hotărât el însuşi să-i imite, să Scoată foc pe gură şi să se dedea ă la langue grossiere, murind De râsul lumii.

Erau deci semne pentru o domnie pontificală promițătoare.

Numai că Wilhelmo di santAmore avea mâncărimi, nu-i plăcea Deloc viață în aer liber, era ros de pizmă până în adânc, iar Inima lui neagră era învelită într-o pânză cernită de ură, prin Care nu avea cum să răzbată nici un rid de umanitate, darămite O geană de înțelepciune. S-a apucat să scrie un opuscul a cărui Valoare ocupa suprafața unei unghii, a cărei importantă pentru Filosofie şi teologie întrecea cu greu semnificația unui afis Pentru înrolări, a cărei încărcătură de idei nu depăşea greutatea unei râgâieli de călugăr sătul, când deschidea gura să Pornească slujba si, în loc să-i iasă cuvintele slobozeniei, emitea Doar începutul acela de grohăit care-i punea pe fugă enoriaşii.

Această operă comisă într-o stoarcere de creieri minusculi, ce

0cuPau o căpățână cât un tuci bohemian cu nepermis de mult Patm gol împrejur, se numea: De novissimorum temporum Noi am râs.

'bine, ca orice carte proastă, a avut un succes enorm la

1C: se smulgea din mâini, se citea pe ascuns în internate şi la vedere în parcuri, se studia pusă direct între pagin-i Bibliei la rugăciuni, femeile leşinau după unele pasaje „tari!

— Alea cu „diavolul a penetrat violent în măruntaiele societar Noastre si, dând de cald, s-a lățit acolo” —, fanaticii o legau D.

Sub haine în dreptul inimii, doi cardinali au căzut pe gândun Se pusese problema împrumutării de la chinezi a tehnici'

Tipăririi, urmâhd metoda lui Pi-Sheng, mai ales când s-a aflat Că papalitatea era încântată, preafericită şi voioasă, fiindcă erau Multe pasaje mieroase la adresa lui Alexandru IV, dar şi altele La fel de multe, împotriva dominicanilor. Principalul pericol pe Care-1 prezenta lucrarea era faptul că pornea de la unele cuvinte Ale lui Isus şi ale lui loan şi Pavel despre apariția unor falşi Apostoli, în număr mare, pătrunzând rapid în credința oamenilor Şi-n Biserică, moment ce urma să marcheze sfârşitul lumii.

Bineînțeles că falşii apostoli eram noi. Populația a început să Se agite şi cererile de judecare a Ordinului nostru s-au înmulțit Cu viteza inconştienței. A fost suficient să strige câțiva că e Vorba de erezie, şi revolta împotriva dominicanilor a devenit Violentă. Nu mai eram bătuți cu ouă, ci cu pietre.

Tot ce v-am povestit până acum fusese reamintit pe scurt în Capela noastră de la Anagni, după ce Albertus Magnus ne-a Invitat la masă – aşa cum v-am mai spus —, după ce am mâncat şi ne-am aşezat într-un semicerc ilustru, pregătind contraatacul. La fel ca în vechiul Senat roman, stăteam pe treptele şi platforma acoperită de covoare a amvonului, dedicat patronului Nostru, iar cel care vorbea cobora şi-şi rostea opinia de pe Pavimentul cretan, împodobit cu crini albaştri şi gâşte din Mozaic. „Papa este pregătit să ne lovească, la rândul lui, fără Prea multe verificări – ne-a informat Humbert de Romanş. D Atrage şi pe el ambra aia ca pe muşte la rahat." Fratele nostru A muscat apoi dintr-un măr galben şi zemos. Era un fel de Fugă de răspundere, fiindcă, mestecând mărul, nu mai era nevoit Să dea şi alte explicații sau să ia o hotărâre, căci cu gura plin şi cel mai înțelept intelectual devine ininteligibil. „Wilhelnw Ăsta e băgat până-n gât în afacerile cu terenuri – a vorbit Albertus. Din cauza asta a avut abilitatea de la Taegio şi are succes Sus de tot. El construieşte marele domeniu al papalității s1

Reste puterea şi bogăția Sfâhtului Scaun." S-a întors la locul

^ îngrij°ratNU arata frica de moarte a celui trimis pe rug, Mai degrabă, teama că opera ridicată până atunci de Ordin Va prăpădi. „Şi el nu poate să cadă din căruța într-o zi cu Anul sub roti, să se aplece pe fereastră până la caldarâm, să Alunece pe lama unei sulite şi să rămână înfipt în vârful ei, ca O frigărui^, să bea apă sfințită cu şoricioaica sau să facă un stop Cardiac deasupra unei femei cu glande arteziene?" Acestea Fuseseră propunerile unui tânăr promițător, pe nume Johannes Fidanza, căruia noi îi spuneam în glumă BonaventurA. Aşa a Rămas şi în Istorie. Bineînțeles, propunerile lui abia acum le Dezvălui eu, când opera sa nu mai poate fi contestată. Aprig Băiat. Cum îi spunea şi Marotta uneori: „Te aprinzi greu, Puişor, dar când ajungi la culmea răbdării, verşi din tine foc şi Pară." Para, ca para, dar să fi văzut cum îl mângâia: ziceai că Vrea să-1 netezească.

John Peckham s-a foit în scăunelul său florentin, pe care Stătuse cândva chiar Ştefan al Vl-lea, când poruncise dezgroparea cadavrului papei Formosus, târârea lui prin fata Sinodului, apoi tăierea celor trei degete diavoleşti ale scheletului şi Aruncarea acestuia în Tibru. Cine stătea pe scaunul acesta Simțea imediat o dorință nebună de a musca până la os mâna Papei. „Eu zic să-i oferim bani şi bijuterii – şi-a dat el cu Părerea, încruntându-se atât de mult, încât chipul său părea Cuprins deja de noapte, desi corpul era cu totul luminat de Razele soarelui împrăştiate generos şi multicolor de vitraliile Vesele ale capelei. Putem folosi o parte din tezaurul patarinilor.

Nici n-o să se cunoască." Atunci, m-am ridicat, am păşit pe Pavimentul păgân – dar atât de frumos, că nu mai conta lipsa Oricărei cruci —, am venit drept şi hotărât în fata lor şi le-am Spus: „Dragi Părinți, am citit cartea aceasta plină într-adevăr De acuzații perfide. Dar examinând-o cu atenție, am constatat

Că este clădită pe nisip şi nu se întemeiază pe principiile Credinței şi pe autoritatea doctorilor Bisericii.” „Ştim şi noi”

~ mi-a replicat grăbit Humbert de Romanş. Dar eu am continuat netulburat: „Atunci când un scriitor mediocru, un nimeni, Chiar unul folosit de un critic interesat să-şi lovească inamicii, comite o operă polemică, plină de acuzații la adresa urm'

Om sau a unui grup literar, nu trebuie să cazi în greşeala de a-'

Răspunde la fel, atacându-1 ca om. Asta va coborî confruntare»

La nivelul afacerilor personale şi oamenii îi vor izola cuiâhd pe Ambii combatanți în derizoriu. Ceea ce trebuie atacat este opera Lui, căci în ea se află ascunse de ochiul cititorului erorile obscurității, iar noi trebuie să le aducem la nemiloasa lumină pentru A o batjocori.” Albertus Magnus a coborât lângă mine, m-a Apucat delicat de brat şi mi-a spus: „Asta cunoşteam şi noi Tommaso. Nu mă face de râs tocmai acum, eliberează din tine'

Un jet din spiritul tău spectaculos”. Am înțeles că printre colegii Mei existau dubii şi chiar că unora le era frică. „Tommaso Trebuie lăsat să vorbească – a mai spus cu voce tare Albertus.

Eu încep să-1 înțeleg.” Când profesorul tău te roagă şi te apără Astfel, trebuie să-ți dai toată silința, însă pe mine mă preocupa Mai mult neîncrederea colegilor mei. Pe aceştia trebuia să-i Câştig mai întâi şi apoi să-mi desfăşor planul, în timp ce Albertus revenea la locul său, urcând treptele înmuiate de moliciunea Covoarelor, John Peckham mi-a strigat peste umărul lui: „Trebuie să-1 faci bucăți, frate, să-1 extermini, şi pe el şi pe Papă. Să dârdâie de frică seculierii la gândul că tocmai tu vei Trece peste el.” Se referea mai mult la statura şi greutatea mea, Ceea ce era prea ordinar. Dar m-am stăpânit. „Există întotdeauna riscul ca, dând curs provocării – am încercat să-1 calmez

— Şi fiind ajutat din spate de protectorul său, inamicul să fie Făcut erou.” „Aici greşeşti – s-a ridicat în picioare, fără să Mai coboare, Humbert de Romanş. Un individ stârpit, oricâtă Imagine ar lăsa în urmă, nu poate să nu trezească suspiciune, Atunci când stă cineva şi socoteşte câtă ură s-a strâns împotriva Lui. Un mort cu plumb topit turnat pe gât naşte întrebări: ce-a Făcut dom'ne, de 1-au căsăpit ăştia în halul ăsta? Vernichtung, Ascultați-mă pe mine, este cuvântul magic al repulsiei eterne.” „Dar mai întâi trebuie bagatelizat opusculul – am insistat. Pe Wilhelmo îl facem una cu pământul. Ei si? Cartea lui rămâne, Se va smulge şi mai aprig din mâini, iar amintirea este – v^

Rog să acceptați – mai rezistentă deeât consistenta vremelnic^

A corpului uman.” „Treaba ta” – au strigat Peckham s1

Aventura într-un glas, apoi numai Bonaventura: „Poți să-i

$° Ieşti opera cât vrei, dar să mi-1 predai pe santAmore

16 &lița, cu ochii fleşcăiți pe piept şi limba scoasă ca la doctor, C i şterg sandalele pe ea. Cu opera lui, repet, poți să te

— Trezi, e plăcerea ta, poți s-o împarți şi la toaletele publice.”

Si eu cred că o moarte năpraznică produce o impresie inhi- ' „foare” – a trecut de partea lor şi magistrul Albertus. Glasul Ti nator al lui John Peckham

s-a auzit din nou, stârnind clinchetul Candelabrelor: „Trebuie tras în teapă, îi pui sub scaun o."

Nar mai bine, Tommaso – 1-a întrerupt Humbert —, practici Două găuri în peretele dintre camera lui de odihnă şi spălătorul Carmelitelor şi când se uită îi înfigi o furcă în ochi." „Nooo —

— A contrazis grăbit Bonaventura. Când se duce la dogele Veneției cu gondola, îi legi un bolovan greu cu sfoară de pută, În timp ce doarme, şi când se trezeşte o să o arunce singur în Apă. Moare de mâna lui." „Aveți încredere în mine?" – am întrebat atunci, punându-i La încercare. Liniştea jenantă care s-a lăsat se putea citi pe Fetele lor, chiar dacă erai surd. Se uitau la mine cu scepticism, în timp ce lumina pălea şi vitraliile mureau încet, ca Nişte luminări istovite. „Mă gândeam – am auzit glasul Tărăgănat al magistrului Albertus – că, poate. În sfârşit, n-ar Fi cazul, dar, totuşi. Îi spargi capul cu un topor şi nu te mai Complici." Zărind licărul ochilor lui trişti, am hotărât să le Spun: „Dețin un secret care îl va distruge pe Wilhelmo di SantAmore şi-1 va face pe papă un mare iubitor de dominicani." „Ce secret?" – au sărit din scaunele lor, cu excepția lui Albertus Magnus; acesta mi s-a părut că a zâmbit atunci, dar Nu pot fi sigur după atâția ani. I-am lăsat să fiarbă putin, Preiacându-mă nehotărât: să le spun sau să nu le spun? „Ce Secret?" – aproape că a strigat John Peckham, isterizat şi Nerăbdător ca o muiere trecută de pragul dragostei. Dar nu-1

Judecam, fiindcă situația era suficient de tragică şi cred că toți Colegii şi frații mei într-o credință îşi simțeau deja tălpile Perpelite la începutul de incendiu pus cu atâta înverşunare sub

^gul Ordinului nostru de Wilhelmo di santAmore. Simțind CUm vibrează în întunericul capelei coarda nervilor lor întinşi, Cum se răscoleşte aerul rece al navei de ura lor amestecată c Speranța şi cum a lăsat Domnul Nostru Isus Christos ochii î Jos pe crucifixul Lui înălțat deasupra altarului, am răspun Răspicat: „Inchiziția!"

Spărgea lemne un țăran dintr-un sat aflat la patru leghe de Anagni – poate acelaşi ascultat de mine cu multi ani în urmă În Italia meridională – şi auzeam tocănitura seacă a bardei Lovind în fibra buturugii, apoi cum crăpa ea despicată şi mi se Părea că e alături. Se loveau încet frunzele în copaci pe drumul Spre Viterbo şi picura o ciutură într-o fântână neagră. Atâta Tăcere era, că se auzea cum bate aritmie inima bolnavă a Abatelui Roussilon în catedrala Saint-Gervais-et-Saint-Protais Din Soissons.

Inchiziția fusese anunțată că va trebui să ne judece, nicidecum să-şi întoarcă întrebările subtile şi ascuțite împotriva lui SantAmore, şi frații mei nu reuşeau să se scuture din înghețul Care le-ntepenise oasele subit şi să încălzească o judecată Lucidă. Numele Travestitei le paralizase reacțiile. Am făcut Atunci un pas, am pus o talpă grea pe pavimentul acoperit de Lințoliul nopții şi am rostit: „Eu conduc Inchiziția!"

Creştinătatea cunoştea în vremurile acelea o triplă Amenințare. Era mai întâi cea spirituală, în fata minunatei civilizații musulmane, care-i era superioară prin tot ce crease sau Preluase şi adusese în Europa, neexistând încă o filosofie puternică în stare să o combată prin credibilitate. Era apoi

Amenințarea geografică, deoarece continentul nostru se găsea Încercuit de lumea bizantină, de cea islamică fundamentalistă şi de păgânism, la nord. Iar, nu în ultimul rând, apăruse pericolul intern, prin dezlănțuirea revoltelor religioase, care apelau La erezie ca la o soluție providențială în mod curent, desi ea Era de fapt contrarevoluția târzie a ceea ce nu se putuse stăpâni După moartea lui Isus. Ereticii – numiți patarini în Italia, albigenzi în Franța – se înmulțeau ceas de ceas, iar răscoala lor Avea o singură justificare: Biserica romano-catolică şi toți Prelații ei nu mai respectau pilda hristică a sărăciei. Bogățiile Sfântului Scaun întrecuseră orice măsură, dar, mai ales, Impozitele deveniseră insuportabile. Europa întreagă era v1 „riol nesfârşit din acelea care se sting într-o parte şi izbucnesc Mediat în altă parte, ca şi cum călcătura noastră păcătoasă se

1 de magmă şi nu ne mai răbda pământul, lăsând să Nropas T'snească prin porii săi o furie clocotită. Atunci a fost inventata Inchiziția şi au fost numiți în fruntea ei cei mai descreierați Doritori de putere. Curând, un măcel şi mai mare a înghițit Masacrele mai mici, într-un ocean a cărui apă era sânge. Abia După w1 secol, pe timpul nostru, îhcredintmdu-se dominicanilor Conducerea Inchiziției, aceasta a început să fie un tribunal ceva Mai rațional, iar după 29 aprilie 1245, când un criminal Descreierat, pe nume Carino, 1-a masacrat pe inchizitorul Milanului, Pietro da Verona, activitățile Mânii întregului Popor au Fost suspendate temporar, pentru a nu stârni şi alte violente Sălbatice. Numele Imanentei se rostea mai rar, dar amintirea Ei stârnea încă fiori până-n buricele degetelor. Dar dacă doriți Să înțelegeți exact cine era Inchiziția, ascultați aici!

Frații şi profesorii mei au coborât în tăcere de pe platforma Amvonului Sfântului Dominic de la Anagni şi s-au aşezat roată În jurul meu, îngenunchind şi aşteptând o binecuvântare din Parte-mi. Văzând că eu nu fac nici o mişcare şi că umilința lor Nu este suficientă, s-au crucificat pe pavimentul capelei, aproape La unison, cu brațele desfăcute şi sandalele aşezate pe muchie.

Apoi, încet-încet, pe rând, am simțit gâdilătura mică şi umedă A sărutărilor lor peste unghiile degetelor mele de la picioare, Mângâierile fine ale bărbiilor peste puful gri de păr ce-mi crescuse pe falangele proximale, alintarea calină a unei limbi sub Osul gleznei. Asta trebuie să fi fost a lui John Peckham; întotdeauna 1-am bănuit de lingusitorie. Sărutarea cea mai fierbinte Trebuie să fi fost a lui Albertus Magnus – cel care a scris Pentru această omenire şi pentru eternitate Swrma de creaturis —,!

Ar atingerea cea mai suavă cred că a aparținut lui Bonaventura – geniul care a lăsat umanității drept moştenire Collahones în Hexaemeron şi a arătat drumul credinței în Itinerarium Nentis în Deum.

Nu stiu cât timp a durat această scenă şi as fi prelungit-o la Nesfârşit dacă nu ar fi existat teluri mai înalte. Afară, ghemuit „ngă un bolovan, mă aştepta Nicolas de Brescia. Se smiorcăia la gândul că dezbinarea va împiedica salvarea Ordinai Dominicanilor, în care abia intrase. Avea şi el speranțele h, -1

I-am poruncit să mă urmeze şi el a făcut-o sprinten, gata să mx Însoțească şi în Iad, dacă i-aş fi cerut asta în mod expijc; t Lucru pe care nu doream să-1 fac, dar care nu era prea depart De adevăr.

Am pornit pe străzile înguste ale oraşului, în direcţia opusă Palatului papal, prin locurile pe unde Anagni formase un cartier Destul de sărac. Mă strecuram pe la marginile piețelor tăiate Neregulat în aglomerarea haotică a caselor înghesuite într-un Urbanism dezordonat, căci încă nu se născuse arhitectul care Să pună ordine în localități. Am trecut grăbit pe ulițele strâmte, Boltite de encorbellemente putrede pe care, în răstimpuri, le Auzeam scârțaind sub greutatea paşilor unor burghezi neliniştiți De insomnii. Nicolas de Brescia mă urmărea de aproape şi Bocănitul galenților lui stârnea ieşirea din unghere a câte unui Chip de hot sau criminal, care însă, la fel de grăbit şi furişat, Dar nu mai putin înfricoşător, se retrăgea dezamăgit, fiindcă Nimeni n-ar fi prădat un dominican, adică un om acoperit de O sutană sărăcăcioasă sub care nu se aflau alte bogații decât Inteligenta şi cultura sa – două lucruri fără preț. Am coborât Apoi într-o groapă ce fusese cândva valea săpată de un râu care Încetase să mai curgă în mod misterios după ce la izvoarele lui A fost ucis un ied rătăcit în sufletul căruia se afirmase că se refugiase toată erezia de la Montse”gur. Brațul Secular ajunsese Puia la el, întărit de sfințenia regelui francez Ludovic al IX-lea, Care asediase oraşul ereticilor din Languedoc şi arsese tot, că Ieşeau popândăii din găuri şi cărau pe burțile lor, târându-se pe Spate, medalioane cu lanțug, colane şi mătănii, cruci filigranate, Şiraguri de perle şi unele inele cu degete cu tot, până a sărăcit Regiunea, de costa o pereche de cercei cât patru vaci cu viței În burtă. Şi pentru că tot coboram panta acelei gropi fără să Se întunple nimic, căutând însă a desluşi în bezna gropii cartierul Cerşetorilor, dați-mi voie să vă spun câteva lucruri mai putin Ştiute despre Ludovic cel Sfânt.

De aproape doi ani conduceam Franta în locul lui.

Convenisem ca în seara care preceda ziua unui consiliu regal X cheme în încăperea lui de taină şi să-mi prezinte promele de stat, urmând ca eu să-i dau răspunsurile pe loc, iar Î şi le noteze pe mânecile mantiei. Uneori, când lucrurile

6 u mai complicate, scria şi-n palmă, pe muchiile degetelor

6. E unghiI. Aşa 1-am învățat să-1 trimită pe Joinville la Marguerita de Navarra pentru a perfecta căsătoria fiicei lui cu Regele Thybout, în beneficiul unității naționale franceze, şi Nunta s-a făcut la Melun, şi tot aşa pe fiul şi moştenitorul său, Pkjlippe, cu Isabella de Aragon, pentru a asigura alianța la sud Cu Spania şi chiar eu am fixat pe hartă granita perpetuă dintre Cele două state pe culmile Pirineilor, acordând şi sprijin luptei Împotriva sarazinilor nord-africani. Apoi 1-am îndemnat să-1

Invite pe regele Angliei cu sotia şi copiii în vederea retrocedării Unor teritorii, desi ele erau deținute de Franța în temeiul dreptului de cucerire. Dar era mai bine ca fiii, nepoții şi verii lor Germanici să se cunoască la un mare eveniment al bunăvoinței şi să se iubească, în loc să se bată ca chiorii şi să-şi spargă Capetele în războaie fratricide. După aceea am organizat un Grandios festin, la care au participat doisprezece episcopi, aleşi Dintre cei încă oscilanți între papă şi rege, atrăgându-i de partea Lui Ludovic, dar ascultând de mine, douăzeci şi cinci de baroni şi duci, cărora le-am strecurat sub bărbie, ca pe-un lighean de Bărbier, angajamente gata parafate pentru supunerea domeniilor lor

tronului şi i-am pus pe jongleori să le lege puțele pe sub Mese, ca să nu se poată scula fără să semneze. Mai erau acolo Optsprezece contese, printre care şi sora mea Filomela, ce Tocmai îşi îngropase bărbatul şi căuta alt prost, bogat şi puternic, pentru a-1 face cârpă, sora mea Marotta – o umbră —, care A obținut în nopțile acelui banchet două episcopate pentru Călugării ei tineri, dintre care unul era maur, iar celălalt evreu.

Cu altă ocazie i-am pus în mâini lui Ludovic angajamentul pe Viața al bancherilor genovezi pentru deschiderea unui credit Nelimitat în schimbul unor teritorii inventate de mine, undeva În Est – şi culmea este că ei chiar le-au găsit şi colonizat! —, APoi 1-am pus să semneze o ordonanță generală prin care Organiza legislația şi puterea regală în interiorul tării, am suprimat închisoarea datornicilor, dar am mărit impozitele, amâncurajat exportul, percepâhd taxe consistente, am introdus obliga Tivitatea donațiilor în locul caritătii şi 1-am ajutat sS Pedepsească orice act de hulă împotriva numelui Dornnulu1

Sau al Fecioarei Măria, întărind drepturile dominicanilor §j Mai pe-alături, a franciscanilor cu care eram aliați împotriva Seculierilor, pentru ca mai târziu să-1 oblig să interzică consumul De băuturi alcoolice înainte de ora zece dimineața, iar cârciu.

Milor dreptul de a mai da de băut localnicilor, ci numai Călătorilor în trecere prin oraş, pentru ca, într-o apoteoză a Redeşteptării statului feudal francez, să impun însemnarea Fiecărui burghez cu fierul roşu pe obraz, diferențiindu-i astfel De criminalii şi hoții cărora le tăiam buzele, urechile şi ie Scoteam un ochi. La acest document s-a oprit şi a îndrăznit să Mă întrebe mirat: „De ce?", iar eu i-am răspuns: „Pentru că Vreau ca tu să te semnezi pe chipul fiecărui om din tara asta Ca pe-un decret", moment în care a izbucnit în plâns de bucurie, Făcându-mă genial, magnific şi incomensurabil, atlet al Creştinătății, trimis al Providenței şi altele, pe care, bineînțeles, Le-am refuzat, în toată această campanie, m-am inspirat din Legile lui Solon, aşa cum erau ele prezentate de Aristotel în Statul atenian, capitolul XII:

Cârmuitori de popoare, de vreți să v-asculte norodul, Nu lăsați frâul prea slab, nici nu îl strângeți prea mult.

Ajunsesem la această performantă într-un moment de slăbiciune a Istoriei, când, în anul 54 al secolului nostru, Ludovic Se întorsese înfrânt din penultima lui cruciadă, debarcase la Hyeres şi pornise pe un lung traseu provincial menit a-1 împăca În sfârşit cu tara. Înfrângerea de la Mansura – unde fusese Capturat pe culmea cea mai înaltă a unei disenterii rebele şi Unde îşi pierduse nasul Erard de Sivery – îl consumase nervos şi fizic, aşa că 1-am găsit de-a dreptul îmbătrânit, cu toate că Era mai tinăr decât mine cu un an. Palid, slăbit de boală, cu mâini Osoase şi parcă mai lungi, cu o frunte ridată prematur şi întinsă Treptat printr-un puf rar într-o chelie apărută prea devreme Deasupra binecunoscutelor lui plete aurii, ce încă îi împodobeau Umerii, avea obrajii ieşiți înafară ca la tuberculoşi, iar ochii mult I şi sălbăticiți. Mă aştepta în chilia lui de la Saintrapele, aŞezat Pe Patu^ grosolan de scânduri, gol până la brâu legat strâns cu cinci lanțuri de penitentă catenaferrea, pregătit S1 orinieasă biciuirile mortificării trupului. Strângea la piept tr-uri gest feciorelnic o pătură cazonă de serjan pe care am

1 hservat de la început cum mişunau ploşniţele. I-am smuls-o H'n strâns°area mâinilor încrâncenate, m-am aşezat lângă el si, Desfăcându-i lanţurile, i-am spus: „Termină cu prostiile, tu Trebuie să fii cel mai puternic rege al lumii!" A zâmbit trist, Apoi a şoptit îngândurat: „Nici nu stiu de unde să încep."

Atunci m-am ridicat în picioare, am făcut câţiva pasi prin chilie Si, după ce m-am oprit drept în fata lui, i-am spus: „Vei începe Prin a scrie pe orice decret: In numele Meu!"

Şi totuşi, desi ţineam în mână toată puterea Franţei, mă Găseam atunci, împreună cu fraţii mei de credinţă, în fata procesului de erezie, în fata unui verdict al papei – un om ce putea Avea o indispoziţie, un moment de neatenţie sau o banală extrasistolă, care să-1 sperie şi să-1 irite. Am ajuns, în sfârşit, în fata Unei mici capele dărăpănate, construită din blocuri de piatră, Segmente de coloane şi frize luate de la castrul roman aflat în Apropiere. De la un moment dat, după ce panta văii în care Coborâsem s-a mai îndulcit, am început să mă orientez după Lumina unei lumânări firave. Dar în adâncul nopţii reperul acela Se zărea foarte clar. Sub bolta mică a pridvorului se afla o uşă De lemn putrezit, murdărită de noroi şi găinat, străjuită în rame De două colonete sculptate iniţial în tors canelat, dar acum Uzate, încât umplutura spiralei înfăţişa un meplat neregulat, în Timp ce sus, unde fusese cândva un motiv floral abundent, abia Roai zăream urmele unor feuille d'acanthe. Prin crăpăturile Dintre stinghii, şuiera un fir subţire de curent, ca o sâsâitură de Şarpe. Am intrat fără să bat şi am pătruns, urmat de novicele „teu Nicolas de Brescia, într-un fel de pronaos slab luminat de Câteva lumânări strivite, topite şi aproape unite între ele într-o Pastă uiât mirositoare. Pe muchia unui colt acoperit cu pânze De păianjen, suprapuse ca sitele rare pe troiţele de la răscruci,

3111 zărit o iesle dezmembrată, umplută cu paie vechi, amestecate cu lut şi crengi de salcie roase. Acolo zăcea o capră Scheletică şi răpciugoasă, iar lângă ea o cârjă de cerşetor, de care atâma legată cu sfoară de cânepă o cănuţă de lepros. Pere.

Negri parcă se prelungeau în jos, într-o descompunere Până la bolovanii aruncaţi în mijlocul încăperii, ca Excrescenţe de sare ieşite dintr-un lac aproape secat. A u'

Să calc peste ei pentru a nu mă afunda în mocirla puturoasă c Ţinea loc de podea şi care se mişca – Oh, Doamne! _. ^

Încetineala unei scursori de cocină infectă, în capătul acelucavou lumesc era o altă uşă groasă şi scobită de cari, arsă Cândva într-un incendiu stins la timp, dar care lăsase urme Vizibile peste o pictură stângace, iar lângă pragul ei stătea întins Un călugăr cu rasa zdrenţuită, îmbâcsită de jeg şi putind a Fecale. Era imaginea mizeriei pe care se sprijinea Biserica Noastră. Omul s-a ridicat, m-a privit cu un ochi rău, sticlos, fără Pleoapă şi fără arcadă, globul acela aproape fix existând într-o Masă de piele spână, întinsă şi ireală, în timp ce al doilea ochi Era complet acoperit de păr, genele, sprâncenele şi firele ieşite Din obraz formând un ghemotoc slinos cu aspect grotesc. A Stat aşa un timp în tăcere, apoi s-a dat într-o parte, lăsând să Sune un clopoţel atârnat de gât.

Contrastul dintre puritatea acelui Sunet şi apariția aceea hidoasă, subumană şi aproape imobilă M-a urmărit şi dincolo de uşă. Spațiul obişnuit al bisericii nu Exista. Din spatele intrării se întindea o rampă scurtă, iar sub Ea se căsca prăpastia unui hău bezmetic, o gaură rotundă, de Dimensiunea unei cisterne ovale pentru vite, descoperită vederii În acel întuneric pătrunzător doar de lumini izolate Subpământene şi de strălucirile sporadice, venite din undele Unui râu. Clipocitul său m-a condus pe scările ce coborau în Spirală, pe sub boltiri romane de cărămidă, alveole timpanale Umplute cu mormane de schelete şi arcuri în ogive sexpartite Pe sub care am umblat cuprins de friguri. Pe timpul cât coboram, am avut mereu senzația că suntem însoțiți de umbre care Ne petreceau un timp, până la un etaj, apoi dispăreau lăsând Locul altora, la fel de nevăzute, dar simțite cu ochii cefelor, ca Pe-o amenințare încă nedecisă. Mă descopeream aruncat într-o Cavernă lugubră ce ducea la miezul Pământului şi chiar as fi Crezut că indicațiile pe care le primisem de cu ziua au fost Pentru a mă pierde, dacă în spatele meu n-aş fi auzit întruna Răsuflarea accelerată a lui Nicolas.

Am g&sfr I^' care nu ma curSea la suprafața – în urma I sacrificiu aparent repetat, dar în realitate mimat cu brutali- „_ ci se ascunsese acolo, la o sută de picioare sub oraş, TâV^

Otiv în mâinile stăpânului acelui loc sinistru, şi am mers pe Rsul lui drept, săpat între maluri cu poteci bătătorite. Sub Toată acea structură antică, osuar, temniță şi catacombă Nrecrestină la un loc se lățea o peşteră uriaşă al cărei cer pietrificat nu se vedea, dar de unde picurau infiltrațiile lumii noastre «i de unde, din când în când, zburătăceau liliecii de prisos Ai turmelor lor agățate de crăpături. Sub baldachinul acela Infernal se găsea o capelă albă, la numai câțiva pasi de râu, Văruită îngrijit, înconjurată de sfeşnice păgâne înalte, ca un Altar pelasg, în timp ce, pe un deal de cranii alăturat, imaginând O golgotă umedă, se înălța cu fata spre est un crucifix imens, Făcut din cel putin doi, dacă nu trei stejari. La intrarea în capelă

— Al cărei stil îmi amintea de micile cule ale moscheelor Mosarabe – se aflau doi călugări în straie dominicane. Mi-am Spus că era primul semn de viața în acel tărâm mort în care Coborâsem de bună voie. Unul dintre ei a pus o palmă în pieptul lui Nicolas de Brescia şi am înțeles că el va rămâne afară.

Era prea tânăr să ştie prea multe. Nu m-am intimidat şi am Pătruns aplecându-mă uşor în interiorul acelui schit subteran, Lăsându-mi în acelaşi timp gluga rasei pe spate. Cămăruța Simplă avea două banchete de piatră pe laturi şi un rnic altar În fată, pe care am recunoscut relicvarul bătut în diamante şi Rubine furat din Sfântul Mormânt de sub ochii patriarhului Daimbert, înăuntrul căruia trebuie – şi cred şi acum – că se Găsea mâna dreaptă a Domnului, străbătută de piron. Pe Bancheta din dreapta mă aştepta un om între două vârste, cu Chip alungit, ochi sinilii încondeiați de sprâncene înguste şi Unite la rădăcina unui nas subțire şi fin, de grec insular, Învesmântat complet în alb, ca un papă, curat şi nobil chiar şi Ln poziția lui relaxată, sprijinit uşor cu umărul în peretele ieşit De şase palme în afară, pentru a lăsa spatiu la mijloc nişei cu Prețioasa comoară a creştinătății. M-am aşezat pe bancheta Din stânga şi 1-am privit în ochi. 0

În fata mea se afla Marele Inchizitor al Datoriei Uman Stăpân al Brațului Intrinsec şi Prim Judecător al Razei, f0 '

Criminal de rând, cerşetor şi comic ambulant, pe nurnei Adevărat Carino.

— Ce vrei?" – m-a întrebat aproape zâmbind.

— A sosit timpul să-ți plăteşti datoriile" – i-am răspuns La fel de rece.

El a ridicat ochii spre tavanul apropiat cu o melancolie în Priviri pe care n-o puteam bănui la un om ce ucisese folosind Toporul, cunoscuse închisorile milaneze – unde cârtitele mureau Înțepenite în găurile lor de grase – şi trăise pustietatea urlătoare A mânăstirii dominicane de la Forli, de unde îl scosesem cu Trei ani în urmă şi-1 făcusem conducătorul Inchiziției.

— Ştiarn că va veni acest moment, dar nu credeam că te Vei hotărî să devii stăpânul lumii atât de repede" – a rostit cu Ironie, fără să mă privească, obosit parcă de aşteptare, dar şi Uşurat în acelaşi timp de momentul sosit.

— Nu cer pentru mine." – am încercat să-i explic.

— Ipocritule!" – a râs el şi mi-a scos limba, atât cât să-şi Atingă raidurile de dinți ascuțiți cu care, îmi povestise odată, Rosese piatră şi supsese apa din ea în anul secetei una mie Două sute patruzeci şi şapte.

— Este Ordinul în joc – i-am atras atenția sever, încruntând O sprinceană – şi tu ştii ce înseamnă Ordinul!"

— Salvarea lumii!

— A răspuns oftând şi dând din umeri, În lipsă de altceva mai bun creat de om, da, salvarea lumii."

A închis ochii, tulburat parcă de viziunea viitorului, gândind şi socotind, urmărind bătălii, procesiuni şi catedrale sfărâmate

— Poate chiar de bombe, cine ştie! —, ciuma cea mare şi Invazia ruşilor în Europa, apoi a continuat:

— Iar tu vei fi stăpânul."

— Vezi altul?"

— Nu – a răspuns imediat şi şi-a ridicat pleoapele. Dar e Prea devreme, mai ai mult până să mori şi nu vei putea duce Pe umeri povara Puterii. E prea grea."

— Ordinea o va face mai uşor de suportat."

— Nu există decât o singură metodă pentru a tine omenirea Asta bezmetică în ascultare, pasnică şi muncitoare: teroarea!

_„orofundă, care să se nască în om odată cu zvârlitura Nar „ v. «

Ipântec^emamei.

— Ba chiar mai dinainte" – i-am întărit cuvintele.

— Ba chiar – a confirmat el. Dar nu eşti pregătit. Ai gustat „ bucuriile copilăriei, ai avut jucării şi servitori umili, ai AlârU femei şi ai ajutat sărmanii, ceea ce te face inapt pentru

^iarea schizmă dintre purpură şi baligă."

Tyl-am ridicat, mi-am tras gluga la loc pe cap, pregătit să „nchei discuția şi să plec, am încrucişat mâinile în mânecile Largi ale rasei şi i-am spus:

N – în noaptea asta vorbeşti cu papa Alexandru, nu mă Interesează, îl scoli, îl dai jos din pat, iar mâine, la proces, să-1

Văd că-mi face cu ochiul."

— Te grăbeşti, Tommaso" – s-a împotrivit el, fără a se Arăta prea impresionat de porunca mea.

Îl făcusem Mare Inchizitor, dar nu-1 legasem cu ceva de Mine. Ştiu eu? Să-i fi cerut un act semnat cu sânge, un jurământ Sau un deget de la mână, tăiat ca semn al sclaviei lui perpetue.

L-aş fi demascat, dar cine mai putea crede acea metamorfoză şi de unde să fiu eu sigur că lumea asta ticăloasă n-ar fi trecut Peste acel moment din trecutul său penal? Căci ucigaşul lui Pietro da Verona judeca bine, dădea verdicte corecte, se impusese prin dreptate şi beneficia de mulțumirile vulgului. Uitasem Lecția părintelui Buono: pe cine laşi să moară, nu mai ai probleme cu el! Şi eu aveam, eram încolțit şi mă găseam slăbit În fata unei mari alegeri: nimic sau controlul asupra Bisericii Noastre atotputernice, după ce regele Frantei acceptase deja să Mi se supună în secret, îmi săruta sandalele şi se târa printre Picioarele mele ca o iguană, aşteptând să-i trag o palmă peste Fund, în semn de prietenie. M-am răsucit către Carino şi i-am Spus:

— Imediat după proces vei avea voie să aplici tortura."

— Mi-a dat-o Inocențiu" – a răspuns el sec.

— Averile evreilor."

— Le iau fără aprobare."

— Te fac imediat cardinal.",.; &tttlti n.'. – >

— La ce-mi trebuie?

— A râs ca un tap. Eu sunt deasun Lor. Ieri am anchetat unul. Ştergea podelele cu fruntea şi %.

Ca rata."

— Hai, spune mai repede – 1-am grăbit. Se face Dimineața."

— Tăcerea ta" – a rostit mieros şi eu am înțeles că nu Despre ascunderea marelui său secret era vorba, ci despre Moartea limbii mele, despre uciderea prin voința a darului Dumnezeiesc al graiului, pentru ca Puterea la care ajunsesem Să rămână depersonalizată.

Am ieşit cu fruntea sus, drept şi doar iritat de îndrăzneala Lui, dar îl înțelegeam. Oricare altul ar fi procedat la fel în locul Său, după ce ar fi simțit în pumnul strâns atâta putere încălzita Ca o mică piatră-meteorit, iradiind apoi o forța încă astrală, Neînțeleasă, dar temută de pământeni. Recunosc acum, în sprijinul eliberării mele din strânsoarea remuşcărilor, că i-aş fi Oferit orice pentru o săptămână de glorie, să-1 văd pe Ludovic Aşteptând încordat semnul meu şi să-i poruncesc: „Mai pleci Într-o cruciadă", iar el să strige zelos: „Plec, Luminația Ta!", Pentru ca, răsucindu-mă în tronul meu universal, să observ o Clipă urechea papei Alexandru înroşită de aşteptarea unui ordin şi acesta să sune: „Dai o bulă prin care înființezi forțele armate Ale Bisericii Catolice." „Dau!". Venise rândul meu să caut Tronul gloriei umane, ca Aristotel.

Ieşind afară, unul dintre paznicii lui – în care am recunoscut un membru crud din missi dominici – m-a întâmpinat Rânjind. În spatele lui, 1-am zărit pe Nicolas de Brescia căzut Pe jos, chircit şi încolăcit de spasme ca un câine şi i-am auzit Plânsetul şi tusea copilărească, în vreme ce alături, la picioarele Grandioasei cruci, începea să se închege o baltă mică de sânge.

Îl siluiseră acolo, sub ochii lui Isus Christos, tinându-1 de gură, Penfundate şi cu grabă.

Plăteam deja.

Nici măcar nu m-am aplecat să-1 mângâi, să-i spun că la fel Îl duruse şi pe Thibauded de Champagne, când a căzut rob la Mamelucii hanului Ughedu, sau să-1 ajut să se ridice, aşa că Am trecut mai departe mut de ambiție şi-am urcat la suprafat3

Eândul la ziua care venea pentru a mă încorona, conştient Ucâ ca abia ridicat deasupra regalității şi papalității, mai apăruse

111 z°ntu^ m&retiei me^e înc& un t^ de atins, încă un om de E îi crede Oriz°ntu^ m&rete me ' frânt, unul dintre aceia pe care lumea, ca şi pe mine, îi crede

1 cernici şi inofensivi, pregătiți pentru umilința şi lacrimi, dar

°are stăpânesc popoare, tari şi religii cu ajutorul maşinăriei Edulcorate a slăbiciunilor omeneşti.

Anno Domini 1256 die 23 octobris indictione 15 în palatio Domini Papae Anagniae: Summum Pontiflcem, libellum Guillelmi de sanctoAmore condemnasse, ipsumque cum Suis complicibus de cathedra deposuisse et expulsos de Parisiensi studio omni dignitate privasse.

Qui neşcât dissimulare Neşcât regnare Cine nu ştie să se prefacă Nu ştie să conducă JVli-am respectat jurământul şi am tăcut. Nu pentru că îmi Ceruse asta ucigaşul acela de rând, Carino, ci datorită înțelegerii Principiului fundamental conform căruia întreaga frumusețe a Existentei se află în interiorul omului, printre reacții chimice, Care, dacă ar fi vizibile, ne-ar umple de oroare şi dezgust. Cu Toate acestea, acolo, între măruntaiele noastre băloase şi moi, A hotărât Mântuitorul să trăiască disimulat sub formă de suflet.

Chiar dacă nu putem vorbi despre o estetică a matelor, Trebuie să recunoaştem că există o ordine interioară funcțională, O poziție arhitecturală a coastelor, o alură sculpturală Îndrăzneață a ficatului, un traseu compact al intestinelor şi o Serie întreagă de țesuturi ligamentale desenate într-o grafică Subțire, iar dacă muzica rezultată din chiorăit pare deranjantă Pentru ascultătorul extern, în interior ea este încadrată într-o Minunată armonie de sunete. De aceea, adevăratul artist este Acela care reuşeşte să reproducă muzicalitatea interioară şi Gura sa se transformă într-o ancie dublă de trestie.

Retras definitiv într-o chilie modestă, săpată sub cripta unei Mânăstiri prăbuşite din Neapole – revenit, adică, în oraşul Rimei mele iubiri de absolut – am încetat să mai comunic cu Lumea» considerând că am văzut-o destul, că o cunosc şi o Detest suficient de mult pentru a o ignora complet, desi era Jgja substanțial schimbată după ce devenisem cârmuitorul ei.

Câmpvrrile dădeau într-adevăr roade mai bune, iar comerțul se Accelerase, că începuse să fiarbă Mediterana între corăbii, în Oraş înfloriseră ordinea şi disciplina atât de necesare edificării, Căci, ştiindu-mă undeva în el, locuitorii păşeau pe străzi mai Cu sfială, în vârful degetelor, şi vorbeau în şoaptă, astfel că Până şi înjurăturile deveniseră un susur critic, luat mai degrabă În glumă decât în serios, iar conflictele se aplanau la o cană de Vin fiert. Unii întrebau: „Dar Tommaso unde este?” şi li se Răspundea repezit, cu

degetul la buze şi cu arcadele de deasupra Ochilor ridicate: „Este sub noi şi gândeşte la perspectivă!”

Numeroşi călători s-au rătăcit tragic, căutându-mă prin diferite Catacombe labirintice şi multi copii aduşi pentru a fi mântuiți De boli au murit mâncați de şobolani. Uneori, le auzeam vaietele De deznădejde.

Cei care mai scăpau vreo oală pe jos din neatenție, în smirna Voită a cetățenilor, erau lapidați pe loc în cea mai cumplită Linişte. Pietrele zburau spre vinovat fără ca cineva să spună Ceva – ridicau, ocheau şi azvârleau. Napolitanii – ştiți, de Altfel – sunt oameni foarte precişi încă din secolul VII dinainte De Christos, de când metapontezii le-au schilodit în bătaie, la Siritida, numai pe mamele colofonienilor, până la una, Recunoscându-le după sânul drept, care era mai mare şi le Dovedea originea amazonică, transformându-le apoi în conservae. După cum puteți constata din nou, încă un cuvânt pe care-1

Transportați dintr-o ureche în alta fără să ştiți că evreul Tafnat Poeneah m-a îndemnat să-1 arunc în gura lumii, şi nu Întâmplător!

Napolitanii vremurilor mele îşi acopereau victimele sub o Piramidă de bolovani. Ea ilustra borna unei frontiere între ce Se cuvenea şi ce nu, ca prim semn al unei civilizații abia născute Din chinurile unor răscoale, războaie şi schizme, băgate şi nu Scoase din Istorie cu forcepsul. Tot asa, strigătele ademenitoare ale negustorilor, chemând la cumpărat galenți, peste sau țesături, erau pedepsite cu surghiunul înlănțuit. Nu în fiare c'

În dorul de casă, fiindcă oamenii începuseră să-şi iubească Dintr-o dată zidurile oraşului, ținutul şi tara. Poziția mea sociala

— Situată, de fapt, în afara societății —, de om claustrat între Cărămizi vegetale, din care mâncaseră la capătul foametei Generații de sihastrii fără operă şi în care se mai putea identifica urma găinațului pietrificat de arheoptere, condiția mea De ființa coborâtă cu bună ştiință într-o sepultură cadmiată de Jur-împrejur cu pânzele argintii ale păianjenilor de adânc, erau Un fel de recunoaştere a frumuseții imaginii de nemărginire Pe care mi-o oferea locul din vârf. În timp ce trupul cunoscut De toți, adulat si, din această cauză, posedat de toți în diferite Ipostaze, zăcea în acea groapă îngustă, sufletul meu călătorea Deasupra creştinătății şi a unei părti din islam, fiindcă – aflasem De la protejatul meu Reginald de Piperno – savanții arabi Începuseră să-mi studieze Summa Teologiae si, bineînțeles, să O laude. Asta însemna că, după agresiunea lor culturală Împotriva debilului nostru creştinism occidental, se declanşase În sffrsit procesul de înfrângere, afectând concepțiile şi încrederea în valorile musulmane. Prima reacție de recul a fost: „Atenție, creştinii au şi ei gânditori, programatori ai destinului comunitar, formatori de cultură şi opinie!”.

Lucrasem bine.

Este adevărat, cum s-a scris şi în cronici, că-mi săpasem un Put către fierbințeala Pământului – nu prea adânc dar suficient Cât să-i impresioneze pe oameni —, e adevărat că mă îngropasem acolo de viu, dar aveam cerul deasupra mea, de forma Unei spărturi circulare făcute de trăsnet în cupola unei bazilici.

Nu mai era nevoie să-mi plimb eu ochii pe firmament în Căutarea stelelor – treceau ele încet prin dreptul acelei găuri, Defilând solemn, cu sclipirile pulsând în semn de respect. Desi Pare o lăudăroşenie ieftină, modul spectaculos în care Ajunsesem să speculez trăirile oamenilor, devenind primul Speculant al creştinătății, mă îndreptățea să cred că în ansamblul ceresc steaua mea începuse să domine alte stele, să le Apropie, să le rotească într-o atracție turbionară, purtându-le Pe drumul său într-o deplasare lină şi abia perceptibilă, însă e prefigurată. Că îi păcăleam pe oameni, era evident – dacă Fi putut exista un observator independent, neatins de dragoste Ură fată de mine —, însă scopul meu era nobil, depăşea Eratiile contemporane, iar posteritatea poate fi şi o frază Imerită dintr-o carte despre trecut. Adevărul este că pusesem Anumită ordine în lume, dădusem personalitate universului Creştin, ceea ce era mare lucru după atâta neomenie la Tunis, În vara anului 1270, dăruind civilizației opera mea, ca un cod De legi teologice infailibile, care, în realitate, erau un sistem Coerent de guvernare a lumii. Teologia, pentru nivelul de Înțelegere al acelor ani, era considerată un anume cadru organizat, necesar dezvoltării religiei, iar religia, la rândul ei, o Formă ideală de structurare a credinței, întrebarea la care Ajunsesem eu: dar, oare, trebuie structurată credința? Nu putea Fi aruncată publicului, căci ar fi sfâşiat-o, deoarece sentimentul apartenentei la un început controlat de Cineva se asocia Imediat nevoii de ordine. Când, prin autoritatea religiei, Subunitățile, unitățile şi marile unități de luptă ale Inchiziției Au trecut la represiuni dure împotriva ereziei, arzând ce mai era De ars dintr-o lume prefăcută oricum în scrum, pruncii Nenăscuți, scoşi din pântecele sfârtecate ale mamelor au părut Mai degrabă ca o metaforă necesară diseminării caracterului Şocant al exemplului decât ca un aspect definitoriu al metodei Generate de sistem. Credință s-a curățat treptat de noxe pseudofilozofice şi sectele au dispărut din zona periculoasă a prozelitismului de masă. A da la cap unui curent de o asemenea Amploare nu este opera unui geniu? Ba da, dar nu trebuie spus, Fapt pentru care, de-abia acum, stând pe pragul unei noi Schimbări a lumii, deflorez impetuos caseta orgoliilor mele.

Erezia mai rămăsese ici-colo, în gândirea unor oameni, de unde

0 scoteam fără burghie şi cleşti tot cu ajutorul teologiei. Unele Excese ale Inchiziției au ținut de natura înclinată spre arte plast'ce a preoților – oameni, pentru care o strângere de şurub şi Un țipăt de durere erau un răspuns satisfăcător la tăcerea unui Apus de soare meridional, o exclamație de plăcere la bufnitura Ii de pe crengile brazilor unei păduri thuringiene.

Imaginasem acest mecanism rotund în urma unei constată Făcute la sfârşitul ceremoniei de inaugurare a catedralei scobit Pătimaş în aer la Amiens: „Dacă un gânditor ajunge la celebri Tate prin simplul fapt că mulțimea vede în acest spirit intjvidual cu aparente altruiste oglinda fidelă unde se reflectă în Linii de contur propriile sale gânduri de mulțime, şi dacă acest Gânditor nu face altceva decât să rezume sau să pună în formuij Netă ceea ce masele mărginite cred confuz că pot obține de la El, atunci acela, promițându-le viitorul, este un fals apostol şi Un fals profet, cu nimic mai vizionar decât mulțimea care l-a Inspirat, datorită permanentei sale speranțe pentru mai bine

Numite cu un termen abstract viitor". De aceea, tot ce vedem Noi înainte nu este o indicație trimisă pentru a fi urmată, ci un Trecut pe cale de a fi remodelat după cum ne taie capul.

Excepțiile care înțeleg bine ce vine din fată sunt tocmai oamenii Care s-au ocupat bine de trecut.

Rămăsese, deci, de construit – prin Marea Lucrare a Bunăstării popoarelor, păcii şi securității, folosirii atomului în Scopuri pasnice, concomitent cu protejarea mediului, pentru Un aer mai curat şi peisaje mai frumoase. Speculația era necesară pentru că şi suferința era obligatorie, desi de multe ori M-am întrebat dacă oamenii îşi doresc un bine general şi nu Cumva călcatul semenului în picioare este o formă de progres Pe care nici cele mai luminate minți n-o pot cuprinde în prognoze. Pentru obținerea binelui era nevoie de unitate, de forte Adunate si, mai ales, de egalitate. Conform Bibliei, Isus a Spus: „Ştiți că cârmuitoriâneamurilor domnesc peste ele şi mai Marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între noi să nu fie asa. Ci Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru".

Bineînțeles, vă dați seama că cineva a intervenit neinspirat în Acest text, căci propovăduind egalitatea celor multi şi umili, îl Coboară totuşi pe cel care vrea mai mult la condiția de rob, Adică sub cei egali, ceea ce, sigur, e greu de înțeles la cineva Trimis cu scopuri de mântuire. Astfel, interpolarea nefericită a Copistului face din societatea imaginată de Christos o structura Etajată: stăpânitorii de la vârf, nenorocițiii cei mai de jos şi °

Pătură groasă de egali la mijloc. Neverosimil! În aşa ceva nu Otj aduce morala, fiindcă s-ar înmulți christosii în fiecare Ras, sat sau ^rS> un (^e oamemi ar cere s& se trăiască ceva mai Curat sufleteşte şi mai conştient.

Spiritul unit cu măreția morală este ceea ce prostii nu pot Uita, iar prostii formează o majoritate zdrobitoare, condusă ferm <e cej mai impozanți tolomaci.

Acolo, sub porticul regal de la Amiens, pictat în culorile Geloziei, am înțeles că revolta catharilor, a albigenzilor sau Patarinilor nu reuşise să curețe lumea de prostie, pentru că Dorința de bogăție materială nu mai putea fi întoarsă înapoi —

Era soluția la îndemână pentru speranța aceea de mai bine. şi Totuşi, a spune că oamenii se nasc egali, înseamnă acum, ca şi În acel secol de tranziție, a despărți spiritul de materie şi a Pune temelia adevăratului liberalism, deformat în epoca mea Prin dorința de putere laică transferată de papi în domeniul Manifestării sentimentului religios, denaturat grotesc prin absolutizarea egalitarismului în epoca aceasta comunistă, în care vă Înfățişez cronica târzie a regretelor ce mă tulbură mai omeneşte Decât este permis unui sfânt.

O sămânță a egalității reale trebuia aruncată în veacul meu, În spațiul ieşirii din pubertate al fiecărui om, adică în acel Moment lăsat de Dumnezeu, când se clădeşte caracterul, când Materia îşi încetineşte tumultul din organismul vietății capabile de abstracții şi moare lent amintirea celor mai frumoşi ani.

O rază de soare, căzând pieziş prin rozasă şi împrăştiindu-se Apoi în lumina de sub bolțile înalte ale navei centrale de la Amiens, a lovit atunci şi o

bucată de mică rămasă în piatra Frontalului, dacă nu chiar fusese pusă cu dinadinsul de beeldhouwerul Willem van Planck în ochiul grifonului din timpan, Astfel că m-am simțit penetrat fierbinte şi instantaneu de fascicolul unei idei: egalitatea nu se poate obține decât prin FRICA DE DUMNEZEU. Ea uneşte toate sufletele Pământului într-o Comuniune vulnerabilă, supusă aceleiaşi transmutații de la viu La neviu, prin momentul sublim al morții. De aceea, grotescul Unui Iad virtual trebuia şi mai mult îngroşat. Am mai scris-o:

Jti este cu atât mai frică de moarte cu cât ai mai multe posesiuni materiale de pierdut trecând dincolo! aşa se face că instrumentul principal al revelării acestui vehicul al fricii Devenit umilința. Ea poate fi asumată prin resurecție spirituala Autoprovocată sau impusă cu ajutorul terorii conduse de cei cam O înțeleg, încă de când eşti copil.

Se pot înțelege acum ordinele şi deciziile mele care au dus Multi oameni la moarte, dar şi necesitatea umilirii celor ajunşi La purpura puterii pământene. Sigur, pe un individ de rând fl Ucizi pentru că nivelul lui redus de cunoştințe nu-i permite să Înțeleagă ansamblul complex şi înalt al filosofiei, dar pe savant Teolog sau rege trebuie mai întâi să-1 chinuieşti, să-i multiplici'

Întrebările, arătându-i mereu imaginea Morții, obligându-1 să Treacă aplecat, cu fiori reci pe şira, pe sub portaluri groteşti, La Saint-Servatius, în Quedlingburg, la Alpirsbach, la SaintPaul, în Issoire, la Sant-Abbondio di Como, la Durham sau Isidoro de Ledn, făcându-1 să regrete mereu deşertăciunea Bogățiilor sale – spirituale sau materiale – şi să plângă în fata Îngustimii orizontului său sufletesc. Totul însă cu măsură, fără Să depăşească limita disperării, fiindcă dincolo de ea, batjocura Poate fi fermentul revoltei, şi ce-am făcut? Se trezesc printr-o Fulgerare de luciditate şi mă ucid înainte de termen. Motiv Pentru care adâncimile sumbre ale introspecției prin sufletul Omului trebuie luminate din când în când cu ceva mai vesel.

Pe Ludovic al IX-lea cel Sfânt, de exemplu, 1-am trimis în Ultima cruciadă, conştient că va pieri departe de casă, dar Faimos, şi 1-am sfătuit, în cea din urmă întrevedere a noastră, Să moară demn, să-şi pregătească din timp ultimele cuvinte, Astfel încât să fie înregistrate de copişti şi memorate de istoriografi. Iar atunci când îşi dă duhul să încerce totuşi şi să facă Efortul de a nu se schimonosi, speriind lumea, ca şi cum dincolo, Chiar şi pentru sfinți, ar fi bau-bau, ci, dimpotrivă, să-şi Compună o figură senină. Nu trebuia să pară moartea unui om Cu oarecare tendințe de sfințenie, ci o adevărată naştere în Viață nouă, celestă. Numai aşa putea fi canonizat fără Împotriviri, fiindcă natura umană şi nu cea de extracție divină A cardinalilor – mai porci decât scroafele, fie vorba între noi

— Strecurase deja în acalmia bolnăvicioasă a conciliilor episcopale destule îndoieli asupra elocinței, inteligentei, puterii Ale de concentrare şi talentului politic. Destul de multi erau Convinşi că altcineva se afla în spatele performantelor lui —

Fi gânditor profund şi periculos. De fapt, ştiau toți, dar le Cuvenea datorită bunului mers al economiei şi politicii externe.

Iar, pe deasupra, ce mai conta, atât timp cât Franta devenise un Regat puternic, bine centralizat şi bogat.

Ludovic s-a ținut de cuvânt. La Tunis, în vara anului 1270, Pe timpul dizenteriei care înmuiase genunchii trupelor cruciate, el s-a îndârjit să nu se facă de râs si, strângând între dinți O coadă de mătură, ca să nu-i clănțăne fălcile, a reuşit să Îngaime: „Futaie." în franceză înseamnă codru, pădure rară.

Apoi, regele a trecut între cei țepeni. Trebuie să recunosc că Omul a făcut ce-a putut şi şi-a dat toată silința. Am avut însă Grijă să-i completez ultimele cuvinte pentru posteritate, aşa că Plecarea lui dintre cei vii a rămas glorioasă: „Futaie. Elysees, Je penetre dans ton feuillage"

Moştenitorul tronului cu crini, Filip Audacul, a venit mai întâi La mine, a intrat în cabinetul meu de la Universitatea din Paris, Mergând în genunchi, s-a tăvălit pe jos ca o potaie lovită de râie, şi mi-a cerut voie să se încoroneze la Saint-Denis. „Sunt o Fumicută pe fihgă tine, Tommaso – făcea spume la gură Filip —, O insectută şi-o insectea pe sub talpa ta voioasă, un gândăcel De bălegar flămând, un pui de buburuză." Şi vă mai miraţi cum A apărut literatura! Ghinionul lui a fost că, datorită zelului şi Mişcărilor bruşte, nu a observat de la început prezenta în Încăpere a lui Joinville şi a lui Robert de Sorbon, pe care Tocmai îi împăcăm. Se bătuseră ca chiorii într-o clasă alăturată.

Lui Sorbon îi curgea borşul pe nas, iar Joinville avea un ochi Vânăt, şi-1 astupa cu palma, dar putea foarte bine să vadă cum Se dădea în spectacol regele, cerând aprobarea. I-am dat-o.

Dintre laici, numai el ştia că nu este fiul lui Ludovic, ci al Unchiului său, Alphonse de Poitiers, iar dintre clerici numai eu Ştiam că e făcut cu potcovarul lui Alphonse şi că mama sa 1-a Conceput din dragoste. Cei doi bătăuşi, care se urau de moarte, S-au înțeles imediat când a fost vorba să consemneze prostiile Regelui lor. -

Pe de altă parte, bunăoară, papa care ocupa Sfântul Scaun De la Lateran în acel an al izolării mele, una mie două sute Şaptezeci şi trei, era un individ de o inteligentă rară, dar Hpsu De cei mai elementari sprijinitori. Multi îl temeau pentru Calitățile lui, iar alții erau pur şi simplu orbi şi nu-i vedeau Capacitatea. Eu am fost acela care a arătat cu degetul spre el Apoi 1-am aşteptat în chilia mea de recluziune. S-a prezentat Calm şi rezervat, fără stridente şi excese în semnele de umilinta'

Dar îl simțeam vibrând de dorința de a fi pontif, pentru a arăta Ce poate. Era vorba de o ambiție cultivată. L-am întrebat: „Dacă va trebui să lupți cu Antichristul direct, fată în fată, Care pe care, cum vei proceda?" Mi-a răspuns imediat: „Ştiu Că nu poate fi înfrânt, ci doar slăbit". „Şi, în consecință?" -_

Am insistat. El atunci a născut o scurtă sclipire în ochi şi a Rostit şuierat: „îl îmbolnăvesc, îl slăbesc şi-1 înnebunesc de cap Cu ajutorul femeii". Nu era prost deloc. Dar nici când m-am Apropiat de el nu a căzut în genunchi, doar că a scos dintr-un Buzunar al rasei o sticluță şi o pensulă. Mi-a cerut degetul mic De la mâna stângă şi a început să-i picteze încet şi meticulos Unghia cu ojă, rotunjind vopseaua sângerie pe lângă unghiile Adâncite în carne. A dus degetul la frunte şi şi-a însemnat o pată Mică de budist, apoi mi-a şoptit: Om manipadme hum! Era un Individ cinstit, nu necesita vreun şantaj pentru a-1 subordona, Desi se murdărise în tinerețe trecând la mozaism,

încercase Doi ani islamul – fusese şi la Mecca, mirosindu-se în funduri La un loc cu alte mii de pelerini —, iar cu numai patru luni în Urmă se hirotonisise ortodox în Thessalia, asistat chiar de Sebastocratul loan Angelos, bastardul epirot al lui Mihail al II-lea. Mă obişnuisem cu ciudățeniile doritorilor de putere, aşa Că atingerea aceea pe fruntea lui nu m-a înfiorat, cum s-ar fi Întâmplat probabil cu oricare alt om supus simțurilor, însă eu Ştiam un lucru: în spatele fiecărui personaj investit cu asemenea autoritate lumească, în spatele tronului lilial sau al celui Imaculat – amplasat nu întâmplător lângă alba basilică diocezală

— Se afla un mecanism complex, care propunea, promova şi-mi Prezenta candidații, dar care putea şi să zdrobească în caz de Nesupunere. Actul guvernării venea de undeva, ca o anumită Pentru o anumită poartă şi li se înmâna spre folosința pe

° mien limitat, iar faptul că puterea pământească se găsea la ' rteroâna unor indivizi umani se datora existentei unei struc-

1 n ierarhice formate din oameni aşezați pe un loc sigur, dar Ochii ațintiți în sus, nu spre Dumnezeu, ci spre următoarea NozitieAsta este ceea ce creasem deocamdată: interconexiunea Onditionată a oamenilor. Legându-i astfel, îi puteam distruge Mai uşor, rupând un picior de scaun.

Grigore – poreclit Bienheureux Grengoire – a fost un papă Mare, desi a păstorit doar vreo cinci ani şi ceva, cu toate că Nimeni nu a aflat până astăzi că religia romano-catolică a avut Un suveran pontif circumcis, care se închina cu fata spre Mecca, Îşi făcea cruce de la dreapta la stângă, iar în timpul rugăciunii Solitare din propriul dormitor interpreta dansuri Mahayana şi Hinayana, dând ochii pe spate ca indienele, jucându-şi capul în Gât şi răsucindu-şi degetele prin aer de ziceai că modelează Vântul. Cu toate că unii dintre dumneavostră ar putea vedea în Papa Grigore o dovadă de eclectism, eu vă încredințez doar că Dădea bule bune.

Importantă nu este realitatea, ci numai ceea ce cred oamenii!

Trebuie să recunosc, într-un fel cât mai echilibrat cu putință, Că eram fericit m chilia mea şi nu pentru puterea asupra lumii medievale – în lipsa conflictelor ea risca să devină plictisitoare —, Cât pentru procesul de cunoaştere introspectivă pe care eram Nevoit să-1 declanşez, transferând lumii contradicțiile mele interioare. Mă descopeream pas cu pas, foiletându-mă ca pe un Manuscris iluminat, din anost în spectaculos – uneori, din Anost în mai anost – sau invers, din normal în ciudat, drept o Ființă cu un univers lăuntric exuberant, enigmatic, dar susceptibil la dezvăluiri, în care doar un cântec de fecioară unduia, Fa>ă să-mi dau seama de unde vine. Ascetismul îmi oferise Şansa de a izola în corpul meu părțile inutile şi parazitare Pentru lucrul mintii – m-am operat singur de apendicită, cu o Unghie ascuțită —, astfel că ajunsesem să nu mai mănânc nimic Şapte luni pe an şi să dorm o dată pe săptămână; şi atunci doar Trei orE. Aşa mă sfătuise Albertus Magnus: „Este obligatoriu Sa operezi în creier o separare între centrii psihici superiori şi inferiori. Chestia cu apendicele e minoră; şi eu mi-am sco Amigdalele cu ață şi tot n-am ajuns mai deştept. Humbert sicusut nările ca să nu-i mai curgă mucii iama, dar continuă să Facă guturai, iar Bonaventura şi-a strâns burta cu un

cerc de fier Dar când se balonează plesneşte chestia aia în schije şi facj Măcel în biserică; mor enoriaşii pe capete, cu aortele secționate Dumnezeu a inoculat în tine, prin mama şi tatăl tău – n-are Importantă cine a fost, rolul lui era să-ți dea viața – o anumită Cantitate de energie. Tu trebuie s-o foloseşti în scopul ales Anesteziind partea trupească, ai posibilitatea să-ți canalizezi Energia către gânduri". „Inteligenta va fi bisturiul meu" – 1-am Asigurat pe magistru. „Lama perfect ascuțită.". „Da". „Incizia Adâncă.". „Da". „Să simtă poporul că aici gândeşte un om, nu Munceşte". „Ideile mele vor zbura peste lume, ca laptele țâşnit Din tata Herei!" Totuşi, desi dialogul acesta se desfăşurase cu Vreo cinci ani în urmă, am declanşat procesul de introspecție Mai târziu. Mai aveam unele socoteli cu imaginea mea.

Pentru început, m-am studiat complet gol într-o oglindă Venețiana. Acel obiect straniu al reflectării ocupa un perete Întreg în dormitorul fostului împărat şi rege, Federico al II-lea, Din castelul său de la Capua şi era un unicat. Fusese compus şi lustruit de un nefericit în dragoste, despre care se spunea că A fost înghițit de această oglindă şi că, uneori, apare în unele Reflectări lăcrimând şi ținându-se, suprinzător, nu de inimă, ci De fund. Dormitorul sicilianului era o încăpere mare, luminoasă, unde aveai impresia că este primăvară mereu, datorită Aerului de prospețime sugerat de florile tapetului. Pe ele, tot Uneori, ai fi putut distinge bâzâit de albine, pistile vibrate şi Petale picurate de rouă. Mai erau apoi culorile pastelate ale Baldachinului, ca un frunziş tomnatec lăsat peste doi Îndrăgostiți, patul circular cu acoperământ verde-crud, ce părea Rondelul tainic al Semiramidei, şi pernele umflate de CapoBlaco prin care trebuie să fi migrat cândva cârduri de gâşte Albe, dacă nu cumva în unele dintre ele mai rămăsese vreo Lebădă dormind cu ciocul ascuns sub pene. Vitraliile pătrate de Clermont-Ferrand, azurii şi sidefate, încadrate de palmete cu Motive persane, colorau luna şi soarele, că se acopereau astm Nori să nu orbească, iar tapiseria de Halbstadt era cusută în Ot nuanțe de roşu, că nu ştiau al cui sânge curgea acolo – albastrul lui Richard Inimă de Leu sau poşirca lui Inocențiu HI? —, „n timp ce masa lucrată în sidef, luată franche repue de la Rtjanieluci, era o sculptură şi nu un lemn, căci amintea toate Detaliile încoronării lui Federico sub arcul bisericii Sfmtului Fdorrnânt, în chip de sultan, inclusiv egreta cu smaragde din Fruntea turbanului. Plafonul pictat şi el în tente palide, oliv şi Catifea de ciută, cu motive migălite de celebrul scopit Gianturco Cefalu, se lungea ca o mare deasupra capului, străbătută de mici Curenți filiformi ce puteau fi urmele trecerii molatice a peştilor Chinezeşti. Ea se oglindea egal în podeaua lucioasă de marmură Iurquoise, imaginând o succesiune caroiată de vulve indecente, Alternate cu motive florale semănând mai degrabă cu buze Învinețite de supt. Un covor aruncat într-un colt mă ducea cu Gândul la un negustor venit cu fete iubarețe, învelite în el, Amețite de drog şi învățate să-şi desfacă picioarele în fata Împăratului, care vrea numai să le consulte. Tot aerul din fata Pereților era ocupat cu torsuri antice uimitoare, aşezate pe Socluri înalte, să le vezi rotunjimea sânului şi sfârcul ridicat, Sculpturi de femei goale răsucite într-o frenezie a formelor Care era gata să mă îmbete, rob iubirii mele pentru estetică, dacă N-ar fi fost binecunoscuta-mi voința, bătută rece în fier, pentru A mă tine drept credincios, îl înțelegeam însă

mai adânc pe Nebunul care pusese o jumătate de secol pe jăratec prin orgiile lui orientale, desi era şvab. Dar briliantul său artistic consta Tocmai în nebunia lui halima, care era în realitate rezultatul Capacității mistice de a trăi pentru toți oamenii secolului la un Loc.

Precizez că acel castel era atunci pustiu, părăsit şi blestemat, Păzit doar de garda mea mută şi surdă din jandarmeria minorită.

Ughetu era culturist, uneori îl lăsau genunchii sub greutatea Muşchilor, iar când dormea îl ciuguleau sitarii de insecte ca pe Bivol. Vopiscu era o vână în care pâlpâia „un miez de suflet cât Un fir de păianjen, tot ce prindea între mâini, ieşea printre De§ete ca untul. Ondutu era un blajin, ucidea cu părere de rău,

°losind fruntea cu care acasă, în satul lui normand, îl punea maică-sa să bată parii în gard, desi, uneori – a recunoscut Sfială – spărgea lemne cu tâmpla şi săpa şanțuri cu cazmau”

Bărbiei; o lovitură de-a lui se măsura în dangăte de clopot Aveam încredere în paznicii aceştia, care nu reacționau dec”»

La ceea ce vedeau, fiindcă eu dădusem ordinul să li se tai Limba şi să li se găurească timpanele. Mi-au dat de înțeles ca Țiul din clipa aceea fusese cel mai frumos sunet din viața lor Având în vedere porcăriile care se spuneau în epocă şi Zgomotele stridente ale fraților seculieri, nu odată îmi mulțumeau Cu lacrimi în ochi pentru binefacerea asta. Câteodată mă rugau Din priviri să-i orbesc, să nu mai vadă grozăviile acelei etape Istorice de care le era ruşine, dar eu am amânat mereu momentul, fiindcă le-ar fi slăbit ura.

Nimic nu lumina acea încăpere – avea lumină proprie, Rămasă de când deschisese Federico ultima dată ferestrele.

În sffrsit, chiar în dreapta, lângă marginea ramei cu entarsuri aurite a oglinzii, se afla torsul unei zeițe păgâne, neaşteptat Însă de modern în înfățişare, gest şi coafură. Ştiindu-mă singur, Am privit concentrat, întârziind procesul de autoinspectie, ca şi Cum as fi căutat un rid pierdut prin multitudinea de cute ale Pielii de pe totalitatea corpului meu grosolan şi de care n-aveam Încă temeritatea să mă apropii, şi am recunoscut destul de uşor Zâmbetul parşiv al fetiței ce ducea trena mamei mele în cortul Din Aquapendente. Crescuse putoarea, se despuiase şi fusese Imortalizată astfel pentru totdeauna. Era copila care îmi făcuse Cu ochiul, într-o clipită ruptă din raiul lintoului auvergnat, Dorind pseudoingenuu să mă smulgă din vraja chemării dominicane. Acum purta numele de Sigilgaida Rufolo – die hochste Hure, die der Teufel hat. Statuia, sculptată de Nicola di Bartolomeo da Foggia, fusese mutată din catedrala Ravelo, Unde întruchipase chipul Fecioarei Măria, în acea încăpere Sigilată după moartea tiranului, dar care îşi păstrase Prospețimea. Se dorea să nu mai stârnească pasiunile enoriaşilor, Care uitau să mai fie atenți la slujbă. Vedeți? Schimbându-i Locul şi semnificația, statuia nu mai era însoțită de acea aură Sacerdotală în care oamenii vedeau materializarea în volte auni A unui miracol unic si, cu toate că nu fusese mutilată, nici Acar ciobită, tocmai datorită perfecțiunii sale materiale,

^ easi statuie înfățişa printre luminile numeroase ale unui

8°udoir cât o sală de dans portretul desfiâului, murdăriei umane «l viciului. Cei care înainte o adorau evlavios, acum o Duşmăneau onctuos: „Uite-a dracului târfa, ce? Te are, şi pulpele Alea, ah! -”

Jvt-am întors la imaginea mea. Trebuia să fie prima şi ultima Oară când făceau un astfel de gest impudic, dar era nevoie să Cunosc exact ce urma să pierd. Căci eram hotărât să mă extirp.

Am desfăcut nodul frânghiei care-mi încingea mijlocul asemeni Unei centuri de castitate, şi am lăsat vesmântul sărac să se Adune în jurul picioarelor mele, ca un sac golit. M-am aşezat În fata oglinzii, dar mă distingeam cu greu printre sculpturile Reflectate amplu acolo, aşa cum pe stradă ieşeam cu greu în Evidentă printre boi şi vaci, fapt care mi-ar fi permis probabil Să mă balig în drum fără să atrag prea mult atenția. Ştiam că Sunt unt şi respingător vederii, însă trebuia să trec examenul Întâlnirii cu materia. Venise rândul şi acestui obiect de cercetare

— Eu însumi —, aşa cum mă plămădise mama în pântecele ei Nobil, şi mi-am impus să fiu cât mai obiectiv şi rece, un savant În adevăratul sens al cuvântului, fiind gata să-mi înfig şi o Unghie într-o pulpă, ca să văd, nu să aud, strigătul cărnii. Dar Tot nu mă vedeam. A fost nevoie să ridic mâna dreaptă – cea Cu care dădeam de regulă indicații – până la bărbie şi să-mi Ating pielea cu buricul degetului arătător. L-am plimbat încet De la protuberanta mentală pe mandibulă în sus spre ureche, Unde am găsit o margine dură, asemănătoare muchiei tocite a Unei cuirase îmbrăcate în toate cruciadele – chiar şi în cele False! —, al cărei metal subțire obosise după cea de-a şaptea Expediție. Deci – o bărbie rotundă şi netedă, frumos desenată În curba ei stilată, căci uzura avusese rolul artistic de a îmblânzi Tăişurile în forme mai calme. Este nevoie să vă spun că, în Timpul ăsta, regele Conradin de Suabia suferea marea uifnhgere Militară din câmpia de lângă Tagliacozzo, dar țipetele bătăliei Nu ajungeau până la mine decât ca un murmur de rugăciune.

Am coborât apoi pe muşchiul pielos al gâtului, sub care zvâcnea

^aşteptat de tânăr sternodeidomasloidianul – începusem să înghit în sec de emoție —, plimbându-mă şi mai în jos Culmea rotundă a deltoidului, inimaginabil de neted pentru u Preot supus asprimii confesionale, bombat ca un bol de cuart Răsturnat pentru a lăsa în palmă o mărgea plăpândă, coborârJ În continuare peste epiderma subțire şi pufoasă ce acopere Un mic pectoral sensibil, un mare pectoral emotiv, terminat Îritr-un sân obraznic şi m-am jucat putin pe claviatura muschiu.

Lui dințat, ce numai învelea dulceag ultimele coaste. Repet —

Era o ciudățenie, fiindcă eu mă ştiam prost de gras. Alarmat Am devenit însă când, urmărind mai departe liniile traseelor Trupului meu spre partea inferioară, am găsit un mijloc mult Mai subțire, îngust chiar, şi o coapsă şlefuită de un cântec Eufonic, astfel că cercetarea greu descifrabilă în zecile de Reflexii ale oglinzii, în repetarea proteică a acelor statui unite Prin sugestia unei divinități policefale şi argotice, a devenit Dintr-o dată îngrijorătoare. Nu era spaima încercată de Alhazeu, La începutul mileniului nostru, că din oglindă va ieşi un soldat Rornan, care se va desprinde de pe suprafața ei şi-mi va lovi Ochiul cu o sulită uşoară, era spectacolul descoperirii ineditului cu privirile

îngrozite ale pipăitului. Pe afară se răspândea Rumoarea tribunalului din Neapole, pus de Carol Anjou să-i Judece pe Conradin şi Friedrich de Austria. Am simțit instantaneu miros de sânge în nări, dar parcă nu venit din preajma Eşafodului regal, ci din mine, ca şi cum as fi fost înjunghiat Sub abdomen, şi am auzit din nou cântecul acela subțire plutind Prin trupul meu gol asemeni frunzei uscate prin tristețea toamnei. Intersecțiile aponevrotice, care dădeau atleților greci impresia binecunoscută de forță şi perfecțiune corporală, Compartimentând abdomenul în pachete de muşchi nespus de Estetici şi virili, lipseau la mine, iar pielea din jurul ombilicului se-ntindea cu albeața şi netezimea velaturii de canabis.

N-am mai aşteptat altă etapă în demersul meu senzorial şi plastic pe propriul trup şi am dus mâna repede la sex. Atunci am Zărit drept în fată ochii mei măriți, rotunzi şi disperați, cu Pupilele dilatate în cea rnai cristalină ipostază a groazei, Ş1

Urletul electric al creierului meu prelins instantaneu pe obraji, Ca două spice de grâu îhsângerate, aşa cum le văzuse EqUens la două secole după lacrimile lui Christos. Acolo.

— Oartea moale a ruşinii, depistam un venus venust, umbrit

1. R^ între două pulpe melodioase de vergură. A trebuit să U0r odată ochii ăia incendiați către locul descoperirii, pentru Imaginea pornită din acel punct – ca nişte emanații Oicuriene, care se desprindeau continuu de corp şi care, „ntâlnind suprafața lucioasă şi solidă a argintului venetian, se Loveau de ea şi se reflectau în aşa fel încât se reproduceau în Sens invers – să-mi spună precis şi indubitabil: în oglindă se Privea o femeie!

— Floraget!" – am urlat şi-am fugit către uşile mari ale Dormitorului. Dar forța imaginii m-a împiedicat şi am căzut Sâfâind pe marmura podelei. Da, gâfâiam tare şi greu, ca orice Om gras, masiv şi urâT. Aşa mi-am revenit, cu transpirația Înghețata pe arcadele frunții, cu spatele împuțit de o sudoare Animalică, cu picioarele butucănoase acoperite cu sunei Disgratioase şi fade, cu guşa tremurând sub bărbie ca o gelatină Scăpata în largul ei şi burta lățită porceşte pe duşumeaua regală.

Mă simțeam din nou Tommaso d'Aquino cel adevărat. Am Stat asa, cu ochii închişi, până s-a potolit ritmul nebunesc al Inimii şi-am auzit o bufnitură surdă şi un suspin îndepărtat:

Conradin fusese decapitat, iar mulțimea oftase lung, apoi încă O bufnitură şi încă un oftat – căzuse căpățâna lui Friedrich —, Urmat la scurt timp de un ropot de aplauze. Abia atunci mi-a Revenit un zâmbet cam înghețat pe buze şi aceiaşi ochi dilatați Mai devreme au scăpărat un fulger care gândea, aducându-mi Aminte cine sunt: stăpânul lumii.

M-am ridicat cu spatele la oglindă şi am ieşit, lăsând în urmă Un băltău de transpirație pe marmura în ape, ca o adunătură de Resturi în preajma unui naufragiu, la fel cum am lăsat neatinse Şi statuile apucăturilor noastre senzuale. Ughetu mi-a pus rasa, Wr Vopiscu mi-a petrecut frânghia în jurul mijlocului, legând-o Cu două noduri mai sttâns – slăbisem! Apoi, Ondutu mi-a Şters fruntea cu barba lui aspră, mi-a băgat degetele arătător Între buze şi le-a ridicat colturile căzute, mi-a frecat obrajii şi „a Plesnit uşor de câteva ori, ca să

le revină culoarea. Apoi mi-a Genele în sus şi mi-a mângâiat pleoapele, astfel că am revenit în lume complet refăcut şi transformat, detaşat psih Logic de trupul acela ce trebuia acum indiscutabil să piară Fusese singura mea întâlnire cu Diavolul.

Chiar de a doua zi am pornit lupta împotriva corpului meu Supunându-1 la cele mai sofisticate torturi. Consideram, HA Exemplu, că nu mai am picioare si, în consecință, nu mai pot Merge, astfel că mediul nu mai era descoperit prin mişcarea mea În el, ci se deplasa el pe lângă mine, compus, colorat şi mişcat Prin puterea mea de concentrare, în scurt timp, nu mi-am mai Simțit picioarele, iar sângele necesar irigării membrelor inferioare a fost păstrat pentru partea de sus a corpului – mai ales Pentru scoarța cerebrală. La asta se adăugau şi alte operații. Ce Rost avea să mai folosesc mâinile, atât timp cât nu ajunsesem Dirijor! Ignoram apoi că am buci, considerâhd că stau cu creierul Direct pe scaun. La primele semne de nelinişte ale matului Gros ceream grăbit să fiu dus în pat, eram lăsat să zac acolo Cu o pernă sub cap şi-ncepeam să mă forțez pentru a cădea în Transă. Reginald de Piperno aduna patru copişti pregătiți să Noteze, iar eu intram în delir, dictâhd capitole din Summa Teologiae sau De perfectione vitae spiritualis contra pestiferam doctrinam retrahentium homines a religionis ingressu, împotriva Seculierilor Gerard d'Abbeville şi Nicolas de Lisieux, pentru Ca în clipa în care frazele mele se înălțau în tării, pe strigate, Să fiu luat de subțiori şi dus la umblătoare, unde, până la tragica mea moarte, n-am ştiut ce şi cum fac. Refuzam să mai scriu, Tocmai fiindcă socoteam mâinile o simplă prelungire a pieptului Care avea rolul nefast de a-mi ascunde inima de mulțimea Iubită, căreia i-aş fi arătat-o din când în când, aşa că ele Deveniseră inutile, că nici măcar un gest de lehamite nu-i Puteam adresa lui Albertus Magnus. Acesta venea la mine Şi-mi întindea două brațe neputincioase, îndoite din cot, ce Semănau cu două modilioane dezolante, descărcate de poverile frizelor. „De ce mă umileşti cu gloria ta?" – mă întreba Magistrul meu drag, iar eu, în timp ce nu-mi mai simțeam Picioarele, păşeam tiptil cu limba pe cerul gurii şi-i răspundeam: „Fiindcă tu continui să mergi".

Jiu înțelesese încă Albertus că mobilitatea animalului este A care-l diferențiază în primul râhd de plante, că mişcarea

^prezintă emblema animalității noastre, iar nevoia de a ne

4epiasa după hrană şi procreere este atributul naturii inferioare Omului, în timp ce eu hotărâsem să fiu trestie.

El a plecat smiorcăindu-se, ştergându-şi pe furişate lacrimile să flu-1 vadă studenții, în schimb a apărut Humbert de Gomans- „Ştii bine că nu te putem imita – a rostit el supărat —, <je ce faci chestia asta?" Eu atunci am hotărât să trec marea Încercare şi am controlat sever energiile în mine, m-am capacitat total şi am poruncit trupului meu greoi să-şi piardă greutatea. Dar dacă mormanul acela de carne nu mă ascultă? Am Început să mă cutremur şi să vibrez de teamă şi energii în Aşteptarea miracolului, întârzia. Am închis şi ochii pentru a nu Fi distrat de desenele tavanului. Țipam în mine: „Scoală-te!

Scoală-te!", strângeam din dinți şi-mi încleştam fălcile. Şi, Dintr-o dată, cum ai scoate un pantof lipit în lut, m-am înălțat Drept, ca o stinghie, deasupra patuluI. Aşa suspendat în aer, M-am gândit că Humbert n-o să vadă prea bine

plenitudinea Imponderabilității mele, şi m-am ghemuit putin, apoi m-am Destins, iar m-am adunat cu genunchii la gură şi iar m-am Lungit, trosnindu-mi oasele pe care le simțeam repede umplându-se cu aer. Atunci am considerat că pot întinde şi brațele la Maximum în lateral – cum făcuse taranul român în fata Genovezului Sottoquale, Dumnezeu să-1 odihnească!

— Şi m-am Răsucit pe loc cu fata în jos într-un tonou rapid, dar continuând Să plutesc țeapăn între podea şi bucata mea de tavan, pe la Nivelul creştetului lui Humbert, tâmpit de ce vedea. Mai ales Că începuse să-mi fluture uşor şi rasa într-un vânt pe care el N-avea cum să-1 simtă. Am poruncit pietrei mele filosofale să Acționeze în regim maxim, desi nu aveam convingerea că voi Fi ascultat pe deplin, că nu voi da cine ştie câte rateuri şi mă Voi epuiza într-un fâsâit prelung şi demoralizator. Dar corpul S~a propulsat înainte şi am făcut un mic tur al celulei Subpământene, atent să nu mă lovesc de pereți, într-un viraj Stlâns şi tăcut de 360°, continuat apoi într-o glisadă moderată „ar tenace, răscolind pătura cu trecerea burții mele la razantul p&ivii rsntru a mă redresa imediat, mult mai încrezs.

Printr-o şandela la zona de maniabilități de sub plafon, m, /'

Am executat un looping turat mediu, cu inima urcată putin SD 6

Gât – dar Humbert nu şi-a dat seama —, am trecut apoi apare &

Lejer într-un imelman atât de lin, încât semăna mai degrabă Planare de albatros, desi tendoanele mă dureau ca ieşite (jm Mâinile torționarilor Inchiziției. Nici un rictus n-a demascat Efortul – am zâmbit chiar când am trecut prin dreptul mutenie'

Lui înghețate. A urmat un picaj din răsturnare şi o venire decisa Pe panta de aterizare, aparent lipsit de surprize, numai că exact Deasupra patului am fi lat mai sus un pic, am încrucişat brațele La piept, m-am răsucit încă o dată pe loc şi m-am aşezat cu Capul pe pernă. Când trupul s-a relaxat pe cearceaful răcit în Timpul levitației mele, am răsuflat uşurat, însă numai pe Dinăuntru, „închide gura aia – i-am spus lui Humbert de Romanş —, că faci amigdalită!"

M-a părăsit distrus, fiindcă el căuta piatra filosofală de multi Ani şi înghițise atâtea licori fabricate în ceaunele lui alchimiste Că era tot o verzeală şi o acreală în interior, desi pe afară arăta Ca orice om lipsit de arderi. Ba, gurile rele insinuau că ajunsese Să scuipe acid sulfuric, de lăsa gropite în pavajele unde sffrâia Saliva lui, şi se-mpleticeau oamenii în sita străzilor ca beţivanii În propriile glezne. Nenorocirea a fost că Humbert nu şi-a Putut tine gura şi a povestit, uluind şi mai mult oraşul Neapole, Precum şi împrejurimile, care credeau că, mai mult decât azvârle Vezuviul, nimeni nu poate produce ceva mai straniu. Locuitorii Au devenit agitați, curioşi şi foarte insistenți, iar unii chiar au Îndrăznit să se aplece pe buza gropii în care mă înfundasem

— Eu ascultam cu urechea lipită pe ziduri cum bat inimile Strămoşilor din criptă —, să arunce pietricele, ca să se convingă De faptul că nu e vorba de un put oarecare, şi apoi să mă strige, Îmi stricau cerul, închipuiți-vă o căpățână hirsută luând locul Soarelui sau o moacă de sacagiu ocupând spațiul lunii!

Am fost nevoit să ordon transportarea mea la Paris, şi în fata Capelei noastre de la Saint Jacques, să mă înalt de un cot Deasupra pământului într-o

poziție de extaz şi în dreptul unei Mulțimi de gură-cască, aşa cum a rămas consemnat în croniciam exagerat pentru a nu-i speria pe acei martori. Ar fi Rut indiscutabil să fiu ales imediat papă sau rege şi mi-ar fi

^rjcat tot planul, aruncându-mă pe eşafodul mărimilor S amintestiNu am exagerat şi pentru a nu-mi înjosi colegii de

^rdin, ce nu puteau trece acea înălțime a levitației, desi în

°azul lor era un truc magic. Vitelion găsise la Heron din Alexandria formula prin care se prefăceau preoții egipteni că Zboară.

Se dă un triunghi echilateral ABG, împărțit în două Părti egale cu baza BG în C. O oglindă plană ZH este Fixată pe AG, iar o alta – ED – pe AB. Ochiul spectatorului care se plasează în C priveşte una dintre cele Două oglinzi. Cea în care priveşte rămâne nemişcată, În timp ce, cealaltă, care se află în spate, este ridicată Sau coborâtă până-n punctul în care razele sale de Reflexie ating călcâiul spectatorului. Iar atunci spectatorul crede că zboară.

Obligația de a recurge la exhibiționismul acesta ieftin mă Făcea să disprețuiesc şi mai mult lumea micilor conflicte, Traseelor scurte de la muncă la masă şi pat, a visceralității din Preaplinul dorințelor, din cauza unui creier mai mic decât forma Sa reală, nu datorită volumului, ci lipsei de conținut ideatic, să Tratez cu asprime, nu poporul muncitor şi doritor de miracole, Ci modul său de organizare, eu fiind printre putinii oameni Care au înțeles că Isus Christos ar fi fost Mântuitorul şi fără Să facă minuni. Să nu credeți că mi-a fost uşor să repet experienta hristică, izolând diferitele părti ale corpului pentru a Fiâna dormitul, nutriția şi mişcarea în vederea atingerii performantei unei minuni, astfel încât forțele să fie repartizate Diferențiat!

Secretul este că, prin măsuri de austeritate, se poate obține

° adevărată separare a puterilor!

Albertus Magnus îmi spunea uneori: „Fiecare dintre noi îi Datorează lui Christos ceea ce are mai bun în el, iar această Sărnântă de calitate plantată în anatomia noastră este mai scumpă Decât viața, fiindcă se poate transmite prin copii oamenilor".

Uneori spunea exact invers, dar eu partea asta am reținut-o. De aceea trebuia să-mi protejez forțele în modesta rnea chilie d Forma unui cazan de locomotivă cu aburi, al cărui cos era pm,!

Ridicat până la nivelul de călcare al muritorilor, al unei loc Motive propriu-zise, căci eu călătoream între pereții săi cruc'

Fxat de-a-npicioarelea pe măslinul religiei creştine cu ochiuî Polifemic al mintii mele deschis, luminând înainte viitorul Umanității. Şi nu întâmplător am folosit cuvântul învățat de ia Profesorul meu de cosmologie, zidarul Tafnat Poeneah, loco.

Motum, pentru că el, dincolo de semnificația de o tehnicitate Aridă pe care i-au acordat-o oamenii moderni, înseamnă în Latină a tefrământa pe gânduri.

Tencuiala stilistică a contemporanilor mei reprezenta rezultatul unei realități greu de tăgăduit: ne mişcasem îngrozitor De lent până să impunem creştinismul unor ființe cărora abia Le căzuse coada. Ne-au trebuit o mie două sute de ani după Christos pentru a înțelege că religia este instrumentul necesar

Impunerii unui destin comunitar într-un teritoriu geografic Numit Europa, considerat de regulă foarte bătrân, important şi Generator de origine, dar care la scară planetară este de fapt Doar „peninsula de la capătul vestic al Asiei". Atât de vastă era Cultura popoarelor necreştine şi atât de obligatorie era partea Tare a nucii în care trăiau occidentalii, încât numai forța coercitivă mai putea anula decalajul fată de islam – o credință apărută Mult mai târziu, dar solidificată rapid din zeama schizmelor Prin câteva descăpățânări succesive de califi, fără prea multe Discuții, predici şi toane.

Cum să facem noi din continentul ăsta dezbinat Centrul Pământului şi Stăpânul Lumii? Nu trebuia oare să țâşnească o Lumină orbitoare din veacul acela întunecat?

Mai afirm că ne-au trebuit tot atftia ani pentru a inventa Inchiziția, obligând-o înverşunați să fie plină de cruzime, desi Ea, săraca, avea cele mai virgine intenții, se plimba ca o iadă Nevinovată prin pajiştea Raiului şi-şi zbuciuma cling-cling Clopoțelul legat cu funduliță rosie, de ziceai că nici n-ar paste De blâhdă ce e. Nicolas de Brescia, bunăoară, ar fi fost cea mai Calină ființa, un gingaş şi-un catifelat al secolului, dacă nu i s-ar Fi băgat în cap că ceea ce i s-a întâmplat lui sub albia râului secat

^nagni a fost o adevărată binefacere, de vreme ce şi fetele Ari <au o dată şi-o dată jertfa lor de sânge. Ele nu sunt „Bieții? Qnd Nicolas şi-a dat seama cum a fost prostit, a Devenit fiară. Şi, pe bună dreptate. Abia după asta 1-am ales Mare Inchizitor.

Ys^stfeU am gândit şi am zis că aveam nevoie de un soc în stare X zguduie lumea mai ceva decât cutremurul din Sicilia, care Clătinat – cum v-am mai spus – petrolul în adâncuri şi 1-a Umplut de spume, aruncând chiar spuzeala lui afară prin craterul Vezuviului, ca un hohot de râs cu scuipați al pământului. Venise Momentul ca tot ce acumulasem să pun în aplicare. Sigur, nu Ughetu, Vopiscu şi Ondutu erau oamenii potriviți pentru aşa Ceva, ci studenții mei, tinerii educați, îndoctrinați şi infiltrați Cu sentimentul hotărârii în acțiune până la nivelul unde o Poruncă se executa din convingere şi nu din respect sau Obligație, în ziua când am hotărât că trebuie să trasez primele Linii generale ale planului de înflorire a culturii şi civilizației Occidentale, de transformare a Europei în focarul puterii Economice şi politice, pe baza consimțământului entuziast al Locuitorilor săi, uniti într-un comunism luminat, 1-am chemat La mine pe cel mai strălucit student şi am ordonat ca nimic să Nu ne tulbure discuția. Pe o rază de două leghe s-au făcut Deportări şi s-au instituit gărzile ciumei.

„La urma-urmelor, cine determină revoluțiile?" – m-a întrebat Reginald de Pipemo, înfrigurat şi neom, fiindcă punea de La început cea mai sadică întrebare. Nu era o chestiune pentru Oricine, iar eu nu eram pregătit să-mi vărs fierea, desi Unărul Atacase direct miezul problemei. Am bănuit că, fiind un tip Foarte inteligent, a avut capacitatea să intuiască subiectul din Prelegerile mele. După ce a trecut un timp al tăcerii, am Mormăit ceva, prefăcâhdu-mă că vreau de fapt să-1 rog un lucru Obişnuit, că 1-am chemat pentru o slujbă domestică. El însă Nu s-a lăsat şi a vorbit cu o nuanță de răutate, cu un fel de Spui acum sau plec!", accentuând anumite cuvinte: Jtevolutia Nu poate fi doar

o schimbare a relațiilor de producție; asta este Ceea ce se întâmplă după ea. Dar începutul este făcut de oameni Ca tine, Tommaso. Spune-mi, nu te preface, de asta m-ai chemat, nu?" îmi strica scenariul, îmi încurca dramaturgmă lăsa fără preludiu. Tânărul trebuia pregătit, fiindcă nu av^'

Dimensiunea exactă a unei mişcări sociale atât de grandios În care, poate, urma a fi obligat să-şi denunțe mama sau să-6

Trimită tatăl în fiare. Dacă exista un prag al puterii lui d Înțelegere şi se oprea undeva la mijloc? De aceea doream să i Cercetez, să-1 prelucrez psihic. Un ucigaş cu simbrie îți poat Asasina unu-doi duşmani, dar când îl pui să decimeze arrnate Să masacreze grupuri umane, trebuie să-i dai o cauză înaltă. Eu Aveam în minte să-1 duc pe drumuri ocolite, să-1 sufoc în argumente logice, să-i sădesc în creier imagini lipicioase, care sa Rămână acolo până la moarte, să-i destăinui într-un târziu cu Ochii măriți: „Miza este soarta lumii! Îți dai seama ce încredere Ți-am acordat?" Iar el să înțepenească.

Or, Reginald de Piperno intra direct în subiect şi mă Surprindea: „La urma-urmelor, cine determină revoluțiile?"

— Adică: „Ia zi-i, bătrâne, cum faci?" Am deschis ochii încet şi 1-am privit cu moliciune, şi numai după ce mi-am dat seama Că nu va renunța am rostit un vers din Parsifal:

Eu nu stiu zilele cum curg Şi cum se cheamă fiecare, Nici când i-al anului amurg

\u350?i-un altul tânăr când răsare.

„Astea sunt pentru oamenii muncii, Tommaso – m-a persiflat el. Mie îmi explici aici revoluția, să rămână pentru posteritate, să nu mai moară oamenii ca prostii pe străzi cu steagu-n Mână, ci cu folos, pentru viitorul copiilor lor". Nu mă lăsa a Naibii lighioană, putea a deşteptăciune de la o postă; eram Obligat să-i dau ceva să nu mă mai iscodească. I-am vorbit cu Tonul omului care-şi adună gândurile, îşi aminteşte ce a citit, Se decide şi spune: „Sunt sigur că ai observat cum civilizațiile Cele mai strălucite, ale Eladei şi Romei, au decăzut şi apoi au Dispărut, desi nimeni n-ar fi crezut că e posibil aşa ceva, datorită Luxuriantei multiple a manifestărilor lor. Privind rezultatul, Poți trage concluzia că a existat o degradare invizibilă în planul Puterii izolate şi restrictive a conducătorilor şi al unei acumulări „rive robuste la nivelul maselor, unde coeziunea nemulțumii r naşte forța eruptivă pe un vector îndreptat întotdeauna în

^ «() Şi aşa ati trimis spionii şi informatorii în popor" – a cercat Reginald să-mi arate ce ştie. „Vai, dragule, ce limbaj!"

A fost reacția mea. „Reformulez – s-a corectat el imediat, «â înțeleg deci că trimiterea preoților printre oameni, cu prinipiile l°r de sărăcie şi simplitate, a reprezentat o măsură menită S5 dezamorseze revolta." „Exact, fiule!

— I-am confirmat.

Uite, vezi, de asta te-am ales pe tine şi nu pe Tolomeo de Lucques să-mi stea aproape – eşti perspicace. Exact, fiule!

I-am trimis ca să-i prostească prin vorbe. Numai că, dând cu Nasul de realitate şi cunoscând prea bine cum trăia nomenclatura, s-au aliat cu masa şi a ieşit de aici marele tămbălău al Ereziei", „în cazul ăsta – s-a mirat putin

Reginald – pot trage Concluzia că Sfântul Francisc din Assisi a fost produsul unei Acțiuni dirijate de papă!" „Nu chiar aşa – am încercat să-1

Îndepărtez de la ideea asta, care era în realitate corectă.

Poverello a apărut exact când papa căuta o soluție pentru Salvarea catolicismului şi ciudățeniile lui Francisc si, mai ales, Extravagantele Clarei i s-au părut un semn ceresc". „Deci, tot Manipulare a fost" – a oftat dezamăgit studentul. „S-au Întrepătruns trei planuri – am încercat să-i explic. Al papei şi Crizei domeniului său, cel franciscan cu ideile lui salvatoare, Apoi faptul că independent de ei se construiau catedralele în Stil ogival, pe care le poți vedea şi astăzi dacă urci la suprafață." „As dori, părinte Tommaso, să stabilim un raport de sinceritate – m-a oprit Reginald. Dacă m-ai chemat pentru ce bănuiesc Eu, atunci va trebui să-mi vorbeşti deschis". „Nici nu mă Gândesc altfel" – 1-am asigurat. El s-a ridicat putin în picioare, Şi-a strâns mai bine frânghia în jurul mijlocului şi s-a reaşezat;

Îl simțeam nervos. „Tu ce vrei, Tommaso – mi-a vorbit aspru —, Să-ți pună teoriile în aplicare un tâmpit sau un ins neinițiat.

Una la mână. Şi a doua: ai gândit cumva să schimbi lumea Prin predici?" „Nu" – am răspuns, luat prin surprindere de Stilul său ofensiv, „în cazul ăsta te rog să-mi spui exact cum Vrei să conduci revoluția din gaura asta şi din patul ăsta!" „îți V°i spune" – i-am promis, ca să se mai potolească. „Bine —

A acceptat el. Acum te rog frumos să-mi oferi concluzia ta despre cazul Francisc din Îssisi". „Nimic mai simplu – m.

Arătat eu foarte binevoitor. Ideea nobilă a lui Francisc a f0st Pur şi simplu speculată, existenta lui şi a catedralelor fâin (j Folosită în scopul primului plan, cel dominant". Reginald <je Piperno şi-a notat în caiet cu atenție cuvântul latin ciliciurn L-am privit cu interes sporit pe acel tânăr; scrisese cuvântui Cifrat de recunoaştere al franciscanilor, dar nu al oricărui franciscan, ci al celor care ştiau că papa le folosea ordinul în scopuri personale! Mi-a părut bine însă, fiindcă întrebuințase o Codificare ce-mi dovedea că nu are intenția să mă trădeze Aveam mai multă încredere în el. Bineînțeles, nu am continuat Dezvăluirile pentru că as fi atins şi greşelile noastre, aportul Nostru, al dominicanilor, la ruperea în două a societății, dar Eram gata să-i explic pe îndelete că ingenuitatea arătată de Tinerii evlavioşi nu era suficientă ca exemplu unei lumi crude şi nedrepte. Dimpotrivă, îi provoca râsul. Un ticălos modifică Societatea mai repede decât un sfâht. Era părearea mea despre Papă, dar ce vreți, eu sunt un îngeraş ceva mai în vârstă!

„Rolul nostru ar fi, după cum înțeleg – a continuat Reginald – să conducem creştinismul către o nouă revoluție, calculată a fi inevitabilă, dar orientată, de data asta, nu spre Distrugere, ci spre o nouă creație". „Adică, o renaştere – i-am Dat dreptate protejatului meu. Mă, tu ai citit pe ascuns din Guglielmo di santAmore! Ai grijă să nu te prindă ăştia, că te Belesc de sus în jos ca pe-o banană". Reginald a zâmbit ruşinat, Iar eu 1-am alintat cu o privire călduță, aşa cum merita, pentru A nu şi-o lua în cap. A notat din nou, însă de data asta chiar Expresia mea, în clar. Îi plăcuse. „Acum te ascult" – a ridicat el privirile şi şi-a împreunat mâinile în poală. Mi-am umezit Buzele, am clătit de câleva ori cerul gurii cu salivă şi am Început: „Condițiile social-economice ale

unei revoluții sunt Exploatarea evidentă a muncii, cu rezultate modeste pentru cel Exploatat, mizeria lui fără speranță vizibilă de modificare într-o Situație îmbunătățită, acasă şi la locul de muncă, ignorarea de Către Putere a stării supuşilor, crezând că limita rezistentei şi Răbdării lor este încă departe, că ei mai pot încă îndura, îfl ' timp ce bogățiile şi libertățile se adună în mâna unui număr Ctrâns de indivizi. Aceştia, fiind la rândul lor oameni, conduc Rost şi inconştienți către revoltă o mulțime obligată prin „ jitrast să nu mai creadă în imaginea de viitor prosper şi să Întoarcă la sentimentele ei barbare. Noi criticăm asta, desi Râparea capului unui episcop cu o bardă de către un răsculat Nu este cu nimic mai prejos decât aceeaşi spintecare făcută cu Sabia de un cavaler care s-a săturat să tot plătească impozite Oapale. Oare de ce unul este o brută, iar celălalt un justițiar?”

Întrebarea mi se pare retorică – a intervenit Reginald destul De rece. Ştii bine că legea dreptății este ea însăşi strâmbă”. Nu

— Arn pus la punct, deoarece pe astfel de oameni nu-i convingi Decât printr-o lovitură. „Intervin apoi condițiile politice – am Continuat scârbit, căci venea partea cea mai scârboasă. Mulțimea Este privată de libertăți publice, încorsetată în legi şi restricții, Supusă unei terori polițieneşti – duble în cazul nostru, laică şi teologică —, oprimată de o ideologie apăsătoare care-i Oboseşte mințile.” „Nu face aia că e buba, nu spune aia că E câh.” – m-a completat înțelegător Reginald. „. Deposedată de drepturile fundamentale ale omului – am continuat Fără respirație – şi obligată să asculte o retorică umflată, lipsită De corespondentă în practică, astfel că şi gurile cele mai căscate În fata oratorului se închid îhtr-un scrâşnet acasă, unde începe Să gâhdească omul după ce dă cu ochii de realitatea inflexibilă A mizeriei sale”. „Atunci îi vine să facă țăndări ceva, să-şi Sugrume nevasta şi copiii, să-şi bage o aşchie sub unghie. —

A adăugat prins de entuziasm protejatul meu. „Ce trebuie să ştii Tu, fiule – 1-am atenționat cu o ridicare uşoară a vocii —, este Că toate astea nu determină automat o revoluție, fiindcă în om Acționează mereu ferodourile animalității”. „Cine?

— S-a interesat grăbit Reginald, crezâhd că n-a auzit bine. Fero – donum?

De la donaferentesV Nu dragule – 1-am liniştit —, e vorba de Ceva mai profund decât căderea Troici, în om vor acționa întotdeauna trăsături organice contrarevoluționare, cum sunt spiritol de conservare, resemnarea din cauza fricii sau chiar respectul Pentru autoritate, precum şi conştiința apartenentei la un grup Compact, legat prin interese imediate, etnice sau naționale, pe Care o răzmerită le-ar putea afecta grav. În plus, fiule, există întotdeauna un duşman la graniță, pregătit să profite de bal Mucul din tară”. „Asa stăteai, Tommaso, şi cu părintele Buon Când îți povestea destinul umanității?” – m-a întrebat tânârui Meu pupil cu un aer visător, făcându-mă să-1 îndrăgesc mai Mult decât pe copistul englez Even Garnith, care-mi consemn»

Declarațiile pentru universități şi eternitate cu scrisul lucaligrafic şi calofil. „Tot asa, Regi<5 – 1-am alintat —, numai Că bătrânul era un începător, iar umanitatea lui se limita doar La acele exemplare ale speciei trăitoare în timpul lui. El nu Ajunsese încă să înțeleagă subtilitatea felului cum se îngroşa

Puroiul în perfecțiunea aparentă a stilului romanic, aşa cum se Strângeau pungile cu apă sub pictura de cul-de-four de la Santa Măria de Tahull, chiar în timp ce el o declara indestructibilă.

Ca să declanşezi o revoluție, oricâtă nemulțumire ar fi acumulată în mase şi oricâtă hotărâre s-ar fi accelerat în mintea lor, Este nevoie absolută de cel putin o subversiune".

Reginald de Piperno şi-a îndreptat trupul de la mijloc —

Stătuse aplecat pe scaunul de lângă pat, atent să-mi soarbă Cuvintele —, s-a depărtat şi şi-a mijit ochii, pătrunzător, aşa cum Îl ştiam, că nu degeaba îl alesesem tocmai pe el dintre studenții Mei. Apoi, m-a chestionat: „Părinte Tommaso, din tot ce am Aflat de la tine până acum n-am observat decât o adunare Generoasă de idei, o sumă suficientă de argumente şi o structurare teoretică a unei utopii, din care numai dragostea pentru Popor, dorința de a-i asigura binele şi egalitatea membrilor săi Se pot constitui drept concluzie. Nu crezi că acest comunism Declarativ este insuficient pentru un salt al civilizației?" „Uiți Că sunt un filosof scolastic!" – 1-am încercat cu încă o probă.

El a râs zdravăn, dar scurt, cât să trezească din amorțeală netezimea pereților de lut ai chiliei, şi mi-a arătat dinții lui mici şi Albi cu care mai degrabă rănea merele decât le musca. Avea o Fată senină, de bărbat plăcut, desi arăta uşor plinuț. Ochii Migdalați au lucit o clipă – cu spontaneitatea inteligentei, nu A poftei —, iar pielea capului s-a ridicat putin cât să-i rniŞte Calota podoabei capilare, şatena, groasă şi aspră, spre ceafa Netedă, încă neînvârtosată de eforturile bărbăției sau încordata De travaliului laborios în femei. Urechile i se înroşeau de Nici râsul lui nu era gâlgâit, ca la inocenți, în schimb mâinile All ajutat întotdeauna să-mi imaginez cum arătau cele ale Ciavelor egiptene, jucându-se pe obrazul, gâtul şi pieptul

— Jeopatrei. Fusese în ultima cruciadă împreună cu Nicolas de Tjrescia, nebunul încercase să-1 violeze într-un turn de asediu Chiar în timpul atacului, dar el se opusese, aşa că a trebuit să Scape din trei atentate misterioase de asasinat până să-1 iau sub Ociotirea mea. La Nicolas doar m-am uitat urât, şi noul Comandant Suprem al Inchiziției a băgat capul între umeri apoi a dat Ordin să fie şters Reginald de Piperno de pe „lista neagră" şi Să fie scoşi cei doi scorpioni băgați de noaptea în ciorapii lui.

Dar dacă eu m-aş fi îmbolnăvit, nu stiu ce s-ar fi putut întâmpla, Că Nicolas ăsta avea bucurie la păianjeni şi reptile. Reginald Părea rezervat şi nobil, bine educat şi ponderat, n-ar fi jignit Pe nimeni, dar dacă 1-as fi pus pe o femeie cred că ar fi rupt.

„Scolastic, scolastic – a căutat el să mă înțepe, însă cu Respect —, dar un geniu ca tine, Tommaso, care a propus ridicarea într-un par a regelui Carol Anjou, smochinirea acestuia La soare şi zvântarea lui cu bâtele de jur-împrejur – de unde sunt Sigur că va rămâne în istorie expresia a usca în bătaie – nu poate Fi decât un individ foarte practic". Juca tare pustiul! Era dat În mă-sa de deştept şi pentru prima dată mi-a părut rău că nu-1

Făcusem eu, desi găseam că-mi seamănă la figură întrucâtva.

Mai bine zis – avea trăsăturile tipice ale omului ambițios. Dar Tot nu mă hotărâsem să-i spun.

L'aigle ne prend pas de mouches.

„As vrea să mă odihnesc un pic” – am şoptit obosit şi am Lăsat tâmpla pe pernă. Atunci el, cu intuiția diabolică a ghicitorului în palmă, însoțindu-şi gestul cu un zâmbet revenit pe Buze, a întins o mână şi mi-a mângâiat umărul peste rasă, apoi Tonsura si, în sfârşit, s-a aplecat deasupra mea pentru a-mi Săruta fruntea. Era mai parşiv ca un şacal, însă, paradoxal, Gestul fusese făcut cu blândețea şi dragostea unui tată, Leasteptat de matur şi atent. „Tommaso – a şoptit el, ca şi Cum mi-ar fi destăinuit un mare secret pe care nici fundul Acela de pământ unde mă refugiasem nu trebuia să-1 audă —, Tu acum te-ai gândit ce bine ar fi fost să fiu copilul tău”. Fiara m w Aceea abia stăpânită ajunsese deja să-mi citească gânduriie i Vârsta aia! Eram tulburat şi mă simțeam oarecum dezveli?

Surprins în postura nudă a unui text descifrat sau, oricum'

Într-una mediană, între plăcere şi îngrijorare. Doar am rotit Ochii spre el şi Reginald a mişcat buzele de efeb, spunându-mj Cu duioşie: „Dar eu sunt fiul tău, Tommaso!”. „Da, fiule, da Sigur.” „Nu, nu aşa – m-a întrerupt el – eu sunt copilul tău Tommaso!” Am avut impresia că mi se întunecă vederea şi că Am pierdut încă ceva din partea corporală. Parcă se desprinsese o halcă mare de came din mine, zăcea alături şi zvâcnea Plină de sânge. Reginald a simțit tulburarea mea şi a completat: „M-ai făcut într-o glorioasă noapte acum 29 de ani în Cortul de la Aquapendente”.

Oare de câte ori încremenim în viață? Vă întreb – stați Putin, depărtați-vă de această cronică —, oare de câte ori încremenim în viață? Ne îngheață mintea pe loc şi nu ştim de ce.

Oare încremenirile sunt într-adevăr acele clipe pe care numai Dumnezeu poate să le oprească în timp? Dar, atunci, eu ce Făcusem pe zidul chiliei de la Montecassino – o mâzgăleală?

„Dă-mi un amănunt de acolo” – i-am cerut pentru a-1 verifica, Dar eram oricum foarte, foarte tulburat şi aveam deja Simțământul că-1 interoghez degeaba. „Ea te-a anunțat moartea Bunicului Landolffo” – a răspuns imediat Reginald. „încă Ceva!” – am insistat într-o agitație interioară soră cu un cazan În fierbere, „în clipa în care m-ați conceput, mama a strigat: «Montjoie!», soldații bunicii Theodora au crezut că e un Ordin de atac şi au debarcat în Corsica, pârjolind totul ca la Sfârşitul veacului”. N-avea cum să ştie decât de la ea sau, mai Corect spus, se născuse ştiind asta, fiindcă maica primei mele Iubiri nu cred să fi fost atentă la ce striga atunci. Eram inundat de o bucurie străină, cu toate că vestea fusese a păcatului, A încălcării principiilor de castitate, a impurității si, totuşi, Creația aceea vie mi se părea atunci mai importantă decât gândul Că asta mă va costa. Mai adăugați şi strania senzație că Perfecțiunea înflorită dintr-o sămânță minusculă mi se părea un Miracol superior calitativ celui prin care eu însumi devenisem Perfect, dacă nu cumva pedeapsa era tocmai aici: nefiind întreg, Toate produsele trupului şi gândurilor mele în mine, era 'dent că nu puteam fi perfect, iar planurile mele conțineau Heia Pe undeva o eroare. Vă las pe dumneavostră să judecări:

Să mă bucur sau să Plân?

Simțind momentul meu de cumpănă, Reginald m-a mângâiat Din nou şi mi-a vorbit: „Da, tată, da, mama m-a trimis să-ți Veghez geniul şi să asigur accesul lui la oameni", îmi reveneau Amețitor în minte, pe rând, imaginile grecoaicei blonde, de o Luminozitate istovitoare, cu formele ei copiind perfecțiunea Afroditei, şi am înțeles fără prea multe îndoieli că-mi fusese Totuşi dat de cineva să fac dragoste cu cea mai frumoasă femeie Din lume. De altfel, şi Reginald de Pipemo era frumos în felul Lui. „Cum o chema?" – am întrebat stins, înmuiat de pâlpâirea Dramatică a regretelor. „Mai trăieşte încă – s-a grăbit el să mă Liniştească. Of, tăticuțule drag, cât am aşteptat momentul ăsta!

Îți sorbeam chipul angelic când îți vegheam somnul la Colonia, îți lingeam cuvintele când predai la Paris, te urmăream ca O umbră când te plimbai pe străzile Romei, am înotat pe lângă Gondola ta la Veneția. Mama trăieşte în mânăstirea benedictină Din Capua, unde este abadeză sora ta şi mătuşa mea, nefericita Marotta". „Marotta?

— Rn-am trezit surprins. He, he. Mai Cântă?" „Da, cântă". „Bine că s-a potolit nebuna. Mult timp am Crezut că oamenii mă respectă de frica ei". Am oftat şi am Lăsat carnea să se destindă pe oasele mele încordate în tendoane.

„Ai fost ultimul bărbat al mamei – a precizat copilul meu —, Căci era o comunistă înfocată şi n-a vrut să se înjosească după Ce s-a împreunat cu port-drapelul acestei filosofii".

Ce mult mi-am dorit atunci să mă duc la Capua, în mânăstirea Marottei, ca să repet povestea nemiruită dar paradisiacă a lui Abelard şi a H616isei! Dar lăcaşul era prea aproape de castelul Lui Federico al H-lea, unde îl văzusem pe Dracu', si, mai ales,

91 fi fost un gest prea uman. „Cum o cheamă?" – am întrebat visător, cuprins de fierbințeală amintirii. „Thalassa Kalotheea" – mi-a răspuns cu o muzicalitate aparte în glas, Ceea ce-mi dovedea că îşi iubea sincer mama.

Undeva, pe afară, era miezul nopții., I. T, f ', /> (^, al> i, ti Nu mai exista nici un dubiu – Regid era fiul meu. Intimde natură divină mă făcuse să-1 aleg tocmai pe el. Carne Sângele, oasele strigaseră. Dumnezeu hotărâse şi nu altcineva Că fiul meu trebuie să aibă vârsta maturității viguroase, an"

Suficienți acumulării cunoştințelor, tăria morală şi seriozitatea Bărbatului menit să pună în practică revoluția. Eu eram creierul El era brațul inteligent, forța aflată ca o unealtă în prelungirea Gândului.

Dintr-o dată înviorat şi decis, i-am cerut să mă ridice pe Pernă, să mai aprindă două lumânări, apoi 1-am privit lung şi Învăluitor cu sentimentul că-1 îmbrățişez fără s-o fac şi că pot Avea totală încredere în el. Reginald a lăsat pergamentele şi Pana de gâscă deoparte – ştia că n-are voie să noteze. Am Vorbit cu voce uşor îngroşata şi convingător: „Dificultatea Principală a punerii în practică provine din faptul că societatea Pe care vrem noi s-o unim este formată din popoare diverse, Unele chiar adverse: latini, germani, unguri, slavi, în timp ce Islamul are unul singur: arab. Iar cine nu este, ei îl obligă să Devină. Trebuie deci să creez o forță unică şi coezivă, ataşată Spiritului de corp, care să acționeze la fel în interiorul tuturor Națiunilor europene în scop unificator, muşcând cât mai mult, Din independenta şi etnicitatea lor. Această forță."
„Propun să-i spunem Encave Deus" – m-a întrerupt el grăbit, prins deja În

mreaja punerii la cale. „Bine – am acceptat, să-i zicem Encave Deus, dar ce înseamnă?" „înseamnă în limbile asiatice Acela care înlocuieşte puterea statului nu numai în tara lui, Ci şi în alte țări. Mai înseamnă şi Cel care-l păzeşte pe Dumnezeu, Dar sensul ăsta nu ne interesează". „Bine – am aprobat din nou

— Rămâne numele ăsta. Această forță se va conduce în fiecare

] stat după cele patru principii ale subversiunii:

A. Demoralizarea națiunii. Se obține prin destrămarea curajului bărbaților unui popor, astfel încât francezii să nu mai fie aşa de încrezători în războiul contra englezilor, iar britanicii Să refacă, la rândul lor, matematica precisă a debarcării pe Continent datorită unei uriaşe amenințări iminente, întotdeauna, Un pericol major, monstruos şi nedefinit, dar năprasnic, lovind, Nu în masă, ci în cele mai simple obiceiuri şi amănunte ale Face din bărbații nației nişte găini pleoştite, fiindcă îi VL. Ge ia neputintele lor, la limitele forței lor fizice şi la A. Gyrica orgoliului zdrobit. Voi răspândi deci zvonul că în

1 rdul Scotiei se dezgheață un ghețar, astfel că în Anglia, Ctonehenge este în pericol să fie răsturnat şi risipit, iar în Galia Dolrnenele să fie împrăştiate ca surcelele. Germanilor le voi Jisufla neîncrederea în valorile propriului popor, zvonind că Munca lor exemplară, catedralele şi otelul se află în mâinile Evreilor, ei le-au făcut şi tot ei le exploatează din umbră. Când Episcopul Speier din Worms a început să strige împotriva Iudaicilor, ei i-au băgat un ban de aur în gură. Prelatul 1-a Înghițit grăbit, cunoştea anatomie, ştia că a doua zi o să-1 cace Şi-o să-i rămână. Dar tot mai striga. I-au mai băgat unul, apoi Încă şi încă, până s-a îngreunat episcopul că nu-1 mai țineau Genunchii să urce în amvoN. Aşa au primit evreii dreptul să-şi Construiască propriile cartiere în Regensburg, Colonia şi Mainz.

Tot de atunci s-a permis barba bogată la prelați, care-şi făcuseră O gură falsă de piele, terminată cu o pungă ascunsă sub părul Coborât pe piept. Italienilor le voi injecta îndoiala asupra cauzei Drepte a luptei lor cu papalitatea care le mănâncă ficații şi le Ocupă terenul, generând sentimentul de culpabilitate în rândul Armatei – ai ucis un cardinal, ai ucis un înger! Ca să nu mai Vorbim că, în 323, locul pentru bazilica Sfântul Petru din Roma A fost ales pe ruinele unui grajd în care armăsarii mâncau cu Adevărat, şi nu ca în basme, tăciuni aprinşi, pentru că erau Urmaşii calului troian, aduşi de Eneas din Troia pârjolită în Incendiul izbucnit din vaginul nesățios al Elenei. Ungurilor le Voi arăta mereu cât sunt de izolați şi cât de repede pot străbate Românii pusta până la Vesprem, pentru ca, în cazul unei alianțe Româno-slovaco-sârbe, tara lor să dispară cu totul, strivită într-o Singură zi de trei popoare a căror ură au cultivat-o de secole, Stârnindu-le şi zgândărindu-le întruna cu impertinenta lor.

Românii vor avea întotdeauna la conducerea armatelor din Transilvania un general fanatic, care şi-a găurit palma dreaptă Şi a ordonat să-i fie trecută prin ea, ca un sigiliu, coarda arcu- '„ mereu întins pe direcția acelei câmpii cu pajişti grase. Pe Izî îi voi face de batjocură atunci când voi anunța că morile lor macină vânturile unui popor mâncător de fasole Nemiluita. Voi introduce adânc în gândirea lor sentimentul d"

Ridicol, ilogic şi derizoriu fată de liderii care-i conduc, proveni»;

Din grăjdari – orice orb ştie când intră în Burgundia, fundJs Tara asta miroase toată a bălegar – din luntraşi – femeile put A peste ca nespălatele —, arătându-le greşelile din trecut, cum Se supuneau ei cu umilință primului străin intrat în tară cu Povesti despre insule – o formă de relief care pentru ei este O fata morgana. Arăt apoi copilăria frustrată a primilor burgunzi Care vorbeau o germană stricată, fiindcă erau fonfi şi inculți Felul cum le mustea urina în saboți când se răspândea vestea că S-a mai rupt un dig, ghețarul ăla din Scotia s-a topit în mare Chiar în dreptul lor, şi apa va inunda culturile lor de ceapă, Din ale căror bulbi au hrănit generații de copii. Nordicilor le Voi expune public insuccesele sexuale şi impotenta lor proverbială, anunțându-i într-o doară că regele lor norvegian Harald Al III-lea Hardraade, când voia să-şi facă nevoile, îşi căuta pută Ca pe purici şi când o găsea într-un tfrziu nu mai era nevoie.

Le voi aduce în urechi urletele de poftă ale femeilor vikinge şi împerecherile acestora cu animalele din gospodărie, din care

— Va trebui să-i conving – nu se va mai naşte nici un pictor, Compozitor sau sculptor, ci numai scriitori angoasați, greoi şi Reci, pe care toți copiii de scoală ai lumii îi vor ocoli cu dispreț.

În schimb, bărbaților polonezi le voi strecura în suflet contrariul, amărăciunea pentru viețile irosite făcând multi copii. Occidentul de asta îi priveşte ca pe nişte molâi, refulați şi subjugați Total nevestelor, incapabili de luptă şi de ținut marea lor tară Întreagă, datorită treburilor gospodăreşti la care îi tot îndeamnă Gurile sparte ale polonezelor. Poți să râzi, Regi6, dar lucrurile Astea simple, care ne macină zilnic, împrăştiate bine la nivelul Bărbaților care pot purta o armă produc cea mai amplă Destrămare a voinței într-un popor, îl dezorientează şi-1

Blochează complexat până uită să se mai apere". „Nu râd – mi-a Răspuns însuflețit fiul meu —, dar nu mi-i închipui pe englezi Speriindu-se de un ghețar". „Te înşeli – 1-am contrazis, însă Mândru pentru faptul că se ținea tare şi nu se îngrozise de ce-i Spusesem. Te înşeli pentru că nu ai luat în calcul hidromelul La ora cinci. Ce înseamnă conservator? Înseamnă ceva care Se mişca din loc. Exodul nobilimii engleze din fata, Tarului, mutrele, ifosele şi tâmpeniile ieşite din gurile Hintoase ^e englezoaicelor, părăsirea gazonului abia inventat, Ritarea bărbaților că nu mai pot vâna vulpile călare sau juca Criket» a tinerilor lorzi că nu vor mai avea timp să vorbească E nas şi ridicați pe vârfuri, vor culca la pământ acest popor.

Le distrug tradiția, fiule!" „Asa, da!" – s-a arătat el satisfăcut;

Nu putea să-i sufere pe colegii lui britanici, iar pe Robert Kildwardby î-ar fi călcat în picioare pentru că m-a contrazis în Problema Imaculatei.

Eu am continuat: „B. Discreditarea autorității şi personalităților națiunii. Le Voi obține prin blocarea capacității regilor de a mai lua decizii, Convingându-i că oricum vor da un ordin, va ieşi rău, fiindcă Sunt, fiecare în tara lui, nespus de singuri, lipsiți de sprijinul Nobililor. Aceştia, la rândul lor, se simt neputincioşi în fata Indeciziei regale, instabili şi prăpăstioşi dar, în primul rând, Stiu că nu au sprijinul poporului. Mulțimea îi urăşte, le cere Mereu de mâncare, iar dacă îi dau cumva, poporul va cere şi Mai mult, până-i

vor sărăci, astfel că înfrângerea se va produce Fără luptă. Şi atunci, la ce să lupți contra unei invazii, când Înăuntru tării este foamete şi invadatorul n-are ce cuceri? Voi Trece apoi în particular la conducătorii de oşti, pe care-i voi Încredința că exact în clipa când dau ordinul de atac cel mai Just şi în folosul tării, soldații îi înjură, soțiile şi copiii acestora îi blesteamă, iar gornistului îi chiorăie matele. Unde mai Pui că există întotdeauna tineri ofițeri bine pregătiți dar ținuți În umbră, ca să nu le ia bruma Puterii, sulite şi săgeți care mai Vin şi din spate, polițe de plătit şi erori de zvârlire. În ce-i Priveşte pe regi – e nevoie să revin, că n-am terminat —, voi Arunca peste ei plasa deasă, țesuta cu noduri tari, a nerespectului şi nesupunerii civile, fiindcă şi ei, fie vorba între noi, Sunt oameni ca şi poporul, se aşează pe vine când se duc la

^blătoare şi arată foarte urât în poziția asta crăcănată. Ți-o 'nchipui tu pe Constanta de Aragon constipată, răgând ca o Leoaică de pe tronul făcăturii murdare, să se cutremure franjurile baldachinelor în toată Spania?" „Imaginea n-ar fi afât H Şocanta – a adăugat Reginald – şi efectul n-ar fi atât de maj0

Dacă n-ar fi cineva să deschidă usa din greşeală şi s-o arat Congestionată la fată şi cu muşchii gâtului încordați la maxi Mum". „Se cunoaşte că eşti fi-miu – 1-am felicitat cu o floa™

De laudis, apoi m-am întors la proiectul meu: „Voi provoca Imediat ieşirea în stradă pentru cel mai mic impozit sau cea mai Neînsemnată taxă, fiindcă trebuie să ştii asta fiule, oamenii Puterii ajută ei însuşi prăbuşirea, au de multe ori toana suficientei, nu se uită, scapă distrați tot felul de măsuri nepopulare şi ordine tembele, însemnele statului vor fi călcate în Picioare şi steagurile unor lupte glorioase vor fi sfâşiate în Văzul tuturor, pentru a-i face pe cetățenii ataşați grupului Revoltat cât mai curajoşi, iar, într-un târziu, când vor realiza că Şi-au batjocorit propria Istorie, cât mai ruşinați. Iar dacă astea Nu sunt de ajuns, le scot savanții în stradă să-şi vadă soțiile şi Fetele violate, le dau jos perucile ca să le arăt cheliile țuguiate şi hilare, îi demasc pe oamenii de cultură care-şi fac singuri Plăcerea şi-i împroşc de sus până jos cu noroiul acuzației de Plagiat. La sfârşit, demontez mecanismul de conducere al Statelor, trecând rapid de la un duce la altul, de la un conte la Altul, asigurându-i că celălalt trădează, îi vor îndemna să se Măcelărească între ei. N-am nevoie de dovezi – când lumea Va ieşi în stradă vor crede tot". „Şi dacă un tip de teapa lui Carol Anjou ăsta se va tine tare?" – s-a interesat Reginald.

„Pun să-1 suprime fizic, într-un mod spectaculos". „Atunci îți Propun să alegi linşajul – m-a sfătuit copilul meu. Nimic nu Impresionează mai mult ca un om înghițit, strivit şi risipit de Mulțime". „Iar dacă îi rămâne vreun rest de mână – mi-am Continuat eu explicațiile —, voi aşeza în ea o cruce țintuită, ca Să le zgudui credința, strigând sus şi tare că i-a condus unul Vândut Diavolului". „De-aia n-au ei haine, mâncare, libertate şi e frig în case" – s-a repezit Reginald să rotunjească imaginea abia ieşită din minții mele înfierbântate. „De-aia!

— I-301

Întărit concluzia, bucurându-mă să constat cum i se umezeau Ochii de pasiune. „Sper, tată, că-mi oferi un rol în toată chestia asta!" „Stai asa, că nu e

totul – 1-am asigurat —, dar, Cum, să fii cu ochii pe Bonaventura, că nu prea mă iubeşte

° cam început să-şi dea seama ce vreau". „O să am grijă"

Rn-a încredințat şi a clipit moale, ca un om foarte sigur pe I Eu am înghițit în sec, căci mi se pungise gura de atfta fiere, şi am spus mai departe:

C. Neutralizarea maselor conştiente prin teroare. Ele nu Trebuie să reacționeze din cauza fricii şi numai grupul restrâns, Plătit de mine, sprijinit de o mulțime relativă dar iritată, Numeroasă atât cât să ocupe o stradă, o piață sau o clădire, să Dea impresia unei participări a întregului popor, în alte locuri Voi trimite oameni panicați: au ocupat şi strada aia, sunt şi în Clădirea cealaltă, piața cutare este în flăcări. Pe cei mai Inconştienți şi brutali îi pun să strige cât mai tare, le dau goarne şi tobe, în timp ce soldații le vor găsi îngroziți pe-ale lor Sparte, păzite de un om de-al meu plin de răni, în zdrențe, Inofensiv şi flărnând, care le va spune inundat de lacrimi: «Ce Vreți să faceți, oameni buni? Să trageți în popor, în mamele, Surorile şi frații voştri?» în fruntea mascaradei voi pune un poet Dement, atins de sifilis, saltimbanci cunoscuți şi bufoni Clevetitori, iubiți de popor pentru glumele lor spirituale, actori Populari dar şi conspiratori dovediți, biciuiți nu de mult în Piețele publice, astfel încât mulțimea aceea excitată să creadă Că în spatele conjuraților şi a foştilor trădători de tară se află Forte mult mai mari şi mai puternice, legate de ei prin înțelegeri Anterioare şi neapărat secrete, complicate şi minuțioase. Apar Apoi chiar duşmani binecunoscuți, care, în faptul sângeroasei Revolte, le arată o inimă îmbunată şi sunt gata să-i ajute pe Revoluționari în mod dezinteresat de dincolo de granite, Întinzându-le o mână prietenească. Cum ți-ar plăcea să vezi Trupele germane eliberând Parisul de o răscoală care nu există, Dar care a făcut atât zgomot şi a răspândit atâta teroare, încât Arcaşii regelui Frantei vor ucide chiar ei o mie de cetățeni Nevinovați pentru a dovedi că pericolul a existat?" „Sau pe Spanioli năvălind în abația Măria Laach din Andernach, unde S~au ascuns şi-au dormit peste noapte sabotorii apeductului din Sân Miguel de Lillo, în Oviedo, otrăvind pe urmaşii lui Ramiro, Zis şi Vizitontul. Nici pâinea nu se putea mânca, fiindcă aluatul fusese frământat cu apă infestată de nemernicii acei Zeamă de omizi şi era pericolul să crească fluturi de noapte^

Măruntaiele fetelor mari, să le polenizeze floarea virginitătj- ^

Să nască fără bărbat, asemenea Fecioarei Măria, dar ^

Mâhtuitori, ci numai copii cu cap de mort". „O să râdă şi porc^

De încurcătura asta – am încercat eu să felicit astfel imag Nația lui Reginald, după care am formulat şi cel de-al patrule Principiu al subversiunii:

D. Degradarea moralității popoarelor. Tradițiile şi obiceiurile Originale ale popoarelor europene." „Numai putin!" – m.a Oprit din nou studentul cel mai strălucit al secolului. Spuneai Că revoluția este necesară tocmai pentru că societatea actuală Nu mai este morală. Cum degradezi ceva care este deja degradat, sau nu mai există?" „Păi, dacă mă întrerupi – am ripostat Eu iritat, dar nu puteam să neg în sinea mea că pustiul mă Prinsese într-un punct cam confuz al doctrinei şi mă plesnise Cu o întrebare cât o coadă de crocodil egiptean. Există o moralitate pierdută – i-am explicat eu – o moralitate uzată la Suprafața, în comportamentul social, dar foarte puternic implantată în fiecare

individ, în credința lui cea mai intimă, unde Poate să găsească unele scuze regilor, chiar şi lui Dumnezeu, Când îi pedepseşte fără ca ei să înțeleagă de ce, dar fără să le Enunțe, datorită gregarismului inerțial al grupului în care Trăieşte. Eu am misiunea să izbesc moralitatea lui interioară, Roşcata din obrajii gânduirilor sale, jena din construcția caracteriologică şi conştiință de uman opus animalității, care-1 opreşte Pe bărbat să-şi scoată femeia în stradă, s-o despoaie şi s-o Posede acolo, precum câinil. Aşa că lasă-mă să revin! Tradițiile şi obiceiurile popoarelor europene au un fond antic comun, Bineînțeles, cu excepția ungurilor. Ei bine, tocmai ^la această Bază trebuie lovit. Ele au creat la limita trecerii de la primitivism la civilizația olăritului, să zicem, un cod de conduită care Urmează a fi ridiculizat, coborât în derizoriu. Termenului primitiv u vom da alte semnificații, peiorative. De fapt, se va declanşa Avalanşa acuzelor fată de tot ceea ce fusese interzis să se spună Sau să se arate. Voi înfățişa pentru prima dată fundul gol. D31

Nu cel al statuilor eline, ci acela al doicilor, chinurile şi extazul Recherii, încrucişările contra naturii şi religiei noastre.

— I să râdă de asta, să râdă de cei care detestă violenta, Să Lernnându-i sa naa oe asia, sa im «v. ~ ~-

U' Afa degeaba şi din nimic, pentru ca în acelaşi timp să Sjornoveze în limbajul cotidian cele mai triviale înjurături, Rmbajul cel mai abject, învelite în pergamentul dreptului la

— Jtjor şi chiar la autoironie, desi ei îşi vor bate joc de propriul Oopor, de părinții şi eroii lor. Ludovic cel Sfânt era tolomac, Romulus şi Remus – nişte pachete de muşchi fără minte, Tălâmbi şi onanişti învederați, Carol cel Mare era un bătrân Senil, care-şi mânca barba colilie odată cu supa, Kriemhilda —

O curvă de duzină, exportatoare de blenoragii şi tifos, Cidul a Fost un soldat chior, bâlbâit şi care clipea des – i-a bătut pe Mauri din greşeală, fiindcă el îi urmărea pe castiliani —, Richard Inimă de Leu era un las şi-un vagabond, dormea prin cocini şi se preta la grohăit, ca porcii". „Vercingetorix!" – a strigat Dintr-o dată fiul meu. „Da, ce-i cu el?" – 1-am întrebat Nelămurit. „Cum, nu ştii?

— I-au lucit lui ochii în cap.

Vercingetorix se băga sub pat când venea nevastă-sa nervoasă De la sfatul femeilor". „Asa, fiule, asa!

— I-am elogiat spiritul. Să nu mai aibă un trecut. I-a fătat Istoria din pustiu".

„Bine, dar ce facem cu ungurii?

— Mi-a pus Reginald o nouă Întrebare şi s-a foit pe scaunul lui, nemulțumit întrucâtva de Apariția unei alte probleme. Ăştia chiar vin din pustiu!" „Lor Le vom spune adevărul – am hotărât pe loc. Nimic nu-i doare Atât de mult şi-i pune pe butuci ca adevărul". „Nu înțeleg care Ar putea fi acest adevăr!" – s-a arătat foarte mirat fiul meu.

Era vorba despre unul din secretele uriaşe ale popoarelor, Care nu se transmit decât între stăpânitorii lumii, şi atunci numai Pe patul de moarte şi numai în ureche, moştenitorului. Am Ezitat putin – Reginald era ihcă prea tânăr. „Nu ai încredere?"

— M-a sfredelit el cu o privire de gheată. „N-ar fi vorba de asta

— Am încercat o scuză, apoi am oftat şi i-am spus: Leagă-te că Nu vei dezvălui secretul până la momentul oportun”. El s-a Uitat în dreapta şi în stânga în căutarea unui obiect pe care să-1

APuce si, dintr-o dată, a luat cu un gest nervos pana de gâscă, A scos limba şi şi-a străpuns-o scurt, stropindu-mă cu două „°abe mici de sânge. A fost rândul meu să iau, cu un uriaş efort, Evangheliarul de la Reichenau de pe masa care-n, -

Străjuia patul şi am încercat să-i desfac ferecătura, pentru a-m'

Cresta venele cu lama încuietorii, dar Reginald m-a oprit sâsâinn De durere: „Nu este nevoie. Avem acelaşi sânge”. Aşa era „Te rog să te apleci – 1-am îndemnat, şi după ce s-a supus Întinzându-mi urechea, am şoptit: Ungurilor le vom spune că Ştefan I cel Sfânt a fost român!” L-am simțit cum se cutremură Dar a reuşit să se țină tare. N-a exclamat, „îl chema Voicu J Am continuat netulburat, dar şi atent la reacțiile sale —, fa Mama lui se numea Sarolta”. „îngrozitor!

— A gemut până la Urmă, apoi a rostit înăbuşit: Se vor sinucide în masă.” „Nu —

— Am contrazis şi m-am îndepărtat; el a revenit la locul lui, Destul de tulburat, după cum îi arăta roşeața fetei. Nu o vor face, Fiindcă sunt un popor mic, pentru care lupta supraviețuirii în Civilizație este mai puternică decât spiritul ancestral de cedare În fata destinului tragic. Vestea asta şi cealaltă, că mai întâi i-au Creştinat ortodox românii şi după aia au trecut la catolicism, Îi va îngenunchea un timp – atât cât îmi trebuie mie ca să-i Prind în joc —, dar vor renaşte cu ambiție şi sârguința Admirabile. Capacitatea lor de a copia ce este bun din Vest nu Are limite”. „Dar tu de ce îi urăşti?” – s-a interesat copilul Meu. „Asa am învățat de la profesorii mei, însă este o prostie.

Ungurii sunt un popor complet europenizat şi nu trebuie să-i Confunzi cu cetele sălbatice care au bântuit continentul cu Veacuri în urmă”. „Mie îmi plac unguroaicele brunete, cu ochi Albaştri.” „Eh, asta e acuma!

— M-am enervat. Sunt interesante şi blondele cu ochii verzi. Lasă-mă să continui! Pe unguri Îi vom lovi cum ți-am arătat deja, în schimb marile valori Istorice, culturale şi artistice ale popoarelor vor fi luate în Derâdere pe rând, înjosite în fata arabilor şi bizantinilor, Comparate cu vrăjitorii de duzină ai africanilor, iar opera lor Supusă testului de credibilitate în fata unor analfabeți. Aceloraşi Popoare le voi împrumuta pripit contorsionările mediocre ale Artei decadente din alte părti, reziduurile literare şi Improvizațiile arhitectonice eşuate prin alte țări, stilul muzical Frust al popoarelor afone, prezentat ca ilustrarea unei curate şi Miraculoase simplități – behăitul cel mai prozaic va fi o formă, Jncantatie cu profunde semnificații spirituale. Iar într-un F nai apoteotic, vreau să le ofer un florilegiu de neologisme Asimilate de cineva vreodată, fiindcă sunt creații ale copiilor când se prostesc”. „Tată – a strigat Reginald, şi mi-a arătat Înfățişare luminată, de om care a priceput —, dar ăsta este U^OS!” „Adică starea din care se naşte ordinea” – i-am Răspuns calm şi cuvintele s-au rostogolit în chilie ca o avalanşă De bolovani.

Fiul şi confidentul meu s-a aşezat la loc pe scaun şi a dat Din cap, făcându-mă să înțeleg că-mi dă dreptate şi că, evident, Gândisem mai bine decât el. L-am lăsat să-şi regleze respirația Si, pe acelaşi ton calculat, am spus: „Când haosul ajunge la apogeu, națiunile se destramă şi încep să se amestece, iar când Întreaga Europă va cădea în genunchi şi va cere o nouă ordine, Lansez câteva culte orientale şi câteva secte stranii, din cele Care se închină la gândaci, la un strămoş paralitic sau la vreo Bătălie localizată greşit, să-i zăpăcească de tot, încercând să le Smulg şi ultimul sentiment onest: credința. Sectele nu vor fi Trimise din întâmplare, ca ultime fenomene ale acestei Apocalipse, ci cu măsură, fiindcă oamenii sunt inclinați să-1 vadă pe Duşman abia în forma sa finală, când dă pe-afară apa peste Buza pocalului răbdării. Atunci, din vârful cel mai ascuțit al unei Catedrale, voi striga peste întregul continent: Ajunge! Cobor, Îmi scutur hainele şi dau ordin să intre în acțiune prima grupă Din Encave Deus. Ți-a plăcut?" „Este. Este. Grandios – a Şoptit impresionat Reginald, cu toate că observam o umbră de Îndoială pe chipul lui matur. M-aş dumiri însă dacă as putea Înțelege din cine va fi compus Encave Deus. Trebuie să stiu pe Cine voi conduce, nu?" „Nucleul de comandă va conține doi Locotenenți: Tolomeo de Lucques şi Guglielmo di Tocco, Devotații mei asistenți. Din ceilalți colegi ai tăi alegi saseŞapte, de nații diferite, dar să nu lipsească Nicolo di Goran şi Odon de Douai". „Am înțeles!" – s-a conformat fiul meu.

» In tot acest timp rămâi cu ochii pe Bonaventura. Dacă mişcă Ceva, îl cureți". „De ce să n-o fac acum?" – s-a interesat

^rprins Reginald. „Fiindcă are nişte lucrări fundamentale de Dat omenirii, nu şi-a găsit încă un succesor, şi nu vreau să-1

Suprim decât în ultimă instantă". „Norocul lui!

— A exclam Vesel şi şi-a frecat palmele. Totuşi, oamenii ăştia nu pot f^

Treburile de jos, strigatul pe străzi, zvonistică infectă, datul l O parte al uşii în dosul căreia Constanta de Aragon." „Prinm]

Lucru pe care trebuie să-lfacă o revoluție – am precizat cu seriozitate – este să elibereze din puşcarii pegra societății, criminalii, hoții şi dezaxații, care, odată scăpați în lume, după ce vor Săruta tălpile eliberatorilor, vor ucide doi-trei polițişti djn Răzbunare, apoi, la nimereală, trei-patru participanți, cinci-şase Gură-cască, urmând ca marile crime împotriva personalităților Statului să fie trecute în contul lor, al dezordinii şi furiei populare. Tot ei vor fi şi primii reprimați, schilodiți şi ucişi demonstrativ de noua ordine, pentru ca poporul să vadă în aceste Exemple începutul Renaşterii".

Prin gura puțului care mă despărțea de lume a venit lumina Unui luciu metalic, destul de ascuțit şi rece. Dumnezeu hotărâse Că oamenii mai pot trăi o zi şi le-o dăruise, cu toate că în Ultima vreme percepeam simptomele unei ezitări, ale unei indecizii şi mă aşteptam chiar să lase peste muritori o nouă eclipsă Menită să atragă atenția că Iadul nu este doar o ficțiune persană.

Reginald s-a sculat tăcut, s-a dus sub puțul în care atârna Frânghia ascensiunilor către rundul mării noastre umane şi s-a Uitat în sus, cu capul lăsat pe ceafă, scrutâhd atent peticul meu De cer. „Este luceafărul – m-a anunțat, încă n-a venit Dimineața". Avea totuşi o nerăbdare tinerească, ştia

deja multe, Dar rasa d'Aquino, care se instalase în el prin naştere, îşi pierduse de mult ambiţiile, impetuozitatea sângelui şvab se stinsese în rugi, în preocupări spirituale, în frazele precise şi Formatoare ale lui Aristotel.

Avea deci puterea să acţioneze lucid. „Plec la Vesprem să Declanşez acţiunea" – m-a anunţat el cu glas hotărât şi a dat Să apuce frânghia. „Nici să nu te gândeşti, – 1-am oprit. Nu de La unguri trebuie să înceapă mişcarea, ci din punctul cel mai Slab". Reginald a stat putin să se gândească, apoi a spus: „De La germani." „Interregnul s-a încheiat cu încoronarea lui Rudolf Von Habsburg – i-am continuat cuvintele, dându-i astfel de Înţeles că ghicise, în al doilea rând, i-a bătut rău de tot pe Saci'- „Cine-s ăştia?" – s-a încruntat Reginald şi a revenit F fata mea, dar fără să ia loc. „O populaţie idolatră din munţii B herniei, nişte sălbatici, dar, ascultă-mă pe mine, ăştia au 'torul în fată – atacă, ucid, jefuiesc, se retrag". „Am înţeles V a dat din cap băiatul meu, mângâindu-şi bărbia cu un gest

7 „oftă —, voi acţiona în triunghiul ăsta. Poporul cum 1-a Rimit?". «Aici este problema!

— M-am grăbit să-1 fac atent, Poporul îl consideră curajos şi tenace pe Rudolf ăsta, iar el a Avut inteligenta să le propună unitatea naţională pe baza unităţii De limbă din Cântecul Nibelungilor". „Nu e tâmpit văcarul din Jura!" – a exclamat admirativ studentul şi confidentul meu, Copil şi aliat în acelaşi timp. „Noi trebuie să contracarăm chestia asta cât se poate de repede – am menţionat grăbit —, până Nu devine epopee naţională, îi uneşte şi nu-i mai poate dezbina Nimeni". „Kriemhilda era o putoare!" – s-a repezit Reginald Să anunţe. „Bineînţeles, dar nu o vom spune în felul ăsta direct

— 1-am corectat. Simbolul există deja, şi un atac grosolan ar Trezi indignarea oamenilor. Pune o pernă în gaura puţului".

Reginald a sărit imediat, a tras unul din sacii de pânză umpluţi Cu paie de sub capul meu şi 1-a îndesat în deschizătura circulara. „Să nu ne sufocăm înainte să." – a spus el îngrijorat, În timp ce revenea la locul lui. „Voi fi scurt – 1-am liniştit, Desi neliniştea flăcărilor din luminări, agitate de mişcările lui, Ar fi trebuit să se transmită şi oamenilor; dar eu eram cât se Poate de calm. Rudolf crede că această baladă lirică este Produsul civilizaţiei germane, că este o sinteză a geniului popular, că s-au adunat teme şi inspiraţii din Danemarca până în Sudul Dunării şi că n-are, din cauza asta, un autor, creatorul Fiind însuşi poporul german". „Şi este adevărat?" „Sigur că Este adevărat, dar aşa cum ţi-am spus, ei nu trebuie să ajungă La conştientizarea acestei realităţi. Te duci la Passau şi-1 cauţi Pe călugărul dominican Hartmann. Îi dai parola: Simt cum Fierea pluteşte în miere. „Şi el cum îmi va răspunde?" „Nu-ţi Va răspunde, findcă este mut, însă ştie ce are de făcut. Aştepţi

0 zi până îţi va aduce un text inedit din Cântecul Nibelungilor

$l te apuci imediat să-1 înveţi pe de rost. Vei afla acolo că Poem are un autor cunoscut, îl chema Walther von der Vogelweide, şi că acesta era protejatul episcopului Wolf «

Cel care i-a comandat lucrarea. Opera are, de asemenea şi '

Dată a ultimei virgule – 12 noiembrie 1203, a doua zi duD Sfântul Martin – şi a fost înmânată episcopului la Zeiselrnauer Pe Dunăre, în schimbul a cinci mărci". „Când ceri un preț une'

Astfel de opere – a completat Reginald —, înseamnă că o Murdăreşti cu rahatul ordinarului". „Asa este – i-am dat drep.

Tate —, unde mai pui că din banii ăştia Walther şi-a cumpărat O blană de oaie cu care-şi acoperea spatele iarna". „Ca orice Târgoveț?" – a râs Reginald, dar parcă a rânjit de satisfacție „înțelegi?

— Am continuat. Rupem vraja din jurul acestei Epopei eroice. Autorul era un cavaler sărac, a cules de ici de Colo, a compilat, a furat, a mai pus şi de la el, lăudându-1 pe Episcop sub numele lui Pilgrim von Passau. După aceea, vei Observa că Hartmann a intervenit în textul orginal şi a schimbat unele sensuri. Principalul este că Kriemhilda era o depravată şi se măritase cu Siegfried din interes, aşa cum a făcut-o Mai târziu şi cu Atila. L-a folosit pentru a se răzbuna, dar în Realitate Atila a fost găsit mort în patul lui chiar a doua zi după Noaptea nuntii. Cronica va spune că 1-a epuizat prin sex, până I-au cedat toate, şi mădular şi plămâni şi inimă". „MamăMamă – s-a scuturat fiul meu de friguri —, ce bine ar fi fost S-o avem pe-asta infiltrată la Sfântul Scaun!" „Stai liniştit —

I-am vorbit la fel de calm —, este cineva care se ocupă. Dacă Reciteşti scena trădării Kriemhildei, vei descoperi uşor mobilul Crimei. Cu o seară înainte de luptă, destrăbălată asta îi Destăinuie lui Hagen: «iar soțul meu făcut-a, ce n-a făcut vreodată: tot trupul mi-e albastru de vânătăi» „. „Adică Siegfried O zvânta în bătăi" – a nechezat băiatul meu şi şi-a dus o palmă La gură. „O rupea, n-o zvânta, şi asta mai ales când o găsea Beată – am completat eu mulțumit. Mai adaugă faptul că, Siegfried o dizvirginase pe Brunhilda în locul lui Gunther, asa;

Cum apare în capitolul «Cum se sfădesc crăiesele», şi aia era Amanta lui". „Arătăm deci că târfa a cusut semnul acela pe J umărul lui Siegfried în mod deliberat şi era înțeleasă cu Hagen'

— M-a completat Reginald. „în schimb, ea trăia de mult cu Î piticul Alberich" – am pus eu paie pe foc pentru a-i rotunji Măcelului declanşat împotriva epopeei germanilor.

„oe~poate demonstra cu documente – a venit Reginald cu un Lâou argument. Aduc de la Lubeck pergamentul cronicii daneze Jui Saxo Grammaticus, unde femeia asta este făcută praf'.

Poarte bine! – 1-am felicitat. Esența acțiunii noastre constă 'L modificarea sensului real al operei, dintr-un poem de Dragoste închinat Kriemhildei, îhtr-o tragedie lugubră şi josnică, În care femeia este cauza. Astfel, fraza cea mai importantă a Textului: «toate suferințele bărbaților, le plâng femeile», va fi Acum: «toate suferințele bărbaților, vin de la femei» „. „Asta Va fi lozinca revoluționarilor" – a hotărât Reginald şi şi-a notat Pe o bucată de pergament. „Rudolf von Habsburg a folosit Căsătoriile politice pentru a uni Germania – i-am reamintit.

Fiecare ducat şi marcă o va suspiciona pe noua sotie a Stăpânului de spionaj, de inspirație din exemplul Kriemhildei.

La sfârşit, când ducatele vor începe să se mişte contra austriacului, şi numai după ce afli că marcgrafii şi-au repudiat soțiile, Tu te duci la Worms şi le spui prelaților: «îmi pare rău, dar nu Există nici un dubiu: Cântecul Nibelungilor este austriac! Am Încercat să fac ceva, să cumpăr noul document apărut şi Răspândit în tară, dar. Ceea ce credeți voi că este o epopee Germanică, a fost compus undeva prin Austria de Jos, sunt Amestecați în creația asta şi unguri şi polonezi şi români. aşa Că nu scoateți capul, nu-i săriți în apărare, fiindcă puteți Compromite Biserica. Opusculul ăsta înveninat, care a fost Demascat acum, are o sursă de inspirație păgână, o legendă Antică de prin Marea Neagră despre o femeie răzbunătoare pe Nume Medeea.» „ „O să le crape fierea!" – a strigat Reginald, Cu ochii aprinşi de focul pe care numai stăpânirea mijloacelor Subversiunii îl poate întreține". „Fierea pluteşte în miere!" —

Am şoptit din nou parola şi el a binecuvântat-o cu o cruce mare Kcută pentru amândoi.

S-a ridicat din genunchi, s-a dus şi a scos perna de la gura

^eea de lume, apoi a venii cu ea şi mi-a aşezat-o cu grijă sub CaPAtunci a observat că asudasem şi mi-a şters grijuliu fruntea, dar eu cred că mai degrabă era atent cu creierul dinăuntru Decât cu osul de afară. „Vreau să mă odihnesc câteva ceasuri"

— Am spus cu glas obosit şi prefăcut, căci cu ceea ce-i SpUs Sem abia zgâriasem coaja planului care urma să mişte crestin'

Mul spre o nouă identitate. El m-a învelit cu grijă, a stins c Degetele umezite două luminări şi a dat să plece. Dar în dnj»

Tul ieşirii s-a oprit, a întors capul şi a spus: „Vreau să-nv Răspunzi la o ultimă întrebare: cum îi vei face pe oameni să Uite ce a fost înainte?" „Cu ajutorul lui Aristotel – am răspuns Tărăgănat şi putin răguşit, în capitolul patruzeci al Statului Atenian există exemplul lui Archinos, dat împotriva unui cetățean Care amintea mereu trecutul pătat al oamenilor politici, în locul Retragerii ruşinate din funcție a celor vinovați de crimă şi Incompetentă, a fost executat individul curajos. Există, dragul Meu Regio, o concordie şi o solidaritate a celor care au ucis Împreună sau au făcut cele mai mari prostii laolaltă, cu toate Că înțelegerea lor se întemeiază pe delațiunea asumată şi nu pe Exorcizarea ei. Din cauza asta crizele se repetă". S-a lăsat un Moment de tăcere în care am auzit hula Mării Tireniene în Golf şi nechezatul mic al conurilor uscate în pinii versantului Pietros. O pasăre mare a slobozit un țipăt de vânătoare şi un Cârd de vrăbii a ciripit pe deasupra unui crâng desfrunzit.

Atunci Reginald de Pipemo a întins brațul drept şi a prins Strâns capătul frânghiei, dându-mi impresia că vrea să tragă un Clopot şi să anunțe vecernia unei lumi. S-a săltat cu forța, a urcat şi m-a lăsat să dorm.

Dar nu prea mi-era somn. Mă aflam în apogeul puterii iar Energia uriaşă, acumulată în toți anii mei de ucenicie, fierbea De nerăbdare să țâşnească, aşa cum fusese destinat să se Întâmple. Cu excepția faptului că urma să rămân singurul om Fără frică de cineva, în afară de Dumnezeu, era necesar şi să Construiesc noua lume după principii sănătoase, contrare acelora Folosite la

distrugerea celei vechi. N-aş trece însă uşor pe lângă Sentimentul predominant al haosului, ca efect al unui program:

Spaima sădită în oameni va deveni ereditară, se va asimila Organic în ţesuturi şi va fi atât de mare, încât aceştia vor naşte J cu dragostea de ordine inculcată adânc în specie. Mentali-

° tea de oameni supuşi unui destin dirijat va fi înnăscută şi nu Bandită, ceea ce îmbunătăţeşte substanţial calităţile umane ti face pe indivizi apţi tezelor dogmei, ştiut fiind de la acelaşi Iristotel că degeaba le dăm cetăţenilor o Constituţie, atât timp Cât ea nu poate fi un contract conştient între ei, ci o normă Oasagerâ, o ipoteză care trebuie susţinută şi controlată permanent cu un număr nesfârşit de exemple concrete. Acestea se Găsesc reflectate sintetic în praeceptele Bibliei. Alegeţi orice Întâmplare dm viaţa şi o veţi găsi ilustrată în Cartea Sfântă, Poate sub un acoperământ simbolic, dar foarte uşor de înţeles.

Luaţi povestea celor trei purceluşi care îşi construiesc case din Paie, din scânduri şi de piatră pe care lupul cel rău le risipeşte Cu o suflare – fără cea din urmă, bineînţeles – şi duceţi-vă la Matei 7,25, unde veţi găsi: „A dat ploaie, au venit şuvoaiele, Au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a Prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă". Alegeţi orice Fleac şi veţi înţelege de ce Biblia este principala învăţătoare a Lumii creştine şi puneţi-vă întrebarea cine putea sau poate să Le trăiască pe toate, să străbată experienta întregii omeniri dacă Nu Unul Singur, pe care Dumnezeu 1-a trimis sub numele de Isus Christos. Venise timpul deci să construiesc catedrala mea şi pentru asta aveam nevoie de o concentrare maximă. Am Căutat cu privirile mintii locul unde se aflau Ughetu, Vopiscu şi Ondutu; erau într-o cârciumă din port, chefuiau după o Bastonadă din care ieşiseră iarăsi victorioşi. Au simţit că îi Chem, s-au ridicat fără ezitare şi au venit să-mi păzească Liniştea, în scurt timp le-am întrezărit umbrele mişcându-se în Dreptul puţului. Am oftat uşurat – Ondutu era atât de urât că Lumea îl ocolea cale de un stadiu, fiind dispusă să dea şi în gropi Numai să nu-1 vadă.

Dar aproape imediat am avut o viziune. Mi se făcea un semn Şi eu trebuia să fiu atent la el. Nu vedeam cine mă îndeamnă Să vorbesc de unul singur, însă îi porunceam dintr-o dată lui Even Gamith să-mi toarne putină apă. Copistul şi-a coborât Nasul coroiat spre bărbie, a ridicat pometii ososi către sprâncene,?

I-a lăţit gura într-un surâs de silă, dar s-a executat şi mi-a dus pocalul la buze, a măsurat corect unghiul de inclinaţie al va»

Lui fată de gura mea însetată, încât să nu mă înec, sa s Potrivească doza de lichid cu înghiţitura, iar cu degete grijui-6

A şters netezimea pocalului de picături pentru a nu mă uda î Timp ce fruntea lui se încreţise ca o trompă de elefant african Nu se strâmba – aşa era el. Se dovedise credincios şi util ia Viterbo, bun la suflet în perioada cursurilor de la Colonia şi Mai ales, competent până la ciudăţenie acolo, la Neapole. Lumea Îl considera un geniu al păturii de mijloc, însă nu venea din Anglia, cum se ştia în epocă, ci din Biblie, fiindcă era cel urât Pe dinafară şi frumos ca o zână pe dinăuntru. Iar eu pot să Depun mărturie: avea un suflet de voal, de

lămâița şi de bujori Cum numai în basmele nenorociților ăstora din Est mai găseşti.

Asa că el era ca oricare om, iradia, dacă ar fi fost privit cu Atenție în adâiicul umanității sale şi s-ar fi înțeles mai devreme Cu o crimă şi-un dispreț că aspectul exterior este modelat pentru A se degrada cu vârsta, pentru a coborî în urâțenie odată şi Odată, pe măsură ce sufletul urcă spre estetica hristoitee.

Apa a trecut prin mine fără să lase urme – n-am crescut în Lungime, n-am dat muguri, n-am înflorit, n-am produs crenguțe Noi. Abia după ce am terminat de băut, Even m-a întrebat: „Poate vrei putin vin, Tommaso? Au adus frații de la Dijon".

„Da, vreau". Mi-a dat. Am sorbit cu înghițituri mici şi am Înclinat din cap mulțumit. Even s-a dus repede la gura puțului şi a strigat către cei de sus, cu mâinile făcute pâlnie la gură: „I-a plăcut". Am perceput câteva exclamații de oameni Mulțumiți, unele schimburi de felicitări, o glumă pe seama Vitei de vie şi a coardelor, apoi i-am auzit pe frații dominicani Din Dijon plecând satisfăcuți. Vinul a accelerat sângele în mine, Creierul a fost mai bine irigat, mințile s-au înviorat şi ochii au Sclipit. Copistul saxon a adus o luminare, a curățat ceara din Jurul fitilului şi i-a răsucit încă o dată rnotul, după care a Aşezat-o în dreptul privirilor mele încrucişate. A stat aşa un timp şi când a văzut că nu se întâmplă nimic, mi-a propus: „Să-ți Dau nişte rachiu de pere făcut la Salisbury". „Dă-mi – &

Acceptat. De data asta, licoarea mi-a încins pieptul, obrajii au Început să se rumenească iar urechile îmi ardeau, ca şi CUI°

Onul acela slut mi-ar fi prins de ele doi cercei înroşiți în foc.

T a fcl P&$se $ Diego, fiul Cidului, după bătălia de la Consuera A fost capturat de mauri, care i-au prins cercei incandescenți în pavilioanele lui fragede, iar copilul a început să Strige entuziasmat că a-nceput să vadă şi prin urechi, că vede Jur-împrejur, ca un zeu, şi ce frumos este şi strălucitor, că Ouniai căldura aceea este necesară oamenilor pentru a avea Patru ochi. Atunci, maurii au exclamat în dialectul aragonez:

Pios, que buen vassallo!" şi 1-au orbit.

„ Even Gamith a repetat gestul şi a adus luminarea din nou În dreptul ochilor mei. Aceştia au fulgerat şi fitilul s-a aprins Instantaneu cu o pocnitură seacă, răspândind în chilie un miros Aspru de pucioasă. Prin puțul de aerisire s-a auzit de data asta Un zgomot de arme. Even s-a dus țopăind în dreptul găurii şi A făcut câteva semne energice cu degetul prin aer: „Totul este În ordine". Alti pelerini şi gură-cască au părăsit locul. Ughetu Era nervos şi Vopiscu 1-a plesnit peste mâini. Apoi s-au liniştit.

Copistul a revenit la locul lui pe scaunul din spatele mesei Aşezate la picioarele patului meu, a înmuiat pana în călimara De lut, s-a uitat în sus şi a spus: „Eu sunt gata". O secure a Căzut de undeva şi m-a despicat în două.

M-am trezit din această viziune cu sentimentul că trăiesc Efectiv cu două entități în două jumătăți şi că brațul rămas Fiecăreia dintre ele face câte o cruce, dar în sensuri diferite:

Una catolică şi alta ortodoxă. Cineva îmi atrăgea atenția că Răspunderea mea se răsfrângea asupra întregii lumi creştine şi Că e bine să fiu foarte precaut cu ceea ce fac, să mă desprind Din unghiul ascuțit şi strâmb al lumii occidentale, unde multe Obiecte strălucitoare ascund înăuntru munca neştiută a unui Ntiez oriental.

Am privit gânditor tavanul prin care ieşiseră rădăcinile unor Copaci, exuberanta cu care atâmau deasupra chiliei, ca nişte Candelabre bogate de Mombeltrân, rizomii cruzi coborâți în Căutarea luminii venite de la luminări şi mă întrebam când mă Vor străpunge, când mă vor perfora cu vigoarea lor de tipări Vegetali, pentru a săpa mai departe, în adânc. Contorsionările '°r, într-un loc mai groase, în alt loc mai subțiri, în aerul strâmt al chiliei îmi arătau dimensiunea fervoarei acelei căutări, Ca Era a vieții, a ființei create odată de Dumnezeu şi puse în c0lu-e Nuare să lupte pentru existentă. Patul, adus bucată cu bucatj şi însăilat acolo, ar fi devenit sarcofagul meu, pe care eu însunv Împietrit ca o statuie căzută de pe soclul ei, as fi fost propriuj Gisant, în timp ce esența mea vitală s-ar fi transformat în seva Necesară unei flori să facă poleN. Aşa că mă vedeam zbutfnd Ghemuit în săcuâetii unei albine, desi mult mai normal ar fi Fost să mă simt afânat şi reavăn, ca un sol fertil.

Dar era şi un semn – trebuia să mă grăbesc.

Însă nu te poți grăbi alunecând pe gheată, căci în acel Moment am simțit cum îmi încremeneşte inima brusc, străpunsă Cu un turture căzut de pe streaşina bocnă a rațiunii, şi am Socotit: „Ca să construieşti o catedrală, trebuie să stârneşti mai Întâi un război."

Mecanismul diabolic începuse să funcționeze, şi omenescul Din mine s-a cutremurat o clipă. Ce litotă îngrozitoare gândisem şi rostisem! Misiunea însă era mai presus decât mine, decât Prietenii şi rudele mele şi chiar decât poporul meu – italian sau German, n-am ştiut niciodată —, asfel că expunerea concepției Mele a continuat:

— Războiul, ca formă violentă de manifestare a celei mai Profunde umanități, are cel putin două calități incontestabile:

1° deschide acel accesoriu vestimentar al dragostei, care Este punga evreilor, pentru a pune în mişcare moneda;

2° acolo unde izbucneşte, Istoria îşi face loc, dovadă că Locul respectiv n-avea istorie.

Dragii mei studenți, dacă acceptăm ideea că războiul este Un accident al Istoriei, înseamnă că el se poate declanşa oricând şi oriunde".

— Chiar şi din seninul păcii?"

— Chiar şi din seninul păcii, deoarece are întotdeauna şi O latură bună, de care se profită apoi pe tăcute, discreția fiind Măsura cea mai exactă a lucrurilor făcute bine. Dar pentru ca Nici un război nu se poate declanşa fără să fie gândit de cineva Înainte, înseamnă că acel cineva s-a gândit la cel putin un lucru Bun. Asta justifică în modul cel mai clar de ce perrnite Moezeu desfăşurarea continuă a conflagrațiilor şi de ce Boțesc ele toată evoluția societății omeneşti. Priviti această Harta! Ea înfățişează Bizanțul lui Justinian, sfâşiat de răscoala FJilia şi de nrâceâul făcut de Belizarie în Hippodrom; albastru «prezintă pozițiile „albaştrilor", verdele reprezintă pozițiile Verzilor", iar

roşu poziția locului unde s-a scurs sângele vărsat De adepții celor două partide şi care se întinde pe 80 de pasi În lungime, pe 74,5 pasi lățime şi are o adâncime de 168,75

Picioare. O baltă de sânge cât o mare. Acest masacru a avut loc În ziua de 18 ianuarie 532, după Christos, şi a fost gândit de Un singur om, mai bine zis, de o singură fiară: Theodora. şi Acum, dând harta la o parte, ia uitați-vă ce a răsărit de pe fundul Aceleiaşi mări, după ce sângele s-a închegat şi a făcut crustă, Câteva săptămâni mai târziu, pe 25 februarie: catedrala Sfânta Sofia! Acum înțelegeți?" „Daaaa!" „Nu mai răspundeți în Cor, că nu-mi place.

În consecință, revenind la calculele mele, menite să împingă Evul Mediu în Renaştere, aleg un loc din Germania. Tara este Deja iritată şi răsculată la aflarea adevărului despre Cmtecul Nibelungilor, străbătută de grupuri înarmate, aflate în căutare De sămânță pentru scandal şi mai ales de sânge ascuns în arterele Semenilor. Este vorba de un loc poziționat aici, pe o linie verticală trasată de mine mai întâi pe Tabula Peutingeriana, pusă la Dispoziția lui Reginald de Piperno chiar de călugărul Isiderius De Corbia. Doresc să rnarchez cu asta granita între Vestul şi Estul Europei. Reginald a memorat bine poziția, în acest punct Din teren se află o pădure şi trece un râu. Porniți!"

Imediat după instructaj, fiul meu iubit, Regi6, preia conducerea celor patru bărci lipsite de insemne şi blazoane – căci Crima nu are chip!

— Şi urcă pe râu până la locul respectiv.

Vâslesc numai noaptea şi cu vâslele înfăşurate în cârpe, cu Ramele învelite în lână şi flancurile căptuşite cu blănuri de Biber, dorm şi mănâncă în luntre ca vikingii, având buzele sigilate de un jurământ luat la Worms, acolo unde s-au şi dezbrăcat [a piele în fata comandantului lor pentru a se convinge că Mtre ei nu s-a strecurat vreo femeie deghizată, îndată ce ajung A destinație, soldații Encave Deus coboară şi descarcă uneltele pe țărm: tesla, dalta cu zimți şi ciocanul de lemn, ranga, mal De tablă, ferăstrăul de lemn şi ferăstrăul de piatră, burghiui Ştpițul, barda cu coadă scurtă, rindeaua, echerul, compasul s'

Barosul. Cine ar crede că bucățile acestea de fier şi de lemn Pot înălța o catedrală? Numai că ea se ridică în primul rând cu Sufletul, dacă acesta este suficient de gol pentru a putea fi Umplut cu o construcție atât de grandioasă.

Luptătorii înaintează în pădure cale de o jumătate dintr-o Leghe, timp în care sunt foarte atenți la muşchiul proaspăt al Copacilor, urcat pe crengi odată cu umbra, la solul moale Acoperit cu micelii ruginite, de anul trecut – pe ele calcă Dovedind o mare răbdare şi o sfioasă grijă, fiindcă acolo Dumnezeu malaxează din nou pământul —, la verdele albastru al frunzelor, şi chiar la foşnetul răcoros al frunzişului aşezat Ca nişte solzi deasupra arbuştilor înfloriți, la cântecul viu al Păsărilor cu pene de vânt şi puf de aer şi la zborul accelerat al Gâzelor, pe care le aleargă o tinerețe scurtă şi o moarte la fel De grăbită. Niciunul dintre luptători nu se lasă încântat în fata Unui astfel de Paradis, nu suspină sau scânceşte, în amintirea Vreunei copilării naive, ştiind că Raiul acela este pământean, Supus şi el degradării si, ca atare, pieirii şi putreziciunii urât Mirositoare. De aceea, mi se pare păgânismul elin viabil doar În simboluri nu şi în exemple. Căci dacă Adonis învie Primăvara şi moare toamna, eu nu mi-1 pot închipui prin noiembrie zbârcit, rablagit şi crăcănat de artroză, cu pieile

căzute pe El ca taică-su, regele Kinyras, faimos pentru pliurile fetii, care Au alimentat imaginația groteştilor.

Asa că deplasarea lor prin natură este a unor cinici. Pentru Ei, trunchiul rotund al unui paltin reprezintă doar închisoarea De lemn a câtorva cozi de secure, a două-trei sulite si, eventual, întâmplător dar binevenit, a unei obezi groase pentru Biciuit ereticii. Dar se opresc îhtr-un crâng. Se adună într-un Semicerc si, îndreptându-şi fetele senine către Est, cantilenează Lauda Sion, mai mult cântat decât vorbit Ei sunt convinşi că Am compus acest opuscul în amintirea Ierusalimului eliberat De Godefroy de Bouillon, dar fără să ştie că am ales incantația Plină de suavitate în cinstea evreului Tafnat Poeneah – primul H'ntre ucigaşii lui Isus care a făcut ceva, cât de cât, pentru Dezastrului declanşat pe urmele Lui, mosindu-mă „n treburile viclene ale modificării destinului uman.

Pădurenii sau țăranii, veniți de departe să strângă vreascuri, Ascultă înmărmuriți şi cred că Cel de Sus le-a trimis un cor de Îngeri pentru a sfinți locul lor de vânătoare, muncă şi odihnă.

Ciutele îşi ridică urechile uimite şi adulmecă melodia asta Biândă ca pe o mireasmă de iarbă proaspătă. Ea nu poate Prevesti un pericol, dar ar putea anunța îmbunarea lupilor şi Liniştirea ursoaicelor cu pui. Un ciobanaş din cealaltă parte a Pădurii îi acompaniază din fluier şi oile se aşează care pe unde Apucă, rostuindu-şi blânde picioarele sub blană. Câinele închide Ochii stând cu botul întins pe labe. Chiar şi în Parnas, poetul Vergiliu lasă deoparte cartea sa cu egloge şi ascultă melancolic, În timp ce deasupra nării drepte i se zbate o pleoapă.

Apoi, când Reginald constată că peisajul este suficient de Calm, dă ordin luptătorilor Encave Deus să taie copacii şi să Defrişeze pădurea. Iar ei o măcelăresc sălbatic pe o rază de o Jumătate de leghe, până se vede acum cu ochiul liber râul – un Iepure aleargă disperat şi se aruncă sinucigaş în apă —, cum Luceşte lumina soarelui trecut de amiază în undă şi cum se Freacă bărcile între ele, tandru şi monoton, pe valurile mici de La țărm. Locul este incendiat din mai multe părti o dată, folosind Igronpur, pentru ca pârjolul să fie intens şi total. Buturugile Sunt smulse din rădăcini, cuiburile şi vizuinele sfărâmate şi Călcate în picioare, animalele sugrumate si, dacă este nevoie

— Dar mai tot timpul este nevoie —, spânzurate în câțiva copaci Din margine. Scopul este să sperie obiceiul lor de a reveni pe Locurile vechi după o furtună sau după migrația de toamnă.

Pădurenii şi țăranii dau fuga în satul cel mai apropiat şi se Apucă să tragă clopotele într-un dom paraginii, de prin secolul Nouă, anunțând prăpădul, iar un nobil local îşi strânge curtea Şi vine cu armele. El arată mai întâi că pădurea ar face parte Din domeniul său, apoi că este gata a se bate. Curtoazia sa şi Ttodul feudal de a-şi arăta drepturile dovedesc că este unul Dintre aceia multi care nu înțeleg şi nu simt mişcarea lentă dar Sigură a societății către o altă societate. Oamenii lui sunt nimiciți în grabă de luptătorii căliți şi fără sentimente oi C/JCQ Deus-ului şi nobilul este spintecat. Matele sale sunt împrăştiat Prin cenuşa. Evident, războiul acesta este prea scurt ca sâV Găsească loc în cronicile timpului, dar Reginald nu-i p0at Împiedica pe cei

câțiva supraviețuitori să numească poiana Unde le-a murit stăpânul Crângul lui Ulrich – aşa îl chema pe Nobil – şi să ducă povestea mai departe, s-o încredințeze Minnesăngerilor iar omul să beneficieze, în schimb, de o posteritate glorioasă pe plan local, dar anonimă în lumea larga Vinovat este şi Wanzerl von Riigen, care are obiceiul să modifice cuvinte şi chiar versuri întregi, să impună noi subtilități, Numai şi numai din ură împotriva lui Rudolf von Habsburg, Însă la Poarta Raiului se ştie despre cine e vorba.

Guglielmo di Tocco prinde o fată din sat, o trânteşte în şanțul Unei ulițe, îi ridică fustele şi se-ncordează să-i desfacă Picioarele. Apucă s-o încerce, cât să-i deschidă putin buzele mici Ale vulvei cu vârful meatului penian, când Reginald îi strigă în Fugă: „O să te umpli de sânge". Uitase. Iar fata se repede să-i Spună printre gâfâituri de spaimă: „Am şi dinții stricați, uite"!

Şi îi arată. Guglielmo o târăşte de păr până la locul ales pentru Catedrală şi o leagă de un țăruş. „Cum te cheamă?" – o Întreabă. „Karla" – îi răspunde virgina, arătându-i acum şi Ochii măriți, cu albuşul irigat de vinişoare sparte, neştiind dacă Să urle din cauza durerii care-i străfulgera în rădăcinile firelor Din creştet sau să mulțumească Cerului că i-a mai amânat cu Ceva timp fetia. O lasă acolo.

Pe timpul cât o parte a luptătorilor adună copacii tăiați la Malul râului – care primeşte cu ocazia eliberării sale într-un Peisaj mai variat, numele de Haşe —, cealaltă grupă ară adânc Terenul. Ei trec acum cu brăzdarele peste cioate, muşuroaie, Tăciuni, cadavrele slugilor nobilului Ulrich şi chiar peste matele Lui răsfirate – ca în urma unei căutări febrile în gunoi, zvârlite În stânga şi dreapta de un om flămând —, apoi nivelează Conştiincios locul. Fac asta cu gesturile cele mai rustice, găsind Firesc ca fiecare strat de arătură să acopere un strat de leşuri Ale anului agricol trecut, într-un târziu, se adună cu toții lângă Bărci – „Am făcut treabă bună", spune Nicolo di Goran, fl Se N<

Tor O;

S Jă lui Dumnezeu", spune şi Odon de Douai – şi s Oaga împreună cu Reginald de Piperno asa: „Mulțumim Totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim Lecurmat în rugăciunile noastre: tu papă Grigore, administraLui Christos pe Pământ, tu Mihail Paleologos, stăpânul

) rtoaocsilor, şi tu Kaikosru, sultan seâgiucid de Rum, şi alti Stăpâni ai lumii neştiute, căci ne aducem aminte fără încetare, Înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor, de lucrarea Credinței voastre, de osteneala dragostei voastre şi de tăria Nădejdii în Domnul nostru Isus Christos! Şi ne iartă Doamne De aceste trupuri nevinovate, care ai observat că lipsesc din sat, Fiind acum aici, sub genunchii noştri îndoiți în fata Ta, căci ştim Să dăm seama după ce vom termina lucrarea şi să pedepseşti După voința Ta, căci nimic nu suntem, nimic nu vom fi şi tot Nimic atunci când ne vom întoarce spre a fi iar nimic, fără de Gândul Tău care iveşte floarea între bolovanii seci din Teboim".

Mănâncă în tăcere o pâine crescută în cuptoarele fierbinți din Sânul lor, asudate de muncă şi asasinat, beau vin roşu adus în Căciulile lor frigiene, şi mai fac nişte cruci mici şi repezite, Pentru iertăciune. Reginald desfăşoară acum planul podului Ce urmează să unească cele două maluri, dar lumina zilei s-a Micşorat. Dă ordin lui di Tocco: „Adu-o p-aia!" Locotenentul Parcă nu vrea,

se face că nu înțelege, dar comandantul insistă: „Vrei să mă chiorăsc aici?” Guglieâmo di Tocco se duce, o Dezleagă. Fata îi şopteşte: „Fă-mă scăpată în pădure!” „Nu Pot, că e cu ochii pe mine” – îi răspunde oftând. O târăşte până La locul însemnat, o leagă din nou în vârful unui paltin întins Pe pământ şi curățat de crengi, apoi o stropeşte cu igronpur şi O înaltă deasupra tuturor. Gura ei ştirba nu e luată în seamă.

„Tremuri?” „Da”. „Cântă ceva” – îi cere fetei şi eaângână Can Vei la Lauzeta, întrerupându-se din când în când pentru a striga De fiecare dată: „Sunt stăpânită de dragoste mai mult ca oricare Dintre voi”. Guglielmo di Tocco întoarce ochii umeziți de lacrimi Către Reginald, dar acesta rămâne de neclintit: „Minte, nu te Uita în gura ei”. „Trebuie să înțelegem – mai face locotenentul o încercare. N-are dentist în sat”. „Ne trebuie această

— Îi răspunde comandantul şi scutură încă o dată funigeii aşezați pe planul podului. Va trece cu vederea că Tatea fecioarei era stricată de defectul acela. Atunci, Gu Ia o tortă şi-i dă foc Karlei – „Scuză-mă”, îi şopteşte, când Apropie de ea —, iar fata strânge din dinți cu putere, însă fă l Prea mare rezultat. Tocmai datorită lipsurilor din dantură D Lemnul crucii arde mai repede decât ea, semn că este vorba d O nedreptate, iar în nebunia arsurilor aerul încins țâşneşte di Pieptul ei printre buze cu un sunet moale şi suav, ca al unui Instrument de lut. Începe să lumineze locul împotriva amurgului. Culoarea fecioriei este albă, însă niciodată n-a fost atât De strălucitoare ca în seara asta, poleind cu sidef minunății Constructori ai catedralei şi cu argint frunzele stejarilor. Nu Luminează ca o tortă, ci ca un far, ca un proiectil chinezesc Încremenit pe cer în explozie, ca un meteorit de magneziu Incandescent, oprit deasupra pământului când întâlneşte un aer Atât de dens şi băloşit că probabil îi este şi scârbă să mai cadă Prin el.

Atunci ei pornesc să aşeze bârnele podului, până nu termină Ea de luminat, dar şi de cântat, căci nu urlă ca o vrăjitoare, ci Înaltă un imn în care Reginald recunoaşte o melodie a lui Uc De Sant-Circ, fostul delator al lui Inocențiu III. Odată Construcția podului încheiată, îl numesc Ost nach Brticke, Sfmtindu-1 cu apă din nu şi cu tămâie din răşina topită a fostei Păduri. Tolomeo di Lucques îşi şterge transpirația cu mâneca Rasei, priveşte pe sub sprâncene, fără să ridice capul, către pata Întunecată din vârful paltinului, care a fost cândva o necunoscută dar credincioasă Karla şi-i şopteşte lui di Tocco: „Dacă Nu ne întârzia nobilul ăla, terminam pe lumină şi nu mai era Nevoie să.”. „Asa a vrut Dumnezeu” – îi răspunde trist al Doilea locotenent, cu fereală, să nu-1 audă subordonații, să nu Afle comandantul că în inima lui au mai rămas câteva fărâmituri De pâine caldă.

Oamneii aceştia au unit pentru prima oară Estul cu VestulPescuiesc, se aşează în cerc şi mănâncă peste. Amurgul luceşte Albastru peste cenuşa proaspătă a poienii, din care nu se ridica Decât câte un fir de fum cu aromă de arbori tineri, dacă nu Cumva sunt duhurile şerpilor ucişi peste zi, unduindu-se către S jor aşezat la picioarele lui Dumnezeu. O pasăre de P a (jj trece grăbită dintr-o parte în alta, dar tipă numai când

^'unge departe, în adâncul codrului întunecat de noaptea venită

3eva mai repede în el, urcată de jos, din desimea lui, şi abia „ntr-un târziu unită cu cea venită de sus, de la cerul îmbolnăvit, Steie, ca o erupție de urticare cosmică, pe care numai Ambrozia antiseptică a zorilor o mai poate vindeca a doua zi.

Oamenii osteniți se culcă. Doar Reginald de Piperno, fiul Meu drag, rămâne treaz pe uscat să păzească somnul celorlalți.

Le zăreşte siluetele lungi, băgate una în alta pe fundul bărcilor, Frânte de muncă şi de greutatea conştiinței. Par nişte aşchii de Plumb. Sub acoperişul nopții, Regi6 se gândeşte pentru prima Oară că într-o zi îmi va lua locul. Dar va fi foarte bătrân atunci, Încă nu ştie cum se va comporta la zbor, dacă va atinge performantele mele şi lumea nu-1 va persifla: „Astea sunt consumate, frate Reginald. Păi Tommaso se dădea peste cap de două Ori fără să-i cadă banii din buzunar şi mai păşea prin aer ca Atleții, făcea un vânt de ne țineam pălăriile cu ambele mâini”.

El îşi roade unghiile de ciudă, însă ştie că n-are încotro şi că Trebuie să meargă mai departe. Altfel, se poate pierde pe drum, Şters din cronici şi uitat de Dumnezeu în vreo baladă obscură Despre un oarecare făcător de poduri, în nici un caz un pontif 'ex Maximus!

Aegri somnia vana.

Dimineața, îşi trezeşte subordonații mai furios ca oricând şi Îi trimite în suturi să se spele în nu. Dar mai încolo, să nu Spurce zona sacră. Un alt nobil vine cu o ceată de războinici

— Unii poartă mantii brodate; au făcut cruciade – şi cere Explicații. Este ucis înainte să termine ce are de spus, spintecat încă stând pe cal, şi animalul porneşte într-o goană derutată Spre țărm, desfăcând şi unind de mai multe ori, ca două aripi Grele de Pegas, trupul acela tăiat. Apoi oamenii lui sunt pusi Pe fugă, fiindcă luptătorii Encave Deus nu au voie să rateze Răsăritul.

În momentul în care prima felie de soare galben apare la Orizont, Reginald o taie în două, ca pe-o lămâie, şi o proiectează Pe sol, prelungind semnul printr-o rectilinie până la marginea pădurii. La dreapta şi la stânga acelei linii orientate spre R Tot el schițează planul grandios al catedralei, ajutându-se cu Creangă de alun. Odată ce soarele şi-a ridicat întregul di °

Deasupra Orientului, el începe să le explice: „în capătul cel m Îndepărtat al construcției vor fi cinci capele. Sunt organizat În tot atâtea abside, dintre care una centrală şi câte două laterale În fata lor va fi culoarul semicircular al corului. El este străjuit De coloane simple. Iar aici, înaintea aliniamentului, la medi Ana unui triunghi isoscel cu vârful în centrul cercului circumscris corului şi cu baza pe extremitățile capelei centrale, se va Afla altarul principal”. „O să fie un curent teribil – îl întrerupe Nicolo di Goran. Episcopul va sta mai tot timpul cu gulerul Ridicat şi-o să cânte nazal”. „Unde mai pui că o să tragă rău De tot de la râu şi o să aibe febră într-una” – îl completează Odon de Douai, fost seculier convertit la dominicani, ca să Scape de pedeapsa papei. „Altarul va fi turnat din 32pfunduri De argint şi aurit cu 7 uncii de aur, astfel că orice om o să fie Încântat să facă guturai în preajma lui. În afară de asta —

Precizează în continuare Reginald —, altarul va fi închinat Sfântului Toma. Vreau să spun, Sfmtului Toma Necredinciosul". „Altul mai breaz n-ați găsit!

— Exclamă nemulțumit Guglielmo di Tocco. Nemții de pe aici o să confunde treulos cu Troylus, o să urle că am închinat catedrala unui păgân şi-o să Pună baroasele pe basoreliefuri". „Vezi că n-ai minte? şi Ți-am spus de nu stiu câte ori. Scriem Toma cu te mare şi treulos cu te mic" – explică uşor iritat comandantul şi toți dau Din cap aprobator. Apoi, fiul meu continuă: „La cele două Capete ale ultimelor capele, în spatele pilaştrilor terminali, Construim scările spiralate care urcă la triforium. Urmează o Porțiune dreaptă, aliniată, ca la De Goede Sunt Pleter din Utrecht. N-o vom copia identic, fiindcă este construită greşit, Cu altarul spre Nord-Est în loc de Est, motiv pentru care a ars În 1148, odată cu întreg oraşul". „Nt!

— Îl opreşte Adelbold Van Northumbrie, unul din luptătorii perfizi. A ars fiindcă^

Adormit bunicul meu, Engelbregt, beat şi cu felinarul aprins în Mână, peste ieslea ascunsă sub metopa cu scena crucificăm, Unde creştea două capre nevinovate fără ştirea abatelui". „

Id – îl priveŞte Reginald încruntat —, tu eşti un excelent Ntător, chiar şi un student strălucit, dar dacă nu înveți să Rbesti n-o să poți fi niciodată un preot bun", „înțelegi? – „ncearcă să-1 completeze Tolomeo de Lucques. Prin gura ta, Dumnezeu va vorbi incoerent". „Bine, dar stiu sigur – se Fgvoltă studentul flamand. Bunicul a ars scrum şi scheletul lui Fost pus cu bună ştiință în locul moaştei lui Habacuc de Brabant, care fusese pierdută la o mare spălare de oase, fiindcă Oricum nu era completă şi aveam nevoie de unul întreg". „Mă Laşi să termin aici?

— Îi strigă enervat de-a binelea Reginald De Piperno. Discutăm când ajungem la criptă". Adelbold se Retrage timorat, dar încă nu prea convins. „Oricum – îşi reia Comandantul explicațiile, cu nervii stăpâniți într-un ghem Înțepenit sub bărbie —, aliniamentul va marca partea de sus a Crucii Mântuitorului Nostru, pe simbolul căreia se va lăți, lungi şi înaltă acest edificiu. Pe laturile crucii este transeptul: la Stânga, transeptul de nord, la dreapta transeptul de sud, iar la Mijloc, sub podea, va fi cripta, la care se va ajunge printr-o uşă Secretă în coltul din stânga, unde vom amplasa o trapă cu arc şi o scară subterană. La jumătatea distantei între cele două Extremități ale transepturilor se va bolti câte un portal, portalul De nord si, respectiv, portalul de sud, aducând întrucâtva cu Cele două ieşiri laterale de la abația Sunt Lebuinuskerk te Deventer. Mă refer la cele vechi, dinainte de astuparea lor cu Cărămizi de bălegar din porunca lui Bernold van Oosterbeek".

„Nu e bine – îl opreşte încă o dată ferm, Nicolo di Goran.

Povestea asta trebuie îngropată". „Care poveste?!" – se miră Toți. „Cu Lebuinuskerk – îi lămureşte Nicolo. A fost ridicată La Deventer în cinstea bătăliei de la Lebunion din 1091". „Da, Şi ce-i cu asta?" – îl întreabă nedumerit Reginald de Piperno.

» Păi, nu ştiți?” „Nu ştim, frate – îl repede Odon de Douai —, Ş1 zi-i mai repede, că n-avem timp de pierdut”. „Acolo a fost Ur> măcel” – încearcă di Goran să-i impresioneze. „Eh, asta E bună!

— Strigă exasperat Bartolomeu ben-Estany. La câte Măceluri sunt pe lumea asta, o să le văicărim pe toate de N'° să mai fie loc să ridici un schit”. „Da, fraților – nu se Lasă Nicolo di Goran —, însă catedrala din Deventer a fost construită în 1031!” „Iar începi, frate – se supără Regin Dar dintr-o dată se albeşte la fată şi îngaimă: Staţi asa, că Dreptate. E povestea cu Sfihta Barbara Amnezica”. La unis ^

Luptătorii Encave Deus lasă lucrul şi se strâng lângă bă Descumpăniți. Ei descoperă că în proiectul meu s-a strecur'

O fisură, şi nu pot merge mai departe fără riscul de a o largântr-o falie imposibil de astupat cu ceva.

De ce gândesc acest moment de cumpănă? Pentru că am Nevoie de ei în stare vie, nu fantomatică, nu înțepenită în Obsesii, ci în măsură să sufere, să aibă îndoieli, nesiguranțe şi Temeri, însă numai cât să le fie frică de mine din când în când Sfânta Barbara îndemnase într-adevăr la construirea unei catedrale la Deventer, cerând să fie închinată unei bătălii care urma Să aibe loc 60 de ani mai târziu. N-au crezut-o, au râs de ea.

Dar când, în 1091, s-a dat într-adevăr lupta împăratului Alexios Comnenul cu pecenegii, la Lebunion, la care au participat şi 500 de cavaleri flamanzi din Deventer, oamenii şi-au amintit De ea şi i-au căutat mormântul. Au găsit-o întreagă, cu ochii Deschişi, vorbind în prelungirea celor rostite cu mai bine de o Jumătate de secol înainte: „V-am spus eu, dar n-ați vrut să mă Credeți. Băgați la cap şi ascultați ce vă zic eu acum: peste 200

De ani, în 1291, Saint Jean-d'Acre va fi luat prizonier de Mameluci şi prezenta franceză în Palestina va înceta. Ea nu va Reveni mai devreme de încă trei secole, în 1591, când, la 31

Martie, se va naşte prima fată, Frangoise, a L6onorei de la Tour, fiica lui Michel de Montaigne”. Au astupat-o repede la Loc. Vizionara vorbea provensala şi deshumatorii înțeleseseră Ceva cu delateur, fapt care i-a scârbit. Asta nu i-a împiedicat Să afirme că sfânta vorbea totuşi de lucruri trecute şi nu viitoare, Însă greşea aniI. Aşa a fost numită Amnezica şi noi i-am înălțat O capelă la Roccasecca, unde, din când în când, se mai auzea Glasul ei deteriorat: „în 1691, Inchiziția va aresta şi judeca pe Bancherul portughez Simon Ruiz Pesoa din Ecija şi din acel Moment se va declanşa falimentul comerțului Spaniei, iar m

1991, cam prin septembrie, minerii din Țările Române se vor Răscula împotriva unei divinități locale, Sfântul Petre „ Dar cine mai stă astăzi să-şi aducă aminte de Estiile astea!

Luptătorii căutau o soluție să iasă din impas. Atunci, AdelId van Northumbrie îşi ia inima în dinți şi spune: „La Devenmai este o catedrală, pe care a incendiat-o fratele meu, Ufillibrord, când a adormit beat, cu felinarul în mână, sub.”

Nu apucă să termine, fiindcă toți camarazii săi îi sar de gât şi-1

Ârutâ, fericiți că le-a dat răspunsul mult căutat. Vorbea el Bolovănos, dar era băiat bun. Adelbold se simte inundat de o Bucurie lichidă şi fierbinte, care-i umple repede cizmele. „Gata!

_ strigă luminat Reginald al meu, revenind asupra planului.

O înlocuim p-aia cu asta. Cum îi spune catedralei?" „Mariendael bij Cistercienserinnenklooster" – răspunde prompt studentul flamand. „Oeuf!

— Se-nnegură iar comandantul. O scrii tu În Cronica Edificării, că altfel nu mai apucăm să punem o Cărămidă. Are portaluri, sunt boltite?" „Are!

— Se grăbeşte să-i Confirme entuziasmat Adelbold. Sunt!" „Bine, trecem mai Departe – hotărăşte Reginald. Totul se sprijină pe coloane Masive, quadrilobate şi umplute cu mortar grosier, în jos Coboară nava mare, pe lungimea a patru travee, ca la Saint-Laurent-des-Eaux-Lourd." „A ars şi asta – îl întrerupe Adelbold.

Unchiul meu, Karelordruc a adormit." „Ştiu – nu-i dă Reginald răgaz să continue. Lasă-mă să termin. Traveele se vor Sprijini în semicoloane la interior şi în contraforți la exterior.

Apoi, bineînțeles, urmează portalul principal. El este ternar, cu Deschiderea centrală mai mare, pe care tu, Pierre-Guillot de Planissetes, te vei juca în voie, folosind imaginația ta sculpturală debordantă". „Pot să-1 fac şi pe Dracu'?" – întreabă Acela, înveselit de perspectivă. „Poți, dar să nu-i pui coarne, Să-1 confunde lumea cu Moise. Şi acum, finalul – mai spune Reginald de Piperno, răsuflând uşurat, satisfăcut şi pentru că A reuşit să redea perfect indicațiile mele. Dincolo de ramele Extreme ale portalurilor, care încadrează deschiderea principală, Vor fi scările de acces în turnuri. Iar în fata catedralei, trântim

^ nartex pavat, şi mai jos un rând de trepte lungi". „Lustrulte cu limba de jidani?" – propune isteț şi cu gândul la glumă Xavier de Baviere. „Da, bine, lustruite – mormăie Reginald;

Nu-i place când sunt atacați evreii lui Tafnat Poeneah.

Dintr-o dată revine sever: Acuma gata, hai, începeți să săpați"1

Pentru ca un astfel de edificiu – menit să simbolizeze soci Tatea feudală luminată de Renaştere – să fie durabil, el trebu'

Să aibe fundațiile adâhd înfipte în pământ. Cu cât avansezi î Adâncime, găseşti mai multă înțelegere din partea pietrei, argiia Se lasă mai uşor dezlipită din straturile ei, iar sifoanele peşterilor Se cască atunci când nu te aştepți şi te izbesc în frunte cu Vânturile reci ale nurilor carstice.

Săpăturile încep astfel: pe mijloc – groapa pentru criptă, pe Laterale – gropile coloanelor exterioare. Luptătorii Encave Deus dispar treptat sub pământ şi spre amiaza murmuitoare a Celei de-a doua zile nu se mai văd decât zvârliturile de țărână Ale lopeților lor țopăind deasupra poienii, ca-ntr-un cimitir Pregătit pentru îngroparea unei bătălii în care armele au vorbit Mult, ascuțit şi des într-o epuizantă cacoethes loquendi despre Moarte.

Reginald de Piperno se plimbă cu mâinile la spate printre Sectoarele de muncă. Pare îndoit invers, cu cocoaşă pe piept.

Dar şi importanta misiunii lui este mare. A observat deja că pe Râul Haşe n-a mai trecut vreo barcă de când sunt ei acolo. Nu Din cauza celor două

bătălii cu micii nobili locali – a căror veste Trebuie să se fi răspândit şi pe ape, ca zvonul de inundaţie —, Nici a canibalismului arătat de Pierre-Guillot de Planissetes, ce Smulsese şi mâncase hulpav urechea unui arcaş căzut la pământ

—, ci fiindcă pe apă trebuie să vină o anume barcă. Iar ea Întârzie. Totuşi, aruncă din când în când o privire spre ţărm.

Însă, de la un moment dat, de când în poiană se pot distinge Clar petele mai întunecate ale lăcaşurilor adâncite bine pentru Fundaţii, Reginald nu mai vede pământul acela zvârlit peste Marginile gropilor. Să fi încetat lucrul? Să fi dat de ceva?

Vreun os rătăcit al vreunei fiinţe de dinainte de Christos? Chiar şi Bartolomeu ben-Estany – rămas la suprafaţă pentru a Împrăştia ţărâna aruncată – se opreşte şi priveşte undeva, w Ei, în jos.

Comandantul se apropie îngrijorat de una dintre gropi şi &

Apleacă. Dar precaut, să nu primească vreo lopată întârziat3, «lină fată. „Alo, băieţii!" Săpătorii stau întinşi pe fundul

1 ii' cu fetele în jos, schimbând când obrazul drept, când Sting, de parcă şi-ar răcori pe pământul rece o febră Le-a încins pomeţii. Nu îşi pun urechea pentru a auzi „propierea vreunei cavalcade, ci înfig ochiul. Sigur nu sunt Morţi» ci doar se uită în lut. Îi şi aude: „Asa e, Constantin Angajează trupe mai puţine" – spune Nicolo di Goran. „Dacă Teuseste să pătrundă pe via Salaria dinspre coasta de Est, vezi Acolo? şi să ocolească fortificaţiile dintre Poarta Flaminia şi Tibru, are spatele asigurat" – îl completează Odon de Douai.

Să vezi tu că Maxentius o să-1 lovească din flanc, pe via Aurelia, uite, îşi mişca forţele" – anunţă celălalt, Xavier de Baviere. „Isuse, uite cum se rup vasele!" – apucă să tipe Odon.

„Bă, ce faceţi voi acolo?" – se răsteşte la ei Reginald, stând Răschirat deasupra gropii şi cu mâinile în sold. „Ssst, nu ne Întrerupe!" – tresare Xavier, fără să-şi ridice fata spre el, dar Întinzând o mână cu palma în sus. Cei trei se împing cu Picioarele în pereţii gropii, dau şi pământul cu mâinile la o Parte, ca şi cum ar înlătura mătasea broaştei, ca să vadă mai Bine în fundul unui lac. „Oamenii lui Maxentius lasă armele Jos, extraordinar!" – urlă Nicolo di Goran. „E adevărat, e Adevărat!" – urlă şi Odon de Douai şi se ridică brusc în Genunchi, împreunează mâinile şi se roagă, scurt, gâfâit, făcându-şi multe cruci. Apoi se prăvăleşte la loc, să mai privească.

„E adevărat – repetă, căscând gura la maxim şi răstindu-se în Pământ: /n hoc signo vinces!" Nicolo di Goran începe să Plângă cu ochii strânşi: „Doamne, uite semnul, bi-ne-cu-vântot fii tu Doam-neee!" Xavier de Baviere, marele arhitect şi Erudit teolog, se ridică şi el transfigurat, cu ochii bombaţi de Sxtaz, cu bărbia plină de râme si, clătinând capul a incredibil, ÎJ strigă lui Reginald: „Chi-rho! Chi-rho!" „Ăştia s-au tâmpit De muncă!", se gândeşte fiul meu şi trece la altă săpătură.

Acolo, Tolomeo de Lucques, Guglielmo di Tocco şi PierreGuillot de Planissetes stau în aceeaşi poziţie şi comentează.

>t>acâ priveşti cu atenţie la braţul lui sting, acuma, cum stă, Observi urmele de lepră" – îi face atenţi Guglielmo.

„îhî, îi dă ordonanța cu dreapta – recunoaşte Pierre-Guin Şi-a pus un gantelet". „Silvestru primeşte cu stânga. Silvestr, Este, da?" — întreabănedumerit Tolomeo. „Da, papa S Este" – i se confirmă. „. Şi îl binecuvântează cu dreapta"

Îşi continuă observația Tolomeo. „Gata, a luat-o!" —

Surexcitat Pierre-Guillot. „Ce, lepra?" —întreabă Guglieln „Nu, frate, ordonanța" – îi răspunde enervat sculptorul-fii0i Zof. „I-a auzi!

— Îi opreşte Tolomeo şi pune urechea la pământ- «Căci nu este. N-ar fi drept – nu se aude prea bine, vorbeşte Maica aia din dreapta —, ca un suveran pădurean. Nu Pământean, să stăpânească în locurile unde Dumnezeu.

Dumnezeu din Ceruri 1-a instalat pe prepuțul. Nu, pe printul Episcopilor, şi capul creştinătății» „. „Oh, Roma, oraş Deschis!" – exclamă înduioşat Guglielmo. „Asa este. Lumii Creştine" – îl completează încântat Pierre-Guillot.

„Bine, acuma treceți înapoi la treabă" – îi apostrofează Reginald, însă ei nu-i dau nici o atenție. Comandantul şi sef Al şantierului simte că va intra în criză de timp. Măcar cripta.

Lucrătorii din centrul catedralei redesenate pe sol au terminat De săpat şi acum se roagă. Pe fundul gropii a apărut un craniu.

N-au ştiut imediat ce să facă cu el şi ce caută la treizeci de Picioare sub pământ, aşa că s-au aşezat şi 1-au plâns o vreme.

Reginald nu este în stare să înțeleagă, iar eu mă opresc din vis şi explic.

Nu-i învățasem nimic despre asta.

Este şi greu să accepți că acei tineri studenți, deja savanți Printre catolici, predestinați unei lumini superioare, unor rugi Mai de înțeles chiar şi prin urechile astupate de surzenia Necredinței, dominicani sinceri, luptători cu brațul şi mintea Pentru nobila misiune a redeşteptării popoarelor din lâncezeala Evoluției omului, vedeau în fundul acelor gropi de secțiune Pătrată trecutul edificiului aflat în proiect, admirau rădăcinile Construcției lui şi-şi contemplau propria Istorie. Căci – stați Putin şi vă gândiți oameni buni —, ce altceva este crusta de Pământ pe care călcăm şi ne transportăm viața din loc în 1°°

Decât cerul boltit al lumii subpământene, unde îşi continuă exis- „ta strămoşii noştri, repetând la nesfârşit ce au apucat să facă

16 x o M viața?

Istoria este o piesă de teatru scrisă în timp ce se joacă, la

— E finalul coincide mereu cu primul gong şi luminile rampei U se sting niciodată – ard la nesfârşit, însuflețite de patima Actorilor.

Am uitat să vă spun că, dinainte de apariția unei bărci pe Jtul Haşe şi până la scurt timp după ce aceasta a acostat încet Lângă celelalte, peste Ost nach Brticke a plutit o melodie Ornofonă de aul. Lui Reginald i s-a părut o prelungire în aer A cântului emis de fata arsă, nu ca un ecou al ultimelor ei triluri, stinse într-o monotonie lipsită de pâlpâirea vie a arabescului sonor, ci ca un fel de despărțire întârziată a codrului de Ea, cu aceeaşi nostalgie care, toamna, însoțeşte căderea bucolică A frunzelor.

Pe țărm coboară un pescar în zdrențe, purtând în spate o Traistă ponosită. Părul îi cade zăbrelit peste ochii de culoarea Cerului înnourat,

umbrindu-i o privire şireată, de căutător, şi O frunte cu riduri inegale, subțiri, tăiate ascuțit de o minte care Se vede că 1-a muncit mult. Nu adulmecă aerul cu miros Înțepător de incendiu, îl mestecă. Pare a fi gata să spună dacă Lemnul a fost bine ars sau nu. Păşeşte țeapăn, surprinzându-1

Pe Bartolomeu ben-Estany. Catalanul se aşteaptă să-1 vadă Umblând cocoşat, în urma muncii lui pescăreşti, care-1 tine Aplecat asupra năvoadelor. Dar, acum, acestea sunt făcute Grămadă în capătul din spate al bărcii, înalt, slab şi ațos, arată Mai degrabă de la oraş – pescar de porT. Înfățişează, printre Zdrențele făcute înadins cu un cuțit, o carne albă, deloc bronzată în soarele amiezii de pe mare. Iar mâna întoarsă la umăr Pentru a tine traista are degete lungi şi delicate, unghii îngrijite cu pila, şi unele şi altele mânjite stângaci cu funingine. Este

° deghizare prost făcută. Dar străinul se mişca destul de sigur Pe el. Se apropie de Reginald şi-1 întreabă: „Care e stadiul Lucrărilor?" Fiul meu îi răspunde sfios: „Fundația e gata, Luminăția Voastră" şi cade în genunchi pentru a-i săruta mâna Liberă. Pescarul şi-o trage repede, apoi îl împinge cu scârbă Într-o parte. Reginald a învățat de la mine să se lase umilit şi să nu reacționeze. Şi, în timp ce străinul inspectează grop4]

Dând din cap şi mormăind nemulțumit, Bartolomeu se crucifică Pe pământ, căutând disperat să-şi ascundă fata în cenuşă. A Recunoscut în apariția aceea pe Nicolas de Brescia, noul Coman Danț Suprem al Marii Inchiziții. Iar traista care se bălăngănea Peste omoplații lui conține obiectul ce trebuie adus, sămânța De os ce trebuia pusă în criptă, la temelia catedralei, într-adevăr, când ajunge în dreptul gropii rectangulare din centru, dă Traista jos, ca şi cum s-ar elibera de o grijă mare, care nu 1-a Lăsat să doarmă, şi le-o aruncă. Studentii-luptători lasă craniul Jelit până atunci deoparte şi se reped asupra traistei, vrând parcă S-o devoreze. „Să nu-i deschideți capacul!" – le strigă într-o Doară Marele Inchizitor. Reginald se apropie spăsit în spatele Lui, aşteptând un ordin. „Ce vorbeşti tu aicea, mă?

— Pufneşte Nemulțumit Nicolas. Eu văd că eşti în întârziere cu lucrările!"

Îi atrage atenția cu un deget orientat vag către săpături apoi Păşeşte mai departe în inspecție. „S-au făcut eforturi deosebite, Luminăția Voastră" – răspunde tremurat Regi6 al meu. „Da, Mă, dar merge prea încet – spune Nicolas de Brescia, Arătându-se în continuare prost dispus. Nu respecți graficul".

„Nu ne-au venit toate materialele.

— Încearcă Reginald să se Apere. Furnizorii se mişca foarte greu". „De unde iei piatra?

— Se interesează Marele Inchizitor, arătându-se priceput şi Scărpinându-şi creştetul capului prin perucă. „Din cariera de la Bercheies" – răspunde scurt fiul meu. „Cine răspunde acolo De." – se întoarce peste umăr Nicolas, să-şi întrebe un Consilier sau unul din asistenții care iau de obicei notițe, scrijelind cu unghia pe tăblițe de lut. Dar ochii lui nu întâlnesc Decât figura înnegrită de cenuşa a lui Bartolomeu. Desi oricare Alt om ar fi spus că 1-a văzut pe Dracul, Marele Inchizitor nu Pare surpins, semn că se mai întâlnise şi în alte ocazii cu Satana.

În schimb, e nervos fiindcă a uitat că este neînsoțit. „Şi cu Forța de muncă stăm prost.” – se plânge cu glas scăzut şi Cântat seful şantierului. Dar Nicolas de Brescia priveşte deja Pe deasupra săpăturilor cu ochii mijiți, iar strânsoarea pleoapelor Îi întăreşte nemulțumirea de pe chip. Întinde o mână şi arată: „Cu copacii ăia de acolo ce e?” „Sunt cedrii seculari” – se Râbeste comandantul Encave Deus să-i explice, „îi dai jos!

Hotăraşte rapid Nicolas şi seceră aerul cu palma. Mâine să U. J mai văd aicea”. „Dar. M-am gândit că aliniamentul.”

J4u-mi place” – i-o taie scurt Marele Inchizitor şi-1 fulgeră Cu o privire rea. „. Dă bine în fata portalului” – apucă băiatul Jjieu drag să-şi termine scuza. „Bă, tu mă-nveți pe mine?”

Jju, Luminăția Voastră, aveți dreptate – se sperie de-a bineîea Reginald. Îi dau jos. Bartolomeu – se răsuceşte brusc Reginald —, ai auzit mă? Imediat iei oamenii si. Scurt, gata, nu Vreau să stiu nimic!” Luptătorul îi arată misidiile tâmpe ale Chipului conturate şi mai adânc de scurgerea transpirației cu Cenuşa pe obraz. „Care oameni?”, ar întreba, dar nu are curajul să deschidă gura. Marele Inchizitor se opreşte mai încolo, Pe o movilită de pământ asemănătoare unei markscheide între Popoare duşmane, despărțind o ură de alta. Se face că nu aude Ordinele răstite ale sefului de şantier – treaba lor, de organizare internă. Doar când Reginald se apropie din nou pentru a Raportau şopteşte: „Or să fie mai înalți decât catedrala”. „Aveți Dreptate, Luminăția Voastră, cum nu mi-am dat seama!” – îl Linguşeşte Reginald, care în gând 1-ar sugruma şi călca în Picioare. Şi, dintr-odată, câțiva licurici explodează în aer, ca o Descărcare nervoasă a vântului, ca nişte plesnituri de bici subțire.

Copacii de la marginea pădurii se unduie odată lung, îndoiți Elastic de un taifun nesimțit. O piatră sare şi țopăie ca un Şobolan fugărit. Apoi, în timp ce oamenii se pregătesc să Inspecteze altă groapă, se aude un muget imens şi se simte o Cutremurare uruită sub tălpi. „Ce e asta?” – întreabă speriat Nicolas, „Nimic – încearcă Reginald să-1 linişteascâ —, au Ajuns la miez şi 1-au lovit probabil cu cazmalele”. Dar din Locul criptei țâşneşte o lumină orbitoare, ca un jet gros menit Să perforeze cerul, un fascicol puternic, încărcat de energia Unei erupții vulcanice, care împrăştie norii într-o clipă, izbindu-i De munții de la cele două capete ale continentului. Nicolas de Brescia urlă cu brațul la ochi: „închide racla, dobitocule!

Închide odată!”

Cine să mai închidă? + -„, „, '<,.„, M?

Multi ani s-a vorbit în Germania septentrională că a fost Zi în care soarele a răsărit din nou înainte să apună, că a fo «

Lumină două zile şi două nopți într-una. Asta i-a speriat n Savanții de la Colonia. Ei puteau prevedea întunericul une'

Eclipse şi chiar a o explica ştiințific, ascunzând însă că Pământui Este rotund, pentru a nu cunoaşte imediat focul purificator al Rugului. Dar să se oprească soarele în loc! Multi draci au Murit atunci pe la margini de drumuri ca guzganii, cu o Vinişoara de sânge scursă din bot, şi multe fantome s-au pietrificat ca nişte stânci linse de apă, tânjind după o geană de noapte.

Cu greu reuşesc Reginald, Bartolomeu şi Nicolas să astupe Groapa cu pământ, în grabă şi aproape orbi, sigilând acolo, în Burta catedralei nu numai mâna lui Isus Christos, furată din Sfântul Mormânt, adăpostită de Carino în capela de sub Anagni şi adusă apoi de Nicolas în traista ponosită de pescar deghizat, Ci şi trupurile celor patru studenti-luptători Encave Deus, primii Martiri ai acestei noi clădiri de lume, mucenici şi eroi Necunoscuți, ale căror oase calcinate de incandescenta celor Patru zile de lumină neodihnită trebuie să fie şi astăzi acolo, Sub vreo autostradă.

Nicolas de Brescia pleacă aşa cum a venit, doar că-i strigă Din mijlocul râului: „Mâine să fie gata!" „Mâine e gata!

— Îi Răspunde Reginald cu palmele pâlnie la gură, apoi şopteşte: O Să fie gata un part!" îşi râde în barbă şi se întoarce la ale lui.

Dar nu trece o oră şi nul se umple de bărci şi corăbii uşoare.

Aduc muzicanți, trubaduri, saltimbanci, minnesăngeri şi meistersingeri, jongleori şi poeți lirici, creatori şi interpreți ai unei Activități ludice pe care eu am încurajat-o mereu – cu rezerva Să fie legitimă şi moderată —, cadeți ai familiilor scăpătate şi Chiar nobili sătui de palate. Cu toții cântă în coruri umblătoare.

Numai în domeniul muzicii se pot găsi reprezentanții tuturor Categoriilor sociale, chiar şi preoți, cum este acest fanatic Părinte Elberhold, care a inventat muzica din paie înfipte în nas.

Veneau toți să caute lumina aceea – unii din curiozitate, unii Să-şi repare vreun beteşug, alții de teamă că ar putea scăpa Secolul în care s-a produs minunea. Sunt, bineînțeles şi cei Care îşi caută inspirația. „Cam prea veseli pentru treaba asta"

^ îi întâmpină Reginald încruntat. „Nene, vezi că ți-a căzut Corditorul" – îl ia peste picior Perditus von Hogels, iar Pontanello da Messina îi face cu ochiul şi-i smulge din mâini Olanul catedralei, îl aruncă într-o parte, în cenuşă amestecată Cu bulgări de lut. „Nu te mai zgâi la astea că-ți strici ochii" —

Îi mai spune şi-şi dă jos cimpoiul din spate, ca pe-un sac de Napi- „Auzi, tăticu'!

— Îl împinge uşor cu brațul vocalistul Lotharus —, respiră în partea aialaltă că ne subțiezi atmosfera". „Bă, Jeane – strigă de lâhgă el Goday, dansatorul de Rota – cum vrei crenelurile: rotunde sau ascuțite?" „Buboase Cum sunt bucile lu'sor'ta" – îi răspunde ăla, apucând deja un Târnăcop. E bine să-i lase în pace. Din clipa asta, lucrul nu se Mai opreşte. Stâlpii de rezistentă se ridică pe înălțime în sunete Grave şi gâlgâite de hidraul. Punctele lor de rezistentă nu sunt Alese după necesitățile arhitecturii pure, ci după choristica lui Jean de Garlande. Capitelurile coloanelor cu motivul antrelacului, complicate ca un tril de crotă, se despică în sus în arce Brise en lancette, găurind traveele cu stilul furat de la arabi, Țuguiate şi elastice, asemeni tonalităților înalte din cantafabula Aucassin şi Nicollette, în care nefericitul Beaucaire şi-a găsit Neagra pasiune trupească. Zidurile dintre coloane sunt duble, Umplute cu ciment, în masa lui cleioasă se zidesc rânduri de Lanțuri groase, smulse din belciugele galerelor. Multi ocnaşi îşi Găsesc astfel libertatea pe anul în curs. Iar câştigul este că Numai putini dintre ei s-au ticăloşit din

nou şi-au mai prădat O vreme prin păduri, căci restul a găsit de lucru la catedrale.

La Beauvais, în primul rând, dar şi la Limoges.

„De ce se construieşte catedrala în sus?" – întreabă într-o Zi Claudell de Grenoble, cel mai tânăr trubadur, strănepot al lui Bemart de Ventadour şi ucenic în şcoala de la Saint-Denis. John Peckham, cel care a stat şi a privit tot timpul fără să intervină, Dar care a trimis zeci de biletele alarmate lui Bonaventura, la Roma, îi răspunde, impresionat şi el de măreţia triforiului ridicat tocmai atunci de cântăreţii din vielă: „Ei vor să înalte aici Un munte". „Nu înţeleg" – îl scormoneşte copilul. Fratele Peckham îi mângâie obrazul pufos cu mica Biblie ţinută strâns Între degete şi-i spune: „Muntele este calea pe care un nebun vrea să ajungă la Dumnezeu". „Minunat!" – exclamă entu Ăst Claudell. „Pe el a urcat omul primitiv la sanctuarele l Barbare – continuă John Peckham cu voce ruginită, învech't"

De regrete. Iar piramidele din Africa ce altceva sunt decât Imitaţie a muntelui ăsta?" „Atunci şi arabii, cu minaretel Lor!" – se miră Claudell, făcând ochii mari, ca atunci când Luna se răsuceşte tristă pe o parte şi se apleacă să cadă în zi „Şi ei – acceptă oftând profesorul franciscan, cu privirile Lungite pe înălţimile ameţitoare ale coloanelor, unde cântăreţii De sirventă aşează în trăit ramele de lemn pentru contraforţii Dintre aliniamentele cu lanterne vitraliate. Şi atunci, în veselia Generală a dansatorilor de estompie, care aşează acoperişurile Peste reţeaua de grinzi a bolţilor principale, a suflătorilor în Burdufele bortoase de cornemuse, suiţi pe schele pentru a dăltui Arhitravele între muluri umbrite, şi a ciupitorilor de psalâery, Înhămaţi la rastelele cu geamuri, pe care le cară spre ferestrele În trifoi din vârful ascuţit al luminatoarelor obraznice, cu motive Falice mascate în curbe orientale, numai Claudell de Grenoble Se smiorcăie cu pumnii în ochi. „Prost mai sunt, Doamne —

Se zbuciumă el într-o deznădejde soră cu drama liturgică Femeie, de ce plângi? Cântul gregorian este compus tot de jos În sus" – rosteşte el printre sughiţuri. Dar nu este vorba despre Sughiţul cântat, ca o alternantă de două voci în dialog pe care Atât de maestru le conduce Adam de la Halle cu zidarii lui, Fredonând glume în tensone pe seama ducilor, cenţilor şi Seneşalilor burtoşi. „Frate Peckham, lasă băiatul în pace" —

Îl trage deoparte Reginald, făcând abstracţie de faptul că este Încă un student pe lângă Peckham şi că tine creionul de Dulgherie înfipt în zgârciul urechii, ca orice meseriaş din strada Pilori. „Ce vrei să spui?" – se arată vexat profesorul. „Ştiţi Bine ce vreau să spun – se îngroaşă vocea sefului de şantier;

El are indicaţii precise. Şi mai terminaţi cu turnătoria aia, ştiţi Dumneavostră care, că n-o să-i placă lui Tommaso". „Totul se Întemeiază pe înşelătorie" – îi spune calm englezul. „Frate, Te rog eu să pleci" – insistă Reginald şi îi arată cu mâna întinsă Nul. „O speculaţie – nu se lasă Peckham — , o mare speculaţie, Ca şi erezia cathară, care tot în Biserică s-a clădit". „Ssst, va

2j" – încearcă Reginald să-1 oprească. „Ascultă bine, copile

^ i'se adresează lui Claudell de Grenoble —, tu participi aici T construcția unei imense minciuni". Reginald de Piperno îşi Une mâinile în sold – Peckham nu se oprise şi apucase să Ppună deja foarte multe —, îl priveşte drept în ochi cu dispreț I-i spune: „Frate franciscan, n-ai voie să pui în pericol alianța Cu dominicanii, iar invidioşi au existat întotdeauna". „Nu e Vorba de invidie – ripostează imediat spionul lui Bonaventura. Ia întreabă-1 pe Tommaso cum a stârnit Sfântul Bemard Mulțimea împotriva bogăților Bisericii? Ia întreabă-1!" „Ştiu

_îi răspunde stăpânit fiul meu, cu gândul deja la felul în care Voi reacționa când îmi va da raportul. Dar asta este minciuna Oficială şi trebuie s-o respectați. Mai mult, Tomasso este singurul din lume care nu minte". „Cu silogismele astea o să muriți Aici sub dărâmături – mai spune Peckham şi se întoarce să Plece. Hai copile – îl trage după el pe tânărul neofit – hai, că Nimeni n-a mai văzut o catedrală făcută de muzicanți". „Lasă Băiatul aici!" – devine amenințător Reginald, şi face semn Lui Guglielmo di Tocco să se apropie. Dar John îl târaşte pe Claudell spre malul râului, desi acesta încă nu pricepe ce se Petrece cu el, nu înțelege că franciscanul îl făcuse martor la Un mare secret al catolicismului, îl făcuse părtaş la periculoasa Taină a declanşării ereziei.

În timp ce, la zidurile traveelor, paramentul este şlefuit cu Grijă de echipa Radegondei de Trier —, însoțindu-şi frecuşul Pietrei cu leşinurile neduse până la capăt ale comediei larmoyante —, sus, la acoperişul navei centrale, cuiele^ sunt bătute În site de spielmani în ritmul săltăreț de stollen. În sfârşit, se Lucrează la fleşe. Va fi cea mai înaltă catedrală din lume.

Contraforții împing săgeata turnului în sus, proiectând-o Împotriva gravitației pentru a se înfige în cer. Dar bine, să nu Mai poată coborî. Este într-adevăr, o sfidare.

Dar să nu uit că Guglielmo di Tocco întinde un arc şi Claudell de Grenoble se prăbuşeşte străpuns de săgeată în apa Fiului Haşe, sub privirile înghețate ale lui John Peckham. Credea C& a scăpat cu prada. Apoi, franciscanul urlă, agitându-şi Pumnul: „Ucigaşilor!" Dar nu-1 aude nimeni, fiindcă se învârt rotile cele mari de lemn, care ridică impunătoarea roza s Cu totul la locul ei în ochiul polifemic al acestui gigantic biv De piatră, înfipt cu copitele adânc în pământ şi cu bucile întoarsp Spre Est.

Va fi ultima crimă. Opriți-vă aici, copiii mei, că am sacri Ficat destul!

Saeculum obscurum consummatum est, parce sepulto.

În prima duminică de după Buna Vestire din 25 martie la Pragul Anului Nou, catedrala este ridicată ca o coajă înaltă Goală pe dinăuntru, plină de aer rece şi de singurătate. As Compara-o cu un cal troian părăsit după ce Illionul a ars până În temelii şi aheii au plecat acasă. Nu miroase a tămâie încă, şi pereții nu sunt înnegriți de fumul luminărilor. Iar vitraliile N-au apucat să zbârnâie la prima înălțare de glas castrat. Semisferele de cuptor ale capelelor aşteaptă prima mângâiere a aromelor Volatilizate subtil din ofrandele altarelor. Este umezeală şi Putoare de humă, ca la silozurile porturilor ciumate. Nava stă În amurg, ca o corabie pusă amanet. Atunci, în urma unui Semn, dispar toți muncitorii în satul din apropiere. Beau, Mănâncă, se culcă cu văduvele ultimei bătălii şi rid cu nevasta Lui Ulrich. Muzicanții petrec țăranii la cârciumă – „Ati

văzut Că nu suntem chiar aşa de răi", sunt încredinţaţi localnicii; „Punea biruri multe", răspund ei şi se împacă – şi o bucurie Nespus de bogată se răspândeşte de aici, din Ost nach Brilcke, Peste Germania mutilată de războiul care începuse.

Numai eu mă apropii de catedrală şi îi admir silueta Întunecată, ireală şi ambiţioasă, profilată pe cerul până la urmă şi la urmă înfrânt, mai putin negru decât construcţia asta, pe care Nici noaptea n-o poate întrece cu o umbră mai densă şi mai grea, Căci nici măcar noaptea n-a ucis cât am ucis eu în Europa Pentru acest ideal. „Nu pricep cum a putut fi construită crima Asta atât de repede!" – şoptesc la un moment dat. Urc pe o Scară melcată până în vârful fleşei şi ies la aer. Acolo sus clima Este alta, şi sunt surprins că o găsesc mai apropiată de Iad Decât de Rai. Simt imediat că sub mine s-au strâns norii. Nu Sunt văzut şi nu-i văd pe oameni. N-au pus nimic în vârf: un Cocos de tablă? O cruce? Sau o semilună?! Eu 1-am instruit pe Ke să o lase fără vreun simbol. Mă aflu acum deasupra Lumii şi aştept să-L văd. Cred că undeva, sub mine, norii s-au Îndesit şi probabil că pe Pământ plouă. Un poet ar spune, „rivind de acolo că s-a acoperit lumea cu plumb. Acum este Întuneric peste tot în jurul meu. Pipăi vârful în ac al turnului, Ca să am un reper. Mă simt suspendat în Univers. „Doamne, Arată-Te!" – strig şi deschid ochii mari către stele. Un şuvoi De aer vine de undeva din stânga mea şi se duce în dreapta, Apoi se schimbă, din dreapta în stânga, invizibil, inofensiv şi mut. Iar se schimbă, până simt că îngheţ, îmi dau seama Că aceste cuvinte ale mele sunt simple şi se repetă, dar acolo N-ai alte mijloace, însă fenomenul acela al vântului nu este Ceva neobişnuit: se schimbă curenţii între viaţă şi moarte, cum Se schimbă briza între mare şi pământ. „Doamne, arată-Te!"

— Strig din nou. Nimic!

„Cum adică nimic?

— Mă întreb contrariat. Măcar un cor De îngeri, acolo! Te rog, Te implor, fă-mi un semn, sunt Stăpânul lumii pământene. Nu este de ajuns?" Nimic. Liniştea Astrală este deplină, parcă nici n-am strigat. Doamne, de ce Mă umileşti?" – continuă visul meu fără să-1 pot opri. Şuvoiul Tubular de vânt este tot ce există pe piscul acela cel mai înalt La care a ajuns omenirea prin puterea creierului şi mâinilor Sale, în Anno Domini 1274. „Nu spui nimic?

— Îl mai întreb, Bănuind că îi vine greu să se mişte. Atunci înseamnă că mă Obligi să judec, Doamne, să nu mai cred orbeşte în Tine, fiindcă Dacă nu există un răspuns, eu, Omul, trebuie să-1 caut. Tu mi-ai Dat Inteligentă, tu mi-ai dat Raţiune. Şi Raţiunea ce spune? Că Ceea ce nu se arată poate fi produsul imaginaţiei. Accepţi Tu Asta?" Ascult încordat şi liniştea începe să mă enerveze, mai Ales că, forţându-mă să aud măcar un oftat divin, mi se pare Că disting zgomotul vesel al ulcelelor sparte de podele în sat Şi cheful muzicanţilor, pe care nimeni nu-i mai opreşte să Înjure în gura mare regalitatea, să facă glume grosolane pe Seama Bisericii si, într-un târziu de beţie, să ia numele Domnului în desert.

„Asta ai vrut Tu, Stăpâne?

— Îmi continui lamentaţia, Revenind cu o întrebare rostită cu lacrimile nu cu buzele. Iar Frigul este atât de grăbit, că lacrimile îmi cad de sub pleoape

ca țurțurii, clinchenind asemeni ciucurilor de dric pe obrazm Meu şi spărgându-se apoi ca boabele de grindină pulverizate Pe piatră, pe piatra dură a catedralei. Spune-mi, eşti doar Închipuirea noastră, speranța mea şi năzuința maicilor speriate de contactul cu partea erectă dătătoare de viață? Nici Moise Nu Te-a întâlnit pe Sinai, aşa este? A imaginat totul ca să-şi Salveze poporul. Nici Christos nu te-a văzut pe Muntele Măslinilor şi a inventat totul ca să-şi salveze credința?" Acum Vântul bate de sus în jos şi de jos în sus. Câteva site se desprind şi sunt purtate spre tării apoi brusc sunt proiectate în jos. Dacă S-ar fi lipit exact de unde au fost smulse, as putea crede că este Un semn, însă bucățelele de scândură se preling pe lângă ziduri, Asemeni unor frunze ceva mai grele. Lumea nu este un loc Precis. „Atunci, dă-mi voie să-ți spun că şi egalitatea este Perfect justificată şi vine tot din Tine, din esenieni şi terapeuți.

Ai lăsat-o pe lume şi a prins la săraci. Iar ea vine, Doamne.

Va fi un comunism pe pământ de-o să se cutremure chipurile Tale în biserici şi icoane. O să sară pietricele de mozaic de pe Figura Ta senină, lovite de hârlețe şi țapine cu ură Doamne, şi Nimeni nu va reuşi vreodată să le pună la loc cum au fost, cum Sunt la Ravena. Atunci înseamnă că stiu de ce 1-ai născut pe Aristotel în păgânism, pentru ca să existe deja experienta crimei, Să n-o căutăm pe bâjbâite. Căci oamenii se înmulțesc fiindcă aşa ai poruncit Tu, dar se mai înmulțesc şi din dragoste. La Pragul acestei lumi, când ai hotărât să-ți trimiți Fiul printre noi, E adevărat că murea Christos, dar se năştea Seneca!"

Erau suficiente blasfemii pentru a fi trăsnit, chiar şi sub Forma unui accident, având în vedere că edificiul meu nu are Încă paratrăznet. Dar aerul este prea rarefiat ca să tină un fulger Pe direcția lui dorită. Şi, oricum, tot nu se întâmplă ceva. Şi Tot nu-mi răspunde. Măcar să râdă cu mine. Mă răsucesc pe loc şi privesc în toate părțile. Văd curbura Pământului. „Ştiu că Eşti rotund, nu pentru asta m-am suit eu aici", rostesc în gând, Apoi închid pleoapele şi sub pielitele mele omeneşti parcă văd Mai multă lumină decât în Rai.

Cobor scârbit şi cu gând sinucigaş, mai demn însă decât un Infralapsar în timp ce şoarecii urcă, mirosind şi inspectând cu Ri agitate fiecare treaptă din proaspăta clădire, obisnujjidu-se cu ea, ca la o boabă nouă de grâu. Marchează scările Cu urina lor minusculă şi fără iz, semn că se pregătesc să ia şi Casa asta mare în stăpânire, încă înainte să-i fie burta albită, ca Orice balenă eşuată pe mal, şi apoi acoperită cu odoare de aur.

Peci – am oftat în dreptul cedrilor ce urmau a fi secerați —, Mileniul ăsta se va sfârşi în comunism. Ai vrut rațiune, Doamne,

0 vei avea!"

Imediat am auzit o bufnitură apropiată şi viziunea mi-a Tiesăltat de două ori, strângând astringent carnea ce mai rămăsese Pe mine. A fost un vis îngrozitor de lung, nimeni altcineva nu

— Ar fi putut suporta iar unii nici că s-ar mai fi trezit din el.

Mi-am întors uşor capul ca să văd un fel de covor rulat, un balot Lung înfăşurat în frânghii. El bufnise asa. Apoi am zărit tălpile Crăpate ale lui Ughetu coborând prin gaura puțului. După el a Venit şi Ondutu. S-au aplecat asupra balotului şi 1-au rostogolit pânăân dreptul patului meu. Parcă-i văd şi

acum: Ughetu Desface meticulos un capăt al sulului gros şi-mi arată chipul Lui Reginald de Piperno albit de spaimă. „E mort?” – am Întrebat fără putință de a mai fi îndurerat. Jandarmul minorit A dat din cap că nu. „L-ați prins complotând împotriva mea?”

— I-am întrebat cu priviri triste. Ondutu a dat din cap că da.

Reginald vorbise în numele meu, îi convinsese pe dominicani Cu două-trei chestiuni ciudate, despre necesitatea unirii lumii Într-o nouă ideologie comună, eventual comunistă – dacă a Avut şi curajul să rostească cuvântul cheie —, idei pe care numai Eu le puteam cunoaşte, apoi îi anunțase grăbit şi prosteşte: „Eu conduc”. L-au mirosit repede. „Credeai că poți stăpâni Lumea cu jumătăți de minciună?” – m-am adresat copilului Roeu, prins ca după o păcăleală nereuşită. Reginald a strâns din Buze cu ciudă şi a clipit pentru a recunoaşte. „Dacă ai şti cât Este de greu!” – am oftat adânc şi am lăsat înadins un timp Lung să se scurgă între noi – doi oameni schilozi: eu, un Mvalid încremenit într-un pat cu baldachin din rădăcini de Copaci, el, un infractor pe jumătate mort şi în mâna slujitorilor

^ei nemiloşi. „Nu te mai duce – i-am spus atunci parşiv, ca Şi cum din cauza lui mă hotărâsem să renunț la planul meu, şi nu din cauza sfârşitului din vis. Nu-i mai stâmi pe germani Nu mai declanşa subversiunea”. „Rudolf a pornit deja campania militară” – a reuşit el să îngaime, prinzând curaj. „O să Se potolească repede” – i-am răspuns într-o lehamite acră „Nu mai vrei să salvezi lumea?” – a spus el gâfâind, de acolo, Din covorul făcut sul care, probabil, îi strângea pieptul să i-1

Sfărâme. „Nu – 1-am anunțat indiferent şi din nou visător:

Acum mă preocupă un tablou, o sculptură şi un madrigal”.

„Un ce?” – se uimeşte şi mai mult copilul meu trădător.

„Parcă le am în fata ochilor – am încercat să mă concentrez Cu ultimele puteri, în tablou este o femeie care poartă zâmbetul Meu pe buze, dar ochii sunt ai unui evreu, sculptura o Înfățişează pe Sfânta Fecioară ținând leşul meu pe brațele ei Lucioase de marmură, iar madrigalul cu miez de strambotto Dezvoltă pe verticală povestea mea, ca un abur risipit sub Tavanul curbat al unei capele pictate de un sculptor.”

Pentru un timp, muțenia jandarmilor mei a fost luată ca o Boală şi de Reginald. Dar, într-un târziu, şi-a schimbat Înfățişarea şi gura lui abia deschisă din încleştarea eşecului a Rostit: „Tommaso, trezeşte-te, tu nu eşti Christos!”

L-am privit blând, ca pe-un cal rănit, admirându-i încă o Dată trăsăturile ambițioase, apoi am întors moale ochii către Ughetu şi i-am poruncit clar:

— Omoară-1!”

N-am să uit niciodată trosnitura gâtului său răsucit într-o Clipă şi nedumerirea de pe chipul schimonosit al lui Ondutu, Că totul s-a terminat atât de fulgerător.

Debilis acfortis veniunl Ad lumina mortis Şi cei slabi şi cei puternici Se întâlnesc în lumina morții uşa s-a deschis cu nerăbdare, un vârf de pană a scârțâit

— Sau o lăcustă îşi freca femurele de marginea elitrelor —, Apoi nişte şoapte agitate s-au auzit fragmentat: „Trebuie să.”, „Nu acum.”, „Urgent!”,

„Lasă!”, şi usa s-a închis la loc Ceva mai greu. O fi zdrelit un deget netras la timp sau un picior Uitat în prag. N-a fost trântită, ci ridicată în balamale, pusă, Mai bine zis, la locul ei. Zgomotele de afară au pierit, iar cele Dinăuntru s-au aşezat în ordinea dinainte.

Ultima imagine din vis fusese a unui înger, slăbănog şi Obosit, care a bătut cu minerul săbiei în timpanul rotund al Unei catedrale, acoperit nu cu piatră migălită de Monte Gărgano, Ci cu apă clară şi rece. Înainte însă ca vibrația gravă să se risipească difuz şi după ce orga acelui ochi stricat a revenit la Limpezimea dinainte, îngerul meu a dispărut cu degetele înfipte M urechi şi cu pleoapele strânse de durere. Se legăna asemeni

^or prapuri duşi anevoie şi cântat în mijlocul unei lungi procesiuni religioase. Cineva a aruncat apoi o pietricică în geamul 'ncăperii unde zăceam, atât cât să-1 mângâie. Micul proiectil Urmase o boltă moale prin aer, sfârşind într-un zbor planat şi-ntr-un chițăit de şoarece prins. Numai pietricică, însea O veste oarecare, o şoaptă de alcov sau un anunț de griji înc Depărtate, şi nu o revoltă, de ură ori disperare, sau – Doarnne Fereste!

— Un război în care masele au mai fost o dată antrenate, fără să dorească iar să ucidă. O altă pietricică a lovit de Data asta rama de piatră a ferestrei şi a sunat ca-ntr-o strachină Săpată în lemn tare. N-a nimerit.

Oricum, ceva se mişca prin preajmă.

M-am trezit aşadar, într-o atmosferă neobişnuită încăperilor Sacralizate de prezenta oamenilor mari, într-un freamăt de Îmbrăcăminți cu multe falduri. Iar marginile lor de jos, tivite În bucle cuminți, mi se năzărea că ating scândurile podelelor Măturând rumeguşul ronțăit peste noapte de carii. Dar puteau Fi şi trene de regine surghiunite, ale căror pasi deveniseră mai Uşori şi mai prudenți, pe măsura pierderii din puterea pe care O avuseseră cândva sub picioare. Mi-amintesc că atunci am Trăit şi un sentiment superficial de disconfort în jurul creierului, care parcă nu mai era protejat de scoarța tare a unei tonsuri Glorioase şi părea mai degrabă aerisit liber de clima acelui loc NedefiniT. Aşa cred că se întâmplase şi la naşterea mea. Fusesem Zămislit cu capul moale şi neted, iar nobila fătare semănase cu A unui mânz debil şi singuratec, destinat să alerge la un loc cu Alti cai numiți oameni, până la sfârşitul generației, când apărea Prea sfânta noastră Moarte şi ne cosea gleznele, cu o zmucitură din sold şi o iuțeală de mână. Şi mai tin minte că nefericita Doică Friolina fusese nevoită să-mi scoată capul pe fereastra Castelului şi să-1 usuce, perpelindu-1 la vântul Eur din Sicilia, Care tocmai atunci se întâmpla să bată aspru. Simțeam apoi o Durere subțire pornind de sub omoplați până în lungul cefii, iar În capătul ei ascuțit, o senzație de scufundare gelatinoasă a Gândurilor, dintr-o dată decalotate de griji. Altfel spus: parcă Cineva ridicase brusc capacul de pe oala în care fierbeau creierii Mei iar aceştia se şi răciseră. Capul nu se mai sprijinea acum Pe scândurile pietrificate de transpirații scurse din tâmple în Timpul somnului, întărite după aceea în pete de lavă solidifi'

Cată pe patul de surghiun, ci într-o pernă adâncă, făcută înadins Să îngroape mințile, şi m-am speriat la ideea că am adormit p6

Aureolă, strâmbând-o ca pe o tablă oarecare, „înțelege că.

Neapărat. Armele noastre, caii.” – a gâfâit un bărbat, care Reuşise să deschidă din nou usa. S-a împins dincolo de mâna ce I se proptise în umăr, a urmat un bocănit de cizme grele – scrâşnetul balamalelor se pierduse între cuvintele lui repezite —, Apoi o stofă a pârâit – nu-1 lăsau.

— Şi până la urmă un om S-a prăvălit foarte aproape, îângă mine, trosnindu-şi rotula de Podea. „Tommaso, trezeşte-te, Tommaso!” – a încercat să-şi Coboare vocea pe sub respirația accelerată, pentru a-mi dărui Nelinişte a lui, ca o perlă de mărgăritar pe vârful limbii scoase.

N-am deschis ochii, desi glasul mi-era cunoscut. Omul duhnea A tămâie bizantină, cu parfumul ăla dulceag de oleandri şi cu Aerul leşios de slujbă patriarhală, de țoale greceşti pe sub care Picioarele put, aşa că nu mi-a convenit să-i răspund. „Este o.

Este o trădare, trezeşte-te!” – a încercat să-mi explice, dar Mai mult se auzea spaima lui. Pana de gâscă a încetat să mai Scheaune pe hârtie, a fost trântită nervos pe un pupitru şi a Urmat o şoaptă şuierată. Nişte mâini viguroase 1-au apucat pe Intrus şi 1-au târât până la uşă. Rozetele pintenilor lui au scrijelit lung lemnul duşumelelor, lăsând – nu mi-era greu să-mi Închipui – două dâre albe, şerpuite peste vinele înguste ale Fibrelor, iar două-trei noduri trebuie să fi crăpat. Liniştea a Revenit după zăngănitul de zale aruncate dincolo de uşă o dată Cu trupul care le îmbrăcase, dar tot nu înțelegeam cine Îndrăznise să mă caute înainte de a deschide ochii, cu ce scop Si, mai ales, ce legătură putea fi între impetuozitatea lui şi Locul unde mă găseam?

Trupul meu era învelit tulburător în țesături calde şi fine —

Cearceafurile miroaseau încă a în de câmpie —, iar aceeaşi Prezentă mătăhăloasă a mea răspândea acum – sunt nevoit să Recunosc cu sfială – o aromă aspră de curat, o prospețime de Piele bine frecată şi un vag iz de săpun țărănesc. Pe toate astea Le pierdusem încă din anii copilăriei siluite de la Roccasecca, Dinainte să fiu azvârlit fără regrete în prima mânăstire a vieții Mele. Încă îmi venea să strig după înger: „Mă, bagă-ți mințile-n Cap!”, să-i cer socoteală, dar strigătul meu putea fi interpretat şi ca o chemare către cel abia dat afară, îngerul plecase fără să lase urme, refugiindu-se într-un loc pe care nu-1 voj Înțelege vreodată, de vreme ce acel fermecător simbol al luminii Arăta ca o slugă plictisită şi dispărea tocmai când peste pământ şi peste protejatul său se revărsa într-un clocot uriaş şi-ntr-o Linişte abia abtinută lumina divină a zilei. Imediat, noi zgomote Omeneşti, mult mai vivace, şi o agitație de sulite întărite cu Metal mi-au deranjat auzul cu amănuntele lor triviale. Trezirea Din acea dimineață într-un spatiu ostil şi chiar obişnuita ridicare a pleoapelor deveniseră un adevărat chin. Nu întâmplător, Părintele Buono de la Montecassino se scula în zori cu genele Lipite – abia acum aveam să-1 înțeleg – şi-mi spunea: „Vai, Ce vis frumos am avut! Se făcea că nu mă mai trezesc si.”

Se băteau în uşa pe afară, scândurile pârâiau de umeri împinşi, Mânerul clănțănea neapucat bine şi o îmbulzeală de trupuri Dădea să se prăvălească înăuntru. „Dar dați-i drumul odată, că M-am săturat!” – am strigat la capătul răbdării, îmi violaseră Deja liniştea, îmi zdrențuiseră şi calmul, ce să le mai fac?

Acelaşi bărbat a năvălit din nou şi s-a aruncat la picioarele Mele; un morman de zale terne, o căpățână învelită într-un Turban, o manta mototolită pe spate şi mânjită cu noroi galben, De miazăzi, un blazon incert pe umăr, cu un cap de femeie.

„Stăpâne – a strigat el, cu gura înfundată în cearceafuri —, Papa a luat puterea!" „Vai de capul lui!" – am oftat plictisit.

„Stăpâne – a continuat cruciatul, strângând coltul plapumei în Pumni —, armatele lui Rudolf se ciocnesc lângă Lucerna!" „O Să se îmbogățească cioclii" – i-am răspuns la fel de indiferent, Dar şi putin abulic, fiindcă nu prea ştiam despre ce vorbeşte.

„Nu se poate!

— A strigat el din nou şi a ridicat o fată umbrită Inegal de praf, fapt ce nu m-a împiedicat să-1 recunosc pe Guglielmo di Tocco. „Fă ceva, dă un ordin!" – a zbierat el De data asta şi ochii i-au jucat în spaime perusine. „îți ordon Să speli putina" – i-am răspuns răspicat şi el a rămas putin pe Gânduri, încruntându-se nelămurit. Mai ales că-i arătam un chip Relaxat şi o nepăsare soră cu nesimțirea. Dar numaidecât şi-a Luminat înfățişarea, s-a ridicat cu tot harnaşamentul ăla de Războinic şi s-a năpustit pe uşă afară urlând: „Otravă!"

Că lumea mea era nebună, aflasem de mult, dar ca Guglielmo di Tocco să lase rasa şi să îmbrace armura, să treacă aşa convins la armată – călărie pe viață!

— Nu mă aşteptam,

/^ta mă frământa pe mine în realitate: trădase şi tocmai o Astfel de trădare îmi era înfățişată la deschiderea ochilor în Acea dimineață. Mă trezisem pur şi simplu în fata unui om, iar Individul îmi anunța un mare pericol. Ce altceva mai uman Mi se putea întâmpla?

Am închis pleoapele la loc, luptându-mă să mă rup de realitatea senzorială, să adorm la loc. Era un fel de refuz al promiscuității. Fusese aşa plăcut dincolo, cu toate nazurile îngerului, Încât ajunsesem să-1 înțeleg şi să-1 iert cu mai multă îngăduință Pe fra Buono. Imaginasem altfel ieşirea din oniric, ceva în Sensul unei descoperiri zilnice. Era ca o fosilă abia dezgropată şi care-şi pierde instantaneu calitatea de fosilă, odată adusă la Suprafața, privită, suflată şi ascultată pe urechea fierbinte, Devenind pe loc o noutate, unul din obiectele care tin pământul Acesta adunat şi lipit, să nu se împrăştie, alături de oase, alte Roci şi amintiri. Ceea ce este important la ea rămâne informația Pe care ne-o dă despre trecut, despre tot ce-am visat şi am Imaginat, motiv pentru care o amintire răsucită ca un amonit Are capacitatea de a dăinui în memoria noastră mai îndelungat decât orice clipă prezentă, desi este moartă. Subiectul de Îngrijorare pentru mine nu era însă faptul periculos că papa Grigore X luase puterea – Şi? O va pierde, probabil, otrăvit De fostul meu student —, că di Tocco umblă cu sabie şi nu ştie Să dea o comandă acolo: „Ia tăiati-1, bă, pe Grigore ăsta, păi Ce crede el!", ci lipsa totală a coşmarurilor. Eu zic că ar fi Trebuit să am. Absenta torturilor produse în somn de victimele Mele resurecte şi a țipetelor asurzitoare de femei arse pe rug, A fetelor scăldate în şiroaie de sânge, mi se părea mai terifiant Decât orice exces fizic. Nici măcar Reginald de Piperno nu-şi Răsucea încet capul la loc, pentru a mă întreba: „De ce, tată?"

Nimeni nu mă țintuia cu un deget acuzator, nimeni nu-mi arăta Unghia ascuțită a vinovăției. Făcusem un bine atât de mare Omenirii, curățind-o de hoiturile libertății nemăsurate, sau poate C5 ororile de la capătul ordinelor mele fuseseră atât de înspăimântătoare, că nici măcar umbrele nu mai aveau curajm Să se înfățişeze la judecată. „Dă un ordin!" strigase di Tocco şi continuam să caut semnificația acestei cereri atât de Neobişnuite: eram un biet dominican iubitor al Bibliei şi al iu;

Christos, fără funcții şi bogății, fără femei si, iată! Lipsit de Discipoli. Adormeam repede, iar voiajul meu în vise pornea Surprinzător de firesc: deschideam porți şi lucrurile porneau Numaidecât a se mişca în spatele lor, dulce, arătându-mi doar Întâmplări frumoase. Trebuie să fi fost şi mâna îngerului ăla aici Ca un fel de recompensă pentru toată înşelătoria oferita Inteligent de speculațiile mele, căci n-ar trebui să fie alt dar mai Valoros pentru o minciună, decât frumusețea ei exterioară, Închipuiți-vă că nebunul acela de Caligula aduce de la Heliopoiis un obelisc, şi Nero îl aşează în Circus Maximus. Un papă N>ai incult decât un polonic de lemn îl mută la Vatican, îl înaltă În mijlocul zonei sacre nu departe de Lateran, şi pune pe un om De-al său să traducă inscripțiile greceşti de pe el: „Marele zeu Al Cetății Soarelui, Isus cel puternic în Cer, fiul lui Dumnezeu, Pe care Soarele 1-a iubit, pe care oamenii 1-au cinstit ca rege Peste tot pământul, pe care-1 iubeşte cu precădere Soarele, rege Strălucit în meşteşugurile credinței." – text plin de candoare şi evlavie, adus din ascuțişul daltei la estetica sculpturală, Numai că era vorba de păgânii Apollo şi Ammon. Iar obeliscul în sine este simbolul spurcat al unui falus erect. A trebuit Să vină Alexandru al Ill-lea, papă învățat şi iubitor de artă, să Dea decretul pentru salvarea Columnei lui Traian şi a altor Capodopere, şi tot el să ordone răzuirea inscripției de pe granitul roşu, pentru a nu mai face ruşine Casei lui Christos.

Dormeam deci, şi în timpul ăsta mă încărcăm la loc cu energia pierdută în activitățile diurne. Şi acum, încercați să folosiți Logica: dacă fenomenul pe care vi-1 descriu se petrecea noaptea

— Adică acumularea nu se putea datora soarelui —, iar eu afirmasem deja în Summa Teologiae că îngerii sunt forme pure, Cunoscute prin „percepții extra senzoriale", ce altceva puteam Noncluziona decât că punerea în funcțiune a unui astfel de Mecanism universal în capul fiecărui om era urmarea unui Singur adevăr: Dumnezeu există!

Pe aceea, afirmam acest adevăr în fiecare dimineață, ca Sernnal al lucidității mele revenite.

În zorii acelei zile, ratasem aşadar intrarea în lume; am Ezitat să deschid gura şi să rostesc cuvintele sfinte, după cum Obişnuiam de aproape trei luni la fiecare reîntoarcere din veacul Adânc al somnului în secolul nostru prozaic. Acesta se anunță Spectaculos, spre sfârşitul său, dar şi mai sanguin decât cama-;

Ul făptuit în ulițele Parmei de secta lui SegarellI. Aşa se face Că, deschizând a doua oară ochii, ca la teatru, şi văzând chipurile A trei femei aplecate deasupra mea – una era mama, alta Marotta, soră-mea, iar a treia maica Anna (mi se părea cunoscută, dar nu ştiam de unde s-o iau) – am oftat

prelung şi am Murmurat: „Doamne, cu ce ți-am greşit?” Cele trei femei s-au Ridicat din atitudinea de babe încovoiate peste trupul unui muribund care urmează să dezvăluie unde-şi tine averile şi s-au Privit contrariate. „Ce-a spus?” – a întrebat mama cu sufletul ghemuit la gură, iar maica aceea s-a repezit să-i răspundă: „A spus, ăăă. «Doamne, dă pâine celor cărora le este foame şi foame celor care au pâine» „. „Minunat!

— A exclamat contesa D'Aquino. Mai zi-i ceva fiule!” Nu m-am grăbit – fiinţele Acelea precipitate erau scăldate totuşi într-o lumină nefirească şi răspândeau o contrari an ta căldură, deloc potrivită gesturilor Lor nerăbdătoare şi întunericului în care mă obişnuisem să Trăiesc. Era un alt fel de a cere un ordin, cu nişte ochi ca doi Bulbi de cuart, şlefuiți şi găuriți prin mijloc. Papa îmi luase locul şi ele se entuziasmau gratuit, în timp ce eu mă gândeam deja Că, o dată îndepărtat, ar trebui să fiu şi eliminat. Ştiam prea Multe. „Nebunul! O singură înălțare a mea deasupra Romei şi Un picaj amenințător peste Colosseum-ul stăpânit de familia Fragipani, peste Mausoleul lui Hadrian al neamului Orsinilor Sau peste mormântul Caeciliei Metella, unde se baricadaseră Gaetanii, şi cele mai puternice familii italiene se vor uni cu Savelli din Teatrul lui Marcellus pentru a-1 face una cu pământul Pe Bienheureux Grengoire ăsta.” Spuneam eu aşa în gând şi mă Îmbărbătam, dar tot simțeam o strângere de inimă sub coşul Pieptului şi un germene de teamă şi-a târât otrava în locul Ascuns al sufletului. „

Usa aia s-a dat încă o dată de perete şi femeile au țipat Strâhgâhdu-se una în alta. Guglielmo di Tocco, încins cu armura De luptă şi cu casca sub brat, însoțit de locotenenții săi fioroşi Purtând blazonul negru al Encave Deus, dar modificat, îndulcit cu silueta Sigilgaidei Ruffolo, a înaintat fără să ceară voie Umplând încăperea cu zăngănit de fiare, scrâşnet de nituri, Încheieturi metalice şi miros de cai năduşiți. Abandonase Turbanul oriental, iar pe manuşa dreaptă avea încă urme de Sâhge şi muci, salivă şi fire de păr străin, dovadă că se răzbunase Deja pe cei care-1 dăduseră afară prima dată, stâlcindu-le Mutrele. „Termină cu prostiile, Tommaso!

— S-a înfipt el țanțoş şi indispus în dreptul patului; hataia un picior şi-şi freca dintii Pe muchii. Grigore nu bea lapte, şi tu ştii foarte bine asta.” Era Într-adevăr nebun – cel putin asta a fost impresia mea atunci.

Nebun de legat. Oamenii lui păreau la fel de porniți contra Mea şi foarte putin deranjați de prostia pe care seful lor o Scosese pe gură. Doar unul dintre ei era să pufnească în râs, dar S-a abținut, acoperindu-şi buzele cu o mănuşă. „Gândeşte-te la Altceva – a continuat Guglielmo di Tocco, la fel de încruntat, Cu zalele capului căzute pe ochi. Îl atragem într-o cursă pe Drumul spre Lyon, dăm foc Lateranului de la un sfeşnic, îl Întoarcem pe Rudolf din Elveția, orice, dar spune odată, fiindcă Nu mai putem rezista.” „Cu cine vă bateți?” – am întrebat Curios, dar şi putin alertat – nişte războaie nu sunt motive de Linişte. „Mult iubite şi stimate Comandant Suprem – mi-a Răspuns pe loc un locotenent de-al lui —, permiteți să raportez:

Cu Rudolf în Est, cu papa în Nord, cu berberii din Granada în Vest şi cu Foametea în Sud.” Ornamentele timbrului căştii Sale zomăiau din mişcarea

nervoasă a fălcilor, iar vârful sulitei Împungea aerul pentru fiecare punct cardinal pe care-1 arăta.

„Potoliți foametea" – le-am spus, destul de stânjenit, neştiind Ce-mi venise şi de ce mă simțeam atât de neputincios. Pentru Prima dată în viața mi-era frică să nu mă spintece acolo, în pat, Din cauza cine ştie cărei confuzii, şi carnea tremurase pe mine Ca pe orice hot prins la furat şi dus la butuc să i se taie mâna.

Dar fetele cavalerilor s-au înseninat şi agitația sulitelor a devenit Binevoitoare – le apropiau, le atingeau, vrând parcă să aplaude, Tieavând mâinile libere – iar Guglielmo di Tocco i-a privit cu Jtrândrie şi satisfacție. „V-am spus eu?" – a rostit, rotunjin- (jtj.si buzele, apoi către mine, cu ochii lustruiți de lacrimi abia Jzvorâte: „Mulțumesc, Stăpâne, şi iartă-ne că suntem mârlani, Jioi.

— Cu sabia, cu luptele. Mai din topor. Să trăiți!" Masa de Solzi a părăsit încăperea într-o voioşie la fel de smintită ca şi Iritarea cu care sosiseră, îi auzeam: „Raportez: i-o punem în Pâine", „Raportez: nu, i-o punem în vin", „Raportez: ba nu, I-o punem în portocale", „Raportez: ha, ha, ha, auzi, în Porto.", „Nu, bă, tâmpiților – glasul generalului Tocco —, i-o Băgăm sub sorici." Râsul gros s-a îndepărtat pe nişte săli şi Tăcerea care s-a lăsat a fost marcată de sfârşitul unei însemnări Cu pana de gâscă la capătul unei pagini. Aveam şi eu păreri:

Trăisem atâția ani dictmd, consemnând totul pentru eternitate, şi atunci continuam să cred că cineva îmi înregistra bătăile Inimii, în ce-1 priveşte pe Guglielmo di Tocco, dacă as fi ştiut Cum se potoleşte Foametea într-o tară, as fi făcut-o eu, de mult.

Dar militarii făcuți peste noapte se mulțumesc cu un ordin, Pocnesc călcâiele şi se reped orbeşte în cele mai stupide situații, Mor prosteşte şi sunt făcuți eroi.

Femeile s-au adunat din colturile camerei, schimbând priviri Îngrijorate, iar maica Anna chiar le-a şoptit: „Nu uitați! Să Nu ajungă la eaApoi au revenit deasupra mea cu acelaşi Interes exagerat. Marotta se arăta totuşi deranjată de intervenția generalului, desi ştiam că îi plac soldații, aerul lor neajutorat, stângăcia şi felul brutal cum muscă din pâine, vorbesc fără Predicat si, mai ales, dau ordine anapoda. „Nu vă mai holbați Asa!" – m-am răstit la ele, că doar-doar or pleca. „Ce zice?"

— S-a uimit din nou mama, care părea surdă de-a binelea;

Întorcea cu degetul o ureche spre mine şi apoi se trăgea în jos De lob, ca să-şi mărească şi gaura auzului. „Zice, ăăă. «Cadeți În genunchi şi tMti-vă la picioarele mele!» „ – a răspuns grăbită Maica Anna. „Nemaipomenit!" – a strigat exaltată mama şi Şi-a plesnit palmele pe deasupra patului, ca o țărancă de la Niuhte, după care a dat să se prăbuşească în genunchi. Dar Marotta a tras-o nervoasă de haine: „Nu noi, dragă. Ei!" şi A arătat către fereastră, spre afară. Erau ferestre mari, inundate de un soare puternic. Creanga unui copac mişcat de 0

Adiere arunca o pată lunguiața şi subțire peste geamuri, ca o Umbră de deget ținut în dreptul unei lumânări si, după micile Denivelări întrezărite parcă pe lungimea ei, am crezut că este Înflorită.

Primavera, la seconda quando U Dio apri gli occhi.

Îmbrăcămintea le-a foşnit din nou agitată de pulpe şi Marotta A început să facă nişte semne mute prin aer către cineva nevăzut De mine, rămas în cameră sau aflat acolo de la început. Ăla Sau aia, i-a răspuns cu o fluturare de mână, căci am simțit aerul Mişcat dinspre partea aceea, ca împins de alunecarea unei Pensule mari pe o scândură pentru vopsit. Mă cuprinsese o Stare de nelinişte. Ea lupta în mine cu alte senzații, cele de Confort, şi locul începea să se contureze ca pregătit pentru Cineva care trebuie să dea un însemnat sacrificiu. Putea fi însă şi o impresie falsă: Marotta avea slugi, maici, administratori Mai tot timpul în preajma ei. Mama – de asemenea. Totuşi am Avut putința să observ cum maica Anna s-a furişat – desi nu Era cazul în încăperea aceea largă – până lângă soră-mea şi Cum i-a şoptit: „N-o mai jigni şi tu. Uiți că e mama lui?”

Marotta a dus speriată mâna la gură şi a făcut ochii mari, cât Să văd cum înaintase fruntea peste privirile ei nesătule din Tinerețe şi cum se retrăseseră orbitele din fata a tot ce văzuse, Iar maica, având altă treabă, s-a îndepărtat, şuierând printre Dinți doar pentru ea: „Tâmpita dracului!”

Femei!

Tavanul înalt, segmentat de muchiile ascuțite ale arcelor Mauro-gotice, m-a lămurit în sfârşit că nu mă mai aflam în Refugiul meu subteran, de unde condusesem un timp omenirea, Ca pe căruța lui moş Murillo, spaniolul cu sânge japonez. El Îmi trecuse la un moment dat haturile – „Yuki nokoru Itadaki, Hitotsu kokkyo, Heuia banzai!” – şi sărise sub roti, obezile îi Sfârtecaseră trupul cu zgomote de olane sparte, dar eu, desi Privisem în urmă îngrozit – „Kemonotachi wa kokyo o Mezosu, Sensei-san!”, iar el mi-a răspuns: „Fukigen no jidai!”.

Adică „vezi-ți de treabă” – am fost nevoit să mân căruța mai Aparte, cu brațele încordate în lianele tendoanelor. Sincer să Fiu, nici n-aş fi fost în stare s-o opresc.

De fapt, memoria rni-a revenit treptat, zărind pereții văruiți Cu zeamă de orez şi luminați de geamuri andaluze, cu muchii Sjefuite, umbra precisă a crucifixului negru de pe zidul din Fată, unde nici mustele n-aveau curajul să se aşeze, relicvariul De argint patinat şi rozariul cu boabe de opal, atâmat într-un Cui de aur, şi am ştiut sigur că mă aflu în mânăstirea din Capua, Foarte aproape de castelul râu famat şi bântuit de gâfâieli lascive Al lui Federico al II-lea von Hohenstaufen. Mă găseam deci sub Autoritatea celei mai periculoase femei a sfârşitului de secol, Abadesa Marotta di Bohemundo, spaima creştinătății, prima Ființa care reuşise să unească prin trupul ei cele două Biserici.

Bineînțeles, în afara înțelegerilor ecumenice. Datorită ei nu Ajunseseră probabil ucigaşii papei la mine. Acoperită cu vălul Negru carmelit, încopciată la gât cu un cercel emiral şi ascunsă În întregime sub mantaua albă de dimie, pe care zăream urme De apret albastru şi mici vinişoare roşii – care cred că erau

fâşii De piele de pe mâinile spălătoreselor —, soră-mea părea o sfântă Mai autentică decât Agatha şi cu sânii ceva mai mari. Mama Îmbătrânise rău, figura i se strâmbase toată într-o parte, lovită De o boală ce trebuie să fi avut pumni, patru vânătăi rotunde Îi colorau chipul macerat de pustule uscate, iar ochii i se Curbaseră spre interior, ca două lentile concave, înghețate şi Inexpresive. O groază mare îi încremenise privirile. Lipsită de Vesminte, ar fi arătat ca o femeie pierdută din peşterile locuite De la Monte Vergine, unde se despletesc bătrânele seara şi-şi Iau zborul din părul lor liliecii albi, dând roată Italiei.

Dar era, fără îndoială, mama.

„Stăpâne, vrei să mănânci o legumă, o poamă, ceva, un Hering?" – m-a întrebat foarte serioasă maica Anna, pe fata Căreia distingeam o natură vestejită şi o mină incertă de cruzirne abia înfrânată, dacă nu cumva era vorba de fervoare mistică, În timp ce aspectul religios al obrazului ei mă ducea cu gândul 'a o furie a instinctelor împotriva degradării ireversibile a Celulelor ei, la un incendiu secat cu bolovani la fel de seci, la

° râpă tristă, abandonată ca o prostituată uzată la doi pasi de Noul vad. Mă gândeam şi că di Tocco va pune să fie otrăvit papa Grigore, că va trimite măcar două căruțe cu pune în sud şi va izbi cu armata sa trupele obosite ale lui Rudolf von Habs Burg. Parcă, parcă – începeam atunci să scormonesc în memorie – fusese cândva vorba de o revoltă în Germania, dar cum Să-mi amintesc o nenorocire stând în lux?

Fusesem aşezat într-adevăr într-un pat imperial, care nu Scârțâia. Era amplasat în mijlocul încăperii, sub un candelabru Cu lumânări, iar eu eram acoperit cu plapume bogate, ridicat Putin pe o pernă amplă, lată cât patul şi umplută cu fulgi Răcoroşi – ce nu puteau fi decât de struț —, în vreme ce —

Fulgerat, ca un vârf de catarg pe mare – recunoşteam în maica Aceea chinuită de pofte preschimbate în ambiții angelice pe Iubita mea de la Aquapendente si, totodată, pe mama copilului meu abia sacrificat.

Timpul lucrase în ea ca-ntr-o scorbură. Am dat ochii peste Cap într-un abis de ridicol şi am oftat din nou: „Doamne, cum Am putut să mă culc cu femeia asta!" „Ce-a zis?" – au sărit De la locul lor mama şi Marotta, năvălind cu o disperare arcuită Către patul meu. Maica Anna le-a oprit cu un gest marțial, Dreaptă şi demnă, ridicată pe vârfuri şi cu bărbia înălțată Deasupra unei mulțimi imaginare, după care le-a explicat: „A Zis: «Izvoare să țâşnească din pumnii mei, ăăă. Din pumnii mei Strânşi!» „ „Ăsta nu se joacă, fetelor!" – a rostit atunci mama Cu o imensă mândrie, plânsul i s-a oprit în gât, gata s-o Podidească inundas perfusio lacrymis, iar umerii au început să I se zguduie frenetic. Anna a luat-o protector pe după umeri şi a îmbărbătat-o, zgâlțâind-o şi ea putin. A făcut asta într-un Fel destul de distant – „Hai, gata, ssst, gata, nu te mai." —, Apoi, împreună cu Marotta, a dus-o undeva, în stânga şi în Spatele meu, către uşă. Balamalele au scârtiât, înainte ca femeile Să fi ajuns în dreptul ieşirii, şi am presupus că persoana căreia Îi făcuse semne Marotta ceva mai devreme deschisese usa Pentru a le ajuta. Logica este un lucru atât de simplu, dar ce Dramatic înseamnă să devii prizonierul simplității ei! În ce Cursă căzusem! Niciodată nu mă simțisem atât de vulnerabil.

Cui trebuie să i se fi permis privilegiul de a mă veghea?

Femeile nu se prea respectau între ele, dar totuşi le unea ceva Legat de mine, şi nu neapărat gradul de rudenie, cât un anume Interes voalat, un scop comun important. Nu mă trezisem Jfltr-un mediu familial, motiv pentru care prudenta mea a crescut şi teama s-a amplificat, desi noua sensibilitate era deosebit De intensă, circulând prin trupul meu ca seva prin tulpina Plantelor. Altfel spus, eram cuprins de sentimente pe care le Observasem la alții, le criticasem sau le lăudasem, mi le imaginasem într-un fel, dar nu avusesem ocazia să le trăiesc.

Oricum, tot ce mi se întâmpla era ciudat.

Învățasem, nu? Încă de la Seneca să deosebesc lucrurile de Zgomotul pe care-1 produc, zăngăneala politico-milităroasă a Lui Sordello di Goito di Mantova de poezia lui, care, pusă pe Muzica unor cantonete, te cutremura, veselia spumoasă a lui Guglielmo Pugliese de tonul său sumbru din Morte, perche şi Dangătul amplu al clopotelor de mâncătoria josnică a preoților De la Westminster. Am hotărât să ascult în tăcere mişcările Acelei ființe. Nu respira, nu-şi înghițea saliva; poate ieşise o Dată cu mama.

O bătaie în uşa rni-a dat noi fiori. Folosise inelul mare de Pe degetul mijlociu, nu bătuse cu pumnul, nu lovise cu cizma, Desi putea foarte bine să fie un ucigaş artist, dintre aceia care Te invită să-i povesteşti copilăria, ce frumos era prin poieni, Dealul cu narcise, prima scaldă în pârâul satului, dacă îți plac Ghioceii şi brânduşele, după care te înjunghie visători, aproape Inconştienți, dacă nu cumva îți mai şi plâng de milă. Nu vedeam În jurul meu nici un obiect cu care m-aş fi putut apăra, aşa că Am privit duios şi rugător către crucifixul din perete. Dar era Xavier de Baviere. Purta o rasă vişinie şi o tiară de cardinal;

Ambele răspândeau o radiație de foc în jurul său şi pe zidurile Încăperii. Vă dați seama ce impresie trebuie să fi făcut săracilor!

S-a apropiat şi s-a răsucit către mine cu ochii înmuiați într-o Smerenie pătimaşă, cu trăsăturile fetei lungite de rugăciuni Epuizante şi penintente sălbatice, nobil însă în toate celelalte Aspecte. Ah, să nu uit, în urechea dreaptă avea un mic şomoiog De cârpă – îl trăsese curentul pe drum.

Lumea n-ar fi avut vreun rost şi Apocalipsa ar fi coborât Atunci, imediat şi implacabil asupra întregului Pământ sau, Poate, ar fi fost trasă ca un linţoliu lat peste ticăloşiile Tre ceva mai devreme, să nu se mai vadă decât muntele Ararat Dacă fostul meu student, Xavier de Baviere, ar fi ridicat mân şi ar fi daT. Însă el şi-a tras un scăunel florentin şi s-a aşezat Cu mişcări studiate, atent să nu-şi sifoneze mătăsurile moi „Va trebui să faci ceva – a început el cu glas afectat. S-a stricat lumea, nu mai înțelegem nimic." „Eşti omul papei!" -_

— Am iscodit, dar el a lăsat să-i înflorească un zâmbet superior În coltul drept al buzelor şi cu mâna acoperită de briliante şi-a Mângâiat o sprinceană. „Sunt omul Bisericii noastre dragi" _

A spus încet, că abia 1-am auzit, însă nu cu fereală, ci cu tonul Omului sigur pe ceea ce ştie şi face. Nu mi-era greu să-mi dau Seama că, o dată instruit la scoala Encave Deus, se impusese Foarte uşor în ierarhia catolică, sprijinit de foştii săi informatori de la Lateran, temut de ceilalți cardinali şi acceptat cu Strângere de inimă de către papă. „Unde ai ascuns pumnalul?"

— 1-am întrebat atunci cu răutate şi 1-am fulgerat cu o privire De magistru, ars la gândul că sunt tras pe sfoară. Ochii lui au Sclipit într-adevăr, ca şi cum as fi atins cu fierul roşu rana Sângerândă a adevărului şi mi-a răspuns netulburat: „L-am Băgat în anus ca-ntr-o teacă." Glumea sau. Mai ştii? Oricum, Ura lui împotriva evreilor nu se putea stinge aşa uşor, sub nişte Falduri de mantie cardinală, îl ştiam dispus să ucidă tot ce i se Părea pistruiat şi cu perciuni, aşa că am rămas la convingerea Că umblă mereu înarmat. Mai adăugați şi interesul său constant Pentru relația mea cu Tafnat Poeneah şi faptul că a fost în Repetate rânduri surprins cum mă urmărea la baie, să vadă dacă Sunt tăiat împrejur. „Ce vrei?" – 1-am întrebat în cele din Urmă şi mi-am întors fata într-o parte, să nu-i mai văd Înfățişarea de fariseu. El s-a ridicat mulțumit, mângâindu-şi din Nou sprinceana – auzeam foşnetul mic al perilor aspri de pe Arcadă —, s-a plimbat o vreme prin încăpere cu pasi mărunți, Îngânând ceva sau mormăind o idee abia născândă, după care Mi-a spus: „Afară este haos. Haosul pe care tu 1-ai gândit şi Stârnit" – s-a întors brusc şi m-a țintuit cu un deget acuzator.

Am avut curajul să-1 privesc în ochi – nu ardeau de duşmănie, Ci de o nemăsurată bucurie, cu satisfacția constatării că tragejja se răsucise într-o comedie absurdă. „Rudolf nu mai ştie cu Cine se bate – a continuat, păşind pe duşumele cu o anume Apăsare. Ieri, lângă Lucerna, şi-a măcelărit propriul regiment De arcaşi, crezând că sunt prusaci. Cretinul de Carol de Anjou, Pe care n-ai vrut să-1 spânzuri la timp – s-a întors din nou Către mine, aproape râzând – şi-a căsătorit fiul, pe Philippe, cu Isabella, fiica lui Villehardouin, şi a intrat în Albania. Gata, e Alui!" „Să-i fie de bine!" – 1-am persiflat din nou, scârbit, cu Limba umflată de acreala acestor interminabile intrigi al căror Capăt fusese cine ştie când în minții mele, dar pe care îl pierdusem într-o noapte cât un secol. „Papa a hotărât să țină Conciliul de la Lyon, desi aflase că Mihail Paleologul se aliase în Secret cu hanul Nogai." „Şi ce mă interesează pe mine!

— Am Strigat şi am făcut un gest de nerăbdare. Să se alieze şi cu Irlandezii!" „Dar nu înțelegi, omule." „Auzi – 1-am oprit, Răstindu-mă la el —, pe mine să nu mă faci om!" A rămas Descumpănit o clipă, cât să i se zbată iar sprinceana, apoi a Spus tărăgănat, cu mare părere de rău: „Eu credeam că te Interesează, mă rog, stiu eu, soarta Bisericii." „Nu mă interesează" – i-am replicat sec şi mi-am întors privirile de la el.

Cardinalul s-a arătat foarte afectat, aşa că mi-a vorbit în continuare cu un glas de suferind: „Teobald te foloseşte ca pe-o Mască de actor travestit. Te-a scos din fundătura aia ca să te Joace pe degete, şi eu asta nu suport. Nu stiu cum de-şi permite.

Tu crezi că la Lyon se unesc cele două Biserici, dar în realitate el o supune pe cea din Est şi o face sluga Lateranului." „S-o facă – i-am răspuns cu răutate. Cine e bleg, nu merită Loialitate." „Bine, Tommaso – s-a arătat el îngrozit de Atitudinea mea – dar asta înseamnă o nouă cruciadă, alti copii Înecați în Mediterana, alte sate pustiite de bărbați, alti schilozi Umplând drumeagurile Italiei, Franței şi GermanieI. Aşa ai vrut Tu să vindeci creştinătatea de schizmă?" Xavier cunoştea Numele adevărat al papei Grigore –

Teobald Visconti – şi-mi Înfăţişa înadins imagini din cele care ştia că-mi produc oroare.

Informaţia lui însă mă convingea că papa nu intenţiona să mă Suprime, ci să mă folosească, ceea ce îmi oferea oricum un Spatiu de manevră. Totuşi, am simţit un cuţit în inimă, desi el nu-şi trăsese pumnalul din teaca cloacală şi nu lovise cu fierul Asemeni unui simbriaş de rând. '

Soarta lumii! Doamne, cum putusem săuit de paradisul Săracilor şi de umilirea bogaţilor, de viitorul de aur al omenirii şi de arta catedralelor. Lovise adânc Xavier, în pata siegfrianâ Rămasă sub frunza de măslin lipită în copilărie pe sufletul meu Chinuit, şi deja începuse să-şi răsucească în rană dârzenia şi Tenacitatea sa, până la prăsele. Ce oameni minunaţi creasem şi Ce frumos ştiau ei să fie bestii! Nu semăna cu prefăcutul ăla De John Peckham, sau chiar cu Bonaventura – umanişti sterili, care vor muri făcându-şi singuri plăcerea, scuipându-şi Sămânţa fără rost între paginile incunabulelor şi strivind-o apoi Ca pe larvele translucide căzute din copacii sub care îşi concepeau agenezia.

Mamă-mamă, ce rău mă trezisem! Usa aia slăbită de atâta Vânturare şi îngerul ăla nesuferit mă scoseseră din sărite.

„Nu mă bag în borhotul vostru" – i-am spus într-un târziu Cu silă, fără să-i arăt tulburarea spiritului meu, amestecat din Nou cu trăiri difuze, apărute din senin şi peste o noapte inexplicabil de lungă. Xavier şi-a depărtat picioarele, şi-a dus Mâinile la spate, ciocnindu-şi acolo inelele, afişând o poziţie Aproape disprețuitoare – dacă n-ar fi fost şi o doză de interes În atitudinea lui – şi mi-a spus: „Uită-te la tine, doctor angelicus et unlversalis, primul creştin al lumii vii, stai aici şi Lâncezeşti, în vreme ce afară." „Mai stau şi eu, că-mi ajunge

— I-am răspuns cu un oftat fals şi m-am aşezat mai bine în Aşternuturi, căci le încălzisem şi-mi ardeau deja spatele. V-am Învăţat tot, v-am făcut stăpânii lumii, nu mai am nimic de dat." „He, he!

— A râs mânzeşte Xavier şi şi-a clătinat capul a Neîncredere. Mai ai tu, dar nu stiu pentru cine le tii." „Sufletul? Asta vreţi să-mi luaţi: sufletul?

— Am strigat, dezgolindu-mi gâtul şi zmucind cămaşa de noapte cu mâna strânsă de Disperare. Atunci, cardinalul de Baviere s-a apropiat şi a Îngenuncheat spăsit, impresionat de suferinţa mea. Sprâncenele I s-au ascuţit în sus, ca la un căţelandru pocăit, şi pleoapele i S-au lăsat, subţiind, până să-şi unească genele, nişte priviri Languroase de femeie violată care cere milă. „Tu ştii, Tomrnaso, Gtâpâne, că niciodată nu te-am linguşit, că uneori am fost chiar Exagerat de cinstit şi dur, iartă-mă şi tu acuma, dar de înşelat Nu te-am înşelat. Am fost studentul tău cel mai corect, cel mai Gscultător şi tenace, învăţam zi de zi, nu lăsam pentru sesiune."

Asta aşa este" – s-a înmuiat vocea mea, ca o amintire duioasă Î clipelor fericite de la catedră. Xavier de Baviere mi-a luat Mâna între palmele încinse de febra unei mari dorinţe şi a şoptit Cu pasiune: „Spune-mi, e adevărat că Teobald este circumcis?" Bestie mare, Xavier ăsta! Nu stiu ce-i făcuseră evreii, Dar parşivenia lui unsă cu untdelemnul pioşeniei se aşezase Exact în mijlocul îndoielilor mele, al balantei cu care cântăream Atunci dreptatea mea – şi eram nevoit s-o fac repede —, astfel că Mă obliga să aleg între dragostea şi respectul pentru Tafnat Poeneah şi necesitatea de a îndepărta pericolul numit Grigore X.

Am înălțat ochii către îmbucătura stelară a arcelor gotice din Tavan, un loc unde părea că se întâlnesc din nou magii, şi mi S-a părut că o văd stropită încă o dată cu sânge iudeu. „Nu Este adevărat” – am mințit gânditor, strângând buzele să nu Izbucnesc. Cardinalul de Baviere s-a ridicat, şi-a şters poalele De un praf imaginar şi mi-a aruncat o nouă privire rece, parțial Ofensată, concentrând în inşi o prea artificială jignire. „Papa A dat ordin să fii scos din mormântul tău benevol de la Neapole

— A rostit măsurat, cântărind cuvintele ca pe cifre puse alături Într-o socoteală precisă. Rădăcinile copacilor începuseră să Pătrundă deja prin rasa ta sărăcăcioasă, dar şi prin scheletul Generalului nostru, Reginald de Pipemo, rămas acolo.” „Te Rog să nu te atingi de.” – am încercat să-1 opresc şi i-am Arătat un chip cenuşiu. „De ce nu?

— S-a înveselit el subit, Dar cu răutate, cu insistenta jucată a torționarului în glas. L-ai Iubit Dragostea ucide de atâtea ori în zilele noastre. Câte amante Romanțioase nu se spânzură din cauza.” „Ți-am poruncit să Încetezi!” – am strigat încă o dată. „Măcar să fi murit în Luptă.

— A îngăimat Xavier cu o tristețe prefăcută, ce aşa de Bine se potrivea hainelor lui vişinii, în sfârşit – s-a făcut apoi Că renunță înțelegător —, legații papali trimişi să te scoată de Acolo n-au reuşit să-i convingă pe jandarmii tăi minoriți. Cretinul ăla cu ceafa de taur.” „Ughetu!” – am precizat mândru.

„Asa, Ughetu – a confirmat el, pasind din nou prin camera cu Atenție. I-a zvântat în bătaie şi i-a pus pe fugă.” „Aha!” – ^

Exclamat mulțumit. „După asta, Grigore, pe care îl aperi atât A trimis două companii de lăncieri să-i înlăture.” „S-au dat cu Frunțile de zid şi au căzut ca tolomacii grămadă” – l-nn\par Completat, gata să izbucnesc într-un râs căznit şi tăios. „Asa Este – mi-a dat dreptate Xavier. Au căzut într-un morman de Zgârciuri însângerate. Îți pot confirma chiar că un corb de prin Preajmă a croncănit vesel!” – „O, corbule, ce pene frumoase Ai!” – am nechezat îmbujorat. „Celălalt, Ondutu parcă îl Cheamă – a continuat imperturbabil cardinalul —, n-a vrut să Ia prizonieri.” „Ce să le dea să mănânce?” – m-am gudurat Eu de plăcere şi cred c-am făcut şi gropite în obraji. „Vopiscu, Namila aia blândă – s-a făcut că nu mă ia în seamă fostul meu Student —, i-a terciuit cu o cumpănă de ffntână până i-a strivit Lemnul, ca bătut pe nicovală, şi s-a scurs toată apa din el.

Bineînțeles, s-au topit şi cercurile anilor, cât apucaseră să Crească înainte să fie tăiat şi atârnat deasupra fântânii.” „Xavi', Te-ai gândit vreodată să scrii proză?” – 1-am întrebat într-un Sughit de satisfacție; chiar m-am ridicat încă putin pe pernă.

„Eu nu – a răspuns înțepat —, dar Grigore are talent, nu este Cine crezi tu: un individ inteligent, care, pus în fata ta şi eventual obligat să-şi belească prepuțul, ar fi dispus să cadă la o Învoială. Oamenii lui n-au reuşit să pună urechea la pământ, Pentru a asculta dacă mai respiri, decât după ce i-au înşelat pe Paznicii tăi.” „înşelat? Înşelat ai spus?” – m-am arătat eu uimit şi dintr-o dată am simțit sub unghia mare de la piciorul drept Un vierme care începuse să roadă. Dar tot nu 1-am crezut: „Exagerezi!” „Dacă ai şti ce greu îmi vine să-ți descriu scenele Astea?

— A oftat el, lăsându-şi braţele să cadă neputincioase Pe lângă trup. Probabil că ti s-a mai povestit, că ai aflat într-un Fel, dar lasă-mă să-ţi înfăţişez adevărul." Mă ruga cu multă Convingere. Ceva mă îndemna să cred că nu minte. L-am văzut Cum îşi freacă buricele degetelor în podul palmei, ştergându-şi Transpiraţia, iar mărul lui Adam i-a jucat sub bărbie de emotie- „Unul dintre legaţi." – a început cu voce tremurată, dar s-^a Oprit imediat, parcă dispus să plece fără să mai spună ceva.»

Urmăream din ce în ce mai tensionat „Unul dintre legaţi – şi-a Ridicat Xavier bărbia, să se audă bine ce are de povestit —

S-a apropiat noaptea îmbrăcat cu un vesmânt alb foarte lung şi Luminat de torte, arătându-se celor trei surdomuţi drept Dumnezeu." „Nemernicul!" – am reacţionat imediat, revoltat De blasfemia aia. Dar cardinalul de Baviere nu intenţiona să Se oprească acolo – voia cu tot dinadinsul să mă schingiuiască: „Le-a spus că a citit în stele despre omul care trebuie să iasă Din adâncuri pentru binele tuturor, apoi i-a binecuvântat." „Lichea ordinară!" – am gemut, muşcându-mi buzele.

„Ughetu, Ondutu şi Vopiscu ai tăi ştiau că deasupra ta numai Dumnezeu poate porunci." „Ce mârşăvie!" – am scrâşnit de Data asta, zvârcolindu-mă sub plapumă. „S-au supus cu blândeţe

— A rostit cu glas egal Xavier. A fost suficientă o singură clipă De credinţa sinceră, cât să cadă în genunchi pentru a se ruga, Si. Îmi vine atât de greu să. Tommaso, n-aş vrea." „Spune!"

— I-am poruncit aproape căutând suferinţa. „Au fost decapitaţi"

— A oftat prelung, ca după o groaznică eliberare.

Mai întâi s-a auzit un moment de tăcere, apoi am urlat către Tavan, ridicându-mă în pumni: „Ticălosul! Ţi-că-lo-sul! Îl Distrug!" „însă fidelitatea lor exemplară fată de tine, dragul Meu Tommaso, stăpân şi magistru ce-mi eşti. Să spun mai Departe?" – s-a arătat el îngrijorat de zbuciumul meu. „Ţi-călos or-di-naaar" – am început să mă vaiet, abia descleştându-mi Fălcile încleştate de oroare. „Fidelitatea lor exemplară, care va Uimi lumea – a continuat cardinalul, arătându-mi palmele sale Albe şi dosul degetelor îmbrăcate în anouri de metal nobil —

S-a prelungit şi după moarte, căci capul lui Ondutu s-a rostogolit pe tâmpla dreaptă şi ochii au rămas aţintiţi către ucigaşi." „îl nenorocesc, îl nimicesc" – am început eu să plâng cu Spasme de copil, sugrumând în mine orice dorinţă de a trăi.

«Fugeau ucigaşii din calea vedeniei – nu m-a lăsat Xavier să Jelesc prea mult —, se mişca şi căpăţâna, o răsturnau cu o Creangă de copac, se întorcea mereu pe aceeaşi tâmpla, iar Orbitele continuau să lumineze o înspăimântătoare acuzaţie." , Te implor să taci" – 1-am rugat cu umilinţă, însă cardinalul Nu cunoştea alt sentiment decât cel pe care îl inoculasem eu la scoala Encave Deus. „Mâinile lui Vopiscu au început să scurme Acolo, of, Doamne! Cu degete încordate şi-au săpat pământul De sub picioarele lor. Vreau să te asigur, Tommaso, că şi eu Am fost îngrozit. Se agăţaseră oamenii papei şi se ţineau unii De alţii, ca pe marginea fărâmicioasă a unei prăpăstii. Lui Vopiscu i s-au zbătut un timp picioarele, cum faci tu acum, şi A zvârlit

pământ şi pietre către puțul ce ducea la chilia ta. Să N-ajungă la tine, să nu te găsească.”,? Aeva ejus sub capițe Mea et dextera illius amplexabitur me!” – am rostit înfrânt de Durere, încercând să dăruiesc singurilor mei prieteni măcar un Epitaf. „Sigur – a venit mai aproape Xavier, foşnindu-şi cu Plăcere rnătăsurile —, cu Ughetu lucrul a mers şi mai greu.

Trupul lui descăpățânat s-a prăvălit peste put şi muşchii lui Enormi au continuat să tremure acolo, ca o masă de carne Străbătută de reflexe încă vii, de parcă o mie de inimi mărunte Nu se puteau opri să bată într-un ritm nebunesc.” „Săracul de El” – am oftat şi mi-am ridicat fata din pernă, lăsând acolo o Pată caldă şi sărată. Ce mult as fi vrut să fie de sânge!

Vă voi arăta mai târziu, că meritam toată acea pedeapsă.

Deocamdată, Xavier de Baviere şi-a împreunat palmele a rugă şi a rostit o încheiere pe măsura cinismului său: „Până la apusul Soarelui celei de a doua zile, nimeni n-a avut îndrăzneala să Se apropie de trupurile lor fără cap. Trebuie să înțelegi, Tommaso, că după tine oamenii n-au mai ştiut cum să aprecieze devotamentul. La ce le-ar folosi, dacă papa şi-a trădat în Acest fel protectorul. Numai eu, care-ți spun asta cinstit, am mai Rămas să te slujesc.” Şi m-a binecuvântat cu o cruce întreagă, Dusă până sus, deasupra capului, până jos, în dreptul poalelor Lui lucioase, până dincolo de umeri şi încheiată la loc în centru, Cam în dreptul inimii. „Să creşteți câini – am murmurat pentru Întreaga lume, apoi doar pentru el: Lasă oamenii, Xavier, lasă-i şi creste câțiva câini credincioşi pe lângă o casă, undeva, la Poalele Pirineilor.” S-a trântit din nou în genunchi cu fervoare şi mi-a luat mâna sărutând-o pătimaş, aşezând-o pe obrazul său Ras şi parfumat, mi-a udat unghia arătătorului cu o lacrimă —

Aceeaşi unghie adorată cândva de Grigore —, după care mi-a Spus: „Lasă-mă să te răzbun, Tommaso, magistrul meu!

Lasă-mă să aduc ordinea gândită de tine, fă-mă papă, fă-mă Papă, Tommaso! Ştiu că poți, stiu că ai puterea, dă un ordin,

& ceva, şi dacă nu ți-o place cum facem noi ordine în lumea Asta, să ne pui la zid.” Erau mai multi. Xavier avea în spate o Întreagă grupare, în care intuiam prezenta unor foşti seculieri şi a unor foşti militari. Probabil că şi doi-trei cardinali mizau Pe el. „Spune-mi – a revenit înlăcrimat – Teobald Visconti E circumcis?” Ochii mei împăienjeniți de suferința se curățau Acum cu o nouă umoare, mult mai rece şi mai plăcută, venită Dintr-o glandă ascunsă cine ştie unde în corpul acela mătăhălos, şi excitată abia într-un târziu, când mă aflam la sfârşitul oricărei Încrederi în oameni. „Fă-mă papă!”, îmi ceruse Xavier şi eu Râdeam în gând, amar şi acru, în acelaşi timp: „Papă? Păi asta E putere? Adevărata putere este la cel care ştie să folosească Oamenii, să ciocnească papii şi regii între ei, să stârnească Ciuma acolo unde traiul bun ar putea slăbi teama de stat şi de Reprezentanții săi, să mişte neamuri dintr-un loc şi să le aşeze În alt loc.” Uneori mi-era teamă să dau o indicație, fiindcă Unda de soc a ideilor mele se putea propaga veacuri de-a râhdul, Până în alte milenii şi până în cel mai izolat sat din Scandinavia.

Asa că mai întâi rămâneam pe gânduri: „Să spun asta sau nu?

Nu, că va naşte inundaţii în Flandra, nu, că va stârpi oile în Cornwall, nu, că va aduce prea multă lumină cistercienilor, Duşmanii noştri, şi aşa mai departe."

M-am relaxat pe pernă şi am privit aceeaşi îmbinare de arce, Aducându-mi aminte de data asta că ele sunt rezultatul unei Gândiri străine, că le-au adus în Europa nişte renegaţi, la fel cum Adusese iudeul ăla de Benjamin de Tudele primele informaţii Despre Farul din Alexandria, cu exact, dar cu exact o sută de Ani în urmă. Eram singur, eram încolţit şi ca o fiară rănită, Mi-era lehamite să mai dau un ordin, ce altceva puteam să fac Decât să las sentimentul de ură să se consume până la capăt?

M-am uitat în ochii lui şi am rostit sec: „Claxon!"

Xavier şi-a înălţat capul împodobit cu tiară deasupra umerilor şi pielea i s-a încreţit pe frunte. Era expertul în iudaism Al Encave Deus şi ştia bine că acel cuvând: kala xenos, înseamnă În elină „străin frumos" şi venea din ugariticul salhebet-iah, Adică „flacăra lui Iahve". Mesajul îi era clar. „Va arde în cel Mai bogat rug al creştinătăţii – mi-a promis cardinalul cu o Voce care cânta între silabe, cu vocabule tăvălite în salivă multă, Cu rotunjimi de timbru care ar fi înfiorat orice canon, îţi Mulţumesc, magistrul meu divin, îţi mulţumesc." Mi-a rnai Sărutat o dată mâna, iar bucuria lui era atât de imensă, încât nu S-a mai ridicat, a plecat aşa în genunchi către uşă, dând cu Spatele ca o slugă bizantină, mulţumindu-mi înlăcrimat şi ameţit De fericire, frecându-şi nervos buricele degetelor între ele, Cerând nişte bani unei puteri imaginare. A ieşit apoi stăpânindu-şi cu greu sprinceana să nu-i dezvăluie ticurile de paranoic, Iar în urma lui am auzit clar scârţaitul penei de gâscă pe coala De hârtie chinezească – un sunet pe care numai celuloza de orez Îl poate scoate.

Totul fusese înregistrat. Doar Inchiziţia avea acces la hârtia De China. Auzul meu s-a ascuţit pentru a prinde respiraţia Spionului, dacă nu, măcar căderea unei gene ori picătura de Sudoare alunecând pe lângă arcadă către coltul ochiului, sau în Jos, pe la marginea pometului, până la maxilar, unde, întâlnind Perii aspri ai bărbii, ar fi sfornăit ca un cal speriat. Dar nu. Era Bine antrenat – n-ar fi trimis Ea pe oricine.

Ce mai voiau?

Dădusem lumii un nou sistem de valori, o propulsasem spre Renaştere – spre o renaştere a spiritului uman, în zona Calităţilor sale, şi nu a defectelor, epuizând o dată, printr-un Mare sacrificiu, toate răutăţile, întreaga sa înclinare spre crimă.

Arătasem omenirii ce are de făcut şi eu însumi lăsasem —

Absolut conştient şi bine calculat – întreaga putere administrativă în mâinile papei, ca să poată tine creştinătatea unită Pâhă se întăreşte ea şi slăbeşte islamul. Dar 1-am atenţionat şi Că în scurt timp monarhiile naţionale vor deveni speranţa Popoarelor. Revigorasem apoi Inchiziţia, după masacrul de la Paquara, care scârbise lumea, o reconciliasem cu oamenii, nu Ca pe o bestie hibernantă şi îmblânzită, ci ca pe un bun necesar ordinii. Ce mai voiau? Este adevărat că sistemul meu nu Era perfect, nu era închis ermetic într-o logică indestructibil»

Si eternă, fiindcă trebuie să laşi întotdeauna o portiță deschisă, O şansă prin care să se poată strecura cineva dincolo, unul mai Îndrăzneț decât am fost eu. El urma să ia de la capăt sfârşitul Lăsat de Tommaso d'Aquino, înadins incomplet. Nefericiții —

N-arn vrut să se termine lumea cu mine! Şi ei? Mi-au ucis Singurii prieteni, mi-au călcat în picioare încrederea. Oricând, Prin portița aia se putea strecura şi un diavol, o inteligentă Distructivă, un rațional cu sentimentele adunate strâns într-un Săculeț sub penis, băgându-şi mădularul în toate legile moralei, şi capabil să speculeze slăbiciunile oamenilor, împingându-i Într-un carnagiu mondial, dacă nu chiar în două. Însuşi comunismul – quaeso communices hanc mecum —, la care ajunsesem Scotocind adânc în Biblie, avea deja crăpături. Moralitatea asta Îmi dădea, pe de altă parte, speranța că nu va fi prea crud.

Important era să nu se strecoare prin fisură un fanatic, ca Xavier de Baviere, iar evreii să fie de aici şi pentru întreaga Existentă a omenirii suficient de vigilenți. „Ce mai vreți, Aşadar?" – am întrebat încă o dată, cu voce tare, făcând umbra Crucifixului să vibreze, ca o pată de ulei pe fundul unei candele Abia stinse, înțelegeam că papa ajunsese la o alianță cu Inchiziția, se împăcaseră, Nicolas de Brescia se sărutase pe Gură în secret cu Grigore X, schimbaseră între ei, drept cadouri, Penele de gâscă suedeză cu care semnaseră acordul, lucrau deja Împreună, iar principiul care îi unea nu putea fi decât: iota est Visibilis şed non în toâum. Apoi găsiseră omul în stare de aşa Ceva. Stătea undeva, în spatele meu, şi nota. Ce, Doamne Iartă-mă, mai voiau de la mine?

Acționasem clasic: o operă oficială, care întărea puterea Suveranului pontif printr-o dogmă solidă, întemeiată pe logică Ş' nu pe discursul mistic, şi o mişcare subversivă cu bătaie Lungă, menită să fie ultima şi să dea omenirii un viitor cel putin Estetic. Eu eram acela care suferea pentru ei, şi nu invers. Nu Ei îşi sfâşiau sufletele pentru sănătatea mea sau pentru liniştea Mea, murind pe capete pentru ca eu să pot trăi fericit, să pot Dormi nopțile cu ceafa aşezată pe vise frumoase, cum numai Morții curați se odihnesc, adormiți cu capul pe perna cosciugu- 'Ui şi acoperiți de florile recunoştinței. Şi ce dovadă mai rece Puteam aduce decât durere înfrântă şi îndepărtată prea repede, Pentru cât ar fi meritat ei, pe urma jandarmilor mineriți – tre:

Jumătăți carnale ale inteligentei cu care fusesem dăruit de Dumnezeu! N-am vrut să fiu un criminal, dar am vrut să iau Toate crimele lumii asupra rnea.

Încă o pietricică a lovit geamul prin care se zărea umbra Copacului înflorut de afară. Nu puteau fi tot ei, temnicerii mei Ci speranța, individul scăpat prin portița, dar nu m-am ridicat Să sar repede la fereastră, ca o castelană care aşteaptă înfrigurată vesti de la iubit. Cine avea curajul să-i înfrunte, reuşea până La urmă să ajungă la mine.

Usa s-a deschis din nou, lăsând să pătrundă un aer odihnit De primăvară, o boare rozalie de flori de măceş. Mama şi maica Arma au intrat purtând pe brațe tăvi de alabastru şi şervete de Ață, pasind mărunt şi cu grijă, ducând vasele egiptene în fată, Ca pe nişte ligheane cu apă fierbinte. Umblau amândouă cu Capetele date pe spate de efort, umerii drepți şi pieptul aruncat

Înainte. Evident, nu aveau cum să deschidă usa, aşa că prezenta Acelui personaj ascuns mi s-a părut de data asta cât se poate de Reală. Mi 1-am imaginat că respiră şi tuşeşte dincolo de zid, în Timp ce urechea şi mâna se mişca dincoace. „Să n-o asculți!”

— S-a repezit mama să spună, folosind un ton nepotrivit Vesmintelor ei monahale, şi a lăsat tava pe armoire-vĂ de nuc, Ca pe o masă oarecare din refectoriu, alături de relicvariul cu Moaştele Sfintei locasta de Cromagnon şi ale câinelui erou Gerbert. Maica Anna s-a aplecat şi mi-a pus în poală tava ei, Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat până atunci, de parcă tragedia mea fusese consumată pe o scenă, fusesem aplaudat şi hai Acasă c-am lăsat lampa aprinsă! Însă lucrul cel mai surprinzător Pe tava ei erau culorile. Mieji de portocală galbenă curățați de Pielite, cu celulele zemoase îmbrobodite de suc, felii mici de Pepene turquestan umplute cu frişcă de Parma, filet de peste Alb, dezosat cu penseta – distingeam ciupiturile bacurilor de Fier —, acoperit cu mandarine fierbinți, foi de salată spălate în Oțet, latite şi unse cu cremă de carne, bulete de icre învelite în Smalt de pesmet negru, rondele din pulpă de vită abia perpelite şi roşii, din care se scurgea un sânge ruginit, păstăi de fasole Foarte lungi, de nuanțe diferite ale culorii verde, culese şi n131

De sus şi mai de jos de pe aracul lor, ouă descojite şi tăiate la Mijloc, despicate ca nişte ciocuri de pui care tipă, arăfându-mi Gălbenuşul vânăt, asemeni unor gâtlejuri congestionate de foame, Fructe de mandragora, curmale şi smochine. Ciupercile pregătite Pe cărbuni şi apoi marinate erau aşezate într-o cupă de scoică.

Nu era voie să le consumi, dar pentru mine se putea orice.

Ceşcuțele cu mazăre proaspătă, topită în propria-i cruzime, cu Bame plesnite şi cu orez umflat în lapte fuseseră aşezate printre Celelalte bunătăți, ca perlele între unghiile de peruzea ale unei Coroane regale. „Ne-a făcut tot neamul de ruşine – s-a însufleţit şi mai mult maica Anna. A trădat linia politică trasată de opera Ta genială.” Mi-a spus asta cu atâta seriozitate, că aproape le Înțelegeam dorința de a ocroti şi înaltă prestigiul meu.

Inițial, crezusem că femeile au un protejat, vreo lichea Tălâmbă, vreun locotenent-colonel tarat, care se ocupa cu Strigările pentru public în piață, vreun nepot împiedicat, pe Care Biserica nu-1 primeşte, fiindcă se scobeşte în nas la slujbe, Iar Armata îl tine de prost, la un loc cu multe alte capete Pătrate, să creadă inamicul că e criză de efective şi a început Să înroleze cretini. Trebuia probabil să-1 fac erou, să-i dau un Episcopat sau să-1 trimit la vreo ambasadă europeană. Când Colo, ele aveau o duşmancă, o femeie încă nevăzută, dar şi Necunoscută, fiindcă în afară de ele şi de nepoata mea, Francesca – pe care o țineam ascunsă la Ulm —, eu nu Întâlnisem altă ființă cu fuste. Foiala rudelor mele, gesturile De atenție, luxul nepotrivit în care mă aşezaseră, cine ştie?

Felul cum m-or fi spălat, aşa inconştient cum eram şi slăbit, Încrâncenarea cu care m-or fi frecat şi pălmuit să nu mor, după Ridicarea rnea din mormânt, dovedeau că interesul lor era enorm, Că se implicaseră în importante rațiuni de stat. Şi cum aceste Situații politice nu s-au rezolvat vreodată fără intervenția directă Sau indirectă a ovarelor, femeile trebuiau să joace un rol însemnaT. Aşa se face că as fi putut spune orice; mama ar fi făcut

Pe surda la infinit, Anna ar fi improvizat în neştire. Iar Ughetu, Ondutu şi Vopiscu erau morți, nu-i mai putea întoarce nimeni Din drum. „Nu e bine” – am spus nemulțumit, fără să-mi iau Ochii de pe produsele acelea ale slăbiciunilor şi necesitaților Umane. Femeile au încremenit, s-au privit precum două spectre şi licărul lor de viața s-a concentrat în centrul irişilor, ca La o pisică marmorată care se uită în fulger. Arma şi-a revenit Din buimăceală şi m-a întrebat, ridicând o colosală uimire Deasupra cearcănelor: „Ce nu e bine?!” Era prima lor replica Umană. Reuşisem să le stric mecanismul. „Nu mi-ați adus mere Oxidate în zahăr” – le-am spus şi am dat din cap cu mare Părere de rău. Undeva, pe culoarele mânăstirii, în deambulatoriu sau pe pajiştea dintre ziduri, se înalta timid un murmur De rugăciune rostită în mers, într-un peripatetism refuzat de Dogme dar practicat în fiecare zi, şi nici un glas nu se ridica Deasupra şoaptelor şi nici măcar Marotta nu dădea o poruncă, Pentru a se auzi lipăitul papucilor de maică tfnără. În încăperea Mea însă stupefacția avea alte dimensiuni, luase forme şi stătea Între cele două femei ca o statuie de centaur cu sexul erect.

„Oxidez imediat!” – a sărit mama, de data asta, şi a fugit Către usa care s-a deschis la fel de precipitat.

Dar nu scrânteala lor atât de omenească mi se părea atunci Demnă de atenție, ci faptul alarmant că mi-era foame. Pur şi Simplu, îmi chiorăiau matele de foame. Simțeam o poftă Animalică pentru acele bunătăți de care nu mă atinsesem toată Viața, ceva care venea iarăsi din interior, închipuiți-vă un Stomac viu, ca oricare altă ființă, râvnitor la ce mestecau bogății şi însetat de vinul pe care nu-1 gustase vreodată, dar pentru Care vărsase puhoaie de suc gastric, rozându-le în sec şi Înjurându-1 pe omul sărac în viscerele căruia se născuse, brânzit Tot de cea mai banală floră intestinală. Cum să nu fie el locul Cel mai potrivit prin care trece comunismul oamenilor şi spațiul Ideal în care se dezvoltă în expansiune gazele lui utopice! „Să Mănânci, să fii tare – m-a îmbărbătat maica Anna, înțelegând Din ochi pornirile mele, apoi cu o voce mult mai scăzută: Târfa Aia nu te-ar hrăni asa.” Mi-a aranjat şervetele sub bărbie, pe Piept şi alături, pentru ştersul pe mâini. „Războiul a pricinuit Grele pierderi umane şi materiale, adânci suferințe poporului Muncitor – a continuat ea, preocupată să-mi aranjeze la loc Aşternuturile mototolite de zbaterea mea dinainte. Chiar eu am Îmbrăcat corsetul roşu, ca să-mi arăt jalea. Şi ea? Falsifica Istoria, trădează cauza şi duce o politică de amăgire a maselor Care te-au urmat” „Care ea?” – am întrebat-o până la urmă, Căci intuiam încă o amânare a momentului câhd mă puteam Apuca de mâncat în voie., O depravată care ne-a înşelat aşteptările” – a spus, fără să-mi explice, dar ochii i se aprinseseră Subit de un incendiu revoluționar. „Cine, dragă?

— M-am enervat de-a binelea —. Şi mai adu nişte pâine cu susan.” Voiam S-o îndepărtez măcar câteva minute. „O coadă de topor, asta Este, o coadă de topor pusă în slujba duşmanilor tăi” – a strigat şi a ridicat pumnul deasupra capului. Fosta nimfă Thalassa Kalotheea a părăsit încăperea tropăind. Purta cizme pe sub Rasa carmelită.

Dar ce mai conta atunci amănuntul ăsta? Ce mai conta că Peste rugăciunile potolite ale maicilor din mânăstire percepeam şi o rumoare

îndepărtată, care urca şi cobora asemeni vuietului surd al unei navale îndepărtate de cirezi speriate, schimbând Direcția, după capul înțepat de streche?

M-am repezit în prima felie, că nu mai stiu ce era. Gustul Plăcut al cărnii mi-a umplut gura şi cerul ei s-a înfiorat de Crema întinsă cu limba. Eu, care n-am ştiut ce-i aia junghietura Unei carii, fiindcă mâncam numai stevie şi schelete fierte de Peste, crănțăneam cu plăcere între dinți pielite crocante de pui.

Şi după ele, imediat, măslinele s-au lovit pe dinăuntrul obrajilor, stârnind ecoul cavității bucale, au urcat pe osul palatin, Rostogolindu-se în suc de mandragoră şi-n pulpă de curmale, Apoi s-au dat pe toboganul limbii, dar invers, pierzându-se Întregi în hăul gâtlejului. Filetul de peste – da, el cred că era

— Mi-a încălzit papilele la temperatura lacului african de unde Provenea zvârluga, împrăştiind o mireasmă fierbinte de Mandarine în sensul respirației, separată în două de vomer până În nări, unde a început să mişte celulele simțurilor încă neştiute De oameni şi să le dilate, ca la cerbii în rut. Boabele de icre Se spărgeau în mici explozii uleioase, făcându-mă să tip. Înfulecam în continuare, uitând să mai respir, băgând în gură ce Apucam, morfolind acolo o pastă atât de încântătoare că toată APa mea a binecuvântat-o în valuri supte de prin întreg cuprinsul trupului, secându-mi până şi lacrimile de bucurie. Mestecam disperat şi cu ochii după altceva, alergat de o lăcomie şi în căutare de altele, astfel că misterul ciupercilor suculente a Dispărut urgent, strivit între incisivi, măcelărit şi concasat cu Voioşie, lăsând zeama marinată să se scurgă pe la colturile Gurii, apoi pe gât în jos, gâdilându-mi jucăuş părul de pe piept Şiroind până la buric, ca o zoaie de piersică strânsă în coaja Desfăcută a unei nuci. Rondelele din muşchi de vită vibrau şi Acum pe limbă, cum vibraseră cândva pe vitei sau juninci, în Joaca lor primăvăratecă. Este posibil să nu-mi fi dat seama —

Sau nu mai tin eu minte —, când au aplatizat măselele între ele Tubulețele de fasole verde şi le-au împins spre omuşor, Clopotindu-1 şi pe acesta ca pe zurgălăii de sanie! Am nimerit şi un aliment ceva mai solid. Opunea oarecare rezistentă Măselelor mele neînvățate, surprinzându-mă cu încăpățânarea Lui de a nu se lăsa tocat imediat, dar 1-am mărunțit tenace, Îndârjit şi fără pauză – să mănânc tot, să nu mai rămână —

Pentru ca abia într-un târziu, după ce am înghițit lung şi mi-am Unduit gâtul ca o pasăre înaltă, să-mi dau seama că fusese un Şervețel de ață. Însă jumătățile de ou mi-au înmuiat repede la Loc țesuturile, cu albuşul lor întărit, care ar fi alunecat şi pe Zimții banilor. Dar parcă nu-mi mai ajungea gura aia, era prea Mică, şi am încercat şi pe urechi – asta zic eu că se întâmpla Cu mine —, muşcând de zece ori din felia de pepene, ce semăna Cu o semilună căzută ca un ciob de lampă din cer şi îngălbenită Peste zi la soare. Mi-am umplut pavilioanele cu miez catifelat şi încă verde, căci pe la colturile feliei n-ajunsese frişcă, iar Cubulețele de turquestan rămăseseră acolo să-mi dăruiască tot Atâtea sărutări reci şi senzuale pe lobii înfiorați. Am mestecat Tot, am înghițit tot, până ce tava de alabastru s-a golit de bunătăți şi n-a mai rămas decât

mânjeala diferitelor sosuri, sucuri şi Bucățele, amestecate într-o clisă comestibilă şi încă atrăgătoare În întreaga ei lipsă de estetică. M-am gândit o clipă, în timp Ce stomacul gemea şi gângurea mulțumit, să las pentru mai Târziu, dar inteligenta mea superioară m-a ajutat să-mi aduc Aminte că lângă relicvariu, lângă oasele uscate ale Sfintei locasta şi labele cu gheare suflate în aur ale câinelui Gerber, se afla o Altă porție. Am ridicat atunci tava aproape de ochi, plimbând Zeama un timp între marginile răsfrânte, iar la sfârşit de joacă Am scos o limbă lungă şi am început să ling. Am lipăit apoi Ca un cățel de salon, am dat şi cu nasul unde trebuia şi Rămăseseră încă locuri nestrăbătute, până ce aceeaşi limbă a Început să scârțâie pe calcarul alb, ca arcuşul pe coarda subțire A vielei.

Pana informatorului Inchiziției a chițăit şi ea, asemeni unei Îngânări frățeşti. „Să te bag în.!" – am tras o înjurătură, dar Tava aceea lucea ca o minune în razele de soare primăvăratec, Arunca străluciri de cristal şlefuit la transparentă şi lumină ea Însăşi, înțepând pereții ici-colo cu sulite albăstrii, rupte din Curcubeu. Atunci – şi aici rog să fiu scuzat —, din pântecul meu Umflat ca niciodată, din burduful balonat ca o burtă de vită Îndopată cu trifoi, s-a slobozit un jet de gaz cu zgomot, care A cutremurat încăperea.

„Ce-a fost asta!" – am exclamat speriat. Un şarpe Fierbinte a urcat pe sira spinării, făcându-şi loc cu nerăbdare Între cutele cămăşii de noapte. Apoi, o viperă umedă şi rece A coborât pe acelaşi traseu – mi-era ruşine, încremenirea Obiectelor din încăpere părea şi ea un fel de reproş stânjenit.

Dar n-a trecut mult si, recunoscându-mă gras, urât şi cu chelie În oglinda acelei tăvi, am înțeles de ce mă trezisem în acea Dimineața încântat de plăcerile luxului, dispretuindu-mi familia, Incapabil de a pricepe ceva din spusele foştilor studenți, Suferind ca un rob biciuit la aflarea vestii despre moartea unor Nefericiți surdomuți, urându-1 pe papă, cum numai Cicero Trebuie să fi simțit contra lui Clodius Pulcher, şi de ce eram Cuprins atât de hulpav în poftele mâncatului. Înțelegeam, în Sfârşit: mă iertase Dumnezeu şi ridicase de pe umerii mei povara Grea a lumii.

Iar cu acea constatare eram şi iluminat pentru ultima oară.

Să nu credeți că m-arn împăcat uşor cu ideea. Am lăsat tava Pe podea, am dat şi plapuma la o parte, fortfndu-mă apoi să Niă înalt pentru a da un ocol în zbor încăperii. „Scoală-te!

Scoală-te!" – strigam, ca altădată, însă am căzut istovit pe Pernele moi şi vlaga mi s-a scurs prin vârfurile degetelor, Asemeni unui fluid grăbit, care părăseşte locul fără spatiu,

^to-am încrucişat ochii, căutând un sfeşnic prin cameră – 1-am găsit în stânga, aşezat pe o laviță venețiana —, şi am Fâtilele luminărilor cu privirile focalizate. Degeaba! Eram un Ins oarecare.

Eu zic că trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Încă Din noaptea de 6 decembrie 1273!

Mă aflam în catedrala Sfântul Nicolae din Neapole şi urma Să rostesc prima predică după scoaterea mea din chilia Subpământeană. Şi înainte de această sărbătoare visasem îngerul Nemulțumit: scuipase într-o parte după ce a lovit acelaşi timpan Arhitectural. Mă gândeam că era adevărat ce spusese

loan Damaschinul despre ei: îngerii nu sunt capabili să facă rău, dar Asta nu înseamnă că sunt complet lipsiți de pasiuni! Scena nu M-a afectat prea mult, cum poate că aşteptați, fiindcă ştiam Bine de ce va apare din nou în noaptea următoare, trimis de Dumnezeu să mă protejeze, chiar dacă asta nu-i mai făcea Vreo plăcere. Eu continuam să-i urmăresc ceafa delicată atunci Când deschidea porți pentru mine, şi nu încetam să-1 iubesc Împotriva atitudinii sale ostile şi a mutrelor nemulțumite cu Care-şi însoțea gesturile de protecție. Vreau să vă spun că Uneori îl surprindeam ridicând sabia pentru a îndepărta un pericol şi în acelaşi timp gura lui se plimba pe fată într-o grimasă De dezgust, cum numai la papa Inocențiu IV mai văzusem, (când spăla picioarele săracilor, îşi ascundea bărbia între reverele Largi ale casulei, strângea o mulțime de salivă albă sub limbă şi o lăsa să se scurgă printre buzele întredeschise şi printre Dinții strânşi, ca o vomă căznită de stomac acid, suc şi lehamite La un loc, imputind apa curățeniei şi cu o duhoare de mate Pline. Ascultam slujba din catedrală şi socoteam că, pentru Omul de rând, a visa îngeri reprezintă o veste bună şi ei cred Că iluminarea lor le va aduce un adaos de speranța – se scoală, Muncesc ceva mai îndârjit şi iartă una sau alta stăpânilor care Visează livre şi atât. În schimb, pentru savantul teolog ei sunt O istovitoare tortură psihologică, deoarece, tot după celebrul Iconodul, îngerii ilustrează rezultatul optim al unui îndelung Exercițiu moral. Adică, sunt mai buni şi mai curați decât noi.

Ca sfânt, eu mă situam undeva între ei şi Dumnezeu. Şi atunci, Ce voia emisarul meu? Să-mi arate cât sunt de imoral, fiind om?

O ştiam.

Vocile din marea navă nu răsunau atât de puternic cât să Umple toate absidele. Tocmai atunci se cânta: Psaljat con_core Sym_pho_ni_a lau_dem Chri_şti prae_so_nis şi glasurile Coborâseră într-o profundă suavitate, ce amintea încă o dată De îngeri. Iar lumina era şi ea scăzută. Noaptea grea de afară Împingea întunericul prin ferestrele zvelte. Mă gândeam chiar Dacă vitraliile noastre ar fi putut fi cumva latite ziua, extinse Cât o lungime de clădire – să zici că stă acoperişul pe muchiile lor ascuțite şi colorate, parcă ar pluti —, iar noaptea să fie Micşorate, strânse într-un fel şi mărită zidăria, să nu ne mai Îmbrace întunericul cu voalul său negru şi să ne înghețe inima Sub bolțile acela înalte, unde ar trebui să trăiască lumina Veşnică. Din loja mea observam rândurile de bănci pe care Stăteau înşiruiți preoți şi seculieri, dominicani şi benedictini la Un loc, uniti şi ordonați într-o sfântă egalitate, cu capetele Plecate în Biblii, atingându-şi umerii si, uneori, încălțările.

Poate, fără să vrea. Dar erau forțați la asta de locul acela maiestuos, de prezenta ubicuă a spiritului divin. Cardinalul Richardo Rostea canonul Conciliului de la Lateran IV: „Căci altminteri, Pe tot cursul vieții sale, accesul la Biserică îi va fi interzis, şi Că la moartea sa va fi privat de un mormânt creştinesc", intonând Fiecare cuvânt cu o voce groasă, en bas testiculier, ca un om Miraculat. Silueta lui nobilă se deplasa pe treptele din fata Altarului ca pe drumul drept fără să-şi mişte faldurile mantiei Albe, purtată cândva de cine ştie care cetățean al Romei antice, şi fără să deformeze întrucâtva bordura aurită a mozzettei Purpurii cu vreo mişcare necontrolată a umerilor. Numai atunci Când ridica mâna dreaptă pentru a sculpta precis în aer o cruce Romano-catolică,

marginea aceea a mozzettei se deforma doar Putin, într-o curbă ce semăna cu bombarea unei buze de clopot Pe locul unde limba a lovit mai des, întărită de dangăt. Copiii Din cor erau luminați de torte groase care pulsau, astfel că Flăcările roşii jucau pe fetele lor ca un reflex de lac unduit în Apus, iar respirațiile sacerdoților, împreunate cu cele ale Seculierilor, cuminți de ştirea că sunt prezent acolo, se ridicau vizibil şi migrau purtate de curent pe sub arcele pilaştrilor, Ca un nor pătruns imprudent înăuntru şi rămas prizonier. Mă Aşteptam să plouă, iar ploaia să fie o bură egală, neabătută de Vânt, asemeni unui botez divin. Ea ar fi fost în stare, prin miracol, să îmbuneze gândurile necinstite ale celor de acolo. Orice Privire ridicată din Biblie şi furişata în stânga sau în dreapta Mă durea Erau însă cazuri rare – o ciupitură de ploşniță, o pată Pe textul versetului, o bătătură lovită de lemnul băncilor puteau Fi tot atâtea motive. Dar vocile se regenerau treptat şi iarăsi se Bucura Dumnezeu auzindu-i. Apoi, totul s-a petrecut foarte Repede.

Închipuiți-vă că în partea cealaltă a navei se deschide o uşă, Ca şi cum s-ar fi spart un perete. Transeptul se perforează Rotund şi o lumină orbitoare țâşneşte de afară. Poți crede chiar Că soarele s-a aşezat în odihnă pe aripa dreaptă a catedralei.

Construcția geme şi Neapole se ascunde sub cer. Dar nu stiu Cum este: negru din cauza nopții sau alb, din cauza luminii?

Şi acum, imaginați-vă că usa se închide repede la loc, fără ca Luminările să fie tulburate. Observ un bătrânel aplecat, ferindu-se Să nu deranjeze cumva slujba. Păşeşte cu genunchii strânşi, cu Mâinile adunate la piept, parcă ar duce o pasăre acolo. Nimeni Nu-i sesizează prezenta inoportună. Nimeni nu duce brațul la Ochi să se ferească de fascicolul acela orbitor, iar Richardo Cântă cu aceeaşi înălțătoare pasiune. Bătrânul poartă un halat Verde peste o cămaşă lungă, albă, încrețita doar în jurul gâtului, Sandale şi cam atât. Zulufi de păr cărunt înconjoară ca un brâu Răsucit o chelie bronzată şi lucioasă. Cere voie să se aşeze la Capătul unei bănci din fată, murmurând nişte scuze, şoptind Ruşinat şi umil câteva cuvinte de iertare. Şi vede – oameni Buni – că sacerdoți! Nu-i dau atenție! Îşi face singur loc, înghesuie pe câțiva, cam până la mijlocul rândului, dă şi din coate.

Niciunul nu protestează, niciunul nu întoarce măcar capul, Necum să-1 ia cineva de guler şi să-1 dea afară, însă nu stă Mult acolo: începe să se uite peste umăr şi în spate agitat, Caută pe cineva în alinierea exactă de tonsuri. În sfârşit, după Ce-şi forțează ochii şi scrutează preocupat semiîntunericul Navei, se ridică rostind aceleaşi scuze, neruşinate de data asta, şi păşeşte iar împleticit, aplecat să nu acopere vederea credincioşilor către altarul împodobit cu sfeşnice. Ocoleşte coriştii, Vine direct spre loja mea şi urcă treptele neaşteptat de sprinten.

Pot să vă spun încă de acum că avea unghiile de la picioare Tăiate rotund şi pilite îngrijit. „Bună, Tommaso" – mi se Adresează cu respirația accelerată şi se aşează în fata mea pe Scări. Stă răsucit uşor spre dreapta. Are carne rămasă între Dinți şi pute a peste, dar a peste proaspăt, abia scos din lacul Tiberiadei. „Ce zici de el?

— Mă întreabă, şi-mi arată cu bărbia Către Richardo. Şi-a pus slola invers şi nu-şi dă seama." Privesc şi eu curios, dar şi uimit, silueta cardinalului, însă, în mod Cert, n-are cum să poarte stola, căci are mozzetta pe deasupra!

Dar bătrânul nu-mi dă timp să-i răspund şi începe să clatine din Cap a uşoara nemulțumire: „Măi, vezi şi tu ce faci cu Summa Teologiae aia. Să n-o iei razna." „Cine eşti dumneata?" – îl Întreb stupefiat, nu atât de îndrăzneala lui, cât de lipsa oricărei Reacții din partea sălii. „Măi, lasă asta.

— Mă opreşte cu un Gest familiar, punându-şi mâna butucănoasă pe genunchiul meu şi miscându-1 uşor. Nu prea am timp şi trebuie să-ți spun.

Înțelegi tu." „Cum adică?

— Mă încrunt şi chiar uni smulg Genunchiul de sub mâna lui zdrelită de năvoade. Cine eşti? Ce Vrei?" „Măi, stai aşa – mă opreşte şi-şi leagănă capul de pe Un umăr pe altul. Exagerezi cu lumina asta divină. Mai las-o, Devii mistic." îşi răsfiră degetele mâinii drepte prin aer şi-1

Văd că dă ochii peste cap, bătându-şi joc de mistere. „Nu mai Pune şi tu totul pe seama lui Dumnezeu" – mai zice, arătându-mi o fată comică. „Cine ți-a dat drumul înăuntru?" – îl Întreb cu răutate şi-mi arunc ochii către legații papali, care mă Scoseseră în urmă cu o săptămână din mormânt. „Tommaso —

Aud că-şi aspreşte glasul pentru o clipă şi clipeşte complice, Deloc impresionat —, nu te înțelege lumea. «Imaginile imaginației sunt luminate de o parte a intelectului activ şi din ele sunt Abstrase, prin forța intelectului activ, imaginile spirituale ale Cunoaşterii.» Ce vrei să spui cu asta? Doreşti să te înțeleagă Doar Bonaventura şi Albertus Magnus?" „Hei, Giuseppe, Anibale, Giancarlo – strig după legații papali —, ia veniți Încoace!" Dar nu mă aud, mai surzi ca Ughetu, Ondutu şi Vopiscu. „Imaginile imaginației pot fi făcute apte – continuă Să se maimuțărească bătrânelul —, prin forța intelectului activ, Ca din ele să se abstragă conceptele spirituale. Abstragă? Ce E aia abstragă?" Mă citase corect, dar cu intonație hilară, jucâhd Ca la teatru rolul personajului prețios şi bombastic, accentuâad Anumite cuvinte şi trecând repede peste altele. „Sfântul Petru?!"

— Întreb complet năucit. „Da, măi, lasă. Ți-am spus că n-am Timp. Gândeşte-te şi tu că oamenii mai cred şi din convingere Proprie, fără să-i mai ilumineze Dumnezeu." „Cum adică, fără Dumnezeu, Sanctitatea Voastră?!" – îl întreb cu ochii măriți.

„Măi, nu înțelegi?

— Îl văd că-i sare țandăra şi se foieşte pe Loc. Dacă tu ai fost cândva iluminat, nu înseamnă că i-am iluminat pe toți." „Sanctitate, dar nu se poate!" – strig, stârnind Ecoul larg al sălii; bineînțeles că nimeni n-a ridicat fruntea.

„Păi, tu nu te uiți peste masa asta de oameni?

— Se supără el Şi-şi plimbă mâna roată pe deasupra navei, ca şi cum i-ar culege Pe toți în palma făcută căuş şi mi-i i-ar arăta: «Uite-i, cât sunt De mici. Îl vezi p-ăsta cum dă din codița?» „ M-am uitat în Palma lui – bătături galbene, de sclav. „. Şi cum au ajuns ei Să creadă?" – continuă bătrânelul. „Biserica!" – răspund Instinctiv şi dau din umeri contrariat. „Păi, sigur, Biserica —

Îmi confirmă şi-1 văd că râde într-un dinte de auR. Aşa că nu Mai da în ea. Las-o, a pornit-o mai greu, aşa e la început. Ce Vrei acum, să fie cu toții sfinți?" „Nu, dar." – îngaim Nedumerit. „Nu se poate – revine ferm. E nevoie şi de unele Greutăți." Rămân cu ochii încremeniți la el, nevenindu-mi să Cred că a urcat pâhă la mine şi-mi vorbeşte astfel. „Gata, am Terminat!" – se scoală, plesnindu-şi o pulpă, îşi şterge cu Palma halatul pe fund şi începe să coboare. Dar, după patru Trepte se întoarce – „Uf, iar o să-i deranjez!" – si, la fel de Sprinten, trece pe lângă mine, bătându-mă în fugă pe umăr: „Lasă, nu pune şi tu la suflet. Ai scris bine despre Noi!" Apoi Dispare prin perete, însufleținд fresca pentru o clipă, ca un Tremur de izvor în care a căzut o picătură. Nu putea fi un delir, O viziune în prelungirea celor din chilia subpământeană, fiindcă Am simțit greutatea mâinii lui butucănoase pe umărul meu, de Parcă rni-ar fi aşezat acolo pentru o clipă globul pământesc, cu Uscat şi oceane, cât să scuipe în palme pentru a-1 lua din nou În spate.

Trebuia să-mi fi dat seama încă de atunci.

Iar afară, în curtea mânăstirii din Capua, era vorba evident De tumultul unei mulțimi. Marotta dăduse ordin să se deschidă Porțile, sau năvăliseră ei furioşi şi zgomotoşi, nu înțelegeam Prea bine, dar strigătele nu păreau prietenoase. Mai ales că N-aş fi fost în stare să repet experienta levitației, care să-i Amiâteascй, căci nici o forță din lume n-ar fi putut urni de pe Astemuturile mulate deja în forme de om pântecul meu ghiftuit, ti simțeam mai greu decât sfera uriaşă de plumb a Lăudărosului Amauld de Villeneuve, care tot se mişcase până La urmă, rostogolită de termite. Gărzile rezistau anevoie asaltului. Auzeam lovituri cu pumnul în scuturi şi țipete scurte pe Urma împunsăturilor cu sulita, coifuri izbite de pietre şi Blesteme de femei cu gura spartă.

Guglielmo di Tocco a năvălit din nou, însoțit de doi locotenenți. Toți trei aveau armurile decupate de găuri zdrențuite pe Margini şi pupilele negre, fără iris – pierduseră sânge. Generalul s-a trântit iarăsi în genunchi alături de pat, iar oamenii lui S-au crucificat pe podea. Impresia mea a fost însă că mai Degrabă se odihnesc, decât că-mi arată astfel vreo dovadă de Imens respect. „Stăpâne, ne copleşesc!

— A gâfâit, şi chipul lui Pătat de umbrele spaimei s-a îngustat sub gluga de zale, ca şi Cum tocmai scăpase dintr-o mare striveală. Ne atacă din toate Părțile." „Şi ce vor?" – 1-am întrebat firesc, la urma-urmei, Pe măsura noii mele dimensiuni. Propria-mi voce sunase straniu, a mârâitură de patrician sătul. „O vor pe vrăjitoare, stăpâne"

— A răspuns el, cu un fel de tristețe în glas. Dar, mai bine zis, Cred că era un reflex al neputinței. Guglielmo di Tocco părea La capătul puterilor, însă nu era epuizarea ca urmare a bătăliilor, Ci alta: se săturase să-mi tot ceară o explicație, să-mi smulgă Atât de greu un cuvânt încifrat, o remarcă spirituală, care să Rezolve tot Devenit dintr-o dată conştient de limitele mediocrității sale – chiar dacă schimbase rasa dominicană cu armura Cavalerească, pentru glorie – Guglielmo di Tocco se considera Probabil dezonorat şi ca militar, înfrâht inclusiv în noile sale speranțe, de vreme ce mulțimea îi zdrobise forțele.

Rămânea În acest chip modest, să se agate de ultimul pai: un ordin, uiî Ordin salvator al superiorului.

Dar eu, de unde – Doamne iartă-măî – să stiu despre ce Vrăjitoare era vorba?

Und, noch einmal: 'aveam, oare, vreo datorie să dau acel Ordin? Nu cumva fusesem un fals conducător, dacă tot fusesem şi un fals apostol? Câți militari de valoare n-au crezut în puterea Armatei lor, văzând câteva batalioane trăgând bine, câți nu şi-au Pus toată încrederea în sfințenia ierarhiei militare, în puritatea şi pregătirea generalilor care-i conduc, în frăția de armă numită De ei spirit de corp, şi s-au trezit abandonați atunci câhd trebuiau Să ia o decizie? Câți comandanți au început să tremure la primul Foc tras, poate din greşeală? Eu spun că toți aceia care au urcat Ierarhia necinstit, pe seama slugărniciei. Iar eu eram unul dintre Cei şi mai ticăloşi: acceptam subordonați idioți, dispuşi să Omoare pentru un grad în plus, numai fiindcă mi-erau loiali.

Ascultați aici: „Comandantul răspunde de starea disciplinară şi de ordinea regulamentară din marea unitate, unitatea, subunitatea sau formațiunea pe care o comandă; el trebuie să fie un Exemplu de respectarea, întocmai şi la timp, a prevederilor Legale, a jurământului şi regulamentelor militare, a regulilor De convietuire socială şi să aibă o conduită ireproşabilă în toate Împrejurările.

El este obligat:

— Să educe subordonații săi în spiritul devotamentului Nețărmurit fată de patrie, popor, partid şi guvern, al întăririi Continue a disciplinei militare, al respectării ordinii interioare şi a regulilor de convietuire socială;

— Să dezvolte la subordonați conştiința datoriei şi onoarei Militare, precum şi simțul răspunderii personale în îndeplinirea Îndatoririlor;

— Să urmărească cultivarea la subordonați, a convingerii că Ordinele se dau numai în interesul lui şi al tării."

Iar, în ce-1 priveşte pe subordonat, ordinul comandantului Este obligatoriu, se execută fără discuție, întocmai şi la timp.

Unele regulamente prevăd şi „cu prețul vieții", dar nu eram Sigur dacă mai sunt în vigoare.

Am fost eu un astfel de comandant? Baliverne! Un singur Ofițer inteligent, născut dintr-un taran şi o țărancă, învățat să Iubească oamenii şi animalele, face pe câmpul de luptă cât tot Statul Major al unei armate construite pe pocnituri din călcâie În fata unui Comandant Suprem analfabet, înțelegeți acum de Ce nu-1 puteam iubi pe Guglielmo di Tocco şi de ce mă preocupa Mai mult scârțâitura penei de gâscă pe cronica acelui informator? aşa că, surprinzându-1 întrucâtva pe di Tocco, i-am făcut Semn să-şi aplece capul.' S-a executat supus, până i-am atins cu Buzele urechea. „Cine e în spatele meu?" – 1-am întrebat Şoptit. El a ridicat ochii peste tăblia patului şi a privit mirat.

S-a aplecat din nou si, la fel de misterios ca şi mine, mi-a Şoptit: „Nimeni". „Mai uită-te o dată" – 1-am îndemnat. El Şi-a săltat bustul, a inspectat atent toate colturile, a scrutat Încheieturile uşii, apoi s-a apropiat şi a rostit enigmatic: „Tot Nimeni." Am deschis gura să-i dau, în sfârşit, un ordin,

dar tot Atunci s-a auzit de afară glasul unui singur bărbat. Se urcase Cine ştie pe ce, agita masele şi lua energic conducerea, încă un Individ încerca zăvorul portiței pentru a aduce lumină sau era Paranoicul strecurat printr-o crăpătură a Istoriei cu gânduri Ascunse? Scandări puternice accentuau ideile lui concise şi Clar exprimate, convingătoare prin simplitatea lor: „Este necesar să se facă asa!", „Uraaa!", „Trebuie să procedăm astfel!", „Uraaa!", şi câte un urlet general de huooo! Însoțea imediat Pomenirea cuvântului armată. O voce de femeie isterică îi Întărită pe revoltați, de undeva din mijlocul lor, iar bărbatul îi Răspundea grăbit: „Da, aşa este, dar si.", preluându-i din zbor Chemările la violentă. Şi iarăsi se stârneau vuiete de Nemulțumire, şi iarăsi se rosteau lozinci de incitare, urmate de Bubuitura urii în geamurile mici, nechituite. Guglielmo di Tocco A tresărit, prinzându-şi îngrijorat mânerul săbiei în pumn, şi a Dat să se ridice. Dar în aceeaşi clipă, pe măsură ce huietul se Întețea, am auzit amândoi un sforăit gros, venit de pe duşumea, O înghesuială de sunete animalice şi o vibrație de coarde vocale, Zbârnâind într-o melodie a hăului. Locotenenții lui se întreceau În grohăieli, desi adormiseră la fel, cu fata în jos. Atunci, Generalul şi-a trâhtit neputincios capul în patul meu şi-a început să plâhgă în hohote. „N-aaam oaaameeeni, n-aaam, n-am, n-am, N-am oaaameeeheheniii!" – fleoscăindu-mi aşternutul cu Lacrimi fierbinți. „Dați-le vrăjitoarea" – i-am poruncit atunci, Mai mult de milă, căci observasem cum bătea şi din picioare De necaz, zomăindu-şi pintenii. Guglielmo di Tocco şi-a ridicat brusc chipul desfigurat şi în ochii lui am văzut bucuria Unei ploi cu soare. „Să le dau vrăjitoarea?" – m-a întrebat, Năuc de fericire. „Da, dă-le vrăjitoarea" – i-am confirmat, Dâhd şi din cap. „Să le-o dau?" – a repetat, nevenindu-i să Creadă. „Sigur, dă-le-o o dată, nu te mai codi." „Bine, eu le-o Dau, dar." – a clătinat el capul, arătându-mi în diagonală o Mină înveselită. „Du-te, măi omule, şi să sfârşim o dată!" —

Am strigat la el. Mă vedeam deja luat pe sus cu pat cu tot şi Azvârlit furiei populare, sfâşiat, dacă nu cumva chiar muscat De burtă, pentru a mi se apuca bunătățile încă nedigerate.

Guglielmo a sărit ca proiectat în sus de un resort baconian şi-a Început să-şi trezească locotenenții în suturi, lovindu-i în coastele protejate de table laminate la Nurnberg, în pulpe şi gambe Puia ce, cu chiu cu vai, s-au ridicat, arătându-mi armurile lor Boțite parcă de ciocănelul orfevrierului. Au ieşit cu săbiile Scoase şi urlâhd: „La ataaac!", „Alo, stați asa, vă ordon, stați Bă putin." – s-a luat generalul după ei, încercând să le explice.

S-au dus. Spionul papei a consemnat şi a pus un punct apăsat.

„Auzi – m-am adresat lui —, nu vrei să ştii de ce nu-mi mai Pasă?" Tăcerea avea culoarea singurătății, ceva nisipos, amortizat în gusturi fade. „Bine, atunci ascultă aici – 1-am persiflat. Cuid a plecat Sfântul Petru, am rămas cu ochii pe zidul Ăla. Fresca reprezenta un sfânt cu plete aurii, tânăr şi frumos, Aplecat pe brațul unui tron de lemn cu încrustații de sidef.

Stătea pe gânduri, proptindu-şi fruntea în palmă, sau pur şi Simplu ațipise. Notează! Ce faci, nu notezi?" Spionul nu voia Să-mi dea satisfacție – înțepenise ca un nesimțit. Am mai Ascultat un timp. Acum, era şi greu să-1

aud, fiindcă afară se surnise un întreg tărăboi. „Văd deci cum trece bătrânul prin sfânt şi imediat cum se trezeşte fresca. Mă priveşte speriat şi î°

Continuarea acestei surprize îşi lungeşte fata, se deformează în Sus, căutând să se ascundă, ridică şi umerii, apropiindu-i de Obraji, apoi se împinge cu ambele rmini în braţele tronului, Neputând să iasă din planul acelui perete, se subţiază şi mai mult În sus până se ridică în picioare, apoi cu picioarele pe tron, Ferindu-şi mereu fata când în stânga, când în dreapta, ca pe un Geam care-1 striveşte, arătându-mi bărbia lui latita acum de Proiecţia formelor pe suprafaţa netedă a zidului, şi se duce în Continuare spre tumul cu fleşe într-o imensă lumină, zboară, Eâiberâhd complet tronul de greutatea Iui, şi trage după el ornamentele de sidef – mi s-a părut a fi flori de cireş —, adunate Într-o trenă de stele albe care-1 însoţesc unduind după plutirea Sa ientă către vitraliul de deasupra triforiului. Se scurgea pe Acolo, în urma lui văd că rămâhe un tron orb, găurit de spatii Care încep să-şi unească aerul prin topirea lemnului, până piere De tot şi nu mai zăresc decât zidul gol. Asta e! Ştiam de atunci Că-mi pierdusem sfinţenia. Eşti mulţumit?”

De data asta, spionul papei a consemnat o frază lungă, pentru Prima dată imprudent de lungă, fiindcă începusem să bănuiesc Despre cine e vorba. Avea o tuşă cunoscută, o anume delicateţe a curbei – rotunjise cândva, pentru istoria creştinătăţii, Fraza Id onus ab eodem Magistro Generali Doctori Aquinati, Cum Anagniae în Capitula esset, coram Fratribus commisum —, O dulceaţă a stilului caligrafic legatto cu care aşeza cuvintele În propoziţii împodobite de ghirlandele aoristului, un anumit Ritm al scrierii, venit dintr-o prelungire a unei respiraţii ordonate. „E în regulă, Even – am spus în liniştea încremenită a Încăperii. Poţi veni în fată.” Opunea în continuare rezistentă, Abţinându-se probabil cu dinţii strânşi. Uniunea Inchiziţie —

Sfântul Scaun era atât de perfectă, încât îl făcuse neom, îi oţelise Răbdarea şi devenise de-a dreptul inflexibil. „Gândeşte-te că Ţi-a intrat o furnicuţă pe sub rasă – spun atunci mieros, provocator. Urcă încet pe sira spinăriI. Ai şi tu sira spinării, nu? Urcă, Urcă, se fereste de tulee, dar tot le gâdilă, încă mai stârneşte şi O aluniţă, ah ce-ţi vine să te scarpini. Scarpină-te, hai, scarpină-te!” Am, ascultat de data asta curios şi viclean, în acelaşi Timp, pregătit să-mi continui demersurile tentante, dar n-a fost Nevoie. I-am auzit oftatul de renunţare. Scurt, fără lungimi, Desi mă aşteptam să verse un şuvoi de aer pentru câtă respiraţie îşi ţinuse în dimineaţa aceea. Apoi, 1-am auzit cum se scărpina Peste rasă, stricând ordinea ochiurilor de cânepă. Se putea Discuta acum. Even Gamith s-a ridicat de unde stătuse nevăzut A păşit peste duşumelele slăbite de atâta tropăială şi pasiuni şi S-a aşezat în fata mea, pe scăunelul unde stătuse mai devreme Cardinalul Xavier de Baviere. „Eşti terminat, Tommaso!” —

Mi-a spus el, frecându-şi ochii cu două degete, căscând apoi cu Palma coborâtă la gură, să nu i se vadă dinţii macerati şi găuriţi De bacterii. Ai făcut şi ultima prostie din viaţa ta.” Şi-a pus Picior peste picior pe sub rasa sărăcăcioasă şi şi-a prins sandaua Stingă într-o mână. „Ai aşteptat atât, ca să-mi spui asta?” – 1-arn Întrebat destul de rezervat, căci după câte trădări aflasem, una În plus nu mai conta. „Va trebui să mergi cu mine la Lyon —

A continuat el cu un aer foarte serios, neimpresionat de Atitudinea mea distantă. Vei întocmi primul canon după Indicațiile papei." „Niciodată!" – i-am replicat hotărât. Even Garnith, fostul meu copist, s-a ridicat şi şi-a plimbat urâțenia Sa fizică până la fereastră. Cât de mult mă înşelasem asupra Lui! Ideea unei cauze mai presus de oameni, dar gândită de Oameni, imaginată de ei, nu se poate materializa decât trecând Dincolo de uman, în sfera inumanului. Even mă iubea şi mă Stima – fără îndoială —, mi-era credincios în felul său, dar CauzA. Aşa citise cineva în lucrările mele, aşa înțelesese: „Deasupra noastră este o cauză şi mai înaltă.", iar Grigore o Luase ca atare. Numai că acea cauză era şi este Dumnezeu.

Idioții se puneau în locul Lui!

De afară se auzeau strigătele mulțimii atacate de trupele lui Di Tocco. Strigase probabil în continuare după locotenenții săi, Pentru a-i avertiza că problema s-a rezolvat, le dăm vrăjitoarea Refugiată în mânăstire, însă ei atacaseră deja şi el n-a avut ce Face, decât să lovească în dreapta şi-n stânga pentru a le tine Ritmul. Izbitura armatei fusese foarte violentă, căci auzeam Pârâit de oase călcate în picioare, gâlgâit de gâturi retezate şi Zdupăiala mulțimii alergate. Saxonul a urmărit un timp lupta, Cu mâinile încrucişate la piept, calm şi relaxat. Apoi, când glasul Acelui bărbat s-a auzit din nou, ceva mai îndepărtat, dar tot Lin curtea mânăstirii, şi acalmia regrupării a dat timp şi Soldaților să-şi refacă plutoanele, Even Garnith s-a întors pe Jumătate şi a rostit: „Omul tău, loan Parastron, şi-a îndeplinit Misiunea: ortodoxia ne stă la picioare în genunchi." „Niciodată!

— Am repetat categoric. Nu vă mai bateți capul." Copistul s-a întors de data asta complet, cu spatele la fereastră şi Rezemat în pervazul de marmură. Şi-a aşezat şi podul palmelor Acolo, arătându-mi astfel că nu pune prea mare preț pe rezistenta mea. „Deja se aminteşte numele papei în slujbele ortodoxe, Tommaso – a continuat să-mi vorbească liniştit. A rămas Ăoarfilioque, pe care o să-1 rezolvi tu. Mai sunt două luni până La Lyon." „Parastron este un ticălos dacă a făcut asta" – i-am Răspuns cu o doză de sarcasm în glas. Even Garnith şi-a Strâmbat nasul şi cred că era vorba de nemulțumire. Şi-a Încrucişat iarăsi mâinile la piept şi a coborât privirile către Picioare. Se juca infantil cu degetele pe sub baretele sandalelor, Le freca între ele, le strângea pe talpa de lemn, le răsfira, ca şi Cum pe acolo s-ar fi scurs nisipul fierbinte şi fin al plajei de La Tanger. A ridicat brusc privirile către mine şi a scuipat Aceste cuvinte: „Vrăjitoarea pe care le-ai dat-o ăstora este Nepoata ta, Francesca!"

Am simțit curn tot ce mâncasem îngheță în stomac. O lovitură de bombardă în piept n-ar fi avut atât efect. Trăisem o Dată momentul schimbării brizei pe țărmul oceanului, la Noirmoutier: te păleşte brusc un aer rece dinspre larg, gata să te Pună jos, învelit în cristale de gheată. Speranța mea secretă, Şansa mea de a supraviețui peste secole, munca mea de 16 ani Pentru a pregăti acel copil în taină, ferit de murdăria ființelor Cu grai, se vedeau spulberate. Nemernicii ajunseseră şi la ea.

„Maica Anna a lansat zvonul că Francesca s-a împreunat cu O stâncă, şi a născut un bolovan – a continuat cu voce măsurată Even Garnith, după ce a

aşteptat ca veninul să-şi facă efectul În sâhgele meu subțiat în curând, gărzile vor slăbi.” „Convoacă Adunarea Generală a Ordinului!

— I-am poruncit scrâşnind Din dinți, încercând să-mi ascund suferința. Dominicanii te vor Judeca pentru nelegiuirea asta!” „Dominicanii nu prea te mai Ascultă – a replicat saxonul. Şi, în general, ar prefera să nu Mai vorbeşti de capul tău. Ai dezvăluit atâtea cuvinte secrete, Încai există oricând riscul să laşi Ordinul fără taine. Cum ai Putut să pui claxonul în gura unui descreierat ca Xavier?” „Unde e Francesca?” – m-am răstit la el şi m-am ridicat îhtr-o Rână, să m? Dau jos ca să-1 sugrum. „Mergi cu mine la Lyon

— Mi-a răspuns inflexibil. Ne aşteaptă căruțele”. Aveam Amețeli, mă simțeam greu şi incapabil, vlăguit, aşa cum trebuie Să fi fost conții şi ducii sătuli pe care-i disprețuiam înainte de Marea încercare a poftelor. „Ajută-mă!” – i-am strigat de pe Marginea patului, slăbit şi imprecis în mişcări, abia ținându-mi În sale partea de sus a corpului şi capul umflat de-o durere Surdă. Even Garnith a călcat încet, de parcă ar fi vrut din nou Să nu-I aud, dar s-a oprit la doi pasi: „Scrii primul canon!” „Nu Pot – am gemut, încovoindu-mă sub tăietura ascuțită a burții.

Lăsați-i pe ortodocşi în credința lor. Spune-i asta lui Grigore.” „Ar fi o prostie să întoarcem lucrurile din drum – a spus, Oarecum preocupat de mesajul meu, şi a aruncat o mână în aer, Îridepărtând gândul ca pe o muscă sâcâitoare. Şi-au anunțat deja Prezenta patriarhii Pantaleon de Constantinopoie şi Opizio de Antiohia.” „Nu va rezista, lăsați copila în pace – am strigat Căznit, de acolo, dintre genunchi, unde îmi îngropasem capul De durere şi ca să nu-mi vadă chipul desfigurat. Uniunea asta Nu va rezista, fiindcă voi nu uniti popoare, uniti pălării de Cardinali.” „Vine Rudolf, vine Magnus al Norvegiei, vine Ottocar al Bohemiei – a început el să enumere —, vin toți cardinalii credinței. Tu crezi că ne arde acuma de.” Dar n-a apucat Să termine. Marotta a intrat ca o vijelie şi s-a repezit la fereastră.

Eu am ridicat încet capul, în speranța unei mântuiri. Abadesa Bătaia din cap de nervi şi strângea în mâna dreaptă o pâine cu Susan. Mi-adusese totuşi. Apoi s-a întors fulgerător către mine Şi-a început să strige: „Ce mai aştepți? Vrei să intre ăia aici?

Tii ia curva aia mai mult ca la noi?” Bătea cu piciorul în podea Şi-şi scutura brațele într-un acces de isterie. Am tăcut. „Eşti Nebun? Fă ceva!

— A urlat din nou congestionată, venind mai Aproape. Vrei să ne facă ăştia postă pe toate? Vrei să se pişe Pe mânăstirea asta pentru o târfă ordinară? Vrei să o vezi pe Mă-ta ruptă de leproşi?” „Cedează, Tommaso – a revenit L

Vocea groasă a lui Even Garnith. Totul s-a terminat.” Reuşisem Să-mi pun tălpile pe duşumea – era rece şi netedă. Tot secolul Acela al meu mi se părea la fel: rece şi neted. Eu sărisem fără Să vreau peste înălțimea lui joasă şi-1 încălzisem, iar acum Dădea în clocot. Dacă as fi ştiut, rămâheam un preot oarecare La Montecassino, sodomizat de abate şi biciuit la beție de vreo Prostituată din satul cel mai apropiat. „Nu e bine” – am rostit Plângând şi am clătinat capul dezamăgit. „Ce nu e bine, mă, Idiotul dracului!

— A zbierat de data asta Marotta cu ochii ieşiți Din orbite şi m-a trăsnit în cap cu pâinea. Mere oxidate, hai?

Îți bati joc de noi, rnere oxidate, na şi na şi na!" A dat până A rămas doar cu un coltuc în mână. Mi-a prins părul de pe Ceafă în pumn şi mi-a ridicat cu forța capul, trosnindu-mi vertebrele, apoi a început să-mi îndese pâinea aia în gură. „Na, Satură-te, sfânt împuțit! Mănâncă, bagă în tine, că eu." S-a Oprit, lovită de o idee, 1-a privit nebună pe Even Garnith şi a Strigat pentru amândoi: „Cârpe sunteți, rahați şi cârpe! Mă duc Şi-i dau eu drumul." A plecat zguduind încăperea. Moaştele au Clănțănit în relicvariu. Atunci Even s-a apropiat, parcă ceva mai Grăbit, dar mi-a mângâiat tonsura şi mi-a netezit la loc părul Răvăşit de pe ceafă. „Totul a rămas suspendat în filioque, Tommaso – a vorbit cald şi înțelegător. La urma-urmei, de ce N-ar purcede Sfântul Duh şi de la Fiul?" „Du-mă la ea" —

— Am rugat mai mult de îngrijorare pentru soarta Francescăi, Decât din scârbă. Era un fel de acceptare, desi greata mi se Urcase până la cerul gurii şi-mi pungea obrajii cu o silă incomensurabilă. Saxonul m-a prins de subțiori si^ m-a ajutat să mă Ridic, apoi m-a ținut să nu mă prăbuşesc. Mai țineți minte?

Asa îl ajutasem şi eu pe Marține di Dacia, la Neapole, şi nu-1

Înțelegeam. Am păşit nesigur, învățând din nou să merg.

Oasele îşi căutau drumul în articulații, sira spinării aduna totul La locurile ştiute, tălpile se obişnuiau din nou cu masa aia de Came, pe care o ținuseră 49 de ani vertical, fără ca eu să dau Importantă acestui amănunt, acestei suprafețe fine pe deasupra şi deosebit de solide pe dinăuntru. Mă întrebam dacă nu refuză Cumva să mă sprijine pentru că mă încovoiasem şantajului?

Dincolo de uşă am fost îmbrăcat şi încălțat. Mama mi-a pus Rasa suspinând şi arătâhdu-mi din cutele frunții cât îi este de milă, Iar maica Anna mi-a legat baretele grosolane ale sandalelor, Mângâindu-mi gleznele şi rostind cu ambiție: „Du-te, Stăpâne, Spre viitorul luminos al omenirii." Even m-a condus pe culoar În dreapta, apoi am intrat în deambulatoriul deschis, străjuit de Coloane terminate în capiteluri de stuc, pe care arhanghelii se Luptau cu balaurul, şi am observat atunci mulțimea ocupând Curioasă toate spatiile dintre coloane. Se îngrămădeau să mă Vadă, aşezați cu bărbile sprijinite în mâinile apropiate şi prinse De balustrada încrustată cu foi de vită închise în tije încrucişate.

Un murmur îmi însoțea trecerea, dar şi şoapte de nemulțumire Din partea celor care nu reuşiseră să ajungă în fată. Mii de Ochi rotunzi mă urmăreau, sute de capete se răsuceau lent în Gât după silueta mea abia mişcată de mersul chinuit, zeci de Guri căscate îşi arătau gingiile tocite de iasca în formă de Copită, mestecată toată iama care trecuse. Iar militarii se amestecaseră cu burghezii, cu leproşii şi tărăncile, încă însemnați şi Unii şi alții de răni, încă frânți de oboseala bătăliei, uniti însă De marea curiozitate şi de nemăsurata impresie pe care o lăsau Un mare gânditor şi copistul său îndreptându-se către turnul Mânăstirii. Doar în spatele lor, la marginea curții interioare, Bărbatul care le vorbise înainte, îi înflăcărase şi îi condusese În luptă, era bătut sălbatic de locotenenții lui Guglielmo di Tocco. Chiar acesta

intervenea din când în când pentru a-i trânti Un pumn în ceafă. Apoi 1-au înjunghiat. Horcăitura lui n-a Stârnit vreun oftat printre oameni, şi niciunul din miile de ochi N-a clipit măcar, îl uitaseră.

Ovidiu avusese dreptate: Tempera şi fuerânt nubila, solus Eris.

Mi-amintesc foarte bine că am cerut să fiu lăsat singur atunci Când urc în turn. Nu intenționam să fug. N-aveam unde: scara Îngustă şi răsucită nu permitea accesul a doi oameni în acelaşi Timp. Apoi, mă gândeam că până sus mă putea lăsa inima —

Muream acolo, cu trupul meu masiv înțepenit între ziduri, Imposibil de mişcat şi dat la o parte, astfel că as fi blocat mult Timp drumul la Francesca. Până nu putrezea carnea toată şi se Prăbuşea scheletul dezmembrat, n-aveau cum să ajungă la ea.

Am urcat încet, treaptă cu treaptă, numărându-le, simțind în mai Multe rânduri că inima începe să bată altfel decât în ritmul Normal, sufocată de efortul la care o supuneam, neobişnuită cu Noua greutate din stomac. Picioarele şi mâinile îmi înghețau Instantaneu şi o transpirație rece uni acoperea fruntea, ca o Cataplasmă vâhturată prin aer şi plesnită apoi pe deasupra arcadelor înfierbântate. Mă opream, inhalam aerul cu miros de mucegai şi licheni, apoi continuam la fel de măsurat, la fel de îndârjit, Pierzând sirul numerelor din cauza gâfâielii care ocupase totul În mine. Era atât de întuneric, încât ajunsesem să cred că umblu Pe loc şi fiecare treaptă este împinsă de mine în jos, asemeni Sclavilor care păşesc la nesfârşit în interiorul roților arabe pentru Irigații, îmi doream să se sfârşească, să se termine odată cu tot Acest zbucium, dar în gând râdeam de mine: „Farsor neruşinat, Vrei să mori, şi tu lupți aici pentru viață!" însă nu-mi pot Explica altfel lipsa totală de suspiciune decât prin faptul că Urcam prima dată scara la o femeie. M-am prăbuşit, căzând Trei-patru trepte până la prima curbă mai strânsă a scării şi am Auzit ligamentele trosnind în contactul cu piatra dură. Durerea Produsă de respirație era însă mai mare decât durerea cărnii, Încercând să mă ridic, m-am prăbuşit din nou câteva trepte şi Am rămas o vreme tremurând ca un las. Viața lupta în mine cu Forte slăbite şi creierul îi era un duşman, şi carnea îi era un Duşman şi spiritul începuse s-o abandoneze, fiindcă o credință Puternică are nevoie de multă viață. Nu mai stiu ce-a fost în Continuare: reflexul de a ajunge la Francesca sau dorința mea De a supraviețui? Căci am început să mă târăsc, să mă agăț de Muchiile treptelor şi să-mi trag trupul, văietându-mă gutural, Ca leoaica rănită, sfâsiindu-mi unghiile, însângerându-mi degetele Până n-am mai putut şi mi-am lăsat obrazul pe piatră. Trebuia Să fi fost rece sub praful depus, dar ea îmi strivea fata ca o masă Zgrumturoasă de noroi uscat. De fapt, înțelegeam târziu, ca un Prost, că ce trăgeam eu atunci atât de greu nu era trupul propriu-zis, ci stomacul acela plin, viscerele umplute cu materie, Umanitatea mea josnică, însă obrazul bătut de palmele destinului percepea acum o senzație ciudată şi anume că-mi aşezasem fata, într-adevăr, pe noroi, dar într-un noroi cu forme Cunoscute. Eu scrisesem că intelectul nostru poate concepe şi Reprezenta o formă determinabil-pasivă în măsura în care poate Face apel la imaginile imaginației, căutând imediat un corp Definit cu care să compare noua formă. Obrazul meu nu căzuse Într-o masă oarecare de argilă, ci

într-un tipar precis de picior Omenesc. Mai trecuse cineva pe acolo. Şi, neavând puterea să Duc mâna pentru a pipăi, am început să miros, trăgând adânc în Mine izul de călcătură bărbătească şi sentimentul puternic că Era vorba de un mascul tânăr. Desi geiozia m-a înjunghiat în Aceeaşi inimă slabă, am continuat să cercetez cu gura, pasind Pe conturul acela apăsat ca un sigiliu în ceara moale a vieții.

Ce contează un unchi celebru pentru o fată, când bărbatul Freamătă lângă ea? Urcând, coborâsem încă o dată de la sfânt La mirean. Noroc că era şi multă umilința în acele gesturi ale Mele, iar credința a venit să ajute, căci nu ştiam ale cui erau Urmele, dar trebuiau să fie ale celui care-i ducea de mâncare Francescăi şi-mi arunca mie pietricele în geam, pentru a-mi Transmite mai devreme cu o greşeală, cine ştie ce mesaj disperat Al iubitei mele nepoate. M-am ridicat şi mi-am tras sufletul, Încărcat parcă de o nouă speranță, care, desi era încă un lucru Adăugat greutății mele, se dovedea a-mi uşura trupul, inclusiv De o parte a ceea ce continua să se macine în stomacul meu Pentru a naşte spre seară o ruşinoasă mizerie umană. N-aveam Loc să fac o cruce întreagă, dar am rostit smerit: „Ajută, Doamne!" Atunci – şi astăzi mă cutremur şi degetele îmi Transpiră pe toc – s-a auzit un glas. Venea din ziduri, era un Grai neomenesc, dar totuşi de înțeles şi profund:

— NU TE VOI PĂRĂSI, TOMMASO!"

M-am oprit în pragul morții înainte ca fibra mea să cedeze Complet, plesnind asemeni firului vieții la cumpăna dintre lumi, Unde se ia vama, şi n-am mai atins următoarea treaptă. Un Sentiment de nelinişte astrală a urmat ecoului acelui glas, Desluşit o dată, pierzându-se în măruntaiele construcției, şi încă O dată, cum rămâne, aşezat cu două degete între petalele auzului meu. Apoi au urcat în mine o imensă fericire, un val uriaş De bunătate, purtând pe creste chipuri de oameni dragi, o bucurie De păstor tăvălit în joacă şi în flori de câinele său fidel, o sevă De viață abia începută, proaspătă şi curată, ce nu putea avea Decât o singură origine. Ochii mi s-au aprins de febră, iar Căldura intensă a topit pânzele de păianjen care mi se lipiseră Pe fată, în timp ce pielea însăşi revenea la forma ei obişnuită şi scuipa ca pe cojile de semințe grăuntele de noroi rămase Înfipte în came. Am început să mă învârt pe loc, pipăind Zidurile, zdrelindu-mi umerii, lovindu-mi genunchii de piatra Netedă. Era într-adevăr netedă – pe acolo trebuie să fi curs Cândva un râu venit din cer, spart îhtr-o cascadă în catacombele Turnului şi flsnit apoi prin fântâni, spre uimirea celor care nu Cred încă în ploaia care urcă. M-am călcat de câteva ori pe Propriile picioare, învinetindu-mi unghiile, am pus urechea şi Am ascultat. Dar n-am avut răbdare, m-am răsucit în celula Prea strimtă, căutând spatiu să zbor, iscodind în sus prin Întuneric fără să văd altceva decât un întuneric luminos, radiind de dragoste, şi am scâncit ca un copil ce eram, înțelegând Într-o culme de extaz că mă aflam pe Scara lui Iacov şi că El Îmi vorbise, În sfârşit!

De emoție n-am ştiut să-mi găsesc cuvintele pentru a-î Mulțumi, dar m-am simțit suficient de întărit cu acea Plenipotentă a Gratiei pentru a mă căi şi am rostit ce se rostise Mai întâi în mine singur, iar omenia mea dăruită cu grai n-a Făcut decât să reproducă: „. Şi iartă, Doamne, greşelile mele!"

Am aşteptat să-mi răspundă – eram acolo, fără martori, numai Noi doi —, dar cred că ceream prea mult. Următoarele trepte Le-am urcat repetând într-una: „Dumnezeu există! Dumnezeu Există! Omenirea este salvată!” până am dat de lumină.

Acum, dumneavoastră trebuie să înțelegeți că m-am Frământat mult înainte să scriu ultima frază. Ar putea părea Unora exagerată sau, oricum, expresia unui moment de exaltare, Căci a pune în gura unui om cuvintele: „Doamne, ce bine că Exişti, lumea este salvată şi aşa mai departe.”, exprimă o Judecată pasională, care-1 implică pe respectivul individ în Salvarea lumii. Cel putin, prin capacitatea de a constata acest Rezultat, în Summa Teologiae eu am spus: „Atât timp cât noi percepem corect că în jurul nostru există obiecte şi fenomene Produse de om sau de natură, înțelegerea modului de a fi Produse, de apariție şi de existentă reprezintă o analiză în sine Asupra metodei de creație. Această analiză asupra metodei de Creație este dată de două instrumente: rațiunea şi credința, care Se învârt în jurul realității. Realitatea este capacitatea de a identifica lucrul finit. Neexistând perfecțiune, lucrul nu este niciodată finit, deci realitatea este relativă.” întrerup aici pentru a Vă semnala că acesta este locul în care Einstein a preluat Concepția mea filosofică, a pătruns pe portița lăsată de mine Deschisă şi a dat lumii ceea ce ştiți cu toții. Dar, să revin: „Dacă există o forță în stare să genereze realitatea, cu toată relativitatea ei, trebuie să presupunem logic că ea s-a născut Dintr-un punct zero, unde «pământul era pustiu şi gol, peste fata Adâncului de ape era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu se Mişcă pe deasupra apelor». Omul supus rațiunii poate dovedi Logic că urcând de la realitatea care-1 înconjoară, prin analize şi deducții, se ajunge la o Origine, numită de credincioşi Dumnezeu şi de necredincioşi materie. Teologul este însă acela Care porneşte invers, afirmând că Dumnezeu există şi toate Celelalte fenomene coboară de la El. Întrebarea următoare este Simplă: cu ce scop? Neînțelegând gravitatea acestei întrebări, Aristotel – care era un păgân – a crezut astfel că Dumnezeu A făcut lumea şi apoi a lăsat-o să se dividă singură. Fals, oameni Buni, îngrozitor de fals, pentru că toți oamenii au o dorință Naturală înnăscută de a fi fericiți, şi cum nimic din creația Inițiala nu poate fi în afara ei, dorința de fericire este pusă în Noi de cineva. Acesta este scopul lui Dumnezeu! Şi cum dorința De a avea un lucru înseamnă cunoaşterea lui, ne căutăm fericirea căutându-1 pe Dumnezeu. Unii, fără să ştie, ignorându-i Existenta, forța, bunătatea. Dar pentru ca cercul să fie închis şi teologul din mine să vă dovedească inatacabil că are dreptate, afirm aici că tot ceea ce înseamnă credința oamenilor este Posibil să existe în noi şi fără să ne învețe cineva un verset din Biblie. Dar el este important, şi iată de ce: închipuiți-vă că un Copil – cum eram eu la Montecassino – este învățat de un Sfătuitor – cum fusese Buono – că există o credință, că trebuie Să judece aşa şi nu altfel, iar dincolo de ea se află blasfemia.

Dar ia gândiți-vă putin că, la un moment dat, copilul îşi pune Întrebarea dacă există vreo rațiune evidentă pentru credința sa.

Adică: dacă n-ar fi fost învățătorul acela, era perfect posibil Ca el să nu fi crezut? Împotriva credinței acționează forțele Malefice, deci trebuie să presupunem că dacă acest copil şi-a Pus singur întrebarea asta, a fost atins de

o raţiune rece, limitată la o goliciune fără sentimente. Oamenii pot judeca greşit, Însă există în lume o Forță care îi poate absolvi, care îl va Primi şi pe acel copil cu generozitate, arătându-i că drumul Său spre fericire nu se poate parcurge fără ceea ce tocmai pierduse el, fără suflet. Acesta este instrumentul dăruit de Dumnezeu pentru a ne căuta fericirea! Iar Forța trimisă de Dumnezeu pentru a absolvi păcatele acelui copil, şi ale altora, N-a fost oare, şi este, Mântuitorul Nostru Isus Christos? Şi Atunci, în fata acestor evidente – existenta unei naturale dorințe De fericire, a unui instrument de căutare a acesteia şi a unei forte Menite să ne elibereze drumul de erori – mai poate afirma Cineva că Dumnezeu stă undeva şi nu mai face nimic?" închei Acest citat şi vă întreb: atunci, cum a apărut Isus Christos, Cum a apărut Biblia, cum am apărut eu şi după mine Renaşterea? Ştiu, o să mă judecați pentru speculații, pentru Subversiune şi crime, dar în spațiul limitat al gândirii mele N-am găsit decât soluția consumării raționii fără credință până La capăt şi am vrut ca asta să se întâmple brusc, atunci, în Secolul XIII. A fost prea mult pentru mine şi prea putin pentru Abjecția umanității, şi au mai trecut şapte secole pentru ca Întregul comunism să eşueze într-o mare deziluzie şi într-un Infernal masacru.

Mă întorc deci în turn, la cuvintele rostite de mine şi care, Poate, vi s-au părut artificiale, forțate, impuse de natura Pătimaşă a acestei cronici triste, dar vă asigur că una este să Dovedeşti logic că Dumnezeu există, şi cu totul altceva ca Acesta să-ți vorbească!

În lumină era un palier ceva mai larg, cu ambrazuri canelate.

Sub ele – pante scobite, ca să-şi poată sprijini arcaşii picioarele, Câteva nişe de cărămidă rosie păstrau blazoanele care apăraseră cândva mânăstirea de vikingi, două uşi joase, ferecate în tije de Fier cu ornamente melcate, şi un suport de bronz pentru torte, Nenorocit în solitudinea lui. Am deschis usa din dreapta ceva Mai încrezător.

Primul m-a simțit câinele. Era un molos asirian uriaş, negru, Înspăimântător, cu o spinare de viței, pe care se vedeau răni Vechi, făcute cu lancea şi toporul; fiara se bătuse cu armate. A Întors încet căpățâna imensă şi m-a privit drept în ochi, dar şi Acum cred că se uita la mine cu colții; îi ieşeau pe deasupra Babinelor, ca la porcii mistreți. S-a răsucit lent la loc şi şi-a Aşezat capul pe labele din fată, iar eu pentru o clipă am avut Sentimentul că patru sclavi aşează cu greu un cazan de fier Afumat pe pirostrii prea înalte. Apoi am auzit-o pe Francesca Mea cântând cu voce scăzută şi am văzut-o în stânga, ocupând Un jilț imperial. Pe o masă ortogonală de Coimbra era aşezată O piatră neagră şlefuita după forma ei gemă, nici sferă, nici Elipsoid, de mărimea unui craniu. Alături fusese aşezat un Sfeşnic cu şapte brațe, turnate în aur masiv, din care ieşeau cu Siluete întregi, nedeformate de căldură, tot atâtea lumînări de Marienburg. Francesca mângâia piatra aia şi îi cânta total transpusă, ca unui copil alintat. Deci, nu fusese minciună: născuse Un bolovan!

Ferestrele mari, dreptunghiulare, erau complet deschise, Lăsând lumina şi aerul primăverii să pătrundă fără oprelişte.

Sub fiecare pervaz – şi erau trei!

— Se afla câte o laviță Acoperită cu covoare grele de Nishapur, asemănătoare întrucâtva La model cu cel mare, din mijlocul încăperii, pe care continua Să stea tolănit câinele ei credincios. Şi mai în stânga, după uşă, Am văzut patul cu baldachin bogat, traforat la Gaeta, în ducatul Benevento. Îl încadraseră meşteşugarii frisoni din cartierul Neustria între măciulii eretice, sferice şi cu încrustații fine Imaginând continente, şi le uniseră apoi cu odoare simple de Djeddah, din stilul nou, care căuta frumusețea în obiectul delicat şi nu în ornamente greoaie. Am simțit iarăsi în piept oul De îngrijorare ciocănit pe dinăuntru de pliscul obraznic al Geloziei, gândindu-mă că în patul ăla, sub acoperământul de Kufa, brodat cu semne ascuțite ce nu mai era voie să le Foloseşti, îşi primea iubitul noaptea şi-şi desfăcea acolo Picioarele pentru el, într-un gest de insuportabilă profanare.

Pe un stâlp subțire din lemn de aloe, terminat cu o bară scurtă Din esența moale, şoimul ei şi-a mişcat clopoțelul şi a scuturat din căpşorul ascuns sub glugă. Francesca însă continua să Cânte liniştită, şi parcă mângâia marea, netezind valurile. Abia Acum am avut curajul s-o privesc atent.

Părul înnegrit cu antimoniu se unduia pe spatele ei ca o Limbă de lavă încremenită înainte să mistuie un templu. Doar Pe mijlocul pletelor îşi împletise o coadă groasă, ce venea pe Deasupra, strânsă într-un inel de coral. Nu stiu cu ce fusese Prinsă de creştet boneta vişinie din postav de Schelda, însă Printre arabescurile de iglița am reuşit să disting inițialele ei:

^5? 5f – Francesca di Sân Severino, apoi un ^si un ^ce mult Timp îmi fuseseră de neînțeles. Fiica surorii mele, Filomela, şi A unui bancher evreu din Toscana avea pleoapele acoperite cu O tentă de malachit, iar la coltul ochilor străluceau steluțe Minuscule din praf de peruzea, pisat în mojarele lapidariilor din Brindisi. Purta o rochie de purpură basilee, despre care pot Spune că mi s-a părut sculptată şi nu țesută, căci motivele din Aceeaşi culoare aprinsă se ridicau la tot locul în ornamente Reliefate, într-o frenezie a spațiului ocupat, ca pe ulcelele barbarilor însetați de horror vacui, a spațiului prin care şerpuiau Pâraie din fire de argint şi aur. Sus, pe fiecare umăr, tronau doi Scarabei egipteni. Iar jos, i-am zărit condurii cu vârf ascuțit, Întocmiți din piele de viperă şi împodobiți cu şiruri lungi de Perle pestrițe. „Ah, îşi arată picioarele!”, am suferit din nou, Văzându-i gleznele de cuart ieşind pe sub bordura lucrată în Tehnica scămoşata a bumbacului din Baleare. Dar nu mă puteam Abține să nu gândesc că o îmbrăcaseră evreii ei ca pe o Împărătească, că îi aduceau în secret ce este mai bun în lume.

Alegeau, cu ochii apropiați de stofe, nu-şi băteau joc, aşa cum Făceau cu reginele obişnuite ale regatelor noastre europene, Pe care le îmbrăcau şi le încălțau ca pe țoape, spunându-le că Astfel este moda, pentru ca ei să se adune de sabat în ghetourile Lor şi să se distreze pe-nfundate, scărpinându-şi favoriții. Căci există popoare inteligente, pe care Dumnezeu n-are nevoie să Le gâdile, ca să râdă. O îmbrăcaseră deci ca în Biblie.

Am păşit în mijlocul încăperii voluminat de dragoste – căci Sentimentele omeneşti continuau să se acumuleze în mine după Lunga noapte a ascezei —, dorind să o cuprind cu o privire Care s-o învăluie de jur-împrejur, ca un voal de căldură molatecă De la tropice. Iar Francesca mi se părea atunci o insulă

exotică, Strălucind în soarele Capricornului, o bijuterie a uscatului Aşezată pe marmura oceanelor, un miracol al Creatorului, crescută ca un nufăr diamantat în mijlocul evreimii mondiale, care Ar fi apărat-o cu sângele comunității, cu milioane de suflete şi De florini din aur, cu intrigi şi cu exilul asumat, numai să nu Se ajungă la ea. Aveam deci acest sentiment puternic că mă Aflam în fata secretului lor.

Am strigat-o pe numele de alint: „Franchis!" şi ea a sărit Ca un geizer sprinten, venind către mine cu brațele întinse şi Ochii lucind în reflexe verzi de smaragd. „Dumnezeu există!"

— Am încredințat-o emoționat. „Ştiu – mi-a răspuns, jucându-şi Ochii în cap de bucurie că mă vede. Coloana de foc țâşnită la Osnabruck s-a întors pe pământ. Am presupus că cineva a Curbat-o în Univers". „Cât te iubesc, Franchis drag!" – i-am Spus lăcrimând, în timp ce inima îmi zvâcnea tinereşte, desi Vorbise iarăsi gelozia şi as fi vrut să-i spun: „Eu te iubesc mai Mult decât el!" Francesca şi-a încolăcit brațele acoperite cu Broderii florentine pe după mijlocul meu, m-a strâns cu plăcere şi şi-a culcat obrazul pe pieptul meu zbuciumat de bănuieli. „Si Eu te iubesc, îngerul meu nefericit" – a şoptit de acolo, Foşnindu-şi buzele alea pictate cu ocru de Jerihon. Şi-a întors Chipul senin, mi-a arătat sideful de pe scoicile pometilor ei si, Înfingâhdu-şi bărbia mică în ceaşca zbârcită a gâtului meu, m-a Întrebat: „Ți-a mai spus cineva asa: înger nefericit?" „Nu, nu Cred – am gemut la gândul că lui îi putea spune „fericirea Mea" sau „comoara mea", iar el s-o ia în brațe altfel, s-o Strângă altfel, s-o sărute pe gură cu alte buze şi apoi să-i facă Ceea ce eu nu aveam voie nici măcar să gâhdesc. Atunci am Observat că scarabeii erau vii, acceptaseră de bună voie să Trăiască pe ea în chip de ornament şi să nu mai păzească Intrările în mormintele din Valea Regilor. „Ți-a fost teamă Pentru mine?

— A mai gângurit, şi o vedeam că se joacă, o Vedeam că nu-i este frică şi ia totul cu o superioritate avută de Mine cândva, adică pierdută. Da, da, da?

— S-a copilărit din nou, Dând din cap cu ochii măriți, pentru ca în timp ce eu închideam Două pleoape grele în semn de confirmare, ea să-şi ridice două Degete, să-mi mângâie obrazul tumefiat de loviturile Marottei şi să continue: Prostutule, păi tu nu ştii cine conduce lumea?"

Avusese profesori arabi de matematică la Ulm, Albertus Magnus îi predase Filosofia şi Istoria, iar Roger Bacon îi scria Scrisori din închisoare, învățând-o tehnica mecanismelor. Eu Doar îl rugasem pe magistrul meu s-o mediteze în vacantele Cursurilor de la Colonia, însă imediat au început să curgă de Undeva bani cu nemiluita şi nu pe fată, ci aduşi în sipete bine Păzite, iar corăbiile genoveze au primit dezlegarea să treacă din Africa cei mai celebri savanți. Temnicerii lui Bacon primiseră Dintr-o dată ordin să-1 lase să scrie, şi chiar ei îi țineau hârtia Cu degetele să nu facă vreo cută când rânduia formule şi schițe Pentru nepoata mea magnifică. Se redeschidea comerțul cu Tratate de medicină şi alchimiştii primeau încă o porție de Substanțe dizolvante, să mai caute, să mai descopere metale noi Pentru cea mai dragă ființa. Evreii lumii se puseseră în mişcare şi abia atunci îmi dădeam seama de ce obținuse Rudolf von Habsburg atâta putere armată – o apăra pe ea! „Ce este cu Piatra aia?" – am întrebat-o, arătând către masa octogonală.

S-a depărtat stânjenită, privind într-o parte şi câinele i-a simțit Neliniştea: a ridicat botul pentru a fi mângâiat. „Mi-au adus-o Ai mei" – a răspuns cu o mândrie abia stăpânită. „Cum adică, Ți-au adus-o? Marotta spune că ai născut-o tu!" A râs cristalin, Arătându-mi dinții de fildeş cu care, cine ştie? Poate îl musca Pe el în clipele de culme ale dragostei. „Copilării, îngerul meu Nefericit, copilării. Vor să te convingă să nu laşi puterea, să te Duci la Lyon şi să autentifici infailibilitatea papei." Spunând Asta, s-a mutat la una din ferestre şi a eliberat capul şoimului, Redându-i luminile ochilor. Pasărea şi-a răsucit de câteva ori Ciocul, privind-o cu nesaț, apoi şi-a scuturat penele, agitând Clopoțelul, ca semnal al unei sclavii fericite. Căci toate stofele f scumpe şi bijuteriile care o împodobeau pe Francesca, nu Numai că-i urmau conturul perfect al corpului – sânii drepți de Femei ă-ghepard, mijlocul fără oase, soldurile rotunjite de Izvoare reci şi picioarele lungi de antilopă —, ci îi înfrumusețau În primul rând inteligenta. „Vor să unească Bisericile, au planuri Mari, sunt amestecați şi musulmanii" – a mai spus cu spatele La mine şi vocea ei sunase matur, ca a femeilor ce stiu să tină În Mu popoare. De fapt, era vocea Filomelei, vocea femeii Bogate, stăpâne şi sigure pe forța ei de seducție şi pe calitatea De a pune spontan, acolo unde trebuie, argumentul care Amuțeşte orice împotrivire. Şi eu cred că sora mea Filomela Simțise, încă de când o făcuse, că bancherul toscan pusese în Sămânța lui toată priceperea şi agerimea unei nații, motiv pentru Care a abandonat-o imediat după naştere cu scârbă, căci i-ar fi Mâncat viața.

Dar o iubeam pe Francesca şi aşa răutăcioasă. M-am apropiat şi pentru a privi în jos, sub turn, către mulțimea strânsă în Curtea mânăstirii. Aştepta cu gurile căscate în sus. Asta era Omenirea: o adunătură de căscați cu cefile căzute între umeri, Aşteptând să le facă cineva de sus un semn, iar dacă ei îi intrase În cap – mai bine zis, i se introdusese – că la Lyon o să fie Bine şi o să aibă după aia de toate, ea, mulțimea, lupta cu Convingere. „Nu pot să le fac jocul „ – am răspuns îngândurat.

„Nu fi încăpățânat, îngerul meu" – a rostit ea şi şi-a scuturat Uşor pletele de abanos. Uda cu o cănuță de argint filigranat Într-o tavă de lut în care pusese la încolțit gnu nou de Dalmația.

Grăuntele fuseseră aduse pe corăbii-fantomă, care au ocolit Peninsula de teama Veneției şi s-au strecurat noaptea fără Lumini prin strâmtorile Siciliei, unde şi acum mai stă suspendat Pe capete de lei sarcofagul destrăbălatului rege Federico al H-lea von Hohenstaufen, să nu-1 înghită pământul. „Nu înțeleg De ce te deranjează pe tine că altarele ortodocşilor sunt acoperite Cu o catapeteasmă?" – m-a întrebat, privindu-mă scurt pe la Coada ochiului ei asiatic, pe care-1 moştenea de la Noe. „Comunicarea preotului cu Dumnezeu trebuie să fie vizibilă, să impresioneze" – i-am răspuns grăbit, aşezându-mi temător palma pe Mijlocul ei. _.

„Vezi cum vrei tu să mă superi?

— A chicotit ca o fetişcană, Ceea ce şi era, dar nu arăta. Nu m-ai crescut tu ca să dăruiesc Oamenilor Renaşterea, să fiu Renaşterea? Nu? aşa spuneai, să Aduc arta pe acest pământ dezorientat, să îmblânzesc privirile Acestor oameni de jos!" „Ba da, dar." „Nu, te rog, nu-ți întina Aripile tocmai acum,

îngerul meu – m-a oprit din nou şi s-a Întors pentru a mă privi cu ochii ei verzi, care nu erau propriu-zis ochi, ci două toarte de email prin care se vedea marea Ca nefritul crud unduind sub pescăruşi, se vedeau curenți care Vibrau suprafața apei, schimbând nuanțele acelui verde, şi alge Fosforescente, şerpuind singure în căutarea soarelui. De ce nu O catapeteasmă?

— A continuat, boltindu-şi sprâncenele atât cât Să dea făuritorilor de palate curba exactă a arcelor. Oare iconostasul nu este o şansă în plus acordată artei, nu este încă un Obiect de cult pe care se migălesc talentele culturii? Trupul Uman dezgolit şi supus calvarului, chipul bun al femeii-mame, Copilul cu brațele întinse, sfinții." Am rămas mut – mă Domina! Fetița mea dragă, ascunsă încă de prunc în chilii Încuiate cu ferecături fără cheie şi încredințata la nouă ani Emisarilor iudei – mă pândiseră de la distantă cu atenție şi Respect, tot atâția ani – avea întreaga putere asupra mea – eu, Care avusesem cea mai mare putere. Emisarii iudei luau tot Felul de forme: leproşi deghizați, cu bubele făcute din vopsea, Nobili stranii, care nu ştiau prea bine limba locului, cavaleri cu Armuri noi, nebotezate în cruciade, negustori vorbareți cu Uitătură şireata şi chiar călugări dominicani umili şi simpli, Purtând însă toți, întors în palmă, inelul cu simbolul &S? S?

Dar şi &J Pe care foarte târziu 1-am înțeles, când le-am Încredințat-o, că însemna împărăteasa Noastră. O păzea deci Armata Germaniei; în orice clipă, bancherii lombarzi ar fi Deschis sipete colosale şi-ar fi aşezat regi şi papi în fruntea Trupelor, dacă cumva pericolul islamic s-ar fi apropiat Amenințător, nu de Europa, că nu le păsa, ci de această copilă Aşezată la Ulm şi dăruită cu toate darurile omeneşti, pentru a Pune în mişcare şi a mântui de orice vină poporul semit. Câți Nu muriseră deja, încercâhd să sară zidurile înalte ale oraşului?

Hoți banali, pirați uitați în port sau amanți inconştienți îşi I dăduseră duhul traşi pe roată, bănuiți a fi conspiratori până să Afle măcar unde respiră Francesca di Sân Severino. Să nu fi Ridicat ochii către palatul senioral în care era crescută ea de Slujnice cu uterul extirpat, să nu mai aibă pasiuni, că era imediat Orbit. Imaginea ei trebuia să dispară, de asta n-avea portrete, Căci numai după douăzeci de ani, când avea ea să binecuvânteze Primii pictori, se putea umple civilizația creştină cu tablouri.

L-am întrebat odată pe rabinul lor sef: „De ce faceți toate Astea, de ce exagerați în halul ăsta?" „Ca să nu ne mai omorâți Pentru ce am făcut Mântuitorului vostru" – mi-a răspuns.

Veneau şi ei la Lyon.

„Şi, în fond – a continuat ea, umblâad prin cameră cu şoimul Pe umăr —, ce este cu acest Conciliu de la Lyon? Unul din Multe altele. Treci peste el, îngerul meu, lasă principiile. Ce Poate să reprezinte o adunătură de cardinali ridicoli pe lângă Înălțimea gândirii tale şi minunățiile Renaşterii?" „Bine, Franchis, dar tu îmi ceri să mă dezic!" – am încercat să mă opun, Aducând vorba despre lucrarea mea Contra errores graecorum.

Dar cum puteam face fată acelui spirit copleşitor în care Continua să se adune toată experienta Vechiului Testament?

„Opera ta, îngerul meu, este atât de vastă că-opusculul ăsta va Trece ca o notă de subsol – mi-a spus şi a aşezat pasărea la Loc pe stinghia rotundă. Vino aici!" – m-a chemat din nou la Fereastră. M-am dus, urmând-o ca un îndrăgostit ce eram, cu Toate că-n sufletul meu se scobeau alte întrebări: „El a învățat-o Să-mi vorbească asa. Precis că vrea să ne despartă." „Vezi în Curtea palatului vecin doi copii?" „îi văd." „Priveste-1 cu Atenție pe cel din dreapta. Are picioare strâmbe, uite la el îşi Bagă degetul în nas şi scuipă golăneşte într-o parte!" „Un tanc"

— Am replicat, neînțelegând unde vrea să ajungă. „Am stat de Vorbă cu el. Este fiul cel mai mic al lui Alighero şi nepotul lui Elisei." „Un evreu de-al tău" – am încercat o glumă înțepată, Dar nu prea rea. Francesca s-a uitat tintă la rădăcina nasului meu şi pentru o clipă am avut impresia că-mi zâmbeşte o cobră: „Un evreu de-al meu, dar unul genial." Şi-a îndulcit repede Privirile de ampulă alungită şi mi-a aşezat pe brat o palmă cu Lujere de cristal în loc de degete: „Va tine lumea asta pe vârful Nasului şi va râde de ea." „Şi tu ce vezi genial în asta?" – am Întrebat-o surprins, constatând după pigmentul pielii obrajilor Că e blondă, dar se vopsise, îi ceruse el? „Văd despărțirea de O epocă chiorâtă la opaițe şi mai văd pasul în lumea mea, unde Arde torta grandorii umane. Văd construcții uluitoare şi artişti Pe măsură, văd un sfârşit de suferință în care toți oamenii ajung Să creadă în Dumnezeu şi se opresc războaiele." Ce să-i mai Spun? Era departe, plecase, nu-mi mai aparținea, era cu el.

Putea acum să se iubească în voie cu acel bărbat ascuns şi să Puiască împreună un nou filosof sau teolog, mai fericit poate Decât mine. „Hai, du-te, îngerul meu adorat – m-a îndemnat şi mi-a prins umerii zdreliți între palmele ei de arhitect. Pentru Prima dată în viața mea biciuită de ideea faptelor mari m-am Simțit ținut în brațe de Dumnezeu. Am sărutat-o pe frunte şi Ea mi-a întors sărutul pe obraz, ridicându-se uşor pe vârfuri.

Fusese un gest sfâşietor de cast, dar respirând parfumul ei de Mosc alb am înțeles că primăvara venise şi pentru mine, nu ca Un răgaz între zbuciume, ci ca o moarte a iernii care eram.

Dar locul sărutării ei mi-a rămas în carne, ca un tatuaj pe un Obraz păgân. Căci ăsta era adevărul: nu crezusem suficient în Dumnezeu!

M-am mai întors o dată în prag şi am iscodit-o: „Nu-i Adevărat cu piatra aia, nu-i asa?" „Este o piatră frumoasă, Îngerul meu drag, o piatră – a răspuns amuzată de temerea mea Derizorie şi s-a apropiat pentru a o mângâia din nou. S-a topit În locul unde s-a întors raza de lumină țâşnită din Mâna Mântuitorului la Osnabruck. Îmi dă puteri, mă linişteşte." „Atunci, să-i dai numele meu" – am încercat eu să las cât de Cât un semn în viața ei, un obiect pe care să-1 atingă după ce Se desparte de el, înselându-1 măcar cu atât. „Nu stiu.

— A Şoptit gânditoare. Eu i-am zis simplu: Ein Steinl"

La 23 ianuarie 1299, spre seară, nunțiul papal Andronicus De Southwell, un englez, avea să aducă papei Bonifaciu VIII Un tub de aur în care se aflau moaştele „marelui teolog"

Tommaso d'Aquino. De fapt, era vorba doar de femurul meu stâhg, care mă înțepa uneori de reumatism şi pe care nu-1 îngrijeam la fel ca pe dreptul, fiindcă pe acesta din urmă îl foloseam Mai des: cu el păşeam în fată când îi învățăm pe cardinali Dogma Bisericii. Suveranul pontif a ezitat să rostească ceva Memorabil şi s-a ferit să sărute cilindrul scump, căci încă nu Fusesem canonizat, din cauza misterioasei mele dispariții. Se Ştia că plecasem spre Lyon, că m-am oprit peste noapte într-o Mânăstire obscură şi că de acolo mi s-a pierdut urma. Dar cum Febra Conciliului dogorea, s-a crezut că am fost suprimat de Ortodocşii potrivnici uniunii. O pierdere grea pentru umanitate. Lasă un gol imens. Eterna noastră amintire. Recunoştința şi venerația. Opera sa, care prin cutare şi prin cutare a adus.

„Bine, lasă-1 aici" – i-a spus Bonifaciu nunțiului său. A aruncat tubul într-un cufăr cu capacul deschis, printre haine vechi şi alte obiecte uzate, gândindu-se că metalul nobil i-ar putea fi Cândva de folos. Şi chiar a socotit într-o clipă că n-ar fi rău să Mai cumpere o cruce de ivoriu pentru sacristia catedralei Santa Măria della Spina. Mai adăugați şi oroarea lui la vederea oaselor Si, mai ales, a celor de la picioare, fiindcă-i aduceau spaimele Morții pe motiv de gută – o boală ciudată, ce începuse să Lovească nemilos cam pe toți cei care purtau una sau mai multe Coroane.

Însă, în noaptea de 15 aprilie a aceluiaşi an, papa Bonifaciu A avut viziunea că pietrele sale de la rinichi sunt tot atâtea Pietre filosofale şi trebuie eliminate urgent cu aur, spre a fi Puse în folosul creştinătății. A dat să clopoțească pentru a-1

Chema pe medicul său, Pietro d'Abano, dar s-a răzgândit. A luat Tubul şi a vrut să scoată osul pentru a-1 arunca la şoareci, însă, Din prețiosul cilindru a apărut următorul document:

EPISTOLA DE SECRETIS MAGENSIONUM AVÂND PORUNCA SACROSANTĂ A SANCTITĂȚII VOASTRE, AM URMAT ALAIUL DE LA MAGENZA LA DRUM CĂTRE ORAŞUL GLORIEI VOASTRE SERENISSIME, LUGDUNUM, UNDE SE VA ACOPERI PĂMÂNTUL CU BINECUVÂNTATA PACE ÎNTRE BISERICI. DAR NOAPTEA A VENIT ÎMPOTRIVA ZILEI MAI DEVREME Şl FRATELE JOMMASO A CĂUTAT ODIHNA, PRECUM Şl ADĂPOST, CĂCI ÎNCEPUSE SĂ PLOUĂ. DORESC SĂ VĂ ÎNCREDINȚEZ, SANCTITATEA VOASTRĂ, CĂ AVEA Şl O SLĂBICIUNE Î TRUPULUI, FIIND ATINS DE FIERBINȚELI Şl FRIGURI. Şl A VENIT ŞTIREA DE LA CĂRUȚAŞ CĂ MAI SUS, LA DOUĂ LEGHE, ESTE ZISA MÂNĂSTIRE FOSSANUOVA, SĂRACĂ Şl CĂZUTĂ DE NEGRIJĂ, DAR CU ACOPERIŞ. S-AU DAT FRATELUI TOMMASO CEA MAI BUNĂ CAMERĂ, CE SLUJEA CHIAR ABATELUI, Şl AU FĂCUT FOCUL MARE, SĂ ARDĂ MÂNĂSTIREA, CĂCI NU MAI SIMȚISE JARUL DE CÂND TRECUSE PE ACOLO, DUPĂ INFORMAȚIILE NOASTRE, SFÂNTUL ULRICO Dl AUGSBURG. IAR FRATELE TOMMASO A CERUT PEŞTE Şl NU SE VĂZUSE PREAFERICITUL ANIMAL AL MÂNTUITORULUI NOSTRU PRIN ACEA PUSTIETATE DE MUNTE, UNDE NI S-A MAI SPUS CĂ NUMAI VULTURII MAI ADUC CÂTE O ŞOPÂRLĂ, NECUM VIEȚUITOARELE APEI. DAR A FOST MINUNE CARE A LĂSAT UIMIRE CÂND A BĂTUT ÎN PORȚILE RUPTE UN NEGUSTOR DE PEŞTE RĂTĂCIT, Şl FRATELE A MÂNCAT HERING SĂRAT.

APOI, ABATELE VOSTRU, LODOVICO BRÂNCA, A CHEMAT LA SFAT TOȚI CREDINCIOŞII CĂLUGĂRI, CERÂND SĂ CAUTE UN SEMN PRIN CARE SĂ LEGE MÂNĂSTIREA DE ACEASTĂ MINUNE Şl LI S-A PĂRUT PREA PUTIN. AU SOCOTIT PÂNĂ LA CEASURILE CÂND A VENIT A DOUA ZI, DAR TOT ÎN NOAPTE. IAR PREPOZITUL ACELEI SIHĂSTRII, GIANCARLO VITELLINI, ZIS Şl CASTRADIVARIA, ŞI-A ARĂTAT ÎNGRIJORAREA PENTRU SĂNĂTATEA FRATELUI TOMMASO, UN ÎNVĂȚAT AŞA DE ÎNALT, CARE, DACĂ AR RĂMÂNE SĂ SE VINDECE ACOLO, AR ÎNSEMNA UN MARE BENEFICIU.

ATUNCI, ABATELE A TRIMIS TOȚI SLUJITORII LĂCAŞULUI ÎN TOATE PATRU ZĂRI SĂ CAUTE LEACURI, RĂMÂNÂND MÂNĂSTIREA PUSTIE, ÎN AFARĂ DE NOI Şl MAI ALES DE MINE, PREA UMILUL SERENISSIMII VOASTRE INFORMATOR.

IAR PREPOZITUL S-A ARĂTAT Şl MAI ÎNGRIJORAT DE SĂNĂTATEA FRATELUI, CARE PUTEA SĂ FIE Şl MAI GRAVĂ, CERÂND ABATELUI SĂ NU ÎNCETEZE A-ŞI DA SILINȚA ŞI-A SE GÂNDI CE S-AR FACE DACĂ – DUMNEZEU SĂ OCROTEASCĂ Şl SĂ ALUNGE!

— AR MURI AŞA UN CELEBRU OM INTRE ZIDURILE FĂRĂ PODOABE. CĂCI DOAR ASTA AR ADUCE CEEA CE CĂUTAU DE MULT, GLORIA ZIDURILOR Şl NEMURIREA LOCULUI, FIIND DE CREDINȚĂ LA TOȚI SĂ MOARĂ OMUL ACELA DE RĂU, CU TOATE CĂ ATUNCI ADORMISE Şl NU SE MAI VEDEAU SEMNELE BOLII.

SĂ NU FIE LUCRUL NEPREGĂTIT, AU CĂUTAT ATUNCI PRIN CHILII, LUÂND Şl AURUL DE PE ALTAR, SĂ FACĂ TUBURI ÎN CARE SĂ SE ODIHNEASCĂ OASELE CELUI VENIT, TURNÂND PÂNĂ LA CEASURILE DOUĂ ALE ÎNTUNERICULUI ÎN FORME Şl RĂCIND ÎN CEARĂ. APOI AU DAT ÎN CLOCOT SCĂLDĂTOAREA ABATELUI SĂ FACĂ ÎMBĂIEREA DE ÎNZDRĂVENIRE A FRATELUI TOMMASO Şl L-AU DUS ÎN SOMN LA EA, SCUFUNDÂNDU-L ÎN APĂ FIARTĂ Şl ULEI ÎNCINS. IAR NOI CERTIFICĂM AICI ÎN FATA LUI DUMNEZEU Şl A ÎNALTEI CRUCI CĂ S-A FĂCUT DINTR-O DATĂ O LUMINĂ CARE A ORBIT ÎNTUNERICUL Şl FRATELE TOMMASO A DESCHIS OCHII ÎN CLOCOTUL'ACELA, PALMELE şi LABELE PICIOARELOR LUI PRIMIND STIGMATELE. AŞA AU FIERT DE VIU CARNEA ACELUI ÎNVĂȚAT TEOLOG AL BISERICII NOASTRE SACROSANCTE PÂNĂ S-AU DESPRINS PJEILE Şl LE-AU PLÂNS ABATELE Şl PREPOZITUL, NEŞTIIND CÂND S-A FĂCUT ZIUĂ DE ATÂTA LUMINĂ. Şl ERAU 7 ZILE ALE LUI MARTIE, ANNO DOMINI 1274, ÎMPĂRȚIND MOAŞTELE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

1° DEGETELE DE LA MÂNA STÂNGĂ ÎN RACLĂ DE LEMN PENTRU ABAȚIA CHIARAVALLE, ÎN ITALIA;

2° MÂNA STÂNGĂ Şl PICIORUL STÂNG PENTRU ABAȚIA NOTRE-DAME-EN-VÂUX, DIN CHALONS-SUR-MARNE, ÎN FRANȚA;

3° COASTA SUB CARE BĂTUSE INIMA LUI MARE, PREGĂTITĂ PENTRU CATEDRALA SFÂNTUL MICHAEL DIN HILDESHEIM, ÎN GERMANIA, FĂRĂ SÂNGE;

4° PICIORUL DREPT Şl UNGHIILE CULESE Şl SPĂLATE CU LACRIMI, PENTRU ABAȚIA SANTA MĂRIA DE OVIEDO, ÎN SPANIA;

5° DEGETELE Şl MÂNA DREAPTĂ ÎN RACLĂ DE ARGINT, PENTRU CATEDRALA FRAȚILOR NORMANZI DE LA LINCOLN, ÎN ANGLIA;

6° IAR CAPUL NU A FOST TRIMIS, CI A RĂMAS ÎNTREG MÂNĂSTIRII.

SUB JUGUL BLESTEMULUI Şl AL LIPSEI DE ORDIN, NEŞTIIND CĂ MÂNĂSTIREA ERA ÎNCREDINȚATĂ CISTERCIENILOR, DUŞMANI DE-AI LUI, SUFLETUL MEU PĂCĂTOS SĂ N-AIBĂ ODIHNĂ. Şl DOAR MAI TÂRZIU, TREZIT DE LINIŞTE, AM CERCETAT, GĂSIND OASELE TOATE DEPUSE ÎN ALTAR ACOPERITE CU AUR Şl CÂRPE, CĂCI NU LE-A AJUNS, IAR ÎNTR-0 CHILIE AM GĂSIT PE ABATE FERECAT SĂ SE ASCUNDĂ, ȚINÂND ÎN MÂNA CAPUL ACELUI MARE OM, CU JIJA ABAȚIALA SCOASĂ DE LA TOIAG ÎNFIPTĂ PRfN OCHI ÎN ACEL CAP Şl SUGÂND CREIERII SPRE A-l LUA ÎNȚELEPCIUNEA, CARE A UIMIT SECOLUL NOSTRU MĂREȚ. Şl S-AU STRÂNS DUPĂ PATRU ZILE DOUĂ MII ECU DE AUR Şl OPT DINARI DE LA MOAŞTELE VÂNDUTE, CĂ S-A PUTUT PORNI REPARAȚIA CU BANI A ZIDURILOR Şl S-AU MAI RIDICAT UN TURN.

INIMA NU S-A GĂSIT.

Dagobertus, umilul Sanctității Sale Gregorio X informator

24 zile ale lui Martie Scris în Magenzio, Anno Domini 1274

SFÂRŞIT